
keder
ÖNGÖRÜ SERİSİ
4. KİTAP
AMY
A. BARTOL
BRO*SİS
YABANCI

"İrlanda kıyısını ilk kez gördüm. Sarp kayalıklar dehşet içinde titrememe neden oldu. Uzun zaman önce, nasıl kimse fark etmeden Gancanaghların burayı ele geçirdiğini aklım almıyordu. Soğuk, yosun kaplı yapı Gancanaghlar diye bağırıyordu bangır bangır. Yere düşen taşların arasındaki gölgelere baktığımda ölümsüz peri hatlarının kayayı tutmuş olduğunu ve gemimizin yanlarına gelmesini beklediğini hayal ettim.

Yüzümü gökyüzüne kaldırdım ve yağmurun beni yıkamasına izin verdim. Korkudan alnımda biriken soğuk teri götürmüştü."

Evie, Reed ve arkadaşları Gancanaghlardan kaçıp Zephyr'in adasına gitmişlerdi. Ancak Brennus onları bulmayı başarmış, Evie'yi yeniden elde edebilmek için planlar kurmaya başlamıştı. Evie artık Brennus'un ne kadar ileri gidebileceğini bildiğinden korkuyla gelecekleri anı beklemekteydi. Evie'nin bilmediği şey ise Serafim olan babası Tau'nun onu aradığıydı.

Peki ama Evie hem Russell ile olan geçmişlerinin sırrını çözüp hem de kendisini koruyabilecek miydi?

Çeviren: Merve Özcan

YABANCI

30 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
instagram.com/yabanciyayinlari

AMY A BARTOL

Kepler

MEDAL

Keder

Özgün Adı | *Incendiary*

Amy. A. Bartol

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Merve Süzer
Düzelti | Gizem Sert
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Shutterstock

1. Baskı, Kasım 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-15-6

Türkçe Çeviri © Merve Özcan, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
© Amy. A. Bartol, 2012

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Amy A. Bartol

KEDER

Öngörü Serisi

4. Kitap

Çeviren

Merve Özcan

BÖLÜM 1

ay

-Evie-

Yatak odamın karanlığında gözlerimi açtığımda, yatağı saran cibinliğin üzerindeki buzlar ışıldıyordu. Yastıklara sırtımı vererek otururken ipeksi çarşafın üzerimden kaymasına izin vermiştim. Yanımda deliksiz uyuyan Reed huzurlu ve meleksi görünüyordu. Koyu kahverengi saçları karmaşık tutamlar halinde alnına dökülmüştü. Uzanarak nazikçe saçlarını yüzünden geri çektiğimde, parmak uçlarımın altındaki sıcak teni hissettim. Kömür karası kanatları biraz öne kaymış, baldırımı okşuyordu. Buz tutmuş tenimde sıcacıktılar.

Bir sorun vardı. Titredikten sonra nefesimi verdiğimde buharın beyaz bir bulut halinde önümde kıvrıldığını gördüm. Aynı kış havası gibiydi. Buz gibi bir hava... Kollarımdaki tüyler diken diken olurken korku içimde buzlu su gibi akıyordu. Zephyr'in adası Güney Pasifik'teydi ve burası hiç soğuk olmazdı.

Uzun, kestane rengi saçlarımı omzumdan arkaya savurup beyaz çarşafı etrafıma güzelce sardım. Çıplak ayaklarımı tik ağacından yapılmış döşeme tahtasına koyduğumda soğuk yüzünden çatırdadığını duydum. Yarısı kapalı pencereden giren tembel ay ışığının değdiği her şey ürkütücü biçimde parlıyordu.

Yavaşça yatak odasının kapısına yürüdüm. Döndükten sonra ufak sahil bungalovumuzun girişine gittim. Kapıyı açtığımda kara bulutlar Zephyr'in cennet adasının koyunun üzerinde toplanıyordu. Kapının çerçevesini sımsıkı kavrayıp kara haber gibi çöken fırtınayı seyrettim. Rüzgâr kırmızı kanatlarıma doğru uğuldayarak estiğinde, tüylerimin hışırdamasına neden oldu. Sahili hizalayan palmiye ağaçları rüzgâr yüzünden sallanırken köpüren dalgalar beyaz kuma çarpıyordu.

Çatırdama sesleri duydum. Sanki birisi ağırlığını kaldırmayacak kadar ince bir buz tabakasında yürüyordu. Fırtına bulutlarının altındaki açık suda karanlık bir vücut bana doğru geliyordu. Attığı her adımda, ayaklarının altında incecik bir buz tabakası oluşuyordu. Yaklaştığında rüzgâr bana tatlı mı tatlı, yapışkan kokusunu getirdi ve beni onun yaparmış gibi her yanımı sardı. Yüreğimi korkunç bir sevgi doldurdu. Istırap dolu ve derin olduğu kadar tutsak edici ve acımasızdı da.

Yavaş ve itaatkâr adımlarla suyun kenarına yürürken ayak parmaklarımın arasında buz gibi olmuş kum tanelerini hissettim. Soğuk su ayaklarımı yalayıp çarşafımın eteklerini ıslatırken Brennus'un bana gelmesini bekledim. Siyah, üzerine oturan takım elbisenin içinde sakin görünüyordu. Uğursuz gökyüzünün altında ölçüsüz adımlarıyla buzun üzerinde yürürken, attığı her adımla buz öne doğru yayılıyordu.

Hemen karşımda, bir soluk ötemde duran Brennus gülümsedi. Keskin bakışlarıyla her santimimi taradı. Soluk, ay ışığı altında beyaz görünen teniyle net bir zıtlık yaratan kara saçları, zevkle kararan gözlerini saklayamamıştı. "*Mo chroi,*" diyerek nefesini verdi. Bana "kalbim" demişti. "Görünüşe göre Sürgün *aingeal*'lardan kaçmışsın."

Uyuşmuş halde başımla onaylayıp fısıldadım. "Sen de

hayatta kalmışsın." Sesimdeki korku ve rahatlama ona duyduğum hisleri açık etmişti. Açık yeşil gözlerine baktığımda, beni bulduğu için rahatladığını gördüm.

Brennus omuz silkti. "İyi yüzerim. Sürgün melekleri dağıtmak için yaptığın büyüden hayatta kaldım. Casimir onlara önderlik etmek için ortalarda olmayınca Sürgün melekler odaklarını yitirdi ve sonra da savaşı kaybettiklerini fark etmeye başladılar." Güzel yüzünde meleksi bir ifade vardı.

Gülümsemesini gördüğümde, gerçekten bir katil, tehlikeli bir yırtıcı olduğunu hatırlamak güçleşiyordu. Artık Brennus'u kötü olarak görmem zordu, çünkü beni korumuştu. Hem de sadece beni öldürecek olan İfrit Valentine'den değil, bir de beni hâlâ arayıp duran Sürgün melek ordusundan da... Fakat beni tutsak da etmiş, kraliçesi olabileyim diye beni sevdiğim herkesten ayırmıştı. Ölümsüz, zehirli tenlere sahip büyülü periler olan Gancanaghları yönetecek bir kraliçe yapacaktı beni.

Brennus konuşmaya devam etti. "Sürgün *aingeal*'lar tarafından ele geçirildiğini sandım. Seni onların yanında arıyordum."

Sözleri üzerine, aklımda birkaç hafta önce onu son görüşüme dair anılar canlandı. Casimir ve Sürgün meleklerden oluşan ordusu tarafından Brennus'un İrlanda'daki evinde kıstırılmıştık. Bizi kurtarmak için büyü kullanarak denizi çağırmış ve hepimizi hortum gibi dönen okyanus suyuna gömmüştüm. Bu beni Brennus'tan koparıp uzaklaştırmış ve Casimir'in kontrolüne bırakmıştı.

"Molly nasıl? Peki ya Finn? Declan?" Ona kardeşi Finn'i ve Gancanagh korumam Declan'ı sormadan duramadım. Declan gardiyanımdı...

"Molly harika. Finn daha iyi. Declan için endişelenip duruyorduk. Seni kaybetmek ona çok koydu. Casimir'in cesedinin parçalarını evin bahçesinde bulduğumuzda

durumu biraz iyileşti. Onu sen mi öldürdün?" diye sordu takdir ederek.

Başımı salladım. "Hayır. Onu Reed öldürdü." Reed'in adını andığımda, Brennus'un gözlerine bir parça kıskançlık oturdu. Onun önünde meleğimin adını ağzıma almamam için beni uyarmıştı, bu yüzden soru sorarak konuyu değiştirmeyi denedim. "Beni nasıl buldun?"

"Bıçağımı yanında getirdin. O benim. Aynı senin gibi beni çağırıyor ama sen bunu bilmiyorsun, değil mi?" Gözlerimi kapattım. Sürgün melek ordusundan kaçtığım sırada botumun içine attığım bıçağı düşünürken kalbimin küt küt atmaya başladığını hissettim. "Hadi, bu adadan ayrılmanın bir yolunu bulalım. Ailen seni özledi. Ben seni özledim," dedi şefkatle. "Seni eve götürmenin vakti geldi."

Gözlerinin içine baktığımda emrine uyup onunla döneceğime dair güveninin tam olduğunu gördüm. Onların tutsağı olarak geçirdiğim son birkaç ay boyunca hayatta kalmak için onlardan biri, bir Gancanagh gibi davranmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım ama artık tutsağı değildim. Artık Reed'le, sevgilimle kalma şansım vardı. Kupkuru olan dudaklarımı ıslatıp konuştum. "Seninle gelemem Brennus. Çok üzgünüm."

"Nedenmiş?" diye sabırla sordu bana. Sanki bunu açıklığa kavuşturmak için dünyadaki tüm zaman onundu.

"Çünkü ailemin bana ihtiyacı var ve benim de onlara ihtiyacım var," dediğimde kaşlarını çatıp dudaklarını büktü.

"Senin ailen biziz *mo chroí*. Bizim kraliçemizsin sen," dedi sakin bir sesle ama yüzü epey ciddi görünüyordu. "Ve ben de senin kralın."

Başımı sallayıp su kenarından ve uzattığı elinden bir adım geri çekildim. Kalbim artık öyle hızlı atıyordu ki kulaklarımda davul çalıyordu. "Ben buraya, onların... *onun* yanına aitim," dedim kısık bir sesle. Brennus'un çatık kaşları korkunç bir öfkeye dönüştü. Bir tık sesiyle dişleri

ağzından fırladı ve jilet kadar keskin uçlarını tehditkârca bana gösterdi.

"Sana olan hislerimle beni yalnız mı bırakacaksın yani? Senin için ölürüm ben. Bu seni sevdiğimi görmen için yeterli değil mi?" Alınmış ve canı yanmıştı.

"Beni sevdiğini biliyorum Brennus. Hatta izin verirsem, hayatın pahasına beni koruyacağını da biliyorum ama sana izin veremem. Seninle birlikte olamam," dedim gözlerim dolarken.

"İzin de vereceksin, benimle birlikte de olacaksın," diye karşılık verip kolumu tutmak için uzandı. Elleri içimden geçtiğinde, ardında buz gibi bir hava bıraktı. Hayrete düşerek yüzüne baktığımda öfkelendiğini gördüm.

"Sen bir kopyasın... Bir büyü. Aslında burada değilsin!" dedim ona bakarak.

"Şaşırdın mı?" Hayrete kapıldığımı gördüğünde öfkesinin birazını kaybetmişti. "Senin gibi olağanüstü bir yaratıkla uzun süre yaşayınca bir-iki şey öğreniyorsun işte. Bu bir büyü Genevieve. Kopyalarınla yapabildiklerin, kendi görüntülerini yaratabilmen hoşuma gitti. Ben de denemeliyim diye düşündüm. Daha fazlasını görmek ister misin?" diye sordu ama yanıt vermemi beklemeyip ellerini çevremize salladı.

Etrafımızda dalgalanan bir enerji yankısı doğdu. Denizin derinlerinden Gancanaghların bulanık şekilleri çıkıp grup grup sahile saldırdı. Ölümsüz periler etrafımızı sardı. Ay ışığı altında epey gerçek görünüyorlardı. Üstüme salacağı orduyu gördüğümde içim öfke ve sinirle doldu. Konuşurken bunu saklamaya girişmedim. "Onlar da burada değiller."

"Henüz değil," dedi tehditkârca. "Seni götürmek için onları buraya getirmek zorunda kalmak istemiyorum. Bunun üstesinden geldiğimizi sanıyordum. Seni kovalamaktan yorulmaya başladım *mo chroi*. Kalbim olduğunu

anlamanı nasıl sağlarım bilmiyorum. Sen olmadan var olamam... ve ben olmadan da sen var olmayacaksın."

"Yani sana dönmezsem, beni öldüreceğini mi söylüyorsun?" İçim buz kesmişti.

"Seni kurutacağım," diye tehdit edip parlayan, beyaz dişlerini gösterdi bana. Görüntüsü boynuma doğru eğildiğinde etrafımdaki hava soğudu. Onun tarafından ısırılmanın verdiği, içimi kavuran acıyı hatırladığımda irkildim.

"Eğer beni ısırırsan elinde hiçbir şey kalmaz." İhanete uğramış hissediyordum. "Kanını içip sizden biri olmayacağım."

"Şimdi de elimde bir şey yok ki! Seni ısıracağım ve bir Gancanagh olacaksın. Gerçek kraliçem. Kanıma karşı koyamayacaksın."

"Hayır. Reddedeceğim," dedim cesurca; her kelimeye inanmaya çalıştım.

Öfkeyle hırladı. "Reddedersin ya da etmezsin. Bu riske gireceğim."

"Gerçekten mi?" Bana söylediği her kelime yalanmış gibi hissettim.

"Öyle," diye doğrulayıp yırtıcı bakışlarla bana baktı.

"Ruhumu Sheol'a vereceksin yani? Sonsuza dek o canavarların ellerine mi teslim edeceksin?" Yıkılmıştım. Eğer kanını içersem, o zaman ruhum Sheol'a gidecek ve sonsuza dek Sürgün meleklere ait olacaktı. Öldükten sonra onun gibi ölümsüz ve kötü bir yaratık olarak yeniden doğacaktım.

"Beni buna mecbur bırakırsan, yapacağım." Şüphe kırıntısı duymadan yanıt vermişti.

Bize doğru gelen Russell'ın sesi bizi böldü. "Brrr. Sen de hissediyor musun Kızıl? Soğuk diye buna derim ben." Brennus'un sahilde canlandırdığı hayali Gancanaghları yok etmek için beş numaralı golf sopasını salladı.

Ürkütücü görüntüler dalgalanıp yok olduktan sonra Russell golf sopasını omzunun üstüne koydu. Uzun vücu-

du yanıma geldiğinde tereddüt etmeden sopasını bırakıp beni kollarının arasına aldı. Ayaklarım havada sallanırken bana nefesimi kesecek kadar sıkı sarıldı.

"Russell." Çikolata rengi gözlerinin içine bakarken adını dua eder gibi söylemiştim. Kumral saçları, ay ışığında neredeyse altın rengi gözüküyordu.

Russell bana kocaman sırıttı. "Şey, bunu o kadar uzun zamandır yapmak istiyordum ki canımı yakıyordu," diyerek kabul ettikten sonra kollarını gevşetti ama beni ayaklarımın üzerine bırakmadı. "Bir şeyi bölmüyorum umarım?" diye sorup Brennus'un öfkeden kuduran yüzüne baktı. "Aa, yine o sapık takipçi gelmiş. Bilmem gerekirdi ama burada o kadar da leş gibi kokmuyorsunuz. Belki de hepiniz daha tropikal bir yere taşınmalısınız," diye öneride bulundu ukala ses tonuyla. Brennus'un kaşlarını çattığım gördüğünde ekledi. "Sadece söylüyorum yahu."

"Diğeri, seni..." diyerek başladı Brennus; Russell'a hitap ettiği kelimeyi kullanmıştı. Brennus ona böyle sesleniyordu, çünkü Russell benim gibi olan tek varlıktı; bir insan ve melek melezi̇ydi. Bir de ruhumun diğerinden de bahsediyor olabilirdi, zira Russell benim ruh eşimdi.

"Bekle bir saniye seni ucube," diye hakaret etti elini kaldıran Russell. "Önce kızımdan ufak bir öpücük alayım."

Elini yılan gibi boynuma dolayan Russell ensemdeki saçları avuçladıktan sonra dudaklarını sertçe benimkilere bastırdı. Beni hiç beklemediğim bir özlem ve yoğunlukla öptü. Brennus alçak bir sesle hırladı ve bir saniye sonra Reed hırlayarak onunkini yanıtladı. Reed'in Brennus'a karşılık verdiğinden emindim ama yine de Russell'ı ittirdim ve beni öpmesini kesmeye çalıştım. Ne var ki Russell artık feci güçlüydü, benden bile güçlü ve onu bir santim bile kıpırdatamadım.

Russell öpüşmeyi bitirdiğinde sanki yalnızmışız gibi gözlerimin içine baktı ve konuştu. "Seni özledim Kızıl."

Parmak uçlarımla dudaklarıma dokunduğumda hem aklım karışmış hem de şaşkına dönmüştüm. "Ben de seni özledim," diyerek kısık bir sesle yanıt verdim. Brennus'un İrlanda'daki evinden kurtarıldığımdan beri ikimiz pek vakit geçirmemiştik. Zamanımın çoğunu Reed'le geçiriyordum. Ruh eşimle aramda söylenmeden bırakılmış çok şey vardı.

"Hâlâ burada mısın Brennus?" Russell ona değil de bana bakıyordu. "Neden şimdi pes etmiyorsun? Defol ve takip edecek başka birini bul, seni korkunç, ölü piç."

"Seni öldürmekten zevk alacağım," dedi Brennus tutkuyla.

"Şey, burada değilken bunu söylemek kolay ama, değil mi?" dedi Russell, gözlerime bakıp sanki aramızdaki bir şakaymış gibi gülümsedi. "Bir dahaki sefere vücudunla gelmelisin, böylece daha çok saygı görürsün."

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım Russell'a, çünkü tahrik edici sözleri yüzünden içim korkuyla dolmuştu.

"Kazanabileceğimi bildiğim bir savaşı seçiyorum," diyerek züppe bir sırıtışla yanıt verdi.

Brennus'un yüzüne baktığında pis pis gülümsüyordu. Russell'ın kırmızı, Serafim kanatları tehditkârca bedeninin arkasına uzanmıştı. Bana Casimir'in gösterdiği vahşi gücü anımsattı.

Brennus gözlerini bana çevirdi. "Benden saklanma *mo chroí* ve sakın beni sana getirtme. Seni yalvartmak istemiyorum." Reed ile Russell'ın hırlamalarını göz ardı etti.

Tüm dünya üzerime çöküyormuş gibi hissettiğim için rengim attı. Houghton'daki hücrede, Brennus ilk defa beni ölümsüz bir canavara çevirmek istediğinde hissettiğim kadar kötüydü bu. Hayır, daha kötü hissetmiştim. O zamanlar Brennus'tan nefret ediyordum. O zamanlar arkadaşım değildi. Artık... Freddie'yle olanları baştan yaşıyordum. Kabime girmesine izin vermiştim ve şimdi de onu paramparça ediyordu.

"Neden bu kadar öküzsün Brennus?" diye sordu Russell, beni ayaklarımın üzerine bırakırken kaşlarını çatıyordu.

"Kendisine engel olamıyor ki Russell," diyen Reed elini uzattı. Uzanıp sımsıkı tuttum ve Russell da diğer elimi aldı.

"Kızıl, ona bu ilişkinin yürümediğini ve kötü bir erkek arkadaş olduğunu söylesene. Tüm hata bende de," dedi Russell. Brennus'un görüntüsüne pis pis sırıttı.

Etrafımızdaki hava epey soğudu. Hem hissediyor hem de nefesim buhara dönüştüğü için görebiliyordum.

"Kendine gel *mo shíorghrá*," diyerek uyardı beni Brennus. "Yaklaşıyorum ve sen, ne yapabileceğimi biliyorsun. Seni bulduğumda gerçek ailene boyun eğmeye hazır olsan iyi olur. Daha fazla açıklamama gerek var mı?"

Ellerim, sanki gerçekten buradaymış gibi titriyordu. Russell ve Reed korktuğumu hissettikleri için ellerimi sıktılar.

"Gel ve öl Brennus," dedi Reed. Öne adım atıp Brennus'la arama girdi.

Brennus, Reed'i şöyle bir tarttıktan sonra konuştu. "Sana diyecek tek sözüm var. *Cogad*."

Rengim attı, çünkü bu "savaş" demekti.

Reed, "*Tuigim* Brennus," dedi ödün vermeden. "Anlıyorum" demişti.

"*Póg mo thóin*." Russell sırıttı. Brennus'a kıçını öpmesini söylemişti. "Şimdi önden önden koşuver. Kızımla konuşmak istiyorum."

"Katliam. En sevdiğim." Zephyr arkamızdan konuştuğunda yerimden sıçradım. Güç meleği akıl hocamın usulca arkamızdan yaklaştığını duymamıştım. "Buraya ne zaman geliyorsun? Beklemekten usandım." Zephyr soruyu sorarken melek kanatlarının açık kahverengi tüyleri okyanus esintisiyle kıpraşmıştı.

"Yakında," diye soğukça cevap verdi Brennus. Yeşil gözlerini gözlerimden ayırmamıştı.

"Bunu yapma. Lütfen," diye fısıldadım Brennus'a.

Brennus'un görüntüsü bana yaklaştığında sanki yanımdaydı. "Öyle güzel bir ıstırapsın ki Genevieve. Güzel zehrim." Konuşurken gözlerine acı bir üzüntü dolmuştu.

"O zaman bırak beni," diye ona yalvarırken göğsümdeki acı sancımaya başladı.

"Acıdan... her türlü acıdan zevk alırken neden bunu yapayım?" diye sorarken kaşını kaldırdı. "Kraliçem olduğunda acıyı öğreneceksin. Sana söz veririm."

Russell hırladı. "Ölü çocuğun oyununa baksana Zee," dedi Russell sesinde hafif bir fenalıkla. "Mattel'den daha çok oyunumuz olduğunu bilmiyor olmalı."

"Seni bulur bulmaz, partine davetsizce dalacaktım Brennus. Eğer senin için daha uygunsa, kendini bizimkine davet edilmiş say," dedi yumuşak bir sesle Reed. "Tek istediğim uzun sürmemesi."

"Sayarım *aingeal*." Sakinliğinden ödün vermemeyi denemişti.

Brennus bana bakarken, ay ışığının düştüğü kara saçları gümüş rengi bir parıltıyla ışıldıyordu. Çektiği ihanet acısıyla, "Hakkın varmış... Bana yanlış yaptın. Sana her şeyi verdim. Sonsuzluğu bunu telafi ederek geçireceksin," diye kulağıma fısıldadı.

Brennus'un görüntüsü arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Önce denize gitti ve sonra da korkutucu kara bulutlarla kaplı ufka... Donmuş dalgalara doğru ilerlerken bir şey benim için netti: Ona inanıyordum. Titreyen parmaklarla, boynumda asılı duran oniks madalyona dokunup fısıldadım. "Geliyor. Gitmemiz gerek."

Reed'in şefkat dolu sesi paniğe kapılan düşüncelerimi böldü. "Bir daha asla seni almasına izin vermeyeceğim."

Kasvetli bulutlar çekilip minik ateş noktalarıyla bezenmiş gece göğünü ortaya çıkardı. Russell ve Zephyr bize

* California, ABD merkezli bir oyuncak şirketi.

yaklaşıp bana varlıklarıyla desteklerini ödünç verdiler. Ay ışığı üzerimize düşerken, Reed'in kolları arasında titriyordum. Russell'ın elini bırakıp Reed'e sokuldum.

"Yine de... gitmemiz gerek," dedim.

"Bizi bulacağını düşünüyorduk," dedi yumuşak bir sesle Reed. Kanatlarımı okşuyordu. "Bıçağı sende..."

"Beni bulacağını biliyordun!" Kaşlarımı çattım ve onu görebilmek için geri çekildim.

"Evet," dedi dürüstçe. "Üzüldüğüm tek şey, gerçekten buraya gelmemiş olması. Eğer gelseydi hissederdim ama büyüsünden etkilenmediğim için karanlık varlığını sezemedim. Brennus'un büyüsünü bulması için Russell'ı yerleştirdik."

"Soğuk ucubeyi ta adanın diğer tarafından hissettim be," dedi kasvetle Russell.

"Neden bıçağın onu bana getireceğini söylemediniz?" diye sordum Reed'e. Kendi cenazeme katılmış gibi hissediyordum.

Reed'in sevilesi yeşil gözlerinin üstündeki kaşlar birleşti. "Endişelenmeni istemedim Evie. Öyle çok şey atlattın ki..."

"Evet," diyerek araya girdi Russell. "Buradan sonrasını biz halledeceğiz." Çenesiyle Reed'i ve Zephyr'i işaret etti.

"Brennus'u bilmiyorsun Russell. Beni geri almak için kendini yok eder," diyerek onu uyardım.

"Güzel! Sonu olacak. O ve ordusunun gelmesi için hazırız. Hâlâ seni parmağında oynatıyor olabileceğini..."

"Kölesi değilim ben onun," diyerek savunmaya geçtim.

"Onunla olduğun son birkaç hafta boyunca onlardan biri gibi davrandın," diyerek kısık bir sesle karşılık verdi Russell. "Şimdi de öyle olabileceğinden korktum."

"Onlardan biri gibi davranmam gerekti," derken ciddi ciddi titremeye başladım. Rüzgâr esintiye dönmüştü. İçinde tuz ve huzurlu sıcaklıkla örülmüş tropik çiçeklerin kokusu vardı. "Ama hep dönmek istedim."

"Şşşş," dedi rahatlatan bir sesle Reed. "Elbette istedin," diyerek bana katılırken Russell'a azarla dolu bir bakış attı.

"Bir planınız var ve bana söylemediniz yani?" diye sordum. Teker teker hepsine gözlerimi kıstım ve bakışlarımla onları mıhladım.

Yanıt verirken Zephyr'in açık kahverengi kanatları kıpraştı. "Tutsaklığının etkilerini tamamen üzerinden atmanı bekliyorduk."

"Bunun ne zaman olacağını düşündünüz peki?" Yine benden bir şeyler sakladıkları için sinirlenmiştim.

Buz mavisi gözlerinin üzerindeki kaşlarını kaldıran Zephyr gülümsedi. "Zaten bunu kanıtladın bence."

"Peki," diyerek nefesimi verdiğimde kalbimin atışını yavaşlatmayı deniyordum. "Eee, plan nedir?" Brennus'un buraya gelmesinin kaçınılmaz oluşundan başka bir şeye odaklanmaya ihtiyacım vardı.

Reed koruyucu biçimde omuzlarını bana doğru düşürdü. "Zephyr, lütfen gidip Buns ve Brownie'yi uyandırır mısın? Planı Evie'ye anlatmak için büyük evde buluşacağız." Sahile bakan tepede duran kocaman çiftlik evine baktım. Zephyr ve Ölüm meleği arkadaşlarım Buns ve Brownie, son birkaç ay boyunca nerede olduğumu ve beni Gancanaghlardan nasıl kurtaracaklarını çözmeye çalışırken ara ara bu evde kalmışlardı.

Zephyr başıyla onay verdikten sonra öne çıkıp saçlarımın üstüne nazik bir öpücük kondurdu. "Geri döndüğüne sevindim." Bana küçük kız kardeşiymişim gibi davranıyordu.

"Ben de." Zephyr başıyla Russell'a işaret verdikten sonra büyük evin yönüne doğru gitti. Russell hâlâ korktuğumu bildiği için beni bırakmakta çekimserdi. "İyiyim ben Russell," diyerek içine su serptim.

"Yok be, hiç de iyi değilsin ama biz Brennus'u öldürdükten sonra olacaksın." Russell beni her zaman bir kitap

gibi okuyabilmişti. O ruh eşimdi ve birlikte geçirdiğimiz ömürlerin toplamı binlerce yıl geriye uzanıyordu. O hepsini hatırlarken ben insan olarak geçirdiğim hayatlarımı hatırlamıyordum.

"Brennus zaten ölü ya Russell." Kaşlarımı çatıp Brennus'un bana dokunan güzel ama soğuk tenini hatırladığımda titredim.

"Bunlar hep semantik Kızıl. Eğer etrafta dolaşıp duruyorsa, ölü denemez."

"Hayır, o büyü güçleriyle ikimizi de ezebilecek bir ölümsüz," dedim kasvetle.

Reed güven verici şekilde gülümsedi. "Büyüsü beni incitemez, bu yüzden Brennus ve sahte imparatorluğunu alt edebilirim," dedi kısık sesle. Gancanaghların büyüsü Reed ve Zephyr gibi melekleri etkilemiyordu ama Russell'la ben insan ve melek melezi olduğumuz için peri büyüsü bizi gömebilirdi. Bununla birlikte, Gancanaghlarm zehirli tenleri, melekleri güçlü bir uyuşturucu gibi keşe döndürse de Russell'la benim onların dokunuşuna bağışıklığımız vardı.

Reed'in sözleri üzerine kalbim küt küt atmaya başladı. Onunla beraber olmaya duyduğum ihtiyaç Gancanaghların elinde tutulduğum sürede hayatta kalmam için bana güç vermişti. Bu olmasaydı, Brennus beni ısırdıktan sonra içimi kemiren, onun kanını içme arzusuna boyun eğerdim. Onu şimdi kaybedemezdim. Onu daha yeni bulmuşken...

"Hadi kaçalım. Yine saklanabiliriz," diye yakardım Reed'in kulağına.

"Planımızı duymadın bile Evie," dedi nazikçe. Bana daha sıkı sarıldı.

"Eğer Brennus'a yakın olmanı içeriyorsa, o zaman buna karşıyım." Brennus'un, Reed'i kontrol etmek için büyü kullandığını düşündüğümde karnım buruldu.

"Şşş Evie." Kalbimin hızla atmasını dinlerken saçlarımı geriye doğru okşuyordu. "Artık hayatın Brennus'un

hayatına bağlı olmadığı için kötücül sonuçları olmadan onu öldürebilirim. Hâlâ hayatta olmasının tek nedeni seni ona bağlayan büyülü anlaşma. O olmasaydı, çoktan ölmüş olurdu. Bunun için çok fazla fırsatım vardı. Anlayacağın, onu gördüğümde ölü sayılır."

Rengim attı. "Reed, onun bir ordusu var," diyerek itiraz ettim.

"Bir daha asla onun kölesi olmayacaksın. Söz veririm," diyerek kulağıma fısıldadı. Ona inanmayı öyle fena istiyordum ki... "Sana planımızı açıklamama izin ver. Göreceksin."

Reed beni sahildeki bungalovumuza doğru götürdü nazikçe. Reed'le uzaklaşmamı izleyen Russell'a tereddüt ederek baktım. Beni Reed'le beraber gördüğünde gözlerinde oluşan acıya... Bu hayat dışında, her bir hayatımda hep Russell'ın aşkı olmuştum. Bu ömür farklıydı. Artık insan değildim. Artık melektim ve melek parçam gerçekten Reed'i seviyor, ona ihtiyaç duyuyordu ama ruhum... ruhum Russell'ı hep sevecekti. O benim en iyi arkadaşımdı.

"Geliyor musun Russ?" diye sordum ona omzumun üzerinden.

"Yok." Golf sopasını hafifçe ayaklarının önündeki kumda salladı. "Zaten planı biliyorum. Yarın kumsalda alıştırma yaparken konuşuruz."

"Tamamdır," diye kabul ettim. Söyleyecek başka sözüm yoktu. Reed'e olan aşkımın Russell'a işkence ettiğini biliyordum ama bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyordum. Eğer bir çözüm varsa da ne olduğundan haberdar değildim. Russell'ın benden uzaklaşıp adanın diğer kısmına gidişini izledim. Reed ve benden mümkün oldukça uzağa gitmişti.

BÖLÜM 2

çatışma

"Odaklansana Kızıl! Hadi ama... Dökülüyorsun," diyerek öfledi Russell. Sahilde yan yana bağdaş kurmuş, oturuyorduk. Kopyasını yönlendirip benim kopyamın ayaklarını yerden kestikten sonra onu yere yapıştırdığında, kopyam ufacık bir atom bombası bulutu gibi yok olmuştu.

"Russell," diye bıkkın bir sesle nefesimi verdim. "Kopyalarımı öldürmeyi kes."

"Ama işimi çok kolaylaştırıyorsun..." Pis pis sırıtmak için sustuğunda koluna sertçe dirseğimi geçirdim. Artık kaskatı bir dağa benziyordu. Tüm gücümü kullanmadığım sürece canını bile yakamazdım.

Kendimi kuma sırtüstü atıp tepemizdeki keskin güneşi engellemek için kolumu gözlerimin üzerine koydum. Kendi yansımalarımı, kopyalarımı yaratmak gücümü emiyordu. Russell sorun yaşamıyordu ama. Her bir kopyası ikizi gibi görünüp hareket ediyordu. Sahilde yanıma oturup düşündüğü her şeyi kopyasına yaptırabiliyordu. Ruha benzeyen kopyasının içinde beynini ve bilincini taşıyabiliyordu sanki.

Benimse tüm dünyam, Disneyland'deki fincan turuna binmişim gibi dönüp durduğunda kopyam ortadan yok oluyordu. Onu yönlendirerek gördüklerini görmeye çalışmak her şeye sualtında ya da başka birinin gözlüklerinden bakmak gibiydi; her şey bozuk ve bulanık görünüyordu.

Russell kolumu gözlerimin üzerinden çekip önümde çömeldi ve bir doksan beşlik boyuyla güneş ışığını engelledi. "Bir tane daha kopya yaratmak için vaktimiz var..." Yüzüme baktığında konuşmayı kesti. "Kahretsin Kızıl, özür dilerim," dedi pişman bir sesle.

Arkasına eğilip deniz şortunun cebinden bir mendil çıkararak nazikçe burnumun altını sildi.

"Yine mi burnum kanamış?" diye sordum bıkkın bıkkın. Mendili elinden alıp burnumun üzerinde tuttum.

"Bu noktaya vardığında bana söylemelisin," dedi suçluluk duyan bir sesle. Kolunu omzuma koyup beni oturur pozisyona getirdi ki gözlerime bakabilsin. "Benden kaç tane görüyorsun?"

"Üç... Yok, dört... Ve hepinizin bir saç kesimine ihtiyacı var," dedim. Aklımın bulanık olduğu gerçeğini saklamaya çalışıyordum. Omzumu bırakıp elini güneşten yer yer sararmış kumral saçlarından geçirdi. Ancak göğsüne düşmeye başladığımda beni hemen yakalaması gerekti.

"Heey!" Başım çıplak göğsüne yaslanırken sırtımı rahatlatıcı biçimde okşadı. Beni kollarının arasında tutarken etkileyici kırmızı kanatları sırtında gizlendikleri yerden çıktı ve her santimi, artık olduğu ölümcül Serafim meleği gibi görünmesini sağladı. "Offf! Kanatlarım şunu yaptığında nefret ediyorum!" Russell sesinde sinirle bunu kabul etti.

"Bilmez miyim?" diye ona katıldım. Tam olarak neden bahsettiğini anlamıştım. "Benimkiler kendi başlarına hareket ettiğinde çok utanıyorum."

"Eğer tam melek olsaydık daha mı kolay olurdu diye merak edip duruyorum. Sen biliyor musun? Böyle şeyler, yarı insan olduğumuz için mi oluyor?" Sesi bıkkın geliyordu.

"Şey mi diyorsun... Eğer melez olmasaydık, kanatlarımız gibi doğamızın melek kısımları üzerinde daha çok kontrolümüz olur muydu?" diyerek sordum netleştirmek

için. Gözlerimi kapatmanın başımın dönmesine yardım etmediğini fark ettiğimde hemen geri açtım.

"Evet, bundan bahsediyorum," dedi beni kollarında hafifçe sıkan Russell.

"Reed normal olduğunu söyledi. Duygulardan etkileniyormuş. Bence yaş da yardım ediyor. Kaç yaşındaydın ki sen? Yirmi mi oldun?" diye sordum. Ağustos ayında kaçırdığım bir doğum günü olduğunu biliyordum. Yine gözlerimi kapattım, çünkü doğum gününde nerede olduğunu düşünmek istemedim ancak sadist bir İfrit tarafından tutsak edilip işkence gördüğü kiliseyi hatırladığımda tüm vücudum tir tir titredi.

"Evet, o doğum günü az biraz karanlıktı," diye mırıldadı. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ve kanatlarını gergin gergin çırpıp kumları havalandırdı. Hızla bir nefes alıp göğsünde küt küt atan kalbini durultmaya çalıştı. "Gelecek bir ya da iki yüzyıl içinde umarım kanatlarımı tamamen kontrol edebilirim," dedi kuru bir tebessümle.

"Bahse varım bundan daha kısa sürer. Her şeyde çok kolayca ustalaşıyorsun," dedim dürüstçe. "Zorluk çekeceğin tek bir şey olacak Russell."

"Nedir?" diye sordu sesinde bir gülümsemeyle.

"Gördüğüm Serafimler gibi asla soğuk ve mesafeli olabileceğini sanmıyorum. Bunun için çok insansın... Doğanda yok."

"Tek bir Serafimle tanıştın. Casimir'le. Ve o Sürgün bir ucubeydi Kızıl. Hepsi onun gibi olamaz. Soğuk ve taşlaşmış... Tamamen şeytani."

"Babam da bir Serafim ve o... şey, onun nasıl olduğunu bilmiyorum, çünkü onunla hiç tanışmadım ama bence Casimir'e çok benziyor," dedim. Onu düşündüğümde içimdeki kederin birazını hissettim.

"Eh, bunu bilemezsin... O ilahi bir melek ve içinde bulunduğu durumdan haberin..."

"Durumunu bilmek istemiyorum ki Russell," diyerek lafı yapıştırdım.

"Seninle geçirdiğim neredeyse tüm hayatlarda baba kuzusu olmuştun, ana kuzusu olduğun zaman hariç," dedikten sonra kahkahayı koyuverdi.

Gözlerimi devirdim ama başımı daha fazla döndürdüğü için ona daha sıkı tutunmak zorunda kaldım. "Keşke geçirdiğimiz tüm hayatları hatırlayabilseydim. Çok ilginç bir kız olduğundan eminim. Kız gibi bir kız oldun mu hiç?" diye sordum. Ruh eşi olarak geçirdiğimiz hayatların bilgisi sinir edici olduğu kadar büyüleyiciydi de. Geçmişe uzanan sonsuzluktaki aşkı olarak kendimi düşünmek bile aklımı tamamen başımdan alan bir gezintiydi.

"Hep seksi olduğumu düşünürdün." Russell sırıttı. Geçmiş yaşamlarımızda kadın olduğunu hatırlayışı konusunda eskisi kadar paniğe kapılmıyordu.

"Seni kız olarak düşünmek benim için imkânsız Russell," dediğimde aynı onun gibi çok çekici olan erkeksi kokusunu içime çektim.

"Güzel, çünkü gireceğim son biçim bu olacağı için erkek olmayı tercih ederim. Melek... Erkek melek... Öfff... Artık olduğumuz şeye bir ad koymamız gerekiyor. Sence 'melsanlar' nasıl? Ya 'Serasanlar'?" diye nazik ama sorgulayan bir şekilde sordu bana.

Beni güldürme denemeleri yüzünden iğrenen bir ses çıkardım. "Çok korkunç. Melez ya da yarı insan olarak çağırılmayı tercih ederim." Kahverengi gözlerinin içine bakabilmek için göğsünden destek alıp kendimi ittirdim.

"Bundan sonra zaten bunları çok duyacağız. Alışsak iyi olur," dedi keyifli bir sesle.

"Seni rahatsız etmiyor mu?" diye sorup burnumu sildim ve nihayet kanamanın kesildiğini gördüm.

"Yok ya, demek istediğim bu kıskançlık. Hepsi yerimde

olmak istiyor." Gözlerimin içine bakıp ona odaklanabiliyor muyum, görmeyi denedi.

"Kıskançlık mı?" Hayret içinde kaşlarımı kaldırdım.

"Evet." Yavaş yavaş gülümsedi. "Ruhum olduğu için, tanıştığım tüm melekler yerimde olmak istiyor. Elbette, Dominion'dan gelen Güç melekleri arasındaki en büyük meleği yenmiş olmam da yardım etti." Yine devrilecek miyim diye görmek için kollarını gevşetti. Dengemi korumayı başardım ama beni tamamen serbest bırakmadı.

"Ne?"

"Öyle işte... Preben'le tanışmamıştım, yoksa ilk onu yumruklardım, çünkü o gördüğüm en büyük Güç. Şey, herifin neydi ismi yahu?" Düşünürken parmağını şaklattı. "Tycho sanırım. Neyse, tavırlarına tahammülümün olmadığını göstermem gerekti."

"Ne oldu?" Bu yeni bilgi yüzünden gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Eh, bir süre dövüşmemize izin verdiler, sonra Zee araya girip bizi ayırdı. Kendimi savunabilmem onları biraz korkuttu, çünkü sadece yirmi yaşında olduğumu biliyorlar ve onlar köpek yaşına göre bir milyar yaşındalar." Sırıttı. "Ben askerken eğitildiğim gibi dövüşmüyorlar. Melek gibi dövüşüyorlar ve bazı şeylerin olmasını bekliyorlar."

"Nasıl yani?" diye sordum, çünkü onunla benim diğer meleklerden nasıl farklı olduğumuzdan habersizdim.

"Vücut dilini okuyorlar. Bir sürü işaret verdiğin için, ne yapacağını önceden bilmeyi bekliyorlar ama benim yarım insan. Onlar gibi yetiştirilmedim. Melek güdüleri üzerimde iz bırakmadı. Henüz beni okuyamıyorlar," diye açıkladı.

"Yani, seninle dövüşürken bu Tycho'yu kör mü bıraktı?" Anlamaya çalışıyordum.

Russell başıyla onayladı. "Yine de sağ kroşesi epey fena." Acıyı hatırlamış gibi çenesini ovaladı.

"Aptalca davranmışsın Russell. Seni öldürebilirdi. Henüz tamamen evrimleşmedin." Olabilecekleri düşünürken rengim attı.

"O anda birikmiş çok öfkem vardı Kızıl." Gözlerini kaçırdı. "Tycho Valentine'miş ya da Brennus'muş gibi düşünerek hareket ediyordum." Brennus'un adını andığında irkildim. "Özür dilerim. Vampirin adını önünde söylemek istemedim," dedi kısık bir sesle. Beni rahatlatmak için parmaklarını saçımdan geçirdi.

"O bir vampir değil ama Russell." Elim titrerken normal davranmaya çalışıyordum. "Ölümsüz bir peri o."

"Onu tekrar gördüğümde tamamen ölü bir peri olacak."

Kolunu sıkıca kavrayıp gözlerinin içine baktım. "Onun yanında çok tedbirli olman gerek."

Russell'ın yüzü gevşedi. "Teni üzerimde işe yaramıyor. Bana dokunduğunda diğer melekler gibi zombiye dönüp dediği her şeyi harfi harfine yapmayacağım. Bu beni onu alt etmek için mükemmel bir aday yapıyor."

Uyarımı açık şekilde umursamadığı için kaşlarımı çattım. "Hayır, yapmıyor."

Öfkelenen Russell da kaşlarını çattı. "Sana diz çöktürmeyi ve senin ona sürünerek dönmeni istiyor. Seni geri alırsa öldüreceğine şüphe yok. Onun buz gibi, ölümsüz..." Cümlesine devam etmedi.

"Gancanagh eşi, kraliçesi olacağım," diyerek onun için geri kalanını tamamladım.

Russell'ın yüz ifadesi karardı. "Sana bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Ruhunu sonsuza dek o Sürgün canavarlar cehennemde işkence etsin diye Sheol'a göndermesine izin veremem." Öfkelendiği için yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Neden hâlâ gelmedi ki? Yakında geleceğini söylemişti. İki hafta oldu be! Şimdiye dek çoktan hamlesini yapmış olmalıydı."

"Gerçekten çok zeki Russell. Uzun zamandır yaşıyor. Üstünlük kendisinde olana dek harekete geçmeyecek. Bütün üstünlük." Son birkaç ayı tutsak kraliçesi olarak geçirdiğim için Brennus'un nasıl düşündüğünü biliyordum. "Ve harekete geçtiğinde, bir yılan gibi saldıracak... Öyle hızlı olacak ki geldiğini bile zor göreceksin."

"Kalbi kırık, Kızıl," dedi nazikçe. "Bu hata yapmasına neden olabilir."

Başımı salladım. "Buna güvenme. Benim hakkımda bilinecek her şeyi biliyor. Aklıma girip içinde tur attı... Bizim hakkımızda her şeyi biliyor. Üzerimde çalıştı," diye fısıldadım. Boğazıma bir ip dolanmış da beni boğuyormuş gibi hissettim.

"Biz de onları çalıştık. Sen onun gözdesiyken... Bırak ufacık bir kıvılcımla alev alan ıslak bir maytap olduğumu düşünsün. Beni küçümseyecek ve sonra da ölecek."

"Benim için ne ifade ettiğini biliyor Russell," dedim paniğe kapılarak.

"Cidden Kızıl, ne ifade ediyorum?" diye sorunca sesinin altında yatan acıyı duydum.

"Sen benim ruh eşimsin... En iyi arkadaşım..." Bakışlarındaki kederi gördüğümden devam edemedim.

"En iyi arkadaşın..." Başı öne düştü. "Başka bir şey olamasam da en iyi arkadaşınım Kızıl. En iyi ama şunu unutma, pek çok ömür boyunca senin her şeyindim ben. İhtiyacın olan tek şeydim."

"Ona ihtiyacım var," diye fısıldadım. Reed'e duyduğum yoğun sevgiyi tekrar açıklamak istemiyordum fakat Russell'a baktığımda, onun için göğsümde gitmek bilmeyen inanılmaz bir acı hissettim. Bu hariç, her ömrümde sevdiğim o olmuştu ve ruhum onu eşi olarak biliyordu. "Sonsuza dek Reed'e bağlandım. Ona bir yemin ettim. O benim *aspire*'ım ve bu değiştirilemez."

"Eh, birlikte olduğumuz her hayatta evlendik neredeyse ve ruh eşinin de epey değiştirilemez olduğunu duydum," diye yumuşak bir sesle yanıt verdi.

Gök gürlediğinde ikimiz de ufka doğru baktık. Hızla süzülen kara fırtına bulutları açık denizin üzerinde toplanıyordu. Altlarında kararan mavi denizi gördüğümde rengim attı. "Bugün yağışlı olacaktı." Russell nazikçe kulağıma konuşarak bana güvence verdi. İçimi dolduran dehşetten dolayı titrememe engel olamadım, çünkü Brennus beni burada bulduğunda, gökyüzünün nasıl da karanlık olduğunu hatırlamıştım. "Endişeye kapılma... Brennus değil."

Başımla onaylayıp korkumu saklamayı denedim. "Yağmur yağarsa, Reed ve Zephyr'in yine de bizimle alıştırma yapma olasılığı nedir?" diye sorup ona baktım. Çaresizce konuyu değiştirmeme izin vereceğini umdum.

"Vegas bu bahse girmezdi," deyip ayağa kalktı. Eğilip kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Hadi, melekler bizi bulup egzersiz vaktinin geldiğini söylemeye başlamadan önce bir şeyler yesek iyi olur."

"Teşekkürler," dedim rahatlayarak. Beni ayaklarımın üzerinde dengede tutmasına izin verdim. El ele tutuşarak öğlen yemeği için Zephyr'in tepedeki kocaman çiftlik evine doğru yürüdük.

Eve vardığımızda beni zarif, birbiriyle bağlanan koridorlardan geçirip yemek salonuna götürdü. Pencereler beyaz kepenklerle kapatılmıştı ama evi serinletecek kadar esintinin girmesi için biraz açıktı. Benimle beraber masaya yürüyen Russell, Reed'in yanındaki sandalyeyi benim için çekti. Ardından yanımdaki boş sandalyeye kendisi geçti.

"Sağ ol Russell," diye mırıldarken normal görünmeyi denedim. Reed'in hâlâ başımın biraz döndüğünü bilmesini istemiyordum, çünkü beni kendisi incelemek isterdi ve şu anda bir dizi testten geçmek istemiyordum.

"Biz de tam güvenliği tartışmak üzereydik," dedi Buns dikkatini Russell ile bana yönlendirerek. Bana doğru tepeleme doldurulmuş ekmek sepetini ittirirken beni yakından inceliyordu. "Bitkin görünüyorsun tatlım," dedi kaşlarını çatarak Buns.

"İyiyim ben," diye telaşla onu teskin ettim ve ufak bir ekmek alıp tabağıma koydum.

Masanın merkezindeki çeşit çeşit başlangıç yemeklerinden beyaz bir balığı seçtim. Buns, Brownie ve Zephyr çevredeki adalara yerleştirilmiş Ölüm meleklerinden gelen son bilgileri tartışmaya devam ederlerken onları dinledim. Henüz Gancanaghlar bir girişimde bulunmamışlardı.

Reed'in bakışlarını üzerimde hissettiğim için konuştuğunda pek şaşırmadım. "Solgun görünüyorsun." Masada duran güçlü parmaklarıyla elimi okşadı.

Gülümseyip ona yanıt verdim. "Kızılım ben, görmüyor musun? Soluk olmamız gerekiyor bizim ama ben *pigment engelli* terimini tercih ediyorum."

Sözlerim yüzünden Reed'in bakışları yumuşadı. Mükemmel yüzü yanaklarımı kıpkırmızı yapıp nabzımı hızlandırdı. "İşte... Bu daha iyi," diyerek kulağıma fısıldadı.

"Yine burnu kanadı," dedi yüzüme bakan Russell Reed'e.

Reed'in gözleri kararırken kaşları çatıldı. "Evie, kendini çok zorluyorsun. Bir denge bulman gerek..." diye başladı ama sözünü kestim.

"Bulacağım. Sadece çok geç olduğunu fark edemedim. Kısma üzerinde çalışacağım," dedim sakinleştiren bir sesle. Bu arada masanın altından, beni Reed'e ispiyonladığı için Russell'ın ayağına sertçe bastım. Russell kendisini boş incitme çabalarımı göz ardı edip bana melek gibi bir gülümseme fırlattı.

"Belki de bu öğleden sonra egzersiz yapmamalısın," dedi Reed ciddi bir sesle. Çatalını tabağının yanına bıraktı.

"Ben iyiyim, cidden," diyerek kayıtsızca cevap verdim, çünkü çok hevesli görünürsem dinlendiğimden emin olurdu ve ben dinlenmek istemiyordum. Rahatlamayı denediğimde tek düşünebildiğim Brennus ve beni tekrar ele geçirdiğinde bana acının her çeşidini öğretmek için verdiği sözdü.

Boynumda duran oniks madalyona dokunup yüzeyindeki yumuşacık opal ay şekline dokundum. Aslında bir portal, buradan çok uzak bir yere açılan bir geçitti. Tam olarak nereye gittiğini biliyordum ve Reed de biliyordu. Gancanaghlardan kaçmak zorunda kalırsam kullanmayı planlıyordum. Bizim geçitlerimiz, Reed'in ve benim, aynı yere gidiyordu. Zephyr ile Buns'ın portalı bizimkinden bambaşka bir yere açılıyordu. Onlarla buluşmamız gerekecekti ve bunu interneti kullanarak yapmayı planlıyorduk. Russell ve Brownie yine birliktelerdi ve bu beni epey endişelendiriyordu, çünkü geçen sefer onları başıboş bıraktığımızda kaçırılmış ve ölümün kıyısına gelmişlerdi.

"Islanmaya hazırlansanız iyi olur," dedi Reed pencerelerden dışarı bakıp. Zee'nin tropikal adasına sağanak yağıyordu.

"Çok hoş," dedim alay ederek. "Elimi çabuk tutup muson yağmuruna dönüşmeden yesem iyi olur."

Sahildeki ağır sağanak yağışın altında dikildim ve yağmur suyunun yüzümden aşağıya şakır şakır akarak çenemin ucundan hızla yere damlamasına izin verdim. Çenemi aşağıya doğru ve hafifçe sola döndürdüm ki Reed'in bana doğru yapacağı herhangi bir hareketi görebileyim.

Güm... Güm... Güm... Kalbim ritmini hızlandırmak istese de onu kontrol altında tutmayı deneyerek yapacağı bir hareket için kılımı kıpırdatmadan bekledim. Çarpışan kı-

hçların birbirine vuruş sesleri arka plana karıştı, çünkü asıl tehdidin hemen önümde durduğunu biliyordum. Sol elimde duran uzun kabzalı hançerin üzerindeki parmaklarım kıpraşırken sağ elim kılıç kabzasını sımsıkı tuttu.

Derin bir nefes aldım ve nefesimi verirken Reed hamlesini yapıp aramızdaki mesafenin yarısını kat etti. Ufacık bir an gerilerek yaklaşmasını bekledikten sonra öne fırlayıp tüm hızımla ona doğru koştum. Zıplayıp sağ eliyle savurduğu kılıcın olduğu omzuna bir ayağımı koydum. Sol elindeki hançer ıslık çalarak yukarı çıktı; yanağımdan birkaç santim uzaktaydı. Diğer ayağımla omzuna bastım. Havaya sıçramak için omzundan destek aldım ve dengesini bozacağını umdum. Kırmızı kanatlarımı geriye doğru açıp kumun üzerinde kaydım ve hemen arkamı dönüp yine rakibimle yüzleştim.

Reed'in koyu yeşil gözlerine baktığımda dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle yavaşça kıpraştı ve ona gözlerimi kısmama neden oldu. Sonra kolsuz tişörtümün kesilmiş sol tarafının omzumun üzerinden kaydığını hissettim. Bluzumun kumaşı omzumun üzerinden sarkmıştı ama hâlâ ıslak bedenime yapışık duruyordu. Ona baktıktan sonra gözlerimi bir kez daha kısıp bakışlarımı yine Reed'in yüzüne kaldırdım. İki kaşını bir anlığına kaldırdıktan sonra yüzündeki tüm ifadeyi sildi.

Yarım saniye geçti ve sanki işaret vermişim gibi tişörtünün önündeki cep sarkıp ayağının önüne düştü. Reed başını eğip ona baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. Hızla kaşlarımı kaldırıp indirdim.

Reed'in kömür karası kanatları tehditkârca sırtından geriye doğru açıldı; dudaklarını büktü. Gerilerek bana doğru başka bir hamle yapmasını bekledim. Bir anda havaya fırladığında yok olmuş gibi göründü. Kalp atışlarım hızlanırken daire çizip nereye gittiğini görmeyi denedim. Daha

da önemlisi hangi yönden saldıracağını. Hemen kendime doğru enerji çekip kelimeleri fısıldayarak etrafıma kalkan olarak şeffaf bir enerji duvarı oluşturdum. Sonra sıcak kollar belime dolandığında dehşet içinde haykırdım ve Reed arkamdan gelip beni göğsüne çekti. Kolları arasında hareket ettiğimde aşağıya bakarak zaferle bana gülümsedikten sonra başını eğip dudaklarımı öptü.

"Kalkanımdan içeri nasıl girebildin?" diye sordum nefesim kesilirken. Sıcak dudakları aşağıya doğru bir yol izlerken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

"Oluşturduğunda zaten buradaydım." Uzanıp etrafımızdaki görünmez enerji alanına hafifçe vurdu. "Ama yine de etkileyici."

Silahlarımı kumun üzerine bıraktıktan sonra kollarımı Reed'in boynuna hafifçe dolayıp koyu kahverengi saçlarına dokundum. Yağmur yüzünden sırılsıklam olmuşlardı. "Asıl senin etrafına bir duvar örmeliydim," diye fısıldadım. Dudaklarımı çenesinden yanağına, oradan da dudaklarına götürüp tenindeki tuzlu suyu tattım.

"Bu daha iyi bir taktik olurdu," diye kabul etti. Parmakları belimden yukarı doğru yol alıyordu. "Ondan kaçmak zorunda kalırdım."

"Sanki benim büyümden kaçabilirsin de," diye alay edip hafifçe dudaklarını öptüm.

"Sanki kaçabilirim de," diye kabullenip öpüşmemizi derinleştirdi.

Tak, tak, tak... Bizi saran görünmez engele vurulduğu için korktum. Bakmak için döndüğümde yüzünden su damlayan Zephyr'in azarlayan ifadesini gördüm. Ürkütücü mavi gözlerini kıstığında yüzüm kızardı.

"Henüz akşam yemeği vakti gelmedi," dedi. Bize saatini gösterip Reed'le yalnız vakit geçirmek için biraz daha idman vaktimizin olduğunu hatırlattı.

"Eee... Özür dilerim," diye mırıldandım. Kendime enerji çekip etrafımızdaki kalkanı hiçliğe dönüştürdüm.

Zephyr, "Eşleri değiştiriyoruz," dedi sertçe Reed'e, ben de bu sırada silahlarımı kumun içinden alıyordum. "Sen git Russell'la çalış," diyerek Reed'e emrederken açık kahverengi kanatları sinirlendiği için açılmıştı.

"Olmaz Zee, Evie'yle ben çalışırım," dedi Russell arkasından. Yüzü kararmıştı.

"Bu işe yaramaz, çünkü ikinizin de meleklerin nasıl dövüştüğünü öğrenmenizi istiyorum. Melek bir rakipte ne aramanız gerektiğini incelemenizi istiyorum. Bunu Evie'den öğrenemezsin."

"Hadi ama Zee," dedi Zephyr'e somurtan Russell.

"Evie'yi senin seviyene çıkarmamız gerek Russell," diyerek açıkladı Zephyr. "Gancanaghlarla beraberken hiç gerçek bir dövüş eğitimi almadı."

"Iı... Biraz aldım..." Zephyr'in yüzündeki somurtan ifadeyi gördüğümde konuşmayı kestim.

"Sana bir peri gibi dövüşmeyi öğrettiler. Sana gösterdikleri tüm kötü alışkanlıkları yok etmemiz gerek," diyen Zephyr tam bir patron gibi görünüyordu. Tehditkâr palasını kaldırıp bana yönelttiğinde kabzasına baktı. "Şu andaki eşin yüzünden odaklanamıyorsun."

Reed'e baktığımda bana manalı manalı gülümsedi. Aklım bir anlığına beni biraz önce nasıl öptüğüne kaydığında söyleyeceklerimi unuttum. Sonraki an, Zephyr tarafından hayal dünyamdan yine çıkarıldım. "Biraz önce ne dedim duydun mu?" diye sordu.

"Mmm... Kötü peri alışkanlıkları mı?" diye sorduğumda kaşlarının birleştiğini gördüm. Bu büyük ihtimalle tamamen kaçırdığım bir şey söylediğine işaret ediyordu.

"Reed," dedi Zephyr ciddi bir sesle, kahverengi saçından su damlıyordu.

Reed isteksizce öne çıkıp kollarını etrafıma doladı ve bana sarılarak göğsüne bastırdı. "Bu akşam ikimiz özel vakit geçireceğiz aşkım," diye kulağıma fısıldadığında başımla onayladım.

Reed, Russell'a doğru yürürken ikisi de diğerini ölçüp biçti. Pek birlikte idman yaptıkları söylenemezdi. Birbirleriyle nadiren konuşuyorlardı ve ben Gancanaghların tutsağıyken aralarında gelişen bağ, gün geçtikçe yok oluyordu. Brownie ve Buns da bunu fark etmişti. Akşam yemeklerinden sonra onlardan uçuş dersleri alırken birkaç kez onlarla bunu tartışmıştık. Şimdi de böyle karşılaştıklarını görmek beni endişelendiriyordu; sanki gıptayla bakılan bir ödül için yapılan gerçek bir savaştı.

"Zee," diye mırıldadım. Russell'ın kılıcı tehlikeli bir biçimde Reed'in boynuna yaklaştı. "Bu iyi bir fikir mi?"

"Zaman gösterecek." Sahilde bir pozisyon seçip elindeki palayla bana talimat vermeye başladı. Bana söylediklerine odaklanmakta güçlük çekiyordum, çünkü gözlerim Russell ve Reed arasında devam eden gergin dövüşe kayıp duruyordu.

"Böyle... Oyyy." Sıktığım dişlerimin arasından nefesimi verdim. Russell'ın kılıcının Reed'in yanağında ince bir kesik bıraktığını görmüştüm. Onlara doğru hareket etmeye başladığımda Zephyr kolumun üstünü kavrayıp beni geri tuttu.

"Kendini bu kavganın ortasına atmayı aklımdan bile geçirme Evie. Uzun zamandır kaynıyordu bu ve artık bazı sınırların belirlenmesi gerek."

"Hangi sınırların?" diye sordum uyuşukça, kolumu bırakmasını sağlamaya çalıştım.

"Acı ve fenalıkla çizilen kara ve koyu sınırlar. Belki de artık gitmelisin. Bunu görmene gerek yok."

"Neyi görmeme? Neden bahsediyorsun Zee?" diye sorduğumda sesimden korku akıyordu. Onların tarafına bak-

tığımda, Reed'in kılıcının Russell'ın kolunun üst kısmına geniş bir kesik attığını gördüm. Kan yağmurla beraber şakır şakır yere düşüyordu.

"REED!" Bağırdığımda Zephyr'in kolları etrafıma dolanıp ayaklarımı yerden kesti ki onlara koşamayayım. Reed beni göz ardı ederken yüzü ifadesiz kaldı, aklından geçenleri yansıtmıyordu.

Bir anda Russell şekil değiştirmeye başladı. Parlak kırmızı kanatlarının yerini bir kaplanın turuncu ve siyah çizgileri aldı. Russell öne atıldığında Reed'in boğazını hedeflemişti. Reed bir kaplanın keskin dişleri tarafından ısırılmaktan kurtulsa da keskin pençelerin sırtına saplanmasına engel olamadı, teninde derin ve kanlı çizgiler uzanıyordu. Bir milisaniye sonra pantere dönüşerek kaplanın üzerine atladı ve ikisi kıyıya yuvarlandılar.

"BUNU YAPAMAZLAR ZEE!" Ona yalvararak beni bırakmasını sağlamaya çalıştım ama sadece başını salladı. Beni omzunun üzerine fırlatıp göz açıp kapayana dek uzaklaştırdı. Güney Pasifik'teki adanın gür yeşillikleri arasından koşarak geniş çiftlik evine doğru gitti.

Büyük verandayı geçip eve giren Zee konuştu. "Buns."

Birkaç saniyeden kısa süre içinde Buns girişe geldi. Üzerimden sular damlar halde Zee'nin omzunda durduğumu gören Buns, "Neler oluyor tatlım?" diye sordu.

"Buns, Zee'ye beni indirmesini söyle! Gidip Russell ve Reed'in birbirini öldürmesini engellemem gerek," diye açıkladım delice. Onu göremiyordum, çünkü Zee beni ayaklarımdan tutarak aşağı sallıyordu. O Zephyr'e dönerken altın rengi sarı saçlarını gözümün ucuyla yakalayabilmiştim.

"Şey... Brownie," diye bağırdı Buns. Ellerini kalçalarının üzerine koyarken peygamber çiçeği mavisi gözlerini kıstı. "Bunu gizli kapaklı yapamazlar mıydı Zee?" Buns'ın yanında bir anda beliren Brownie merak içinde bize bakıyordu.

Zee omuz silkti. "Olacağı belliydi. Artık çok güçlü ve Reed de buna varacağını biliyordu."

"Reed neye varacağını biliyordu?" diye sorduğumda rengim atmıştı.

"Reed eninde sonunda bir dövüş olacağını biliyordu."

"AMA BU SAÇMALIK ZEE!" Endişemi saklayamadığım için bağırıyordum. "Reed'in benim için dövüşmesi gerekmiyor!"

"Bunu Russell'a söyle. O da Reed kadar alfa bir erkek ve seni Reed kadar çok istiyor," dedi.

Hasta hissederek irkildim. "Tamamdır. Beni yere indir de gidip ona söyleyeyim," diyerek hırladım.

"Olmaz. Burada kalman gerek. Ben gidip gerçekten birbirlerine zarar vermediklerinden emin olacağım. Senin araya girmediğini bilmem gerek sadece."

"Neden?" Tarihteki dövüşler arasındaki en aptalca dövüşü neden ayıramayacağımı anlamamıştım.

"Çünkü daha kötü hale getireceksin. Evie, güven bana," dedi sesinde bir gıdım şüphe olmadan.

"Hadi Zee, onu yere bırak. Sen hakemlik yaparken ben onunla ilgilenirim. İkisinin de tek parça kaldığından emin ol," dedi durumun kontrolünü eline alan Buns. "Onlara ihtiyacımız var."

Yüzümdeki tüm kan çekildi. "Evie her şey bitene kadar burada kalacağına söz verirse gidip hakemlik yapacağım."

"Tatlım, Zee'ye bizimle kalacağını söylersen yardım edecek," diyerek beni teşvik etti Buns.

Tereddüt ettim, çünkü oraya gidersem beni dinlemeyeceklerine ikna olmadığım için söz vermek istemiyordum. "Beni burada beklettiğin her saniye, tek başlarına kalıyorlar," dedi Zephyr.

İnledikten sonra konuştum. "Tamam, söz veriyorum."

Zephyr beni ayaklarımın üzerine bıraktı ve ben daha dengemi kazanamadan gitti.

"Sırılsıklam olmuşsun Evie," dedi kolunu omuzlarımın üzerine koyan Brownie.

"Ne olacak Brownie?" Soruyu sorduğumda, beni bir İç Savaş romanından çıkma gibi görünen büyük bir merdivenden yukarı çıkarıyordu. Biraz endişeli görünen Buns bizi takip etti.

"Zee'nin çok ileri gitmelerine izin vereceğini sanmıyorum," dedi Brownie. Beni ikinci kattaki süitinin banyosuna götürüp duşu açtı.

"Çok ileri ne kadar ileri ki?" Sorularım yanıtlanmadan önce daha fazla ilerlemeyi reddettim.

"Reed ve Russell, Gancanaghlarla savaşmak için onlara ihtiyacımızın olduğunu biliyorlar. Büyük ihtimalle sadece üstünlük kurmayı deniyorlar..." Kızardığımı gördüğünde sustu. "İkisi de erkek ve ikisinin de melek DNA'sı var. Bunun olması kaçınılmazdı," dedi ve su yeterince sıcak mı diye duşu kontrol etti.

"Neden her şey böyle zor Brownie?" Gözlerimi kapatıp ellerimi yüzüme koydum.

"Çünkü öyle. Sen duş al, yemeği yukarıya getiririz."

Akşam yemeğini Brownie'nin lüks odasında yedik. Buns şöminenin üzerinde duran eski, sarkaçlı saatten saniyelerin akışını izlememem için dikkatimi dağıtmayı denedi. Saatler geçmişti ama sahilden tek bir ses gelmedi. Dışarıda düzenli biçimde yağan yağmur, yankılanarak çakan gök gürültüleri ve harika şimşek gösterilerini getiriyordu beraberinde.

"Ben bu havada uçuş dersleri vermek istemiyorum. Ya sen Brownie?" diye sordu Buns. Ateşin yanındaki josefinin üzerine oturmuş, bir kupadan çay yudumlarken altın rengi, kelebeğe benzeyen kanatları rahat biçimde arkasında dinleniyordu.

"Ben de. Hadi, eğlenceli bir şeyler yapalım." Brownie yatakta oturduğu yerden bakarken bakır rengi kelebek kanatları zarif biçimde arkasında süzülüyordu.

"Ne gibi?" Penceredeki yerimden ilgisizce sormuştum. Kanadımdaki kırmızı bir tüyü çekiştirip sahildeki salaklardan bir şeyler duymak için kulak kabartıyordum.

"Aşağıdaki balo salonunda eski bir müzik kutusu var. Hadi gidip içinde ne var görelim!" Ayağa kalkan Brownie mükemmel platin sarısı saçlarını düzeltti; gözleri ışıl ışıldı.

Buns hemen ona katıldı, heyecanlı görünüyordu. "Tatlım, Londra'da şu Dominion Güç meleklerinden kurtulmanın bir yolunu ararken harika dans hareketleri öğrendik."

"Öyle!" Brownie araya girdi. "Bunu görmen lazım! Hadi Evie!"

Bileğimi tutan Brownie beni yerimden kaldırdı. Buns gibi bir Ölüm meleği olsa da bir insandan çok ama çok daha fazla güçlüydü. "Tamam," dedim minik bir sesle. Düz duvara tırmanmaya başlamadan önce bir şey yapmam gerekiyordu. Zaten düz duvara tırmanabiliyordum.

Brownie koridordan aşağıya gitti. Balo salonu evin arkasındaydı. Geniş, yaldızlı odaya giren Brownie ışık düğmesine basıp yukarıda sıra sıra duran kristal avizeleri aydınlattı. Güzel ve bembeyaz, yaldızlı ahşap panellerin pahlanmış kenarları oda boyunca uzanan çift kanatlı camların olduğu duvara bakıyordu. Parkeyle kaplanmış zemin, ışığı en az duvarları süsleyen varakla çerçevelenmiş aynalar kadar yansıtıyordu. Tavana boyanmış barış içindeki melekleri anlatan resimler tepemizde uzanıyordu. Buns koluma girip beni odanın diğer tarafına götürdü.

"Burası öyle güzel ki." Ben konuşurken Buns duvarın arkasına gömülmüş gizli bir panele bastı. Gizli kapı katlanıp açıldığında, hayatımda hiç görmediğim kadar görkemli şeylerle dolu bir oda ortaya çıktı. Eski bir pikap antika masanın üzerinde duruyordu ve yanında o kadar eski olmayan bir müzik kutusu vardı.

Odayı biraz daha incelediğimde, en azından iki yüz yıl

geriye uzanan her tarz, renk ve kesimdeki elbiseleri gördüm. Çoğu şeffaf elbise poşetlerine geçirildikten sonra duvara asılmıştı.

"Bu elbise sende çok güzel durur Evie," dedi Brownie. Coşkulu geçen yirmili yıllardan çıkarak gelmiş, püsküllü, gümüş bir elbise seçmişti. "Gri gözlerinle çok iyi gider. Boyun kaçtı?" diye sordu üzerime tutarken.

"Iıı... Bir yetmiş beş," dedim dalgın dalgın. Hâlâ duvarları hizalayan sandıklara bakıyordum ama Buns yanımdan zevk içinde hafif bir çığlık atınca, dikkatim dağıldığı için içlerini açamamıştım.

Müzik kutusuna yaklaşarak önündeki camdan içeri baktım. Klasik ve sağlam eski şarkılardan derlenmiş uzun bir müzik listesi gördüm. "Zee atmışlı yıllardan beri bu evi kullanmadığını söylemişti... Cidden öyle. Ah! Baksana! Jerry Lee Lewis'in *Great Balls of Fire* şarkısı!" diye haykırdı. Müzik kutusunun fişini takıp ışıklarının yanmasını izledi. Düğmelere bastıktan sonra müzik kutusunun kolu hareket etti ve bir plak düştü. Şarkının gümbür gümbür gelen sesi titreyen kollar ve zangır zangır olan beyinler hakkında bir şeyler söylüyordu.

"DANS PARTİSİ!" dedi Buns. Kolumu kavradığı gibi beni salonun dans pistine çekti. Ellili yıllarda öğrenmiş olduğu dans hareketlerini bana gösterdiğinde sırıttım ve Elvis ile The Big Bipper diye birinin şarkılarını seçen Brownie de bize katıldı.

Bir saat kadar dans ettikten sonra cam kapılara giderek soğuk esinti içeri girsin diye hepsini açtım. Karanlık gökyüzüne doğru başımı kaldırıp gözlerimi kapattım. Nemli tropik havayı içime çekerken yağmur hâlâ son hız yağmaya devam ediyordu. Başka bir plağın düştüğünü duyduğumda, Buns'ın sonraki seçimi ne olacak, duymak için bekledim. Daha önce hiç duymadığım bir şarkının kasvetli

notaları odayı doldurmaya başladı. Karnımda kelebeklerin uçuştuğunu hissettiğimde, belime dolanan kolların Reed'e ait olduğunu biliyordum.

"Bu dansı bana bahşeder misiniz?" dedi Reed kalbimi hop ettiren seksi bir sesle.

"Bilmem... Sana kızgınım." Arkamı dönüp yanağındaki kesik ve patlamış dudağıyla yaralanmış mükemmel yüzüne baktım. Yaralarını gördüğümde kendi dudağımı ısırıp parmaklarımı nazikçe yanağına kaldırdım. Elim yüzünde dururken kısa süreliğine gözlerini kapattı. Sonra elimi tutup beni balo salonunun ortasına götürdü. Elinin kalçamın üstünde nazikçe durduğunu hissediyordum, sonra beni kendinden emin bir şekilde dans pistinde döndürmeye başladı.

Onu takip ederken bizi saran yumuşak ve ritmik müzikte dans etmenin ne kadar kolay olduğuna hayret etmiştim. Hiç çaba gerektirmiyordu. Sanki bir hayaldi. "Şarkının adı nedir?" diye sordum. Romantik ve içli melodi beni büyüsü altına almıştı.

"*Pavane*. Gabriel Faure adlı bir besteciye ait." Yanıt verirken gözlerimin içine bakmıştı. "Bana seni hatırlatıyor. Güzel ve akıldan çıkmayan, zarafet ve nezaketle dolu. Ve bir tutam da hüzün, özlem..." Kulağıma fısıldadığında içime arzunun dolmasına neden oldu. Erkeksi yanağı benimkini okşadığında, içimdeki her dokuyu ateşleyerek kendisine odaklandırmıştı.

"Beni böyle mi görüyorsun Reed?" diye sordum. Salonda yaptığı zarif hareketlerini takip etmeye devam ediyordum.

"O kadar farklı yönün var ki Evie," dediğinde gözleri arzuyla kararırken bana bakmak için başını kaldırdı. "Yeni yeni meleğe dönüşmeye başlayan kırılgan ve cesur bir kızken, seni daha fazla sevemeyeceğimi düşünürdüm. O

zamanlar öyle yürekliydin ki nefesimi kesiyordun." Beni hipnotize eden dansı yönlendirdi nazikçe. "Ama sonra değişmeye başladın ve bu evrimle beraber güç geldi, asla ummadığım bir güç. Kuvvet ve zekâ... Kusursuz güzellik..." Gülümsediğinde gözleri sanki yüzümün her santimine dokunmuştu. "Yaşadığım bunca yıla rağmen, seninle geçirdiğim zaman en olağanüstü olanı. Ve şu anı, bu ilk dansımızı, sonsuza dek yaşasam bile asla unutmayacağım."

"Hâlâ gerçek olduğuna inanamıyorum," diye fısıldayıp yüzümü omzuna yasladım. Kalbinin göğsünde güçlü bir şekilde attığını duyabiliyordum. "Seni seviyorum."

"Ve ben de seni." Reed fısıldarken şarkının son melodisi de sessizliğe karıştı.

Odanın ortasında durduğumuzda başımı kaldırdım. Esinti saçımı kaldırıp yüzüme doğru ittirdiğinde gülümsedim. Başka bir plak düşerken, burnumu istila eden tatlı ve yapışkan kokuya verdiğim tepki yüzünden gözlerim fal taşı gibi açıldı.

BÖLÜM 3

nicolas ve simone

Korkuyla gerildiğimde benden bir hırlama kaçtı. Tropik esintinin bana taşıdığı Gancanagh kokusu yüzünden tepki vermiştim. Reed'in kömür renkli kanatları sırtından çıkarken beyaz Oxford tişörtünü yırtmıştı. Önüme geçerek beni cam kapılardan korudu. Reed'in sırtındaki kesikleri gördüğümde gözlerim açıldı. Kaburgalarında en azından iki tane, kocaman kapkara morluk, birkaç tane ezik vardı ve bunlar sadece bu açıdan görebildiklerimdi.

"Eaves," dedi dışarıdaki karanlıktan tanıdık dişi bir ses. "Ben geldim. Korkma..."

"Molly?" diyerek nefesimi verdim. Reed'in etrafından dolanmayı denedim ama camların ötesini görmeyi her deneyişimde beni engellemeye devam etti.

"Kıpırdarsan ölürsün," diye hırladı Zephyr karanlıktan.

"Sen ne dersen *aingeal*," diye cevâp verdi Molly. Sesinden yüzünde yılışık bir sırıtış olduğunu anlamıştım. "Sadece elimde arkadaşıma vereceğim bir miktar bilgi var ve sonra gideceğim. Burası da epey güzelmiş. *Cribs*'e çıktı mı diye sorardım ama anlayacağını sanmam."

"Molly," dedim yine, gözlerimi kapatıp kalp ritmimi sakinleştirmeye çalıştım. "Sorun yok Zee. Bize zarar vermeyecek."

"Hayır, sorun var Zee." Reed savunmaya geçmiş halde

* Ünlülerin evlerini tanıtan bir televizyon programı.

konuşmuştu. "Çin'deyken Evie'yi bizden uzaklaştırmalarına yardım eden arkadaşı bu."

"Seni hatırlıyorum," dedi hırlayan bir sesle Zephyr.

"Bendim o," dedi Molly, Gancanagh aksanını taklit ediyordu. "Ama kısmetim döndü diyebilirsin. Şimdilerde Evie kaçtığı için, onu geri getirecek bir numaralı piyonları benim... Tabii ben kimsenin piyonu olmayacağım."

"Merhamet istiyor Reed," dedi Zephyr tiksinmiş bir sesle.

Molly tısladı. "Beni sana dokunmaya mecbur bırakma melek, çünkü kölem olman çok hoşuma gider." Kendini kaybetmeye çok yakındı. "Evie ikinci sınıftan beri benim arkadaşım. Elimde ailemden tek o kaldı ve eğer o dönüştürülmek istemiyorsa, onu Gancanagh'a çevirmelerine izin vermeyeceğim. Bu yüzden ya onunla konuşmama izin verirsin ya da seninle ben birbirimizi daha iyi tanırız."

Zephyr ve Buns'tan alçak hırlama sesleri geldi. "ZEE! Lütfen ona zarar verme. Molly, lütfen son derece ölümcül melekleri tehdit etme. Herkes bir sakinleşsin yahu!" İki kolumu da açıp Buns'a geri durması için işaret verdim, çünkü Molly'nin, meleğini tehdit etmesinden hoşlanmadığını görebiliyordum.

"Şu şeyin soğukkanlılığını korumada sorunu olamamalıydı ama," diyerek yanıt verdi Zephyr. Molly'nin temelde ölü ve bu yüzden de buz gibi olduğu gerçeğine gönderme yapmıştı.

"Çok orijinal bu," dedi Molly ve sesinden gözlerini devirdiğini anladım. "Hem kokuşmuşum hem de buz gibiyim. Bunları daha önce duydum. Belki de gidip yepyeni bir hakaret listesi yapmalısınız."

"Reed, lütfen içeri girmesine izin ver. Bana söyleyeceklerini duymam gerekiyor," diye yalvardım. Molly için son derece yoğun bir hüzün hissediyordum.

Brennus, ben Houghton'da elinden kaçtıktan sonra Molly'yi bulmuştu. Kardeşi Finn'e Molly'yi ısırtıp ardından da kanını paylaşarak onu Gancanagh'a dönüştürtmüştü. Beni kendilerine çekmek için Molly'yi bir piyon olarak kullanmak istemişlerdi. Çocukluk arkadaşıma yardım etmek isteyeceğime güvenmişlerdi ama elimden bir şey gelmezdi. Kana susayan bir Gancanagh'tı ve zehirli tenini kurbanlarının iradelerini kontrol etmek için kullanıyordu. Ona her kim dokunursa kölesi olacaktı; ben ve Russell dışındaki herkes. Bizim Gancanagh'ın dokunuşuna karşı bağışıklığımız vardı. Tam da bu yüzden Brennus beni bu kadar çekici buluyordu. Bana dokunduğunda verdiği her emre uyacak bir köle olmayacaktım.

Kederle başını sallayan Reed konuştu. "Evie, o artık senin arkadaşın değil."

Elimi koluna koyup bana bakmasını sağladım. "Beni dinle. Molly, Werree saldırısından hemen sonra, Brennus'un anlaşmasını bozmak için beni ısırıp özgür kılmayı teklif etti."

İki eli kollarımın üstünü tutarken duruşunu dikleştirip gözlerimin içine baktı. "Neden yapmasına izin vermedin?" Dışarıdan sakin görünüyordu ama ona daha önce dönebileceğimi anladığında içinde bir ateşin alev aldığını biliyordum.

"Eğer yapsaydı Brennus onu öldürürdü. Beni ısırıp büyülü anlaşmasını kim bozarsa onu işkence edip öldüreceğine söz vermişti."

"O artık kötü biri," dedi hiç şüphe duymadan.

"O her zaman benim kardeşim gibi olmuştur ve o da böyle hissediyor." Ben konuşurken kaşlarını çatmıştı. "Lütfen onu dinle."

Reed durdu ama çekimser göründü. "Molly... Lütfen içeri gir," dedi gözlerini benden ayırmadan.

"Harika," dedi Molly, sonra balo salonuna yavaşça girdi. "Güzel yer Eaves."

Yağmur yüzünden su damlattığı için her birimizden bir metre kadar uzakta durduğunda, ardında bir su çizgisi bırakmıştı. Buns ile Brownie ondan epey geride dururken Zephyr onu içeri takip etmiş, üzerine fena halde korkutucu bir otomatik silah doğrultmuştu.

"Teşekkürler." Molly'ye doğru bir adım atmayı denediğimde bir gıdım kıpırdayamadım, çünkü Reed iki kolumu da tutuyordu. "Reed," diye mırıldadım.

"Onu buradan da duyabilirsin," dedi sakin sakin.

"Ona ne oldu böyle?" dedi Molly Reed'i işaret ederek.

Reed'e baktığımda rengim attı. Göğsünü ilk defa görmüştüm. Sol omzundan sağ kalçasına uzanan derin bir pençe iziyle, yan tarafında bir kaplandan geldiği su götürmez bir ısırık izi vardı. İyileşiyordu ama yine de acı verici göründü.

Gözlerimi yüzüne kaldırdığımda kızararak konuştu. "Siz bir de onu görün."

"Unut gitsin. Utanç verici melek şeylerinizi pek de öğrenmek istemiyorum," dedi Molly; son konuşmayı aklından silmek istermiş gibi elini salladı. "Buraya Brennus'un iyice aklını kaçırdığını söylemek için geldim. Bir fanatikle baş başayız," dedi yüzüme bakarak. "Finn elinden geldiği kadarıyla bana bilgi veriyor ama onu birkaç gündür göremedim."

"Ne demek istiyorsun Mols? Onların yanında kalmıyor musun?"

Başını salladı. "Sen Casimir'in verdiği pudralığı açmadan önce Finn beni evden gönderdi. Başarılı olsa da olmasa da Sürgün meleklerin karşılık vereceğini bildiği için beni korumak istedi. Ayrıca, eğer melekler seni almayı başarırsa başımın belada olacağını da biliyordu. Finn, anlaşmayı bozmak için Leif'i kaçırdıklarını biliyordu. Bu da hayatımı

tehlikeye attı. Brennus sana istediklerini yaptırmak için bana gözünün önünde işkence etmekten geri durmaz ama bize bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

"Ama... Finn seni seviyor! Brennus bunu kardeşine yapmaz..." Başını salladığını gördüğümde sesimi kestim.

"Gitmene izin veremeyecek kadar saplantılı Eaves. Artık aklını kaçırdı. Umarım seni asla eline geçiremez, çünkü bir kez geçirirse... bu felaket olacak. Daha önce böyle manyak değildi, hiç böyle olmamıştı. Arzusuna en ufak direniş gösteren her şeyi öldürüyor artık. Finn ve ben, bundan sonra birbirimizi bir süre görmeyeceğiz, ta ki her şey süt liman olana dek." Acı çekiyor gibi görünüyordu. "Yani artık bir başımayım. Şey... Bu tam da doğru sayılmaz. Finn sayesinde artık Karun kadar zenginim. Her şey bir sonuca vardığında beni bulacağını söyledi."

"Çok üzgünüm..." Elini kaldırdığında sustum.

"Üzgünüm deme. Hiç şansın olmadı ki... Alfred Brennus'a portreni verdikten sonra yoktu." Beni Tanrıça Persephone olarak gösteren tabloyu hatırladığımda irkildim.

Russell poz vermeme karşı çıkmıştı. Keşke sözünü dinleseydim.

"Ne zaman saldıracaklar?" Reed soru sorarak detayları almaya çalıştı.

"Bilmem ama yakın zaman içinde olacak. Brennus hem sabırsız hem de iki yaşındaki bir çocuk kadar talepkâr. Fakat bir-iki şey biliyorum. Sana merhametli davranmasını bekleme Eaves. Oyun zamanı geçti. Çocukların hepsi seni ısırmaya izinli olduklarını biliyorlar. Brennus seni hizaya getirmekte yardımcı olacağını düşünüyor, çünkü ne kadar çok güçlendiğinin ayırdında. Eğer sendeliyorsan, daha az tehdit oluşturacağını söyledi."

"Ama bu alması çok büyük bir risk... Eion gibi birisi bir kez başladığında durması çok zor olur. Brennus onu dur-

duramadan önce beni kurutabilir," dedim. Son kez ısırıldığımda nasıl hissettiğimi hatırlayınca midem bulandı.

İç deşen bir açlık sancısı başlıyordu ve kan arzusunu durdurmak için hayvan kanı bulamazsam, kısa süre sonra korkunç sanrılar beraberinde geliyordu. Eğer başka biri Gancanagh tarafından ısırılsaydı bu tür bir acı hissetmezdi, çünkü Gancanagh teni onları etkisi altına alıyordu. Sadece Russell ve ben bu kadar şiddetli bir acı hissediyorduk.

"Eh, sanırım bu göze almaya gönüllü olduğu bir risk. Seninle kanlarını paylaşmamaları için onları uyardı. Senin *sclábhaí*'si, yani kölesi olmanı istiyor. Ondan başka kimse senin *máistir*'ın olamaz," dedi titrerken. "Ama artık bunu istediğinden emin değil. Seni tadını çıkara çıkara öldürme, sen yavaşça ölürken seni dönüştürmeyi reddetme ve seni dönüştürmek için mümkün olan son âna dek bekledikten sonra seni yalvartarak onu sevdiğini sana söyletme seçenekleri arasında gidip geliyor."

Brennus'un planlarını duyduğumda korkudan bacaklarım uyuştu. Eğer adamlarından biri beni ısırır ve dönüştürmezse o kadar çok acı çekecektim ki ölümün gelmesi için dua ediyor olacaktım ama ölüm gelmeyecekti. Brennus'a acıyı dindirmesi, yani kanını benimle paylaşması için yalvarmazsam sadece şiddetli bir acı olacaktı. O noktada dileğimi reddedebilirdi. Beni öylece şiddetli acıyı çekerken bırakabilirdi.

Bu tür bir acıya ne kadar dayanabilirdim? Merak ederken her şeyin bir sona ulaştığını hissettim. Reed'le beraber kalacağıma dair tüm umutlarım boş ve safça göründü.

"Bize güçlerini, silahlarını ve nasıl saldıracaklarını anlatır mısın?" diye sordu yüz ifadesini silen Reed. Artık savaş ruhuna geçmişti.

"Sorunları var..." dedikten sonra Molly sustu. Bunun onun için zor olduğunu görebiliyordum. Sadakati ikiye

bölünmüştü ve bize anlatacakları sonuçta Finn'e zarar verebilirdi. "Melek ordun Gancanagh kuvvetlerine tam güç girişiyor. Artık sürekli olarak bizi avlıyorlar. Sizinkiler ve arkadaşların, Sürgün melekler."

"Sizi hedef haline getiren o ama?" dedi Zephyr Brennus'a gönderme yaparak.

"Cidden mi? Aslında sorun değil, Sürgün meleklerin tadından hoşlanmaya başladım. Ruhum ellerinde olduğu için bence hak ediyorlar."

"Brennus güçlerini düzenlemekte sorun yaşıyor. Ordusunu fark ettirmeden buraya yaklaştırmak paran olsa bile çok zor," dedi Reed dalgın dalgın. "Ani bir saldırı çok daha kolay olurdu. Kap ve kaç."

"Ya da ısır ve kaç," dedi Molly. "Ama ben olsam Evie'nin tek hedef olacağına güvenmezdim. İntikam istiyor. Kan ve bedel istiyor. Ona ait bir şeyi aldın ve bizim dünyamızda kimse bundan yakasını kurtaramaz."

"Ne diyorsun yani?" diye sordum midem bulanırken.

"Bu sefer kendini feda edemeyeceğini söylüyorum Eaves. Ona gitmeyi aklının ucundan bile geçireyim deme." Yüzüme bakıp beni bir kitap gibi okuyuverdi. "Kendini ne onlar ne de benim için takas masasına koyabilirsin. O günler geçeli çok oldu. Arkadaşların ancak o ortadan kalkarsa güvende olur. Seni kraliçesi bile yapsa ve bu çok uçuk bir ihtimal, yine de ölecekler."

Zephyr, sanki Gancanaghların onu yakalama ihtimali çok ufakmış gibi homurdandı. "Aklını kaçırmış."

"Şimdi anlamaya başladın," dedi tırnaklarını kontrol eden Molly.

"Adamlarını mı gönderir, kendisi mi gelir? Onu avlamaya başlamalı mıyız?" diye sordu kısık bir sesle Russell; balo salonunun girişindeydi. Bu kadar sessiz geldiği için şaşkınlıkla ona baktım ve çenem bir karış açıldı. Reed'le et-

tiği kavga yüzünden yüzü mosmor olup şişmiş ve bir gözü neredeyse tamamen kapanmıştı.

"Russell." İsmi ağzımdan kaçarken karnım kasılmıştı. Bana tepki göstermeden Molly'yi izlemeye devam etti.

"Bilmem. Belki daha fazla adam toplamalısınız. Elbette savunmayı planladığınız bölge burası değilse." Hepimizi değerlendirir gibi başını hafifçe yana düşürdü. "Hamlesini yaptığında burada olmayı planlıyor gibi görünmüyorsunuz."

"Kaç yaşındasın sen bakalım?" diye şüphe içinde sordu Zephyr.

"On dokuz buçuk ama ağabeylerim var ve insanlığın bildiği her tür savaş oyununu oynadılar. Size bu kadar yaklaşmama izin vermeniz aslında beni biraz ürküttü. Buranın, üzerinde KURBANLAR BURADA yazan ışıklı bir neon tabelanın olduğu bir yer olduğunu düşünmüştüm ama salak değilsiniz, değil mi?"

"Ah tatlım, burada hiç aptal yok," diye yanıt veren Buns küçümseyerek Molly'ye gülümsüyordu.

"Efsane. Bana bir iyilik yapıp onu öldürün. Brennus yaşadığı sürece Finn'le beraber olamam, bu yüzden ortadan kalkması gerek," dedi. Buraya gelmesinin ardındaki soğuk ve içten pazarlıklı nedeni göstermişti. "Bir süre birbirimizi görebileceğimizi sanmıyorum Eaves," diyen Molly kapılara doğru geri geri gitti.

"Bekle Molly!" Beni tutan Reed'den kendimi çekerken yüreğim göğsümde sıkışıyordu. "Beni hatırla. Ben de seni hatırlayacağım. Yıldızlara bakıp tüm gece konuşabilmek için senin banyonun penceresinden sürünerek çıktığımızı hatırla. Ne kadar yaşlanırsak yaşlanalım, yine de o aynı yıldızların altında olacağız biz."

"Unutmayacağım," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de artık yağmur yağdığında da beni düşünürsün. Dilerim ki yollar önüne serilip seni selamlar Eaves."

"Dilerim ki rüzgâr hep arkanda olur Mols." Gözlerimden yaşlar düşerken yutkundum. Yüzü bize dönük bir şekilde kapıya geriledi. Hâlâ silahını ona doğrultan Zephyr'i şüpheyle izliyordu. Karanlığın örtüsüne vurur vurmaz arkasını dönüp evden kaçtı.

"Bir planı var," dedi Russell yumuşak bir sesle, balo salonunun girişinden kıpırdamadı. "Büyük ihtimalle gidip onun icabına bakmamız gerek."

"Kimse ona dokunmuyor," diye ilan ettim uyuşuk biçimde. "Brennus'un ölmesini istiyor. Onlara tek kelime etmeyecek."

"Sevdiği adama buraya gelmemesini söyleyebilir, onların buraya gelmesini istediğimizi biliyor. Eğer Finn gelmezse, ağabeyinin de gelmesine engel olma olasılığı çok yüksek," deyip artık planın açık bir ucu olduğunu görmemi istedi. "Sadece adamlarını gönderecekler."

"Umurumda değil," dedim. Zarar görmeden kalması dışındaki her seçeneği reddediyordum. "Neyse, onu bulmada iyi şanslar. Büyük ihtimalle şu anda biz konuşurken denizin yirmi fersah altında falandır," dedim blöf yapmadığımı umarak. "Planımızın tek güzel yani, çocuklar geldiğinde burada bir kişinin olması yeterli ve bu kişinin de ben olmam gerekiyor, çünkü en çok odaklanılan benim. Sizler artık gitseniz iyi olur. Planımı uygulayıp işim bittikten sonra portalımdan geçerek kaçabilirim." Boynumdaki ay şeklindeki kolyeye dokunup hâlâ yanımda olduğundan emin oldum.

Odadaki her yüz bana kaşlarını çattı. "Molly'yi dinledin mi hiç?" diye sordu Reed. Şok etkisini kaybettiğinden artık titremeye başlayan kollarımı hâlâ tutuyordu. "Buradaki kimse için kendini feda edemeyeceğini söyledi. İntikam istiyorlar. Biz onları öldürene dek bizi avlayacaklar."

"Bunu duydum, bu yüzden hepsini kendim öldürece-

ğim," deyip gözlerinin içine baktım. "Aileme zarar veremeyecekler."

"Döndü yahu!" Zephyr gurur dolu gözlerle bana bakarken sırıtıyordu. "Evine hoş geldin Evie."

"Tatlım!" Buns neşeyle haykırdıktan sonra Brownie'yle beraber koşup bana sarıldılar. Reed beni bırakmaya mecbur kaldı. "Bu parçanı onlarda bıraktığını düşünmüştük ama geri geldi!"

"Hatalarımdan ders alırım ben Buns," dedim. Bana sarılmalarına izin verirken başlarının üzerinden Reed'e baktım. Bir anlığına içimdeki acıyı görüyor mu diye merak ettikten sonra devam ettim. "Onlar hayatta kaldığı sürece asla güvende olmayacaksınız, bu yüzden ortadan kalkmaları gerek."

Sanki bir şeyi, sevdiğim bir şeyi kaybetmişim gibi yüreğim sıkıştı. İçimde bir zamanlar bulundukları yere oturmayan parçalar vardı. Onlar ve Brennus tarafından ihanete uğramış hissediyordum. Bana beni sevdiğini söylemişti ama sevgi anlayışı benimkiyle uyuşmuyordu.

"Kimse senden yapmanı beklemiyor. Yapan ben olacağım. Bu görev benim," dedi Reed.

"Yok ya! O taş kadar soğuk ucube benim," diye tehditkâr bir sesle karşılık veren Russell odaya girdi. Avizenin ışığı yüzüne düştüğünde yeni yeni iyileşmeye başlayan kırık burnunu görüp irkildim.

Russell'a yaklaşan Zephyr konuştu. "Kıpırdama." Başparmaklarını Russell'm burnunun iki tarafına koyup gürültülü bir *çatırt* sesiyle kırığı düzeltti.

"Teşekkürler," dedi Russell. İrkilmemişti bile.

"Ben onun *aspire*'ıyım," dedi Reed kısık bir sesle. Russell'la yüzleşmişti.

"Ne var? Ben de onun ruh eşiyim. Brennus kızımı yalvartmaya çalıştığı için acı çekecek."

"Ve karşılık olarak onu yalvartmak da benim hakkım. Biraz önce senin kızın olmadığını görmedik mi biz?" diye soran Reed kaşlarını çattı.

"O hep benim kızım kalacak. Senin meleğin olabilir ama hep benim kızım olacak," diyen Russell kollarını önünde çapraz yaptı.

"Evie kararını verdi. Bunu kabullenmeye başlama vaktin geldi." Reed soğuk bir sesle karşılık verdi ve parmaklarıyla elime dokunduktan sonra nazikçe elimi tuttu.

"Her zaman birisi aramıza girmeyi dener ama hiç kalıcı olmazlar. Er ya da geç biz hep beraber oluruz." Russell öyle bir kesinlikle konuşmuştu ki kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Reed'in tekrar kaşlarını çattığını gördüğümde gözlerim Russell'a uçtu. "Seninle konuşabilir miyim Russ?" diye sordum ve yanıt vermesini beklemedim. Reed'in elini bırakıp Russell'a doğru yürüdüm ve onu kapıya doğru çekmeye çalıştım.

"Elbette. Villamda konuşabiliriz."

"Şimdilik büyük evde kalmalıyız," dedi Zephyr bizi durdurarak. "Sabah gelince toparlanıp buradaki bir odaya taşınırsın. Burayı merkez yapma vaktinin geldiğine inanıyorum. Kimse tek başına dolaşmayacak."

"O zaman Kızıl, mutfağa gidip yiyecek bir şeyler alırken arkadaşım olmak ister misin? Açlıktan ölüyorum," dedi Russell. Sanki olağandışı bir şey olmamış gibi kolumu koluna geçirdi. Kaşlarımı çatıp hareketlerine kızdığımı gösterdim.

"Peki," dedim Russell'a, ardından Reed'e sert sert baktım. "Paçayı kurtardın sanma Reed. Sonra konuşacağız."

Russell'la gittiğimi görene kadar sesimdeki keskin ton yüzünden şaşkın göründü. "Evie," dedi cinayet işlemeye hazır görünerek.

"Sonra konuşacağız," dedim. Reed'in bana kaşlarını böyle çattığında ne kadar seksi göründüğünü göz ardı etmeyi denedim.

"Evet, konuşacağız." Bana katılırken sesi eşit derecede keskindi.

Russell'ı mutfağa doğru takip ettim. Ev tasarım dergisinden fırlamış gibi görünen kemerli bir kapı girişinden geçtik. Kocaman alan taş bir şömineden gelen alevlerle aydınlanmıştı. Alevler dışarıdaki taş terastaki yemek alanına açılan cam kapılara yansıyordu. Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur yüzünden kapılar kapalıydı. Russell beni bırakıp büyük taş tezgâhın hemen üzerinde asılı duran ışıkları açtı. İz bırakmaz çelik buzdolabına giderek içinde ne var onu inceledim.

"Kızarmış tavuk var," dedim omzumun üzerinden. "Yoksa şu dün akşamki mangaldan kalanlar mı?"

"Evet," dedi Russell yanıma gelerek, hem tavuk hem de domuz etini çıkardı. "Keklerden kaldı mı hiç?" diye sordu. Kollarını yemekle doldurup tezgâhın yanındaki bar tabüresine götürdü.

"Bakayım bir." Baş aşçı Hati'nin yeni, tazecik kekleri saklamak için kullandığı kutuyu açtım. "Yaban mersini mi, yoksa mandalina mı?"

"Hı hı." Gözlerimi devirip kutudan birkaç dilim kek alarak ona götürdüm ve peçetenin üzerine bıraktım.

Kendime bir bardak portakal suyu koyduktan sonra Russell'ın yanındaki tabüreye oturdum. O yemek yerken elimdeki bardakla oynadım. "Endişelenme Kızıl," dedi Russell yüzüne baktığımda. "Bir-iki saat içinde yine güzel olurum."

"Hiç güzel olmadığın için buna bel bağlama derim. Bu yüzden endişelenmiyorum ki Russell." İç çekip başımı bardağımdan kaldırdım. "Reed'le dövüşme nedeninize kafa yoruyorum."

"Sadece barometreyi kontrol ediyordum."

Alnımı kırıştırıp sordum. "Bunun ne demek olduğunu anlamam mı gerekiyordu?"

"Reed güç ve çevikliğin vücut bulmuş hali. Terazide ne kadar daha çıkmam gerektiğini bilmem gerekiyordu," dedi kısık sesle, sonra tavuktan bir ısırık aldı.

"O zaman neden Zee'yle dövüşmedin yahu?" Dövüşmelerinin ardında benim bilmemi istemediği daha başka bir neden olduğunun ayırdındaydım.

"En iyi dövüşçü Reed, hatta Zee de bunu kabul ediyor ve bu önemli bir şey," diye istemeye istemeye yanıt verdi Russell.

"Hımm. Peki barometre sana ne söyledi?"

"Az yolum kaldı," dedi tebessüm ederek.

"Nereye Russell?" diyerek ağzını aramaya devam ettim.

"Olmam gereken yere."

"Eğer benim için dövüşüyorsan, lütfen kes," dedim ufak bir sesle.

"Konu sensen, duramam." Çenesini sıktığında inatçı göründü. "Bu hep benim kusurum olmuştur."

"Benim için dövüşemezsin," dedim yine bardağıma bakarak.

"Bu tam olarak doğru değil," deyip ekmekten bir ısırık aldı. "Normal koşullar altında haklısın. Reed'e bağlandığın için imkânsız olurdu ama burada özel birkaç durum var. Reed hayatını sana bağlarken, kurallara tam olarak uymadı..."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum gergin hissederek.

Russell çiğnemeyi bitirdikten sonra konuştu. "İlk olarak, kendini ona bağladığında baskı altındaydın..."

"Baskı altında falan değildim bir kere. Tam olarak ne yaptığımı biliyordum," dedim reddederek. "Sonsuza dek Reed'le olmak istemeseydim, asla yapmazdım."

"Kızıl, sadece on dokuz yaşındasın," dedi beni duymayarak. "Ona ne kadarlık bir süre için söz verdiğine dair ufacık bir fikrin bile yok."

"Senin var yani? Sadece yirmi yaşındasın ya."

Yavaş, kederli bir gülümseme dudaklarına oturduktan sonra konuştu. "Ben binlerce yıl yaşadım. Senin aksine, yeryüzünde geçirdiğim her hayatı hatırlıyorum ve o anların çoğunu ya seninle ya da seni düşleyerek..."

"O halde, ona verdiğim her kelimeyi harfi harfine onurlandırmayı düşünmeseydim, Reed'e hiçbir söz vermeyeceğimi bilecek kadar da iyi tanıyorsundur beni." Taburemden kalkarak bardağımı lavaboya götürdüm ve yıkadım. Sırtım Russell'a dönükken gözlerimi kapatıp konuşmaya devam ettim. "Yani... Her ne için savaşıyorsan, bir manası yok."

"İkincisi," dedi sesi kızgın ve yaralı gelen Russell, "benden onunla bağlanmak için izin falan istemedin."

İşimi yarıda bıraktım. "Ne?" Bardağı bırakıp yüzümü ona döndüm. Kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum.

"Biriyle bağlanabilmek istiyorsan, bana sorman gerek. Senin ruh eşinim ben. Eğer karşı çıkıyorsam hayır diyebilmem gerekir," dedi kin tutarak.

"Bunu nereden öğrendin?" Kalbim son hız atıyordu.

"Zee ve Buns anlattı."

"Ne zaman?"

"Eve gitmek için ayrılmadan hemen önce. Brennus ve diğer vampirlerle gittiğin için bana söylemek zorunda kaldılar. Reed kendini kaybetmişti. Nasıl öğrendiğimi sanıyordun ki?" diye sordu suçlayarak. "Bana anlatman gerekirdi."

"Benden başka birinden duymanı hiç istemedim." Sorusunu yanıtlamamıştım. "Sana ne zaman söyleyebilirdim ki? Telefonda mı anlatacaktım yani?"

"Senin yerine Zee'nin anlatması galiba daha iyi oldu

Pek iyi karşılamadım," deyip taburesinden kalktı ve tabağını lavaboya götürdü. Tezgâhın etrafında dolaşıp ondan uzaklaştım, huzursuz ve üzgündüm.

"Russell, Dominion'un şatosundan Reed olmadan çıkamazdım. Oraya gittiğimde bir sürü düşman edindim. Beni öldürmenin bir yolunu bulurlardı," dedim açıklamaya çalışarak.

"Evet, biliyorum. O kısmı anladım. Hayatın tehlikedeydi ve baskı derken bundan bahsediyordum."

"Ne demek olduğunu biliyorum. Belki de bu yüzden kimse bana senin iznine ihtiyacım olduğunu söylemedi," dedim bıkkın bıkkın.

"Hayır. Zee olmaz diyeceğimden korktukları için bana sormadıklarını söyledi."

"Ne?" Onu doğru duyduğumdan emin olamadım.

"Öyle. Buns'la ikisinin nefeslerini tuttuğunu söyledi, çünkü iznim olmadan işe yaramaması gerekiyordu," dedi çekinerek.

"Ama işe yaradı," dedim düşüncelere dalarak. Reed'in kanatlarının kalbimin üzerinde yattığı yere tişörtümün üzerinden dokundum. Sonsuza dek birleşeceğimize dair yeminlerimizi ettikten sonra göğsümde kanatlarının şekli belirmişti.

"Evet," dedi kısık sesle Russell, "ama geri alınamaz olmayabilir. Hâlâ seni talep etmeye eşit derecede hakkım var."

"Ve peki bu konuda yerim ne?" Tabağını yıkayıp bulaşık makinesine koymasını izledim. "Ne istediğimi bana da sorman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Bunu keşfetmek için hâlâ vaktinin olduğunu söylüyorum Kızıl."

"Keşfetmek için vakte falan ihtiyacım yok benim. Onu seviyorum," dedim boğazımın daraldığını hissederek. Hissettiğim duyguları belli etmemek için çaba harcadım,

çünkü Russell'la bu konuşmayı yapmak içimi dağlıyordu. İstediğim son şey canını yakmaktı. Russell'ı seviyordum. Ondan daha iyi hiçbir ruhu bilemeyeceğimin verdiği kesinlikle onu seviyordum ama benim meleğimin Reed olduğunu kavramalıydı. O benim *aspire*'ımdı. "Sen... Sen hiç neden burada olduğumuzu merak ediyor musun?" diye sordum.

Kahkahasında neşe yoktu. "Sürekli." Tezgâha yaslanıp kollarını önünde çapraz yaptı. "Neden? Reed sana teorisini mi söyledi?"

"Reed'in neden burada olduğumuza dair bir teorisi mi var?" Aklım karışmıştı. "Ne dedi?"

"Sana söylemedi mi?" Biraz şaşkın göründü.

Başımı salladım. "Ne... Ne peki?" diye sordum tedbirle. Bu teoriyi duymaya hazır olduğumdan emin değildim.

"Beni almaya geldiğinde, eve gittikten sonra Reed bana neden bu görevi seçtiğine dair bir şeyden bahsetmiş olabilir, ruhu olan ilk melez melek."

"Bunu seçtiğimi mi düşünüyor?" diye sordum. Telaşımın arttığını hissettim, çünkü Reed daha önce bana bunu hiç söylememişti.

"Bunun gibi bir görevi seçmen için ne yaptığımı sordu bana. Pek fazla ruh gönüllü olmazmış, çünkü ruhunu Sheol'a kaybetmen için bir sürü yol varmış," dedi ve ben tir tir titredim.

Kapattığım gözlerimi elimle ovaladım. "Ufff, bu resmen bir kâbus," dedim mırıldanarak. "Senin yaptığın bir şey olmadığından eminim."

"Bana bir şey dedi ama. Aklımdan çıkmıyor. Reed bana, nasıl olup da iki ruh eşinin arasına girebildiğini sordu. Bu yüzden aklı karışıktı," dedi tepkimi bekleyen Russell.

"Artık bir parçam melek. Tamamen insan olsaydım belki, o zaman farklı olurdu."

"Ama bu hâlâ bu görevi neden aldığını açıklamıyor."

"Keşke bilseydim Russell ama en az senin kadar cahilim."

"Sadece... Eğer sana bir şey yaptıysam, kaçmana neden olan bir şey yani, özür dilerim," dedi Russell, sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu.

"Böyle yapma. Neler olduğunu bilmiyoruz. Seninle ilgili olmadığına eminim. Senin yüzünden olamaz," dedim korkunç hissederek.

"Cennetle ilgili bir şey hatırlamıyorum ama bundan önceki hayatı hatırlıyorum."

"Öyle mi?" Dışarıda çakan şimşeğin yüzünü aydınlattığını gördüm. Biraz daha iyi görünmeye başlamıştı, eskisi kadar şişkin değildi.

"Hı hı. Aslında biraz trajik. Fransızdık," dedi sırıtarak.

"Ay, cidden mi?" diye sordum sözlerine gülümseyerek. "Birlikte giyotine gittiğimizi söyleme," dedim oyununa katılarak.

"Yok ya... Sana ne olduğundan emin değilim ama ben bir askerdim. Yemin ederim, hayatlarımın çoğunu savaşarak geçirdim," dedi dudakları hüzünle kıvrılarak. "Toydum daha, yirmi birimdeydim ve Avrupa'da Birinci Dünya Savaşı patlamıştı. Bin dokuz yüz on dört yazıydı. Seni ilk gördüğümden beri sana âşıktım. Benden birkaç yaş ufaktın. Bir önceki yıl üniversiteden tatil için ağabeyin Michel'le gelmiştim ve bizi o tanıştırmıştı," dedi dalgın dalgın. Anıyla gelen yavaş gülümseme yüzünü aydınlatmıştı. "Seni ilk kez gördüğümde, evinizin müzik odasında oturmuş, odayı dolduran hayranlarına piyano çalıyordun. Çok fenaydın, duyduğum en kötü Bach'dı." Sırıttığında kahverengi gözleri dans etti.

"Hiçbir şeyin değişmediğini görmek çok hoş," dedim sırıtarak.

"Öyle. Hiçbir şey değişmedi, çünkü rol yapıyordun,"

diye gülümsedi başını sallayarak. "Kusursuz çalabiliyordun. Hepsi gidip de yalnız başına kaldığında parçayı sanki kendin yazmışsın gibi çaldın."

"Bu bana çok benziyor. Bana bir müzik grubuna katılmamı söyledin mi?" Ne kadar ukala olabileceğini biliyordum.

"Odanın girişinde dikilip sadece parmaklarının dokunuşuyla nasıl etrafındaki havayı bile büyüleyebildiğini sordum sana." Şimşek yüzünün bir tarafını aydınlattı. "Ama dürüst olmak gerekirse, sadece müzik değildi, asıl seni görmek nefesimi kesmişti."

"Eee, ne oldu?" diye sordum kendimi durduramadan.

"Şey... Okula geri döndüğümde, bana gönderdiğin mektuplarla yaşamaya devam ettim." Yanakları bir tutam utançla kızarırken bana baktı. "Bin dokuz yüz on dört yılının ilkbaharında seninle evlendim. Hak ettiğinden daha ufak bir düğündü. Şehrin ünlü bir avukatının kızıydın ama o zaman her şey istiflendiği için bir şeyler bulmak çok zordu."

"Adın neydi peki?" diye sordum tarif ettiği hayatı hayal etmeyi deneyerek.

"Nicolas... Pierpont ve sen de Simone... Vassar." İsimler sanki gerçek bir Fransız tarafından söylenmiş gibi dökülüvermişti dilinden. "Baban bir lorddu. Seni tasvir bile edemem, çünkü senin güzelliğini karşılayacak sözler yok. Sanırım sadece aynaya bakman gerek. Biraz farklıydın. Daha ufak tefek. Saçlarınsa çikolata rengiydi. Gözlerin koyu renkli ve buğuluydu ama bir şekilde aynı görünüyorsun. Yüzün aynı."

"Simone," diye ismi fısıldadım. Gözlerimi kapatıp o olmayı hatırlayabilmeyi denedim.

"Seni bırakmadan önce pek fazla vaktimiz olmadı," dedi. Yüzündeki acı her şeyi yeniden gördüğünü anlamamı sağladı.

"Savaşta... öldün mü?" diye sordum devam etmeyince.

"Evet... Hatırladığım son şey Belçika sınırındaki bir siperin yakınlarında olduğum. Şey... Almanlar tarafından saldırı altındaydık." Yüzümü izlediğinde aklımın karıştığını gördü. "Haftalardır oradaydık. Acınasıydı, çünkü etrafımızda insanlar vurulup ölüyordu ve doktorlar cephedeki pozisyonumuza gelmekte güçlük çekiyordu. Bende bir resmin vardı. Çamur ve pislik yüzünden kirlenmişti. Bulutlar dalgalanarak geldiğinde elimde tutuyordum." Rengi attığında devam etmedi.

"Bulutlar mı?" diye sordum aklım karışarak.

"Bir tür gaz. Klorindir belki. İlk kez kokladığımda havuzda yüzmeyi andırmıştı ama sonra..." Başını salladı ve üzgün olduğu zamanlarda yaptığı gibi elini saçında gezdirdi. "Sonra hatırladığım ilk şey minik kız kardeşim Scarlet'a kızgın oluşum. Arka bahçeye dizdiğim yeşil renkli plastik askerlerimi devirmişti. Yaklaşık altı yaşlarındaydım. Bu hayattaydım." Aramızdaki tezgâhın üstünden yüzüme baktı. "Yani önceki sorunun yanıtı bu, neden burada olduğumu düşünmem. Seninle ilgili olduğundan eminim, çünkü hep seninle ilgili oldu."

Yağmur dışarıdaki camlara yavaş yavaş vururken, Reed'e duyduğum aşk yüzünden Russell'a ne kadar çok çektirdiğimi gördüm. "Russell... Neden burada olduğumuzu bilmiyorum ama bildiğim tek şey, etrafımdaki kimsenin güvende olmadığı."

"Bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu sakince. "Bir sürü yolla, bir sürü kez öldüm ben ama beni yok etmenin sadece bir yolu var. Bu yüzden senin için savaşacağım, çünkü elimde tek bu var Kızıl."

"Russell..." Aniden hıçkıra hıçkıra ağlarken iki elimle yüzümü örttüm. "Anlamıyorsun. Bir saatli bomba için savaşıyorsun! Gözünün önünde patlayacağım! Klorin gazından daha kötü olacak. Cehennemde bulacaksın kendini."

Telaş içinde tezgâhın etrafından dönen Russell bana sarılıp kendine çekti. "Şşşş... Hadi ama, yapma. Ağlama," diye fısıldadı ve başımın üstünü öptü.

"Özür dilerim. Aramızda neler geçti bilmiyorum ama artık her şey farklı. Hissedemiyor musun? Uzun süredir senin için sadece ben oldum diye değişim yoktur diyemeyiz. Bize bir baksana. Aynı değiliz, artık değiliz. Kanatlarımız var, uçabiliyoruz. Ateş yaratıp yağmur yağdırabiliyoruz..." Burnumu çekip sustum.

"Ve sonsuza dek sevebiliriz," dedi ve beni öpecekmiş gibi eğildi.

Russell'dan uzaklaştım. "Bence neden buradayız, biliyor musun?" Bir yanıt beklemeden konuşmaya devam ettim. "Reed yüzünden olmalı. Onunla birlikte olmak için her şeyi riske atacağımı biliyorum artık. Bu yüzden, lütfen benim için savaşmayı kes."

Ellerini üzerimden çektiğinde dudaklarının trajik biçimde büküldüğünü gördüm ve kahverengi gözleriyle yüzümü taradı. Başını benden öte tarafa çevirip durdu, sonra arkasını dönüp yavaşça mutfağın kapısına doğru yürüdü.

Kapı çerçevesinin altında durdu ve arkasını dönmeden konuştu. "Sonsuzluk epey uzun bir zaman Kızıl. Beni uzaklaştırmadan önce doğru kararı verdiğinden emin olmalısın."

Odadan çıkarken içimdeki bir şey kıvranıp onun peşinden gitmem için beni teşvik etti; yanımda kalıp beni sevmesi için ona yalvarmamı istiyordu. Ruhum, aramızda yankılanan zamanı hatırlayamasam bile hâlâ onu sevdiğimi bilmemi sağlamıştı.

BÖLÜM 4

Kaba araba

Mutfaktaki cam kapılardan yağmurun yağmasını izledikten sonra kapıları ardına kadar açıp soğuk esintinin içeri doluşunu hissettim. Dışarı çıkarken taş avlunun korumasını geçerek yağmurda yürümeye başladım. Yüzüme düşen yağmur gözyaşlarıma karıştı. Terasın taş basamaklarına oturup yüzümü ellerime gömdüm. Birkaç dakika içinde sırılsıklam olmuştum. Yanımda usulca ortaya çıkan Reed beni kucağına alıp kendisine bastırdı. Kollarımı ensesine dolarken yanağımı göğsüne bastırdım. Tek kelime etmeden beni evin içinden geçirip yukarı kata, Brownie ve Buns'ın odalarının bulunduğu kanadın karşısındaki bir odaya gitti. Beni çatırdayan ateşin karşısına bırakan Reed banyoya gitti ve kocaman bir havluyla geri döndü. Havluyu etrafıma sardıktan sonra beni kendisine doğru çekip göğsüne bastırdı.

Havlunun omuzlarımdan aşağı düşüp ayaklarımın üzerinde toplanmasına izin verdim. Reed'den geri çekilip koyu yeşil gözlerinin içine baktığımda içlerinde kanayan duyguları gördüm. Acı çektiğimi biliyordu ve benim acım onun da canını yakıyordu. Ufacık bir an içinde, her şey yine basit olmuştu. Reed'le beraber olduğumda her şey yerli yerine oturuyordu. İstediğim şey karşımdaydı. Tek yapmam gereken uzanıp almaktı.

Yavaşça elimi ona uzatıp nemli tişörtüne dokunduktan sonra parmak uçlarımı aşağıya indirdim ve eteğini tuttum.

Bir anda kanatları sırtından fırlayıp üstündekini yırttı ve elimde parçaları kaldı. Tişörtünün parmaklarımın arasından düşmesine izin verdim. Parmaklarım gömleğimin en alt düğmesine gitti. Reed'in gözlerinin o noktaya odaklanmasını izlerken düğmeyle oynuyordum. Düğmeyi delikten geçirip karnımı açtığımda gözleri kararda.

Ateşin sıcaklığı tenime değerken sonraki düğme üzerinde çalıştım; düğmeyi delikten geçirip karnımı biraz daha gözler önüne serdim. Nefes alış verişinin hızlanışını izlerken sıcaklık tenim üzerinde hızla dans ediyordu. Yavaş yavaş bir adım öne çıkıp beni takip etti. Ben de bir adım geri kaçıp sıradaki düğme üzerinde çalıştım ve gözden dışarı ittirerek göğüs kafesimle dantelli sütyenimin oval kenarını ortaya çıkardım.

Dizlerimin arkası yatağa çarptığında yüzüme bir gülümseme oturdu. Reed'in beni gitmemi istediği tarafa doğu yönlendirdiğini biliyordum. Yatağa oturup kendimi sırtüstü bıraktım ve kollarımı arkaya doğru uzattım. Reed ellerini yatağın üzerine koyduğunda şilte hareket etti. Öne doğru eğilip dudaklarını karnımın yanındaki tene bastırdı ve yüzü beni gıdıkladığı için karnım kasıldı. Kalbimi göremiyordum ama şu anda ışıl ışıl parladığından emindim.

Reed karnımı öpüp yukarı doğru çıkarak gömleğimin kıvrılan yakasını boynumun bitimine kadar takip etti. Bir elimi yanağına, diğerini de saçına koyduktan sonra şakağındaki ıslak ve kıvrılmış tutamla oynadım. Gözlerinin içine bakıp fısıldadım. "Tek istediğim sensin."

"Evie..." Dudaklarını dudaklarıma bastırırken adımı zor duymuştum. Parmakları gömleğimin düğmelerini açmayı bitirdi. Kumaş kollarımın üstünden kayıp çıplak omuzlarımı ortaya çıkardı. Reed omuz kıvrımımı öperek boğaz çukuruma ulaştı. Ağzımdan isminin kaçmasına neden olmuştu. Aramızda daha fazla konuşma geçmemişti

fakat birbirimize kelimelerin anlatamayacağı sözler vermiştik.

Reed'in kolları arasında yatarken parmak uçlarım göğsündeki iyileşmekte olan pençe izleri üzerinde gezindi. "Russell'la dövüşmeyi kesmeni istiyorum," dedim, sonra dudaklarımı nazikçe çiziğin üzerine dokundurdum.

Parmaklarımı dudaklarına kaldırıp öptükten sonra konuştu. "Olmaz."

Gözlerini inceledim. "Neden olmaz?"

"Ben halledeceğim," diyerek nazikçe yanıt verdi.

Kaşlarımı çattım. "Bu Russell ile benim aramda. Bu akşam onunla konuştum. Zaten seni seçtiğimden benim için dövüşmeyi kesmesini istedim ondan."

"Bunun işe yarayacağını mı sanıyorsun?"

Dudağımı ısırıp bakışlarımı kaçırdım. "Belki yarar ama buna kafa yormana gerek yok, çünkü ben halledeceğim."

"Aşkım," diyen Reed iç çekti. "Sen sinir bozucu bir yaratıksın." Kaşlarını çattı.

"Ne?" Yorumu beni şaşırtmıştı.

"Senin için onunla dövüşmek benim hakkım. Aramıza girme," dedi ve beni kendisine çekti.

"Açıkla," diyerek talepte bulundum.

"Sana ulaşmak için beni yenmek zorunda. Seninle ben birbirimize bağlı olduğumuz için sadece beni yenerse sana kur yapabilir."

"Nasıl yenerse?" diye mırıldadım endişelenmeye başlayarak.

"Eğer benim üzerimde egemenlik kurabilirse, o zaman ikinizin arasındaki kapıyı açabilir. Ruh eşin olduğu için seninle eşit derecede bir bağı var," diyerek kabul etti düz bir sesle. "Sana karşı eşit bir iddia bu. Kenarda durup bunun ol-

masına izin vermeyeceğim, bu yüzden bunu benden isteme. Seni kızdırsa da kızdırmasa da senin için dövüşeceğim."

"Bana, aranızdaki bir erkek ayinini böldüğümü mü söylüyorsun yani?"

"Evet," dedi kaşlarını çatarak.

"Ama bu... Neden gidip herkese kimi istediğimi söyleyemiyorum ki?" diye sordum bıkkın hissederek.

"Çünkü birinin diğerinden ne kadar da güçlü olduğunu gördüğünde fikrini değiştirebilirsin. Ona asla üstünlük vermeyeceğim. Asla beni yenmesine izin vermeyeceğim. Ne vakit bana meydan okursa, kabul edeceğim ve kaybetmeyeceğim."

"Brennus'un hakkı varmış. Ben güzel zehirmişim," diye mırıldayıp Reed'in göğsünden kalktım ve yastığın üzerine yattım.

"Brennus haklı falan değil. O sözleri kıskançlık ve kaybetmenin verdiği acıyla söyledi. Senin ne olduğunu biliyor. Tam da bu yüzden senden vazgeçemiyor."

"Neyim ben peki?"

"Unutulmaz. Sen gizlenemez bir sanatsın. Ehlileştirilemeyecek bir tehlike... Ölçülemeyecek bir aşk... Olası bir sonucu reddeden yeni bir kanun."

"Ve sen de benim yüreğimsin," diye fısıldadım.

Reed uzanarak beni tekrar göğsüne çekti. "Seninle bir şeyi tartışmak istiyorum Evie." Bir tutam saçımla oynuyordu.

"Hımm?"

"Dominion'dan bir bilgi elde ettim. Dominion'un Gancanagh'la iş birliği yaptığını söylerken Molly doğruyu söylüyormuş."

"Onlara nerede olduğumuzu söyledin mi?" Russell'ı kontrol etmek istedikleri için Dominion'a yerimizin söylenmediğini biliyordum. Onlar için büyüleyici bir silahtı.

Aynı benim gibi, kötülüğü kendisine çekiyordu ve onu Sürgünler ya da diğer avları tuzağa düşürmek için kullanmak istiyorlardı.

"Yerimizi söylemedim. Onları burada istemiyoruz ama bir sorun var. Ellerinde istediğimiz bir şey var."

Tetiğe geçmiş, yastığa yaslanarak oturmuştum. "Nedir?"

"Tau Dominion'a gitmiş," diye bildirdi.

"Şatoda mı? Babam şatolarında mı?" diye sordum netlik kazandırmak için.

"Öyle görünüyor."

"Neden ki?"

"Seni arıyor," dedi yumuşak bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Sence de biraz geç kalmadı mı?" diye sordum alay ederek. Öfkenin yanaklarımı kızarttığını hissettim.

"Hayır, ben tam vaktinde derdim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen bunun iyi haber olduğunu düşünüyorsun," dedim suçlayarak.

"Öyle."

"Benim şeytani kalbimi yerinden sökmek için gelmediğini nereden biliyorsun?" diye sorup kollarımı göğsümde çapraz yaptım.

"Kalbin şeytani falan değil," dedi kaşlarını çatarak. "Ve bunu biliyorum, çünkü seni ararken şatonun duvarlarını yıkmış."

"Bu bir nedenden ötürü beni istediğinden başka bir şeyi kanıtlamıyor."

"Kızını talep etmiş," dedi sakin sakin.

"Yaa, sırf beni kızı diyerek talep etti diye, benim tarafımda olduğunu mu sanıyorsun?" Ona gözlerimi kısıp yataktan kalktım ve ateşin önünde volta atmaya başladım. "Belki de orada olduğumu duyup meraklandı..."

"Hiç kimse, merak yüzünden bir hışım içeri girip eğer kızını ortaya çıkarmazlarsa, bir şehir dolusu meleği yok

etmekle tehdit etmez." Yatakta öne eğilerek oturup şöminenin önünde yaptığım her hareketi, kedinin fareyi izleyişi gibi izledi. Yavaş, seksi bir gülümseme dudaklarının kenarlarına oturdu. Yemin ederim, eğer bir kuyruğu olsaydı, sallıyor olurdu. "Savaş konseyinin seni hayatın için yargıladığını duyduğunda, her birine teker teker dövüşmek için meydan okumuş."

Aniden durdum. "Cidden mi?" diye nefesimi verdim ve yüzümün hepten kıpkırmızı kesildiğini hissettim.

"Evet."

"Yaa," diye mırıldandım; aklım karışmıştı. Ateşe döndüğümde kanatlarım tedirginlik yüzünden hafifçe kıpraştı. Arkamdaki yataktan bir inleme sesi geldi. Omzumun üzerinden Reed'e baktığımda, soru sorarak kaşımı kaldırdım.

"Seninle ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyorum Evie ama böylesine baştan çıkarıcı göründüğünde bu çok zorlaşıyor..." Ateşin önünde tamamen çıplak durduğumu eliyle işaret etti.

"Ayy!" dedim korkarak. Yatağa gidip çarşafı aldım ve etrafıma doladım.

"Daha iyi mi?" diye sordum kendimi örtüp.

Başını salladı. "Aslında değil ama olması gerek."

İsteksiz bir gülümseme dudağıma dokundu, ardından sordum. "Dominion'dan kiminle konuştun?"

"Preben ama Tau benimle konuştuğunu öğrendiğinde konuşmamız yarıda kesildi."

"Tau'yla mı konuştun yani?" diye sorduğumda nefesim kesilmişti.

"Evet, bir Serafime göre epey tedirgindi," dedi gülümseyerek.

"Ne demek istiyorsun?"

"Serafimler soğuk duruşlarıyla tanınırlar. Eğer seninle konuşmasına izin vermezsem beni paramparça etmekle tehdit etti."

Gözlerimi kocaman açtım. "Buna ne cevap verdin peki?"

"Ona, sana söyleyeceğimi ve eğer onunla konuşmak istersen onu arayacağımı söyledim." Beni izleyip vücut dilimi değerlendirdi. "Numarasını aldım."

"Ne istiyor?" Yatağın kenarına oturdum. Reed uzanıp elimi tuttu.

"Seni." Başparmağıyla elimi okşadı.

"Neden?" Reed'in yüz ifadesi yumuşadı.

"Bilmem, belki de evladı olduğun içindir," diye mırıldadı.

"Ne yapmalıyım sence?" Boştaki elimle çarşafın kenarıyla oynadım.

"Arasana onu," dedi tereddüt etmeden.

Boğazım daraldı. "Neden ki?" Elimi elinden çektim.

"Neden burada olduğuna dair ihtiyacımız olan bilgilere sahip olabilir, görevin hakkında. Üstelik kudretli bir melek. Yiğitliği efsaneleşmiş. Ondan bir sürü şey öğrenebiliriz..." Somurttuğumu görünce sustu.

"Ona saygı mı duyuyorsun?" Sesimin öfkeli çıkmasını engelleyememiştim.

"Elbette. O yaratılmış en cesur meleklerden biri Evie. Sheol ve cennet arasında sorun çıktığında Sürgünlerle konuşmak için gönderilen sık sık Tau olurdu. Tek başına, Sheol'a..."

"Ne yani, iletişim yeteneği iyiymiş. Onun için harika bu," dedim yüzümü ekşiterek.

"Sheol'a girmek için iletişim yeteneğinden fazlası gerekli ve bunu biliyorsun. Çok fazla kişinin sahip olmadığı bir yürek ister. Tüm gerçekleri öğrenene dek onu yargılamamalısın ve onunla konuşmadan da tüm gerçekleri elde edemezsin." Bana yaslanıp saçımı okşadı.

"Eh, bu konuda mantıktan şaşmayacaksın demek," diye mırıldandım suratımı asarak, hâlâ çarşafla oynuyordum.

"Şimdi arayabilirsin." Beni kollarının arasına alıp göğsüne çekti.

"Olmaz, şimdi yorgunum. Belki sonra." Başımı yine Reed'in göğsüne yaslayıp ateşin dansını izledim.

"O zaman dinlen aşkım." Ben kollarının arasında uykuya dalana dek saçımı okşamaya devam etti.

Güneş ışığı yatağın üzerine gelmeye başladığında uyandım. Başımı kaldırdığımda Reed'in yanımda oturmuş, eski ve yıpranmış bir kitap okuduğunu gördüm. Uykulu uykulu gülümseyip neredeyse duyulmayacak şekilde, "Açım," derken uzuvlarımı esnettim.

Kitabı komodinin üzerine fırlatan Reed konuştu. "Ben de," deyip boynumda hafif ısırıklar bırakmaya başladı. Ağzı beni gıdıkladığı için kıvranırken kahkaha atıp onu kendime çektim.

"Kimin yemeğe ihtiyacı var ki?" diye sordum ve omuzunu nazikçe ısırmaya başladım. Reed güneş ışığının aydınlattığı mükemmel sabahta yine benimle sevişti. Bir süre sonra, Reed'in kolları arasında yatarken karnım epey yüksek sesle guruldadı.

Reed'in yüzü başımın üstünde asılı dururken gözlerim kocaman açıldı. "Seni açlıktan öldürüyorum," dedi pişmanlıkla.

"Evet, öldürüyorsun," diye kabul ettim, onun için bahaneler üretmedim.

"O zaman gidip yiyelim." Ayağa kalkıp banyonun yanındaki dolaba gitti.

"Duş almam gerek." Acele acele banyoya gidip suyu açtım. Duştan sonra dişlerimi fırçalayıp utanmadan Reed'in deniz şortunu ve tişörtünü giymesini aynadan seyrettim. Kendi kendime gülümseyerek dolaba yürüdüm ve giysilerimin sahildeki bungalovdan buraya getirilmiş olduğunu

gördüm. Kot bir şort ve boyundan bağlamalı, neredeyse sırtı olmayan bir üst seçip ayaklarımı bir çift sandalete soktum.

"Hazır mısın?" Reed'e baktığımda gülümsediğini gördüm ve elimi tutup benimle beraber odadan dışarı çıktı. "Bugün antrenman yapacak mıyız?" diye sordum, çünkü Molly'nin ziyaretinden sonra her şey farklı olacak gibi görünüyordu.

"Zephyr'le bunu konuştuk. Evin yakınlarında kalacağız. Balo salonunda ya da çalışanlar gittikten sonra mutfağın oradaki avluda yapabiliriz. Sadece malzemeleri bırakmak için buraya geliyorlar, ardından bot onları diğer adaya geri götürecek. Birkaç haftalık yiyecek sipariş ettik, çünkü artık çalışan ziyaretlerini askıya alıyoruz. Yani, yemek pişirmekle aran nasıl?" diye sordu gülümseyerek.

"Çok fena fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yaparım. Bir de yenilebilir lazanya ve muazzam çırpılmış yumurta."

"Güzel. Zee ve Hati birlikte uygulamamız gereken yemek tariflerini ayarlıyorlar," diyerek bana bilgi verdi.

"Çok zor olmamalı bence. Önlük içindeki halini görmek için sabırsızım," diyerek ona şaka yapıp bir şeyler pişirirken onu hayal etmeyi denedim.

"Daha önce yemek hazırlamışlığım var ama üzerinden çok vakit geçti," dedi bana gülümseyerek.

"En son ne zaman yaptın?"

Başını kaldırıp tavana baktı. "Uzun zaman önce."

"Yaa... Buzdolabından önce mi, sonra mı peki?" diye sordum sırıtmamı saklayarak.

"Şey, önce sanırım..." Ciddi ciddi yanıt verdiği için bir kahkaha patlattım ve o da karşılık olarak sırıttı. "Ne var?" diye sorduğunda başımı salladım. "Uzun süre oldu dedim ama."

"Bana kahvaltı hazırlamada yardım edebilirsin. Eğlencelidir." Elini sıkıp muhteşem yeşillikteki gözlerine bak-

tım. Mutfağa girdikten sonra hemen lavaboya gidip ellerimi yıkadım. Reed beni takip ederek yan tarafımda ellerini yıkadı. Buzdolabına gidip açtım ve içindekileri inceledim. "Yumurtaya ne dersin?" diye sorup omzumun üzerinden beni izleyen Reed'e baktım.

"Olur," deyip yanıma geldi ve buzdolabının açık kapağına kolunu seksi bir şekilde dayadı. Gözlerimiz buluştuğunda içim yavaş yavaş yanmaya başladığı için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Bir karton yumurta, süt ve tereyağını çıkarıp tezgâha götürdüm. "Peynir sever misin?" diye sordum ve başımı kaldırıp baktığımda Reed'in onayladığını gördüm.

Peyniri de aldıktan sonra mutfak dolabına gittim. Parmak uçlarımın üzerinde durup tepedeki rafların birinden bir kâse almaya çalıştım. Reed arkama geçip kollarını belimin etrafına doladı. Öne eğilip boynuma şehvetli bir öpücük kondurduktan sonra uzanıp diğer eliyle raftan kâseyi aldı. Tüm vücudum dokunuşuna tepki verdiği için dudağımı ısırdım.

"Teşekkür ederim." Kâseyi elinden aldım.

"Rica ederim," dedi kısık bir sesle. Kulağıma burnuyla dokunup içimi tutkuyla tir tir titretti.

Nefesimi verdim. "Tamam."

Tezgâhın üzerine yumurtaları bıraktığım yere geri döndüğümde Reed'in belimdeki eli düştü. Kâseyi tezgâhın üzerine koyarken yanaklarım kızarıyordu. Bir yumurta alıp tezgâha vurarak kırdıktan sonra kâsenin içine bıraktım. Birkaç tane daha yumurta kırıp Reed'in yüzüne baktım ve tezgâha yaslanmış halde gözlerini bana diktiğini gördüm.

Çekmecede bir çırpıcı bulup kâsenin içine koyduktan sonra Reed'in eline tutuşturdum. "Çırp lütfen," diye emir verip ardından tava avına çıktım. Tavayı ocağa koyar koymaz altını açtım ve tereyağını erittim. Reed'e baktığımda,

kılını kıpırdatmadan beni seyrettiğini gördüm. Tek kaşımı kaldırıp kâseye doğru başımla işaret verdim. Başını eğip bir an için aşağıya baktığında istediğim şeyi yapmadığını fark etti. Kâseyi tezgâhın üzerine koyup beş yaşındaki bir çocuk gibi daireler çizerek karıştırmaya başladı.

Gülümseyerek yanına gittim ve elimi elinin üzerine koyup ona yumurtaların nasıl çırpılacağını gösterdim. "Ya, demek bir tekniği varmış," dedi. Sırıttığında yüreğim hop etti.

"En sonunda senden daha çok bilgi sahibi olduğum bir şey bulduğumu söyleme bana." Kâseyi alıp ocağın oraya götürdüm. Yumurtaları tavaya döktüğümde cızırdadığını duydum. Spatulayı kullanarak yumurtaları karıştırıp üzerine biraz peynir ekledim.

"Biraz önce bana yepyeni bir dünya gösterdin Evie. Bunu hep yapmalıyız. Bu çok... çekici," dedi ve sözlerine vereceğim tepkiyi bekledi.

"Burada sadece yumurta pişiriyoruz Reed. Sen bir de lazanyayı gör," diyerek ona sataştım.

"Lazanyayla başa çıkabilir miyim emin olamadım. Yaparken ne giyeceksin?" Kollarını belimin etrafına dolayıp bana arkamdan sarıldı.

"Tabaklar lütfen," diye emrettim. Tavayı kaldırıp ocağın ateşini kapattım. Reed gönülsüzce beni bırakıp tabakları almaya koyuldu. Yumurtaları paylaştırdıktan sonra bar taburelerinin önündeki tezgâha tabakları yerleştirdim. Yan yana oturmuş yumurtaları yerken aramızdan kinetik bir enerji geçti. Boş tabağımı alan Reed lavaboya götürdü ve ben etrafı temizlerken o da tabağı duruladı.

Ellerini bir havluya sildi ve tezgâha yaslanarak onu izlediğim yere geldi. Beni kollarının arasına alıp tezgâhın üzerine oturttuktan sonra tüm yemek boyunca aramızda birikmiş ateşle beni öptü.

Kavurucu bir tutku beni etkisi altına almıştı ama Reed

aniden öpüşmemizi kestiği için şaşkınlıktan kısa sürdü. Saniyenin ufak bir kısmında kendimi Reed'in arkasında bulmuştum ve tüm dünyam dönmüştü. Reed'in kanatları gün yüzüne çıkmış, önümde savunmaya geçmesine her ne neden olmuşsa, beni ondan koruyordu. İçgüdüsel olarak benim de kanatlarım yerlerinden çıktı ve Reed'in etrafından bakıp neler döndüğünü görmeyi denedim.

Birkaç saniye sonra Reed hırladı ve Zephyr ile Russell mutfak kapısında belirdi. İçeri girer girmez oldukları yere çivilenip avluya giden açık pencerelere gözlerini diktiler. Reed'in yanına geçtiğimde taş kesildim. Baş aşçı Hati ve yardımcıları dışarıda dikiliyorlardı. Hepsinin rengi solmuştu ve vücutlarının çeşitli yerlerindeki ısırık izlerinden kan aktığı için zombileri andırıyorlardı.

Hati sendeleyerek mutfağa girdi ve ilerlerken sadece bana bakıyordu. Yüzü yaşlı ve kırışık olduğu için tam olarak Gancanaghların yem tercihlerine uymuyordu ama bana yakın olduğu için seçilmişti. Boynundaki yaralar özellikle derin görünüyorlardı ve durmaksızın kanıyorlardı.

Hati'nin gözleri etrafta dolanıyor ve bir doza daha ihtiyacı olan bir keş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine yüklüyordu. Kalın, Güney Pasifik aksanıyla, "Efendim sana bir mesaj vermemi emretti," diye tısladı. Onu böyle görmek tenimin karıncalanmasına neden oldu, çünkü Gancanaghların etkisi altındaydı ve onların arzusuna karşı çıkamayacağını biliyordum. "Brennus diyor ki yüreğinin ölmesi için yalvarana dek seni kolları arasında tutacakmış ve bunların hepsine senin neden olduğunu bilecekmişsin. Sevdiğini öldürecekmiş, meleğini ve ölümü senin suçun olacakmış. Hepsi senin suçun. Yaklaşıyor, artık daha da yakın. Onu hissediyor musun? O geliyor ve yanında getireceği ıstırabın sonu yok." Son sözleri söylerken cebinden bir bıçak çıkardı.

"Hayır! Lütfen," diye fısıldadım. Hayalete döndüğümü biliyordum. Yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle bıçağı göğsüne saplayıp çevirdikten sonra mutfak zeminine cansız halde düşmesini izledim. Dışarıya baktığımda Zephyr'in çalışanlarının geri kalanının da aynı şeyi yaparak gözlerimizin önünde kendilerini bıçakladıklarını gördüm.

Aklım bunların hepsinin bir oyun olduğunu düşünmek istiyordu ama ben daha yeni yeni uyandığımı anlamıştım. Brennus'un olduğunu sandığım her şey aslında bir oyundu ve gerçek buydu. Üzüntüden gözlerim doldu, çünkü artık görebiliyordum ama karanlığa geri dönmek istiyordum. Neyin ödümü patlattığını biliyordu ve en derin korkularımı benden söküp alabilmişti. Bir defasında ona beni neyin yok edeceğini sorduğumda bana *tristitiae* demişti, yani *keder*. Reed'i kaybetmek yüreğimi öldürürdü, Brennus'un atmasını durdurmasından daha çok ve o bunu biliyordu.

"Evie, aşkım..." dedi Reed şefkatle. Çenemi tutup Hati'nin hareketsiz yatan vücuduna değil de kendi yüzüne baktırmaya çalıştı. "Bu psikolojik bir savaşa dönüştü. Korkuyu kullanarak savunmanı yok etmeyi deneyecek."

"Örümcek..." dedim uyuşuk şekilde.

"Ne oldu aşkım?" diye sordu yüzüme bakıp.

"O bir örümcek. Ağında çırpınıp durmamdan zevk alıyor. Beni böylece daha çok istiyor." Yüreğim buz kesmişti.

"Senin yüreğin ona tutunmak için çok saf. Ağından daha önce kurtuldun ve kendi yüreği öldüğü için ağlıyor. Bu gözümüzün önünde, bize fırlattığı öfkesinin ardında. Yakında onu yok edeceğiz ve bunların hepsi sona erecek."

"Öyle sapkın ki Reed." Ağladığımı hissetmiştim. "Bilemedim... Göremedim... Ben..." Reed beni kendisine çekerek göğsüne bastırdı.

"Ruhlar," dedi mutfağa giren Buns. Brownie'yle beraber önümüzde yatan cesetlere gitmek için hareket ettiğinde Zephyr Buns'ı yerinde tutmayı denedi.

"Burada kal." Buns'ı uyaran Zephyr dikkatlice öne ilerleyip avluyu araştırdı. Dışarıda uçarak bölgenin yakınlarını incelerken Russell da hemen arkasında Gancanaghları arıyordu.

"Hepsi Gancanagh etkisi altındaydı," dedi Reed.

"Evie ve Russell'ı buradan götürmen gerek. Biz ruhlar için pazarlık yaparken onları sakla," dedi Brownie emir dolu bir sesle ve Hati'nin yanındaki pozisyonundan doğrulup ayağa kalktı.

"Bunu şimdi mi yapman gerekiyor?" diye sordu saçımı okşayan Reed.

"Elbette," dedi Brownie.

"İşimiz bu bizim tatlım," dedi Buns. "Ölüm meleğiyiz biz."

Reed kaşlarını çattı. "Öyle ama bu tuhaf bir durum. Sürgün melekleri çağırarak halihazırdaki durumumuzu bulanıklaştırma niyetinde değildik. Sürgün bir Ölüm meleği çağırmadan onları öylece cennet adma almak mümkün değil mi?" diye sordu endişelenen Reed.

"Ah, olmaz," dedi hemen Brownie. Bu fikrin üzerine düşünmemişti bile. "Nefes almaktan hoşlanıyoruz."

"İnsanları es geçerseniz ne olur?" diye sordu merak içinde Russell. Zephyr'le beraber içeriye girmişlerdi.

"Başıma gelecek en iyi şey bizi parça pinçik etmeleri olur," diye yanıtladı Brownie. "Ve bunu sadece cennetteki Tahtlar ya da Kerubim yapar. Sheol'un bize neler yapacağından bahsetmek bile istemiyoruz."

"Daha fazla bekleyemeyiz. Onları bedenlerinden çıkarmamız gerek. Eğer yapmazsak, kendi kendilerine bir kaçış bulurlar ve bu olduğunda Sürgünler gelir," dedi gergin Buns.

"Sorun yok. Bu olup bitene kadar melezler saklanacak bir yer bulacak," dedi elini uzatan Russell. "Hadi kızıl

Sürgün ucubeler burada olduğumuzu öğrenmeden önce gidelim."

Reed'in kolları korumacı şekilde etrafımda sıkılaştı. "Ben sizinle geleceğim. Zephyr Ölüm meleklerini koru," dedi başımın üstünden. Buns ve Brownie'ye dönen Reed konuştu. "Hiçbir şeyi sorgusuz sualsiz kabul etmeyin. Brennus bu hamleyi ince ince planlayarak yaptı. Artık Evie bizim elimizde olduğu için Sürgün melekler Gancanaghlarla aynı takımda mı bilmiyoruz. Eğer Sürgün Ölüm meleği yersiz bir şey yaparsa onu öldürmek için tereddüt etme Zee."

"Bunu yapamazsın Zee," dedi endişesi artan Buns. "Sabotaj bile olsa, dengeyi bozma riskine giremezsin."

"Zaten denge falan yok ki Buns." Zephyr kollarını iki yana açarak bizi saran kıyımı işaret etti.

"Sadece Buns'la benim bunu halletmemize izin verin. Profesyoneliz biz." Buns'ın sesi sanki bir çocukla konuşmaya çalışır gibiydi. "Sen de diğerleriyle git. İnsanlar etki altındaydı. Yanımızda Güçler olursa şüpheli görünür."

"Bu kötü oldu ama başka yolu yok." Kollarını önünde çapraz yapan Zephyr biraz önce söylediklerinin hepsini kulak ardı yapmıştı. "Bunu diğer olasılığa tercih ederim."

"Her şey yolunda gidecek tatlım," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Buns. Zephyr'in ciddi yüzüne doğru gülümsedi.

"Yolunda gidecek, çünkü yerimden kıpırdamıyorum," dedi Zephyr. Buns'ın başı üzerinden Reed'e bakıp konuştu. "Onları götür. Ben kalıyorum."

"Zee..." diyerek konuşmaya başladı Buns.

Buns'ı kollarının arasına alan Zephyr onu öptü. Ancak Reed hafifçe öksürdüğünde öpüşmeyi kesti. "Kalıyorum," diye mırıldandı Zephyr. Gözlerini Buns'tan ayırmadan Reed'le konuştu. "Odadaki silahların pozisyonu uygun."

"Katılıyorum," dedi Reed, sonra beni mutfağın kapısına doğru götürdü. Gözlerini Russell'a çevirip kapıya doğru işaret verdi, bizimle gelmesi gerektiğini göstermişti.

"Melek lisanında *hurra* nasıl denir?" diye sordu Russell Zephyr'e.

Sırıtan Zephyr Melek dilinde *kaba araba* kelimesine benzeyen bir şey söyledi.

"O zaman... kaba araba Zee," diyen Russell yumruğunu yukarı kaldırdı.

Kendi yumruğunu tokuşturan Zephyr tavsiyede bulundu. "Gözlerini açık tut."

"Bu leş kokulu iblisleri tanıyorsam şayet, geldiklerini gözlerim değil burnum bilecek," diyerek karşılık verdi Russell.

Reed Melek lisanını kullanarak Zephyr, Buns, Brownie'ye bir şey söyledi. Hepsi başıyla onayladı ama Buns ve Brownie portal kolyelerine tedirgin tedirgin dokundu.

"Ne söyledin?" diye sordum. Reed'in beni odadan çıkarmasına ve Russell'ın bizi yakından takip ettiğinden emin olmasına izin verdim.

"Kabaca, onlara korkunun uğramamasını ve görevlerinde Tanrı'nın onlara yardım etmesini diledim." Beraberce koridordan aşağıya yürüdük ve tam galeriye varmıştık ki adadaki ilk tetik mekanizması alarm verdi ve kıyamet koptu.

BÖLÜM 5
yükseliş

"Hadi bakalım." Reed yanımdan kısık sesle konuşmuştu ve titreyen elimi sıktı. "Russell, yakında kal. Bu bungalovumuzdaki alarm gibi geldi bana. Eğer Evie'nin kokusunu takip ediyorlarsa ilk önce oraya çekilmeleri doğal."

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadım. Reed'i bir yanında kütüphane ve diğerinde de cephaneye giden koridordan aşağıya doğru takip ettim.

"Neden?" diye sordu yüzünde seksi bir gülümsemeyle Reed. Tamamen sakin görünüyordu.

"Çünkü geliyorlar." Kalbim göğüs duvarımda küt küt atıyordu.

"Öyle. Geliyorlar ve ben onları hiçbir bedel ödemeden, sana olabilecekler yüzünden tek endişe duymadan öldüreceğim." Yüzünden saf bir tatmin duygusu geçtiğinde bir anlığına bana hissettiğim korkunun birazını unutturdu.

Cephane odasına döndükten sonra Reed hemen mahzene ilerledi. Duvardaki gizli panelleri ortaya çıkarıp tanımlamaya başlayamayacağım kadar çok fenalığın kilidini açtı. "Gözüne ne güzel görünüyor?" diye soran Reed Russell'a baktı.

"Makineli tüfek... Pala... Ninja yıldızı... Darbeli el bombaları," diye bağırdı Russell. Reed onları uzatır uzatmaz vücuduna yerleştiriyordu. "Bunu hissediyor musun Kı-

zıl?" diye sorup bana baktı. Etrafımda elektrik birikiyor ve tenime ufak iğneler batırıyordu.

"Evet, birisi bizi arıyor. Bu sinir bozucu bir his," dedim. Saçlarımın uçları dikilmeye başladığında burnumu buruşturdum. "Hadi onları şok edebilecek miyiz görelim." Gözlerimi kapatıp kendime enerji çektiğimde tenimizin üzerinde dans ettiğini hissettim. Bir dalgayla kendimden dışarı bıraktım ve evden çıkarken camları paramparça etti.

"Bu şoktan biraz fazlaydı." Yerdeki cam parçalarını gören Reed sırıttı.

"Upss." Alay ederek omuz silktiğimde gülümsemesinin gözlerine ulaşmasını sağladım. "Ben hançeri ve savaş baltasını alayım." Öne eğilip hançerlerin kayışlarını baldırlarıma bağladım. Başımı kaldırdığımda hem Reed'in hem de Russell'ın kalçamı izlediklerini gördüm. Duruşumu dikleştirip ikisine de gözlerimi kısarak baktım. Reed cidden gülümsememeyi deniyordu. "Odaklanıyor olmanız gerekmiyor mu sizin?" diye ikisini de azarladım.

"Sadece savaşmak için gerekli motivasyonu alıyordum. Neyi koruduğunu biliyorsan daha bir eğlenceli oluyor da," dedi Russell; pis pis sırıtıyordu.

"Sadece kendi kıçını koruduğundan emin ol Russell. Benimkini de bana bırak," deyip baltaya uzandım ve ağırlığıyla dengesini kontrol ettim. Reed tenini güvende tutması için koruyucu kıyafeti giyindi. Eğer ihtiyacı olursa, onu Gancanagh'ın dokunuşundan koruyacaktı. Kapüşonu başının üzerine çekmeyip yüzünü açıkta bıraktı.

"Bu teoriyi teste sokmaya hazırlan Kızıl," dedi Russell. Başımın üzerinden, kırık camlı pencerelerden dışarı bakarken yüzündeki tüm neşe silinip gitmişti. Uğursuz fırtına bulutları dışarıda toplanmıştı. Tatlı ve yapış yapış kokuyu taşıyan dondurucu havayı taşıyorlardı.

Gancanaghların kokusunu duymak dermanımı kesiyordu. Sanki öğrenilmiş bir çaresizlik tepkisiydi; sanki çabalamak boşuna uğraşmaktı. Reed bana sarılıp kendisine çekti. "Kalman gerekmiyor aşkım," dedi kulağıma şefkatli bir sesle. "Zaten sana düşen kısmı hallettin. Buraya geliyorlar. Sen git ve bu bittiğinde ben de yanına gelirim."

Öneri korkumu azaltmak yerine artırdı. "Olmaz! Kalıyorum. Ya hep beraber gidiyoruz ya da hiç."

"Aşkım, bana dokunamayacaklar," dedi sesinde inançla. "Portalını kullan ve ben de sonra seni..."

"Kalacağım. Arkanı kollayacağım." Pencerelere ürkütücü bir serinliğin sinsice geldiğini hissettim. "Şunu hissettin mi?" diye sordum Reed'e. Etrafımızda buz gibi bir akım toplanmaya başladığında içim titredi.

"Neyi hissettim mi?" diye sordu Reed. Yüzünde endişeyle bana bakıyordu.

"BRRR," dedi Russell. "Hava ısısı yirmi derece birden düştü."

"Ben hissetmiyorum," dedi Reed. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu gördü. "Büyüleri beni etkilemiyor."

"Yaa, ben epey etkilenmiş hissediyorum," diye mırıldadı Russell. Bize kollarındaki tüylerin nasıl da dimdik olduğunu gösterdi.

"Geri ittirin," dedi Reed. "Çevrenizin kontrolünü ele geçirmelerine izin vermeyin. Sahip çıkın Russell, koruyun. Savunun."

"Doğru. Kızıl bana yardım et," dedi Russell. Beni Reed'in kolları arasından çekerek kendi kolları arasına aldı ve saçlarımı alnımdan geri iterek gözlerimin içine baktı. "Enerji çekmeye başla. Hadi burayı ısıtalım."

"Aklında ne var?" diye sordum kendime enerji çekerken.

"Önlerine bir halı yaymaya ne dersin?" dedi yoğunlaşmaya çalışan Russell.

Yanımda duran Reed'e uzanıp onu aramıza çektikten sonra konuştum. "Şu anda serseri mayın sayılırız Reed. Patladığımızda bize yakın dursan iyi olur."

"Not ettim," dedi elini kalçama koyarak.

Çektiğim enerji beni yakıyordu. "Tamamdır Russell, sözleri söyle."

Russell kısık sesle bir şeyler mırıldandı. Kolumu sıktığında enerjiyi dışarı doğru yönelttim. İkimizden kavuran bir ısı dalgası halinde çıktı. Odada yanıyordu ve alevlerden oluşan nehir kıvrılıp dalgalanarak bizden uzağa aktı. Evde, sahile doğru giden kocaman bir delik açmıştı.

"Russell," diye mırıldanıp duvardaki kocaman deliğe hayrete kapılarak baktım. Daha önce hiç görmediğim Gancanaghlar sahildeki ateşten nehirden geçiyordu, sanki önlerine kırmızı bir halı sermiştik.

Russell kaşlarını çattı. "Bu tam da düşlediğim etki değildi." Elimi bırakıp sırtında duran makineli tüfeği çekti.

"Nihayet," diyerek nefesini veren Reed beni arkasına çekti. Öne hareket ettiğinde kılıcını elinde sakin sakin tutuyordu.

Panik içinde boğuluyordum. Kanatlarım endişe yüzünden çırpınmaya başladı. Havaya yükselip odanın ortasında kaldım. Gancanaghlar yayılıp ikili üçlü gruplar halinde hareket ediyorlardı. Kelimeler fısıldayarak kendime enerji çektiğimde, soğuk çocukların enerjiyi kontrol etmek için benimle savaştığını hissettim. Enerjiyi bırakarak duvardaki ateşin üzerine bir kalkan yaratarak onları kırık pencerelerden girmeye zorladım.

İlk Gancanagh dalgası odaya girip vampirlerin doğaüstü hızıyla duvarların üzerinde koştu. Reed tereddüt etmeden baş döndürücü bir hızla onlara gidip bir intikam meleğinin üstün gücüyle uzuvlarını kesti.

"Kralımız nerede?" dedi sıktığı dişlerinin arasından. Askerin cevaplamasına izin vermeden kıkırdak ve kas dokusunu kestiğinde kellelerden pıhtılaşmış kan topakları sızdı.

Russell silahını ateşlediğinde 40 kalibrelik kurşunlar ona doğru giden birkaç Gancanagh'ın göğsüne saplandı. Ölümsüzler hallerinden mutlu, dehşet verici gülümsemeler saçıyorlardı.

Ama Russell'm kılıcını kullanmasına gerek kalmadı, çünkü Reed Gancanaghların üzerlerine atlayıp daha nefeslerini veremeden onları kesip biçti. Birkaç saniye içinde her birini öldürmeyi başarmıştı.

"Hey, onlar benimdi ama," diyerek suçladı Russell.

"Pardon," dedi omuz silken Reed. "Devamı yolda."

Zephyr bir kolunun altında Buns, diğerinde Brownie'yi taşır halde kapıdan içeri daldı. Onları ayaklarının üzerine bıraktıktan sonra sordu. "Ne kaçırdım?"

"Isınma hareketlerini," dedi Reed sırıtarak.

"Üff, her biriniz kaçıksınız," dedi tişörtünü düzelten Buns.

"Pazarlık nasıl gitti?" diye sordu Russell. Buns ile Brownie'ye bakmamış, daha fazla Gancanagh gelirse diye evin dışını kontrol ediyordu.

"Sana nasıl gittiğini anlatayım Russell. Kötü gitti. Çok ama çok kötü," dedi kaşlarını çatan Brownie. Mahzene ilerleyip duvardaki raftan bir arbalet aldı. Aleti doldurup çelik uçlu oklarla dolu kılıfı kendisine bağladı ve konuşmaya devam etti. "Zee Sürgün Ölüm meleğinin başını kestiğinde çıkmaza girdik!" Elini pişmiş kelle gibi sırıtan Zephyr'e uzattı.

"Tipinden hoşlanmadım." Zephyr omuz silkip kılıcını ve üzerindeki çeşit çeşit bıçakları kontrol etti. "Bir şeyler saklıyordu."

"Seni bilgilendireyim Zee. Hepsi bir şeyler saklıyor. Her biri. İstisna falan yok. Offf, öldük biz ya! Onu filetoya çevirdin," dedi alnını ovalayıp. Sonra koruyucu kıyafetini giyip tenini Gancanaghların zehirli dokunuşundan korudu.

"O ruhlar üzerinde hiç hakkı yoktu. Vakit kazanmaya çalışıyordu. Terlemeye başladığında gün kadar açık oldu," diye karşılık veren Zephyr zırhını giyiyordu.

"Tatlım, belki de ona baktığın için terlemiştir. Korkunç sayılırsın," dedi Buns. Bir eliyle Brownie'nin fırlattığı yayı yakaladı, sonra gergin teli çekip gözlerini kısarak penceren dışarı baktı.

"Korkunç olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Zephyr. Muhteşem mavi gözleri parıldıyordu.

"Hı hı, son derece korkutucu," diyerek bal renkli başıyla onay verdi.

"Oldu, yatak odası konuşmasını bitirme vakti," dedi gözlerini deviren Brownie.

"Başımıza kinci çıkma." Zephyr Brownie'ye sırıttıktan sonra zırhını giyen Buns'a göz kırptı. "Sürgünleri hissedebiliyorum. Buradalar, benim adama iznim olmadan geldiler. O Ölüm meleği bilgi topluyordu. Kötü bir casustu. Neden beceriksizleri işe alıyorlar ki?" diye sordu tiksinerek Zephyr. Reed'e bakıyordu. "Pizzacıda daha çok iş var."

"Ölüm meleği onların yanında olacağını bilmiyordu Zee," diye karşılık verdi Reed.

"Hayır, bilmiyordu. Bunu üzerinde buldum." Zephyr, Reed'e minik bir düğme şeklindeki kamerayı fırlattı. Reed avucunun içinde tutup elini sıkarak onu toza çevirdikten sonra yere dökülmesine izin verdi.

"Artık pazarlığa oturmuyorsunuz Brownie," dedi havayı koklayıp. "Zee haklı. Sürgün melekler bizi takip ediyor."

"Bu imkânsız. Sheol'un bizi izleyip izlememesi umurlarında olmaz. Kimsenin es geçme hakkı yok," dedi tutkuyla

yukarıyı işaret eden Brownie. "Kerubimi gönderirler. En azından bir Taht meleğini."

"Çanlar çalmaya başladı," diyerek araya girdi Russell. "Bunu hissediyor musun Kızıl?" diye sordu hemen.

"Evet." Başımla onayladıktan sonra yan tarafındaki zemine inip elimi koluna koydum.

"Ne oluyor?" Zephyr etrafı kokladı.

"Havada sanki... bir buruşukluk var... Sanki biri parmağıyla dokunup dalgalar gönderdi. Suda olur ya." Bize vuran enerji dalgalarını açıklamayı denedim.

"Gücü artırıyorlar!" dedi Russell sıktığı dişlerinin arasından. Şok dalgaları bize vurmaya başlamıştı. Bize çarpan kocaman bir dalga ayaklarımızı yerden kesip Russell'la beni en dipteki duvara fırlattıktan sonra zemine düştük.

"Çok fenaydı," dedi nefesi kesilen Russell, yan tarafını tutuyordu.

Reed hemen yanıma geldi. Etrafımızda dönüp duran büyüden hiç etkilenmemişti. "Sizin fişinizi çekme zamanı geldi," dedi vücudumu incelerken Reed, yaram var mı kontrol ediyordu. "Hemen portallarınızı kullanın. Ben de peşinden geleceğim."

"Hayır, ben kalıyorum," dedim inat ederek. Ayağa kalkmayı denedim ama elini omzuma koyan Reed beni yerde tutuyordu.

"Zamanı geldi Evie," diye emir verdi elini kolyeme götüren Reed. Hemen boynumda asılı duran oniks ayın üzerindeki elini tuttum.

"Lütfen yanında kalmama izin ver," diye yalvardım. Ağzımda kan tadı vardı.

"Olmaz," dedi fikrinden caymayan Reed. "Burası hazır. Tek ihtiyacımız olan onları buraya çekmek. Gittiğini anlamayacaklar bile. Görevin bitti. Geldiklerinde onları küle çevirip yanına geleceğim." Adadaki tüm C-4 patlayıcıları

ateşleyen tetikleyiciyi kaldırdı. "Günlerce Gancanagh parçaları yağıyor olacak."

"Reed," dedi gergin bir sesle Zephyr.

Başımı kaldırıp dışarı baktığımda, büyük evin üzerindeki gökyüzünde toplanan melekler yüzünden havanın karardığını gördüm. "Bu da ne böyle be?" dedi yanımdan Russell. Evin diğer kısımlarındaki camlar kırılmaya başlayınca şeytani misafirlerimizin gelmeye başladığını anladık.

"Bugünün benim doğum günüm olduğunu bilmiyordum!" Etrafımızda toplanan Sürgün melekler ona bir hediyeymiş gibi sırıttı Zephyr. "Gitme vaktiniz geldi Buns, Brownie. Bu parti bizim," dedi başıyla Reed'i göstererek.

"Kaaa-lıı-yoo-rumm," dedi Buns şarkı söyleyerek.

"Ah, ne kadar da sevimlisin. Gel buraya," dedi Zephyr. Buns'a giderek onu kollarının arasına aldı ve öptü. Geri çekildiğinde nefesini vererek, "Güle güle," dedi ve kolyesindeki portalı açıp ondan bir adım geri kaçtı.

Vakit geçmeden Buns bükülüp şeklini kaybederek güneş kolyesindeki ufak açıklığa girmiş gibi göründü. Rengim attı, çünkü başka bir yere gitmek için ufacık delikten geçtiğini biliyordum. Bunun nasıl bir his olduğunu hatırladığımdan yine tecrübe etmek için acelem yoktu. Kolyesi zemine düşüp mobilyaları kendisine doğru çekmeye başladı. Zephyr kolyeyi aldı fakat eli kıvrılıp şeklini kaybetmeye başladı. Kolyeyi kapatıp üzerine vurarak toza çevirdi ki kimse Buns'ı portaldan geçerek takip edemesin.

"Huh, öldün sen Zee," dedi dudaklarına bir gülümseme oturan Brownie. "Bu sefer sana yardım bile etmeyeceğim. Sadece arkama yaslanıp seni paramparça etmesini seyredeceğim."

"Brownie, bana el verir misin?" Russell inledi, ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

Brownie gözlerini Zephyr'den ayırıp Russell'a çevirdi. "İyi misin?" diye sordu. Russell'ın yanına gidip diz çöktüğünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"İyiyim. Özür dilerim," dedi. Uzanıp yıldız şekilli kolyesini açtı. Brownie de katlanıp kolyesinin içine büküldü. Kolye ağır çekim hissi bırakarak yere düştü. Russell hemen Brownie'nin portalını kapatıp avcunun içinde ezdi.

Russell'ın yaptıkları yüzünden dikkati dağılmışken, Reed'in eline vurarak kolyemden uzaklaştırdım. "Oluru yok," dedim boynumdaki kolyeyi avucumun içinde tutarken. "Kalıyorum."

"Evie," dedi Reed ciddi bir sesle. Ancak arkasından gelen bir ses dikkatimizi dağıttığı için benimle tartışamadı.

"HEY! GENEVIEVE! Bu sefer gerçekten başardın," dedi Eion. Artık büyümün tıkamadığı duvardaki delikten içeri girdi. "Adamın kalbini kırdın. Eğer senin için hayırlısı ne biliyorsan, bunu düzeltsen iyi olur."

"Eion," deyip ayağa kalktım. "Benim için ne hayırlı olur, gerçekten hiç fikrin var mı?"

"Yok." Reed'in arkasında olduğumu fark etti. "Çetrefilli, leziz bir yaratıksın ama önemi yok. Çünkü artık senin tadına bakabilirim ve bu seni düşleyerek harcadığım uykusuz gecelerin hepsine değer."

"Eion, sen ne uyursun ne de düş kurarsın," diye cevap verdim sakinliğimi koruyarak. Arkasındaki Gancanagh ordusunu taradığımda tanıdık yüzler gördüm. Brennus burada değildi, ne de Finn, Faolan ve Declan. Yüreğim hayal kırıklığıyla buruldu, çünkü Brennus'un tuzaktan kaçtığını biliyordum. "Kralım nerede?" diye sordum sakin kalmaya çalışarak.

"Gelemedi." Eion yanıt vermişti. Ninian, Eibhear, Goban, Keefe ve Torin'in kendisinden önce odaya girmesine izin verdi. Russell yan tarafımda ayağa kalktı ve sırtına

sabitlediği kılıcı yerinden çekip sakince eline aldı. "Kendi yerine beni gönderdi. Onu yakında göreceksin ama önce ben seni tattıktan sonra."

"Eğer içinizden biri Brennus'a dönebilirse, ona bir mesajım var," dedim Eion'u umursamayıp. "Lütfen ona benim kralım olmadığını söyleyin. Kendisi buraya gelmedi. Bu onu bir korkak yapıyor ve bir korkağa karşı hiçbir sadakatim olamaz. Sizin de olmamalı." Konuşmam bitince çenemi biraz kaldırıp yüzlerini inceledim.

"Belki de onun için sandığın kadar önemli değilsindir Genevieve," diye yanıt veren Eion'un dudakları sinir yüzünden bükülmüştü.

"O zaman neden buradasın Eion?" Teorisinde bir delik açarken başımı hafifçe yana yatırmıştım.

Arkamızdaki kapılar aniden açıldığında yirmi ya da daha fazla Sürgün melek içeri girdi. Arkalarında daha fazlası da vardı. Leş kokuları odayı kokuturken gözlerim fal taşı gibi açıldı ve içim titredi. "*Gerçekten* de doğum günümmüş," diyerek nefesini verdi Zephyr, huşu dolu görünüyordu. Melek lisanında konuşarak grubun önündeki iri Sürgün Güç meleğiyle konuştuğunda şeytani meleğin gözlerini üzerimden çekti. Meleğin gözlerinin Zephyr'e odaklanıp kısıldığını gördüğümde, Zephyr'in ona hakaret ettiğini anladım ama lisan kulağa yine de müzik gibi geliyordu.

"Git artık Evie," diye bana doğru fısıldadı Reed. Her kavgadan önce olduğu gibi sakin ve rahat görünüyordu.

"Gideceğim ama önce Gancanaghlarla yüzleşmem gerek. Onlardan korkmadığımı, bu tavırlarına tahammülümün olmadığını kanıtlamam lazım," dedim ve baltamı Eion'a doğru kaldırdım. Bu hareket Gancanaghların hamam böcekleri gibi dağılıp duvarların kenarlarına koşmalarına sebep oldu.

Yukarı zıpladıktan sonra odanın merkezinde pozisyon aldığımda, Russell beni takip ederek arkama geçti. Bana ilk önce Ninian saldırdı, havada roket gibi ilerlerken beni tutmaya çalışmıştı. Onu bileğinden tuttuğum gibi momentum kazanmak için havada döndürdükten sonra bana doğru gelen Goban'ın üzerine bıraktım. İkisi havada çarpışıp zemine düştü ve Reed boğazlarını kesip kafalarını vücutlarından ayırdı.

Bir grup Sürgün melek aşağıda Reed ve Zephyr'i savaşa tutmuştu. Onları gözlerimle zor takip edebiliyordum ve nedeni sadece Gancanaghlarla savaşıyor olmam değil, meleklerin son derece hızlı olmalarıydı. O kadar çok Sürgün melek vardı ki Reed ile Zephyr ellerinden gelenin en iyisini yapsalar da kısa süre sonra işin içinden çıkamayacaklardı.

Russell duvarlardan ona doğru atlayan Gancanaghlarla savaşıyordu. "Russell gitmemiz gerek," diye bağırdım. Elimi uzatıp enerjiyi ittirerek Torin'in Russell ile bana doğru fırlattığı elf oklarını saptırmak için kullandım. Ateş topları kalkandan sekerek aşağıda Reed'e saldıran Sürgün meleklerin başlarına alev ve kıvılcım kurdeleleri olarak döküldü.

"Yok artık! Seninle kalıyorum Kızıl," diye bağırdı Russell. Eion'un yarattığı kara *nevarache* tarafından dayak yiyordu. *Nevarache*'nin dikenli kara kuyruğu Russell'ın vücudunun etrafına dolanmıştı ve korkutucu pençelerini boynuna batırmaya çalışıyordu. Eion'un elinden enerji çekerek yarattığı *nevarache*'nin solup düşen bir yıldız gibi yok olmasını sağladım.

"EVIE!" diye bağırdı Reed. Zemindeki Sürgün meleklerin saldırısından kaçarak yanımıza uçtu. "GİT ARTIK!" diye emretti. Beni baltasıyla ikiye bölmek üzere olan bir Sürgün meleğin kolunu yakaladı. Reed mücadele edip onu duvara sıkıştırdı ve baltayı meleğin göğsüne sapladı.

Gözlerimi kapatıp odadaki enerjiyi çektim. Kendi ken-

dime sözler fısıldadıktan sonra gücü vücudumdan saldım. Buzlar duvarları sarıp aşağıya indi ve etrafa yayılıp önüne çıkan her şeyi dondurdu. Zephyr'i kıl payı atlamıştı. Hızla yayılan buz akımı kapıların yakınındaki Sürgün melekleri sarıp odanın dışındaki koridorda ilerlemeye devam etti. Zephyr donmuş bir Sürgün meleğe doğru kılıcını sallayıp uzun, örümcek ağına benzeyen çatlaklar yarattı ve Sürgün Güç meleğinin trajik figürü cam gibi paramparça oldu.

Elimden gelen her şeyi yaptığıma ikna olduğum için kolyeme uzanıp Russell'a gitmemiz gerektiğine dair işaret verdim. Bakışlarımı Reed'e çevirip ona göz kırparken kolyeme dokundum ve parmak uçlarımla yumuşak onikse dokundum. Kilidi yakaladığımda kolye açıldı. Reed'in yüzünde gördüğüm rahatlama hissi dehşete dönüştü. Bir an sonra Eion üzerime atladı ve bacaklarını belime dolayıp kendisini bana bir yılan gibi sardı. Soğuk dudaklarını boynuma bastırdı. Keskin dişleri etimi delerken ikimiz portalımın içine doğru çekildik.

BÖLÜM 6

anya

Harika yatak odasının sert zeminine düştüğümüzde ağzım ıstırap yüzünden kocaman açılmıştı, sonra acı yüzünden dişlerimi sıktım. Eion altımdaydı. Bacakları mengene gibi etrafıma dolanmış halde boynumu parçalayıp hızla akan kanı emmeye devam ediyordu. Ondan kurtulmaya çalışırken bakışlarım odağını kaybetti ve içime keskin bir acı saplandı. Sanki Eion benden her an daha fazla kan çekerken yüreğimin içinde bir odacığı parçalıyordu.

Gerilerek arkama uzandıktan sonra tırnaklarımla gözlerini tırmaladım. Gözlerinin oyulmasından kurtulmak için dişlerini çekmek zorunda kaldı. Sanki maraton koşmuş gibi nefes alıp veren Eion arkamdan konuştu. "İnanılmazsın Genevieve."

Başımı kaldırdıktan sonra sertçe yüzüne vurdum ve burnu kırıldığında kıkırdağın çat ettiğini duydum. Belimde duran bacakları gevşediğinde ayağa kalkmayı denedim ama bunun yerine öne devrildim. Yatak odasının kapısına doğru sürünürken beni yine tutmaya çalışan Eion'a tekme savurdum.

Eion bacağımı tuttuktan sonra ayağa kalktı. Dişlerini baldırıma sapladı. Tekrar beslenmeye başladığında ıstırap içinde çığlık attım. Saçını kavradığım gibi çektim ve kendimi ondan kurtardım. Yüzüne bir tekme attıktan sonra yine

döndüm ve kapıya doğru emekledim. Neredeyse ayağa kalkmıştım ki başım döndüğü için düşüverdim.

"Bu kızların akılsız itaatinden çok daha iyi," dedi arkamdan Eion. Kendilerini savunamayan büyü altındaki kadınlardan bahsediyordu. "Neden sensiz yaşayamadığını merak etmeye gerek yok. Mücadele etmen öyle seksi ki... Kanındaki ateşi tadabiliyorum, belki de tadın hep böyledir."

Tepemde dikilen Eion sarhoş görünüyordu. Biraz sallandıktan sonra kocaman yatağın direğine tutundu. "Senin içine girerken çırpınışının nasıl hissettireceğini bilmem gerek. Benim için bunu yapabilir misin *aingeal*? Seninle sevişirken benim için çırpınır mısın?" diye sordu. Beni yerden kucağına alarak yatağa doğru taşıdı.

"Eion... yapma," dedim gücüm olmadan. Niyetini anlamıştım.

"Benim için çırpın Genevieve ve ben de sana kanımı vereyim. Benim *sclábhaí*'m, kölem olacaksın. Senin için Brennus'u öldüreceğim," diye söz verip alnımı öptü.

"Aklını kaçırmışsın sen. Seni yok edecek Eion," diye karşılık verdim. Altımda şiltenin yumuşaklığını hissettim. "Kanım seni sarhoş ediyor..."

"Öyle Genevieve. Artık tattığım için seni başka birine vereceğime ölürüm." Saçımı avuçlayıp yüzünü birkaç santim önüme getirdi. Kaşlarını vahşice çatıp konuştu. "Şimdi... Çırpınmaya başla!"

Saçımı çekip boynumu ortaya çıkaran Eion beni yine ısırdı. Damarlarımda zehir gibi inanılmaz bir acının akmasına neden oldu. Arkama uzanıp baldırımdaki kılıflardan birinden bir hançer çektim. Bıçağı elimde döndürdükten sonra Eion'un yan tarafına sapladım ve dişleri yine etimden çıktı. Elimi tutup beni kendisinden uzaklaştırdı. Ayağımla Eion'u ittirip baldırımdan başka bir hançer çekip benden uzak durması için aramızda salladım.

Yatağın üzerinden emekleyerek inmeyi becerdim ve onu Eion'la arama aldım. Eion'un yan tarafından akan kanın kokusu bana doğru gelip açlık sancılarının içimi kemirmesine neden oldu.

"Kokumu alıyorsun, değil mi?" Eion gülümsediğinde dişlerinden kanım damlıyordu. "Tadımı alabilirsin Genevieve. Seni istiyorum... Hep istedim. Artık sensiz yaşayamam. Bana katıl. Bu dünyayı ele geçirebiliriz."

"Midemi bulandırıyorsun Eion." Ancak üzerine atlayıp kanını içme dürtüsü beni terletiyordu.

"Bu zamanla değişir. Beni istemeni sağlayabilirim." Gülümseyip yan tarafında bıraktığım bıçakla bileğini kesti ve kanının birikip akmasına izin verdi.

Kollarımdan birini kaldırıp kokusunu engellemek için ağzımı ve burnumu örtmeyi denedim. Karnım açlıktan düğüm düğüm olduğunda inleyip karnımı tuttum.

O anda gözüme parlak kırmızı kanatlar takıldı. Hızla önümden geçen Russell, üzerine yapışmış soluk vampirle zeminde tepinip duruyordu. Sırtında duran Keefe'yle ayağa kalktı. Öne eğilip Keefe'yi paçavra gibi üzerinden çekti. Boynunu eliyle kavrayıp inleten bir çat sesiyle Keefe'nin boynunu kırdıktan sonra cansız vücudunu yere bıraktı.

"AAAAAAA, KAHROLASI HAYVAN BENİ ISIRDI!" diye öfkeyle bağırdı Russell. Öfkeden kudurmuş bir boğa gibi görünüyordu. Sonra arkasını döndü ve Eion'u gördü. "O NEREDE?" diye haykırdı. Eion'a doğru tehditkârca yürürken kanatları arkasında uzanıyordu. Eion, Russell'ı durdurmak için elindeki hançeri kaldırdı ama Russell onun üzerine atlayıp hançeri kaptığı gibi Eion'a çevirdi.

"Burada," dedi beni gösteren Eion. Beni gören Russell öfkeden kudurdu. Üstümdeki kan Russell'ın dikkatini dağıttığı için Eion'a dişlerini Russell'ın koluna batırma fırsatı tanıdı. Sertçe ısırıp Russell'ın kanını emdi.

"SENİ PİS PARAZİT!" Russell öfkeyle bağırdıktan sonra boşta duran eliyle Eion'u boğazından yakalayıp kolundan çekti. Russell elini uzatıp tek elle Eion'un boynunu ezdi.

"Russell!" dedim nefesim kesilerek, Eion'un cesedini yere bırakışını seyrettim. "Nasıl olur bu?" diye sordum. Buraya nasıl geldiğini anlamamıştım. Brownie'yle olması gerekiyordu. Portalları Zephyr ve Buns'ınkiler gibi eşleşmişti. Bu güvenli evde Reed'le benim olmam gerekiyordu.

"Offff. Bu ısırıklar yakıyor! TANRIM BU BERBAT!" diye söylendi Russell. Eion'un beslendiği kolunu sallıyordu.

"Kaç tane ısırığın var?" diye sordum güçsüzce ve arkamdaki duvara yaslandım.

"Bilmem," dedi ve sonra ayaklarının üzerinde sallandı. Ellerini indirip yataktan destek aldığında göğsünde kan akıtan en az beş ya da altı tanesini sayabildim.

"Arkanı dön," diye mırıldadım. Döndüğünde nefesim kesildi. Kanatların altını saran en azından on tane daha ısırık vardı. "Neler oldu?" diye sordum. Adrenalin sistemime girdiği için pür dikkat kesilmeye başlıyordum.

"Eion saldırdığında Reed ateşleyiciyi bana fırlatıp seni takip etmeyi denedi. Portalını kullandı."

Aklımı kaçırmış gibi etrafa bakındıktan sonra yatak odasının kapısına doğru sendeledim, Reed evin neresinde diye bakınıyordum. Onu duymamıştım. Başka bir katta yardımımıza muhtaç olabilirdi.

"Burada değil Kızıl," dedi suçlu görünen Russell.

"Nerede?" Dünya dönüp tuhaf açılarla bükülüyordu.

"Bir-iki gün önce portallarımızı değiştirdim. Öylece durup seni benden almasına izin verecek değildim, bu yüzden hepiniz yüzüyorken saatini kendiminkiyle değiştirdim. Reed biraz önce adadaki savaşı bırakıp benim saatimle Brownie'nin güvenli evine gitti."

"Aman Tanrım Russell! Seni öldürecek!" dedim ve şöminenin önündeki sandalyeye doğru sendeledim. Sırtını

tutarak ayakta kalmayı denedim. "Sonra ne oldu?" Bizi bulduğunda Reed'in Russell'a neler yapacağını düşünmek istemiyordum.

"Şey, sana yardım etmek için gelemezdim, çünkü tetikleyici bendeydi. Tadımın cennete benzediğini düşünen iki tane kokuşmuş şeytan üzerime atladı," diye açıkladığında sesi gergin ve çatallı çıkıyordu. Elini saçından geçirdi. "Zee yanıma gelip piç herifleri üzerimden aldı. Tetikleyiciyi alıp bana gitmemi söyledi ve ben de gittim. Adayı patlatıp portala atlamayı planlıyordu. Ben tam ayrılırken şuradaki de otostop yaptı." Russell inleyip Keefe'nin cesedini işaret etti. "Bu koku da ne böyle?" diye sorup sanki karnı ağrıyormuş gibi iki büklüm oldu.

"Eoin ve büyük ihtimalle Keefe. Onların kanı," diye yanıtladım hızla nefes alıp verirken. "Çok..."

"Leziz kokuyorlar," diyerek sözümü tamamladı.

"Onları yemeye kalkışmadan önce gitmemiz gerek Russell." Yüzümün yanından bir damla terin aktığını hissettim. "Temiz kan bulmamız lazım. Kan arzusunu kesmek için hayvan kanı gerekli."

"Hatırlıyorum... Sadece... Böyle..." Ayağa kalkmaya çalıştı.

"Yaktığını," diyerek onun için tamamladım. Dişlerimi gıcırdatıp sandalyeyi bıraktım.

"Evet. Sanırım aklımı kaybediyorum Kızıl." Boş havada gördüğü bir şeye elini savurdu. "Ya da bu yer Krispy Kreme boyutundaki sivrisineklerle dolup taşıyor?"

"Yok, sanrı görüyorsun." Nutkum tutulduğu için zor hareket edebiliyordum. "Üzerinde bir sürü ısırık var Russell."

Sırtımdan yukarı bir dehşet hissi yükseldi, tamamen aklını kaybetmeden önce Russell'a yardım etmem gerektiğini biliyordum. Tüm gerçeklik hissini kaybettiğinde büyük ihtimalle ona düşman gibi görünecektim. Ben olduğumu

anlamadan beni öldürebilirdi bile ve ben de onu öldürebilirdim.

Aklımı toplamaya çalıştım. "Russell, tüm silahlarını çıkarıp at."

"Niye?" diye sordu dediğimi yapmayıp.

"Çünkü kısa süre sonra birbirimizin en büyük kâbusu olacağız ve o palanın başını kesmesini istemiyorum."

"Ah... Güzel yakaladın." Tüm silahlarını çıkarıp pencerenin yanına fırlattı. Ben de aynısını yapıp şömineye attım.

"Tamamdır, şimdi... Gitmemiz lazım. Gancanagh kanından elimizden geldiği kadar uzaklaşmamız gerek," dedim ağzım sulanmaya başlarken.

"Dışarıda lapa lapa kar yağıyor Kızıl." Pencereden karlı gece göğüne bakıyordu

"Belki Reed'in kıyafetleri vardır." İlgisizce elimle zarif gardırobu gösterdim. Oda güzeldi; yalancı mermerden, girişik bezeme ve barok mimarisi vardı. Bulunduğum en zarif odaydı.

"Önemi yok Kızıl," diyen Russell zorlanarak bana doğru geldi. "Kanatlarımı içeri sokmamın imkânı yok. Mont bile giyemem." Kolumun üstünü tutup beni yatak odasının kapısına doğru götürdü. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Polonya, Torun'da."

"Şaka mı bu?" Ağzının kenarlarına ufacık bir gülümseme oturdu.

"Hayır, neden?" diye karşılık verip ona yaslandım.

"Çünkü daha önce burada yaşamıştık. Yaklaşık altı yüz yıl kadar önce. Kasabanın tüccarlarından birinin kızıydım."

Koridora geçen Russell ayaklarının üzerinde sallanıp duvara çarptı. Merdiven sahanlığına bakan tırabzana tutunup yukarı baktığımda zarif kasaba evinin üç katlı olduğunu gördüm. Dönen merdiven epey süslüydü ve

merdivenin meşe başlıklarını oluşturan melekler kenar boyunca koşuyorlardı.

Elini duvara koyan Russell dengesini kazanırken duvarda kocaman, kandan oluşan el izleri bırakıyordu. "Pardon Kızıl," dedi ve inledi.

"Sorun değil," dedim peltek peltek konuşarak. Kolumu tutup beni merdivenlere götürdüğünü hissettim.

"Tesadüf diye bir şeyin olmadığını düşünmeye başlıyorum Kızıl," dedi Russell. En üstteki basamağa oturup beni yanına çekti. İki yaşındaki bir çocuk gibi bir basamak aşağıya kayıp beni de aşağıya çekti. "Tırabzandakiler melek mi Kızıl?" diye sorup tırabzanlardan geri kaçtı.

Tırabzandaki titreyip eriyen oymaları inceledim. "Yok," dedim. "Ufacık, şeytani görünümlü periler yarasa kanatlarını kemiriyor mu peki?" diye mırıldanıp kalçamı aşağıdaki basamağa kaydırdım.

"Yok," deyip şok içinde etrafa bakındı.

"Kemirmiyorlar mı? Noel Baba'nın elfleri gibi giyinmiş keskin dişli yaratıklar yok mu?" diye tedirgin tedirgin sordum yine. Azgın bir peri başımın üstünde uçtuğu yerden beni gözlüyordu.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Sence Reed ne kadar tedariklidir?" diye sorup beni basamaklardan aşağıya daha hızlıca çekmeye başladı.

"Mm... Reed mi? İzcileri aylak gösterecek kadar," deyip kalçamla basamaklardan aşağıya indim.

"Konu sen olunca fena endişeleniyor."

"Korumacı."

Russell kalan basamaklardan aşağıya beni hızla çekti. Sonuncusuna vardığımızda ayağa kalktı. Ben de kalkmayı denedim ama başaramadım. Yere düşüp yattığım yerden ona baktım.

"Mutfak sence nerededir?" diye sordu Russell ciddiyetle.

Omuz silktiğimde elimi tutup beni yerde sürükledi. Beni odadan odaya sürükledikten sonra nihayet aradığı şeyi buldu: mutfağı. Kolumu bıraktığında göğsüme düştü. Öne doğru sendeleyip buzdolabının kapağını açtı.

Kahkaha attıktan sonra bağırdı. "İNANILMAZ KIZIL!" Ayrışmış kan gibi gözüken kocaman cam bir kavanozu kaldırdı. Kavanozu sallayıp içindekileri karıştırdığında kana daha çok benzedi. Yine buzdolabını incelediğinde kaşlarını çattı. "Kahretsin!"

"Ne oldu?" diye sorup duvara yaslanarak kendimi oturur pozisyona getirdim.

"Sadece bu var," dedi. Çeyrek litre kan vardı. Birimize yeterdi ancak. "Al bakalım." Bana doğru gelip kavanozu uzattı.

"Olmaz," dedim cırtlak bir sesle. Yanıma gelmesin diye elimi kaldırdım. "Koklamama izin verme. Onun için seninle... dövüşebilirim." Elimle ağzımı ve burnumu kapattım.

"Paylaşabiliriz..." dedi Russell ama başımı salladım.

"İkimize de yetmez. Sen iç..." diyerek söze başladım.

"Olmaz." Yüzüne sert bir ifade oturdu. "Bu senin!"

"Aklını kullan Russell." Hasta hissediyordum. "Sen daha güçlüsün. Eğer ben içersem ve sen sanrı görmeye başlarsan, sana kan bulmayı başarsam bile büyük ihtimalle beni öldürürsün. Daha biraz önce burada yaşadığını söyledin..."

"BU ALTI YÜZ YIL ÖNCEYDİ! BURASI MUHTEMELEN DEĞİŞMİŞTİR!"

"Russell, öyle güçsüzüm ki ayağa bile kalkamıyorum. Bence Eion kanımın yarısını çekti. Kan senindir, çünkü dışarı çıkıp daha fazla bulabilirsin. Seni burada bekleyeceğim," dedim çaresizce. Her an gözyaşlarına boğulabilirmişim gibi hissediyordum.

"OLMAZ!" diye inatla haykırdı.

"ÖYLE DE GÜZEL OLUR Kİ!" diye cevabı yapıştırdım ben de. "Ve beni bağla ki ne uzaklaşayım ne de kendimi ya da seni inciteyim. Kemerini kullan ve beni sandalyeye bağla. Şu mutfaktakiler iş görür."

"Hayır! Seni yanımda götüreceğim," dedi gözleri acıyla dolu halde.

"Tabii ki. Nasıl olsa yanında bir melek taşırken kan araman hiç tuhaf gözükmeyecektir. Peki ya bir Sürgün bizi fark ederse?" Russell kararsızlık yüzünden inlediği için üzerine daha çok gittim. "Acele et Russell. KIÇININ üstünde otururken daha iyiye gitmiyorum burada!"

"ZORBA!" diyerek dişlerinin arasından tükürdü. "Sen tanıdığım en zor, sinir bozucu, katır kadar inatçı... Hep senin istediğin olmak zorunda, değil mi?" Sonra kavanozun kapağını açıp dudaklarına götürdü ve kanın yarısını birkaç yudumda içti. Onu izlerken ağzım sulanıyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma batırıp gözlerimi kaçırdım ki ayağa kalkıp elinden almaya çalışmayayım.

Kanı bitirdiğinde zorlanarak ayağa kalktım ve duvarı kullanarak mutfaktaki sandalyelerden birine gittim. Üstüne oturup hızla konuştum. "Şimdi beni bağla."

"Kızıl..." diyerek konuşmaya başladı.

"İşin bittiğinde sandalyeyi geri devir de etrafta yürümeyeyim. HADİSENE!" diye emrettim. Her an ona saldırıp kanı elinden almaya çalışacakmışım gibi hissediyordum. Kemerini çıkarıp sandalyenin sırtından geçirerek ellerimi bağlarken hareket etmemek için fena çaba harcıyordum.

Russell sandalyenin önüne doğru yürüdü. Beni arkaya doğru yatırdı, artık kollarımın üzerindeydim. "Sakın öleyim deme Kızıl," diye yalvardı yumuşak bir sesle. "Söz ver."

"Ölmeyeceğim," dedim güçsüzce. Gülmeye çalıştım ama gözyaşlarım yüzünden onu göremiyordum. "Söz veririm."

Russell aniden yanımdan ayrıldı ve birkaç oda ötedeki kapının çarpmasıyla beraber evden de çıktı. Gözlerimi kapattım. Evde bir kabir sessizliği vardı. Çıkan tek ses, kuru dudaklarımın arasından geçen hırıltılı nefes alışımdı. Nefes alış verişlerim yavaşlamaya başladığında sessizlik büyüdü. Tek bir isim sayıklıyordum. "Reed... Reed... Reed..."

Sanki mantraya yanıt verir gibi mutfağın her köşesinden fısıldayan tıslamalar bana saldırıyordu. *Genevieve... Çırpın artık... Bu seni daha çok istememize neden oluyor.* Gözlerimi açtığımda gölgeler kıpraşıp koşuştular. İğrenç Werree yaratıkları gibi duvarlarda dolanıyorlardı.

"Burada değilsiniz. BURADA YOKSUNUZ!" Gözyaşları yanaklarımdan aşağıya akarken onlara bağırıyordum ve soluklarım bir kez daha düzensiz oldu.

Eion'un kanının kokusu yukarı kattan bana geldiği için çektiğim ıstırap gözlerimi yerlerinde döndürüyordu. Öne uzanıp bileklerimi bağlayan deri kemerin içinde çırpındım. Ona gidip cesedinden beslenmek istiyordum. Olduğum yerden kıpırdayamayayım diye bir-iki kez başımı sandalyenin sert sırtına vurup kendimi bayıltmayı denedim. Başım yapış yapış olmuştu, kanıyordu sanırım. Aklım bulanmaya başladığı için yine sırtımın üzerinde yatmaya başladım.

Mutfağın dışındaki koridordan gelen bir ses yüzünden irkildim ve gördüğüm her çeşit canavarın sesi yarattığını hayal ettim. Girişi görebilmek için başımı kaldırmaya çalıştığımda inledim.

Kapı girişinin çerçevesini altın renkli bir okun parlayan ucu kırdı. Gözlerimi kocaman açıp okun geri kalanını yayın gergin telini çeken zarif görünen parmaklara doğru takip ettim.

Güzel ve solgun dişi melek elindeki yayın görüş penceresinden yeşil gözlerini bana çevirdiğinde nefesim derin

ve titrek çıktı. Mürekkep karası kanatları tehditkârca arkasından uzanırken acımasız bir ifadeyle bana bakıp gözlerini kıstı. Bir adım atarak mutfağa girerken yayını indirmedi ama kolunu biraz daha çekip oku telde biraz daha gerdi.

"Gerçek değilsin sen," diye geveledim ona doğru. Tavana bakıp başka bir şeye mi dönüşecek, yoksa hepten yok mu olacak diye görmek için bekledim.

Dudaklarından tatlı ve yumuşacık bir müzik döküldü. Benimle Melek lisanında konuşuyordu sanırım ama gerçekten buradaysa, yüzündeki alay eden ifade arkadaş canlısı olmadığını gösteriyordu.

"Bıdı, bıdı, bıdı. Sen bir sanrısın. Melek lisanı konuşamadığımı bilmen gerekir."

O anda yaklaşıp yukarıdan bana baktı. Ayağını kullanarak sandalyemi yakalayıp aniden düzeltti. Yüz yüze olabilelim diye öne eğildi. Yine Melek lisanında konuştuğunda siyah saçları öne döküldü. Okun ucunu başıma doğru çevirdi.

"Peki," diye mırıldanıp dudaklarımı ıslattım. "Bu daha gerçek gelmeye başladı."

Kaşlarını çatan kara kanatlı melek ayağını yine sandalyeme koydu. Bitimini tekmelediğinde sandalyem zeminde sürüklenip arkamdaki duvara sertçe çarptı ve kollarım fena halde ezildi.

"Sürtük!" İrkildim, kanatlarım canımı yakarak hareket edip beni savaşmaya itiyordu ama ellerim hâlâ arkamda bağlıydı.

Yine ağzından güzel bir müzik döküldü.

"MELEK LİSANI KONUŞMUYORUM BEN!" diye ona doğru bağırıp kurtulmak için ellerimi çektim. Sonra parmakları gevşedi, yayı bıraktı ve oku ölümcül bir hızda dönerek bana gelmesi için gönderdi. Vücudumu sol tarafa fırlatıp sandalyeyi devirdim ve yüreğimi hedef alan oktan

kurtuldum. Arkamdaki duvara saplandı. Yere düştüğümde sandalye kırılarak ellerimi serbest bıraktı.

"RUSE-EL!" diye bağırarak yan tarafında duran ok kılıfından yeni bir ok çekti. Eğitim almış bir kiralık katil gibi görünüyordu. Siyah renkli, üzerine yapışan kıyafeti her hattını kucaklıyordu ki dövüş sırasında kimse sallanan kumaşı tutup ona karşı kullanamasın.

"Dur bir saniye," dedim. Ayağa kalkıp uyuşmuş ellerimi birbirine sürttüm. Başım çok döndüğü için arkamdaki duvara düşüp yere kaydım.

"Ruse-el," diye hırladı dişlerinin arasından. Okunun yayını yine kaldırıp başıma başka bir altın ok tutuverdi.

"KIZIL! KAN BULDUM!" Kasaba evinin giriş kapısını hızla açan Russell'ın bağırdığını duydum. Koridordan mutfağa doğru koşarak geliyordu.

"RUSSELL, HAYIR!" diye bağırdım. Russell'ın sesini duyan kara kanatlı melek arkasını dönüp okunu yan tarafına indirdi.

Mutfağa giren Russell taş kesilirken yüz ifadesi rahatlamadan akıl karışıklığına dönüştü, karşısındaki durumu inceliyordu. "Sııçtık Kızıl," diyerek soludu Russell. Odanın ortasındaki meleği görmüştü. Elini karnına götürüp nazikçe dokundu. Gözlerini bana doğru çevirdiğinde güçsüz halde yerde yattığını gördü.

"Russell," diye fısıldadım. "Kaç."

BÖLÜM 7

Beni uyandırma

-Russell-

Kızıl'ın yanındaki kırık sandalyeyi inceleyen gözlerim hemen onun solgun yüzüne kaydı ve sonra aramızdaki kara kanatlı meleğe odaklandı. Yine karnıma dokundum. İçim binlerce çekirgeyle doluymuş gibi kıpraşıp zıplıyordu. Yüz ifadem karardı. Elimdeki metal kabı yavaşça duvarın dibine bıraktım. Sonra kanatlarım sırtımdan çıkıp kalın, bangır bangır bağıran afişler gibi arkaya uzandılar. Kanatlarımı içeri sokmak için çok çaba harcamıştım ama artık çıkarabiliyor olmam beni rahatlatmıştı.

"Kızıl, bu da kim?" diye sordum. En dipteki duvarın bitimine doğru tedbirli bir adım attım.

Diğer meleğin kara kanatları önümde kocaman açılarak zarif ve uzun hatların arkasında duran Kızıl'ın görüntüsünü kesti. Yüzünü inceledim. Güzel yeşil gözleri her hareketimi takip ediyordu. Kanatları tedirginlikle kıpraşıp uzun ve yoğun siyah saçlarını oynatıyordu.

"Bilmem," diye fısıldadı Kızıl, "ama arkadaş canlısı değil. Artık gitmen gerekiyor." Sesine iç parçalayıcı bir acı sızmıştı. Çektiği ıstırabı biliyordum. Büyük ihtimalle damarlarını taşa çeviriyordu.

"Saçmalama, elbette gitmiyorum," dedim fısıldayarak. Terlemem gerekirmiş gibi hissediyordum ama öyle so-

ğuktum ki asla ısınamayacakmışım gibi geliyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordum mutfaktaki yabancıya. Ellerimin gücü kesilmişti ve onları aşağıya indirmek istiyordum ama yapmadım.

Melek başını hafifçe yana eğip yüzüme baktı. Kusursuz teni kızarıp yanaklarına yayıldı. Sonra gözleri boynuma kaydığında alnı kırıştı. Dudaklarından Melek lisanının güzel müziği hızla aktı. Aynı Buns'ın Zephyr'le Melek lisanında konuşma şekline benziyordu. Bana doğru geldiğinde savunmaya geçerek bir adım geri gittim.

Konuşmayı kesip sadece bana baktı. Uzun süre durduktan sonra başka bir şey söyledi. Bakışları tuhaftı. Sanki benden bambaşka bir tepki bekliyordu. Gözlerini takip ettiğimde göğsüme baktığını gördüm. Kan akan Gancanagh ısırıkları iyileşmiyordu.

Nazikçe boynuma dokundum. "Öyle... Kan emiciler beni yakaladı," diye kabul ettim yumuşak bir sesle. "Kızımı da yakaladılar. Ona biraz kan vermem lazım, böylece canı çok yanmayacak," diye açıklamayı denedim ve arkasında duran Kızıl'ı işaret ettim. Getirdiğim teneke kutuyu alıp karşımda duran feci derecede seksi meleğin etrafından dönmeyi denedim.

Yine önüme geçip yayını kaldırdı ve altın uçlu okunu bana doğrulttu. "Tamam, dinle." Nefesimi verip beni vurmaması için iki elimi uzattım. "Bu kan," dedim kutuyu abartılı abartılı sallayarak. "Ona vermem gerekiyor. Bana inanmazsın ama altı yüz yıl önce burada olan kasap hâlâ burada." Kızıl'a doğru bir adım attım ve her şey saçma bir hal alıp kontrolden çıkmamış gibi konuşmaya devam ettim. "Sen tesadüf diyebilirsin ama ben bunların hepsinin kocaman bir oyun olduğunu düşünüyorum ve ben oyunu iyice çalıştım. Sadece sahnelemek kaldı."

Yayının görüş penceresinden bakarken dudaklarından biraz daha müzik döküldü. Bir nefes alıp konuştum. "Şey,

bu kulağa epey ciddi geldi ve bana söylediğin her şeyin arkasında duracağını görebiliyorum ama artık yolumdan çekilmen gerek, çünkü bunu kızıma vermeme engel olursan aklımı kaçıracağım."

Kara kanatlı meleğin yanından geçip Kızıl'ın önünde diz çöktüm. Kutunun kapağını açıp Kızıl'ın başını kaldırarak koluma aldım ve kutunun ağzını dudaklarına koydum. Kızıl yoğun, pıhtılaşmakta olan sıvıyı içerken yanağından aşağıya bir damla kan akıp kolsuz tişörtünün üzerine damladı.

"İşte bu Kızıl, içmeye devam et bir tanem," diye fısıldadım ve sözlerimin üzerine gözlerinin açıldığını gördüm. Kutuyu ellerinin arasına alıp ağzında tuttu ve sanki susuzluktan ölüyormuş gibi kocaman yudumlar içti.

Arkamdaki melek hırladığında gerildim. Omzumun üzerinden konuştum. "Bir saniye... Sana döneceğim." Elimle Kızıl'ın saçını yüzünden geriye tararken mırıldandım. "Her şey yoluna girecek Kızıl. Seni yine terk etmeyeceğim."

Bir anda başımın arkasına bir şey vurdu ve arkaya uzanıp boynuma dokunmama neden oldu. Gözümün önünde karanlık benekler dans ederken her şeyin sesi uzaktan gelmeye başladı. Başımın arkasına yine bir şey vurduğunda Kızıl'ın üzerine düştüm ve her şey karanlığa gömüldü.

Uyandığımda görüşüm bulanıktı ve yakından bir ıslık sesi gelmeye başladı. Kafam sanki 6 Mayıs'tı ve tüm gece *señoritalarla* tekila shotları içmiştim. Başımı sese doğru çevirdiğimde ocağın üstündeki çaydanlığın ağzından buhar çıktığını gördüm. Hareket etmeye çalıştığımda bunun imkânsız olduğunu anladım. Belimin etrafına dolanmış kalın zincir beni mutfağın sandalyesine bağlı tutuyordu. Ellerim aynı tür zincirlerle sırtıma bağlanmıştı.

Etrafa bakındığımda Kızıl'ın da aynı pozisyonda yanımdaki sandalyeye zincirlenmiş olduğunu gördüm. Çenesi göğsüne düşmüştü ama hâlâ nefes alıyormuş gibi görünüyordu. Çırpındığımda zincirler arkamda yüksek sesle şangırdadı. Çaydanlık hâlâ fokur fokur kaynıyordu ve güzel, genç bir kadının kıvrımlı hattı mutfağa girip çaydanlığı ocaktan aldı. Kanatlarını içeri sokmuş ve saçını pürüzsüzce atkuyruğu yapmıştı ama yine de onun kara kanatlı melek olduğunu anlamıştım.

Dolaptan iki tane kupa çıkarıp birine kaynar su döktü ve demlenmesi için içine poşet çay bıraktı. Tezgâhın üzerinden bir şişe viski alıp diğer kupaya cömert miktarda boşalttı. Omzunun üzerinden bana baktığında gözlerimiz buluştu. Yüzünü ifadesiz tutup arkasını döndü ve viski dolu kupayı bana getirip masanın üzerine koydu. Sonra elini uzatarak bir tutam saçıma dokundu ve şefkatle yüzümden geriye taradı.

"Üstünü değiştirmişsin. Bu Reed'in kazaklarından biri mi?" diye sordum, sesim çatallı çıkmıştı. Yanağıma dokunup zarif parmaklarıyla okşadığında kaşları rahatladı. Kokusu bana ulaştığında aklımda bir fısıltı kıpraştı ve bana... özlem hissiyle işkence etti.

Boğazıma aniden yumru oturunca sertçe yutkundum. "Beni serbest bırakmak ister misin? Çünkü beni cidden ürkütmeye başlıyorsun?" dedim dürüst davranarak. Ellerimi bağlayan zincirlerden kurtulmaya çalıştım. "Beni yanlış anlama ama bu epey heyecanlı. Eğer koşullar farklı olsaydı, biraz seksi bulurdum. Ancak şu anda şüpheli geldiğini söylemeden edemeyeceğim." Yine kollarımı sıkıp göğsümü sandalyeden uzaklaştırmaya çalıştım ama omuzlarım da sandalyeye bağlıydı. Tuhaf melekten yatıştıran bir ses çıktı. Parmaklarını kaldırıp dudaklarımı takip ettiğinde içim titredi. Göz göze olabilelim diye başını eğdi ve konuştu.

"Ruse-el..." sonra yine Melek lisanına döndü, konuşurken yüzünden endişe okunuyordu. Hâlâ Keefe'nin ısırıklarından kanayan göğsüme hafifçe dokundu. Parmaklarını çekip bana uçlarına bulaşan kanı gösterdi.

"Evet, kanadığımı biliyorum," deyip yine gözlerine baktım. "Gitmeme izin ver de arkadaşlarımı arayayım. Durdurmak için ne yapılması gerektiğini biliyorlardır."

Kaşlarını çattı. Masanın üzerine bakıp kupayı aldı ve dudaklarıma getirdi. "Hey, bekle! Dur!" diye bir şeyler geveledim. Başımı çevirip içirmesine izin vermedim. Kupayı çekip kaşlarını çattı.

"Bu sek viski! Bunun hepsini içersem ayağa bile kalkamam," diye açıkladım hemen. Kupayı yine yüzüme getirip dudaklarıma koydu. Birazını ağzıma zorla soktu ama ona doğru tükürüp somurttum. "Bunu içmem ben!" diye karşılık verdim dişlerimin arasından.

Kızgın kızgın kupayı masanın üzerine koyup kazağının koluna tükürdüğüm viskiyi sildi. Meleklere özgü bulanık görünen hızla tezgâha gidip geri geldi. Çok keskin bir bıçak tutarak Kızıl'ın başını saçından tutarak kaldırdı ve bıçağı boynuna doğrultarak tepkimi bekledi.

Aklımı kaybetmek üzereydim; deliye dönüp zincirlerimin içinde debelendim. Bileklerimi kestiklerini hissettim. Kendimi yorduğumda hızla nefes alırken onu yavaş yavaş öldürmenin yollarını hayal ederek yüzüne pis pis baktım.

Bıçağı Kızıl'ın boynundan çekerek masaya bıraktı ve yine viski kupasını aldı. Nazikçe dudaklarımın üzerine koyup bir yudum alayım diye biraz kaldırdı. Yine reddedip gözlerinin içine dik dik bakarken yüzümden damlamasına izin verdim.

Kupayı yine dudaklarımın üzerine koydu. Kupaya son derece çaresiz bir ifadeyle bakıp dudaklarına götürerek kocaman bir yudum aldı. Hemen öksürüp viskiyi etrafa

saçtı, sert alkol yüzünden gözleri yaşarmıştı. Kendini biraz toparladıktan sonra kupayı yine masanın üzerine bıraktı. Bıçağını alıp ocağa gitti. Gazı açıp ateşledikten sonra bıçağı üzerine koydu. Bıçağın demirinin etrafında alevler yükseliyordu. Bıçak ocağın üzerinde ısınırken bana bakmadı bile; sanki canı yanıyormuş gibi başını öne eğdi.

Birkaç dakika sonra parlayan kızgın bıçağı ocaktan aldı. Korkudan burun deliklerim yanıyordu. "Ah, hadi ama... Bu sefer ne yapıyorsun?" diye sordum gergin bir sesle.

Omuzlarını dikleştirip bana doğru bir adım attı.

"Bunu yapman gerekmez. Neden bunu yapıyorsun ki?" diye sorduğumda bıçağın soluk turuncu dökümünü görebiliyordum. Sanki yine o şeytani kilisenin bodrumundaymışım gibi zincirlere karşı direnip debelendim. Ter ve salya çenemden aynı oranda akıyordu.

Arkama doğru yürüdü. Sonra yeşil gözlü güzel siren kızgın bıçağı sırtıma bastırdı ve kaslarım gerildi. Gözlerimi kapatıp acı içinde haykırdım. Güçlükle nefes alıp bayılmamaya çalıştım. Bıçağı sırtımdan çekerken yanmış tenin kokusu burnuma geldi. Bu beni şeytani kiliseye ve Valentine'in işkencesine gerisin geri götürmüştü. Dişlerimi gıcırdatıp haykırdım. "ÖLDÜN SEN! SENİ ÖLDÜRECEĞİM! BENİMLE HİÇ TANIŞMAMIŞ OLMAYI DİLEYECEKSİN!"

Bu sefer bıçağı sırtımda başka bir noktaya bastırdı. Yakan acı sırtımı büktü ve yine bağırdım. Bıçağı tekrar kızdırmak için yanımdan ayrıldı ve geri geldiğinde gözlerimin içine bakmadı. İşlemi tekrar ve tekrar yaptı. Göğsüme geçtiğinde ona bağırıp başımla onu uzaklaştırmaya çalıştım ama artık öyle güçsüzdüm ki başımı tutamıyordum bile.

Başımı yakalayıp koluyla sardıktan sonra yan tarafına çekti. Yanağımı yanağına bastırıp artık o kadar da ahenkli gelmeyen çatallı sözler fısıldadı. Debelendiğimde gitmeme

izin vermeyip birkaç dakika boyunca beni öyle tuttu. Hareket etmediğimdeyse beni bıraktı. Ocağa geri gidip yine bıçağı kızdırmaya başladı. Çenemi göğsümün üzerinde tutarak o gelince savaşmak için bekledim.

Geri gelirken onu duymamıştım ama bu sefer elinde bıçak yoktu. Sırtımın üzerine soğuk bir bez koyup yanıkların üzerini sildi. İlk başta irkildim, sonra bezi sırtımda bırakıp bir adım çekildi ve serinliğinin acının birazını dindirmesine izin verdi.

Gözlerimi açtığımda bana yaklaştığını gördüm. Yanımda diz çöküp öne doğru hareket etmemi engellemek için elini göğsüme koydu. Bıçağı kaldırdı ve kanayan ısırık izinin üzerine koyup mühürlediğini gördüm. Bunu yaparken dişlerini sıktı, narin çenesi gerilmişti. Koyu renkli kavisli kaşları birleşirken başını geri çekti, sanki kendini tenimin yanmasını izlemeye zorluyordu. Etimin kokusu yayıldığında burun delikleri büyüdü, sanki koku onu boğuyormuş gibi görünüyordu.

"Bana yardım etmeye çalışıyorsun," dedim kırık bir sesle. Her an kusabilirmişim gibi hissediyordum. Yine bana dokunup elini yanağımın üzerine koydu. Isırık izlerini dağlamaya devam ederken vücudum titreyip uyuşuk bir hal almaya başladı ama sıra boynuma geldiğinde yine zincirlerin içinde gerildim. İnleyip ondan uzaklaşmaya çalışıyordum.

Nihayet benden bir adım uzaklaştı. Gücüm kesildiğinden başım göğsüme düşmüş halde onun tezgâha gitmesini izledim. İki elini tezgâhın üzerine koyup başını öne eğdi. Sonra çekmeceden yumuşak bir bez alıp daha evvel bana yaptığı çayın içine soktu. Suyunu sıktıktan sonra buzluğa gidip biraz buz çıkardı. Küpleri çaylı bezin içine koyup geri geldi ve bezi boynumdaki yanığa koydu.

"Adın nedir?" diye sordum. Başım dönüyor ve midem bulanıyordu.

Soruma sessizlik yanıt verirken yanıklarla ilgilenmeye devam ediyordu. Önüme geçip diz çöktüğünde yüzlerimiz birbirine baktı. Yüzümü sildi. Parmaklarıyla saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Adın diyorum, nedir?" diye sordum yine. Onunla bakışlarımızı kilitlemeye çalışıyordum. Durdu ve bana Melek lisanında bir şey söyledi.

"Adım Russell benim. Seninki nedir?" diye tekrar ettim.

"Ruse-el," dedi bana kederle gülümseyerek.

"Evet, bu benim... Ruse-el," diyerek kabul ettim. Onun söyleyişini taklit etmiştim. "Seni nasıl çağırayım?" diye sorup çenemle onu işaret ettim.

Benim yüzümü incelerken yüz ifadesi değişti. Çok üzgün görünüyordu. İki elini göğsünün üzerinde tutup fısıldadı "Anya."

"Anna?" Başını iki yana salladığında gözleri yaşardı.

Boğazını temizleyip gözlerini kaçırdı ve konuştu. "An-ya."

"An-ya?" diye tekrar ettim ve başıyla onayladı, bana bakmıyordu. Dizlerinin üzerinden kalkıp arkama geçti. Zincirlerim şangırdayıp boşaldıktan sonra bileklerimden düştü.

Anya hemen benden uzağa kaçıp mutfağın tezgâhına geriledi. Yine bıçağı alıp kendisini benden koruyormuş gibi önünde tuttu. Ellerim özgür kaldığında beni sandalyeye bağlayan zincirlerin geri kalanını üzerimden attım. Öne doğru eğilip bileklerimi ovalayarak kan dolaşımını sağlamaya çalıştım.

"Bir noktayı kaçırmışsın," dedim ciddi ciddi. Bileğimi kaldırarak Eion'un kolumda bıraktığı ısırığı Anya'ya gösterdim.

Etimden kanın aktığını gördüğünde bir anlığına gözlerini kapattı. Arkasını dönüp bıçağı tekrar ocağın üzerine koydu.

Bıçak tekrar kızdığında ocağın üzerinden aldı. Yavaş yavaş bana doğru gelirken yüzümü izliyordu. Öne doğru eğilip bileğimi sakin bir tavırla masanın üstüne koydum.

Kolumun yanında viski bardağını gördüğümde diğer elimle kupayı alıp iki yudumda bitirdim. Alkol yaktığı için gözlerim biraz yaşardı. Anya yanımda dikilip bunu kendim halledebileyim diye bıçağın sapını bana vermeye çalıştı.

Başımı salladım. "Ah, hadi ama. Şimdi durmayacaksın, değil mi? Zaten beni komalık ettin, işin geri kalanını da halledebilirsin," dedim ironik bir gülümsemeyle. Tereddüt etti ama kolumun üzerine eğildi. Bıçağı bileğime bastırırken eli titriyordu, üzerimdeki tüm Gancanagh izlerini yakarak silmişti. Gözlerimi kapattığımda yumruğumu sıkıyor ve bileğimi hiç hareket ettirmemeye çalışıyordum. Birkaç saniye sonra bitmişti. Anya bıçağı üzerimden çekip sertçe fırlattı ve en dipteki duvara saplandı.

"Teşekkür ederim Anya," dedim acı içinde. Gözlerimi açtım.

Önümde dizlerinin üzerine çöküp başını bacaklarıma yasladı. Hıçkırık sesi gelmeye başladığında vücudu titriyor ve yanaklarından gözyaşları akıyordu. Aklım karışmış halde elimi başının üzerine koyup yavaşça saçlarını okşadım, o da en iyi arkadaşı falan ölmüş gibi ağlamaya devam ediyordu.

"Şşş," diye mırıldandım onu rahatlatmaya çalışarak. "Her şey yolunda. Artık kızımla ilgilenmemiz gerek. Evie," dedim Evie'ye doğru bakarak. Hâlâ baygın ve sandalyeye bağlıydı.

Başını kucağımdan yavaşça kaldıran Anya gözlerini kıstı ve ellerinin tersiyle gözyaşlarını silerek yüzünü kuruttu. "EV-İİ YOK," diye tısladı dişlerinin arasından.

"Ne?" diye sordum, çünkü bakışlarındaki öfke aklımı karıştırmıştı.

"EV-İİ YOK," diye tekrar edip yine Evie'yi gösterdi. Sonra Melek lisanında konuşmaya başladı ve gerçekten de bana ağzımın payını veriyormuş gibi göründü.

Ellerimi önümde kaldırıp konuştum. "Tamam, tamam. Neden... Neden delirdin ki şimdi?"

Kazağını çıkarıp köşeye fırlattığında üzerinde Reed'den başkasının olamayacak büyük bir tişört kaldı. Tişörtün yakasını aşağıya çekip kalbinin üzerindeki dövmeyi gösterdi. Koyu kırmızı Serafim kanatları narin tenine işlenmişti; bir bağlanma işaretiydi. Dövmeyi işaret edip öne eğildi ve bana yakından gösterdi. Sonra uzanıp kanatlarımın tüylerini okşadı. Gözlerim elini takip edip kırmızı tüylerimi gördü.

"Ruse-el ANYA *aspire*. E-Vİİ YOK," dedi hırlayarak. Evie'yi gösterip konuştu. "Ruse-el ruh eşi." Sonra elimi alıp yüreğinin üzerine koydu ve konuştu. "Ruse-el *aspire*."

Sanki yine beni yakıyormuş gibi elimi ondan çektim. "Neden bahsediyorsun Anya? Seni tanımıyorum bile! Seni daha önce hiç görmedim!" Şaşkın şaşkın etrafa bakıp göğsümü inceledim ve hiçbir işaret göremedim. Anya'daki gibi bağlayıcı bir işaret yoktu. "Sanırım adamları karıştırdın, çünkü parmağımda bir yüzük yok," diye açıkladım göğsümü gösterip.

Kaşlarını çatıp alt dudağını ısırdı. Başını sallayıp inatla devam etti. "Ruse-el *aspire*."

"Seni tanımıyorum," diye yanıt verdiğimde hem sinirim bozulmuştu hem de midem bulanıyordu. Başım davul gibi gümlüyordu ve tek yapmak istediğim yere yatmaktı ama yapamazdım, çünkü Kızıl'ın hâlâ yardımıma ihtiyacı vardı. Ayağa kalktığımda neredeyse yere düşüyordum. Önümdeki masayı dengemi kazanmak için tutup başımın dönmesinin geçmesini bekledim. Dikilip en dipteki duvara gittim. Bıçağı çekip lavaboya götürdüm ve temizledim. Sonra ocağın üstüne bırakıp Kızıl'ın üzerinde kullanmak için ısıttım.

Yüzümde ciddi bir ifadeyle Evie'ye doğru yürüyüp düşen saçlarını yüzünden geriye çektim. "Kızıl, beni duyabiliyor musun?" diye sordum. Gözümün ucuyla Anya'nın mutfağın kapısına doğru yürüdüğünü gördüm. Bana bakmadan.

omuzlarını düşürmüş ve kollarını karnına sarmış yürüyordu. Yüreğim burulduğu. Sanki içimde bir şey kırılmıştı.

"Bekle Anya!" diye ona seslendim ama geri dönmedi. Birkaç saniye içinde karnımın içinde zıplayan çekirge hissi de gitmiş ve beni eskisinden daha kötü durumda bırakmıştı.

"Evie..." Nazikçe dürtüp yanaklarını ellerimin içine aldım ve onu uyandırmayı denedim. İnlemesine rağmen gözlerini açmadı. "Evie, ısırıklarınla ilgileneceğim. Belki de uyanık olmaman daha iyidir." Bıçağı ocağın üstünden aldım. Tezgâhın üstündeki viski şişesini bulup aldıktan sonra kocaman bir yudum içtim ve elimin tersiyle ağzımı sildim.

Baldırından kan aktığını gördüğüm için oradan başladım ve bıçağı yarasının üzerine bastırdım. Evie'nin gözleri aniden açılırken boğazından çatallı bir çığlık döküldü. Aklını kaçırmış bir ifadeyle bana bakan Kızıl haykırdı. "RUSSELL! SENİ SU KATILMAMIŞ ONUN BUNUN ÇOCUĞU! KES ŞUNU!" Bıçağı çektiğimde yanmış etinin kokusu burnuma geldi.

Vücudunun benden kaçmaya çalışmasını izlerken, "Ben de durmayı çok isterim Kızıl," diye mırıldandım bitkin halde. "Sen durduğunda duracağıma söz veririm."

"Off, lanet olsun!" dedi acı yüzünden hızla nefes alıp verirken. "Bu kısımdan nefret ediyorum! Tanrım, bu kısımdan nefret ediyorum!"

"Geçen sefer de böyle mi yapmışlardı? Brennus seni ısırdığında?" diye sorup viskiden bir yudum daha içtim.

Başıyla onaylarken elimdeki viski şişesini takip ediyordu. "Hey, bana da ondan ver biraz," diye fısıldayıp çenesiyle şişeyi işaret etti. Dikkatlice şişeyi dudaklarına koyup cömertçe ağzına döktüm.

Öksürüp tükürük saçtıktan sonra soluklandı ve başıyla onayladı. "Tamam. Kaç tane daha ısırığım var?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

"Görebildiğim kadarıyla boynunda iki tane var," diye değerlendirip onu baştan ayağa inceledim. "Hepsi bu kadar sanırım."

"Peki," dedi taşa benzeyen bir yüz ifadesiyle. "Hazırım."

"Emin misin?" diye sordum ona hayranlık duyarak.

Başıyla onaylayıp gözlerini kapattığında bıçağı yarasının üzerine bastırdım. Ufak nefesler alıp dişini gıcırdattıktan sonra roket hızıyla küfür etti, öyle ki hepsi erkek soyunma odasında duyduklarıma rakip olabilirlerdi. Başımıza gelen her şeye rağmen gülümsedim.

Gözlerini açıp beni gülümserken gördüğü için yüzünü astı. "Eğleniyor musun?"

"Çok! Her şey öyle harika ki," diyerek alay ettim. "Belki de buraya bir yazlık inşa eder, havalar ısındığında geliriz." Viskiyi yine dudaklarına götürdüm. "Bir tane kaldı, sonra bitiriyor."

"Yap hadi," dedi boğuk bir sesle.

Sonuncusunu yaktığımda yine çığlık atmamak için dudaklarını ısırdığını gördüm.

"Rekabetçi," dedim bıyık altından. Bıçağımı üzerinden çekip ayağa kalktım. Masada bir anahtar bulduğumda zincirlerini açıp onu sandalyeden özgür bıraktım. Zemine düşmeden hemen önce onu yakalayıp kollarımın arasına alarak girişteki odaya gittim.

Onu zarif kanepenin üzerine bırakıp sandalyenin kolunda bir battaniye buldum ve hafifçe üzerine bıraktım. Diğer kanepeye oturdum, başımı koluna bıraktım. "Russell?" diye sordu Evie güçsüzce.

"Efendim?" dedim ve gözlerimi kapadım.

"O meleğe ne oldu?"

"Bilmem," diye yorgun yorgun yanıt verdim. "O... Bilmem."

"Beni öldüreceğini sandım," dedi Kızıl minik bir sesle.

"Ben de."

"Taht... Kara kanatlar... O bir Taht meleği... Karma," diye mırıldandı Kızıl, sözünü bitirmedi.

"Harbiden beni karmaladı. Yakmadık yerimi bırakmadı," dedim kısık bir sesle.

"Seni iyileştirdi mi?" diye sordu uykulu uykulu.

"Ee, evet. İyileştirdi sanırım..." dedim şaşkın şaşkın.

"Neden?"

"Nereden bileyim?" Yüreğimin acıyarak sıkıştığını hissettim. Yine gözlerimi açıp Kızıl'a baktım.

"Seni iyileştirdikten sonra öylece gitti mi?" diye sordu bana doğru dönerek.

"Sanırım... Sanırım onu kırdım," dedim alçak bir sesle.

"Nasıl yaptın? Sence geri gelir mi?" diye sordu tedirgin halde, kapıya doğru baktı.

"Bilmem." Bitkindim, gözlerimi kapattım.

"Ama..." diyerek konuşmaya başladı ağzımdan laf almaya hazır halde.

"Şşşş," diyerek tısladım sinirli bir tonda. "Başım zonkluyor. Bir saniye sessiz kalabilir misin? Aile yemeğinde ikram edilen çevirme kuzu benmişim gibi hissediyorum. Kafamı toplamam lazım, tamam mı?"

"Tamam," dedi ses tonumu pek ciddiye almayarak.

Okyanusta süzülüyormuşum gibi hissediyordum ve vücudum pes etti. Kolum gözlerimin üzerinde uykuya daldım.

Bir süre sonra boynumdaki bir baskı gözlerimin aniden açılmasına neden oldu ve Reed beni kanepeden kaldırdı. Tek koluyla beni havada tutuyordu. Ellerimle hemen elini kavrayıp boynumdan ayırmaya çalıştım.

"Bana seni öldürmemem için bir neden ver Russell ve sakın Evie kızacak deme, çünkü artık bunun benim için bir önemi yok," diyerek ölümcül derecede sakin bir sesle tısladı.

BÖLÜM 8

sen neyim dedin?

Reed'in ona yanıt vermemi istemediğinden son derece emindim, çünkü boynumu daha fazla sıktığı için konuşmam mümkün değildi. Ayaklarımı aşağıda sallarken ağzımdan boğulma sesi döküldü ama bir saniye sonra odaya bir şey gelip Reed'e kurucuyu gafil avlayan bir savunma oyuncusu gibi vurdu.

Yere düştüm ki bu benim için iyi bir şeydi, çünkü derin bir nefes almama izin vermişti. Birbirine girişmiş, bulanık görünen iki melek gözlerimin önünde azılı şekilde kapışıyordu. Mobilyalar devrilip parçalanıyor ve sırtlarından çıkan kanatlar her şeye çarpıyordu.

Reed üstünlük sağlamış olmalıydı çünkü güzel, kara kanatlı melek en uçtaki duvara fırlatıldı. Aşağıya kaydıktan sonra bir saniye için şaşkın göründü ama sonra hırladı. Ayağa kalkarak yine Reed'e koştu. Evie hırlamaları ve kargaşayı duyup ayağa sıçradı. Reed'in Anya tarafından dövüldüğünü gören Evie gözlerini kıstı ve kanatları dışarı doğru yayıldı.

Anya'ya hırlayan Evie öne doğru atıldı ama onu belinden yakalayarak kargaşadan uzak tuttum. "REED! DUR!" diye ona bağırdım, çünkü Anya'yı kaldırıp yine aynı duvara fırlattığını gördüm.

Reed, Anya ile aramızda savunma pozisyonu alarak onunla hızla Melek lisanında konuştu. Kaburgalarını tutan

Anya bu sefer ayağa kalkmadı; sadece Reed'e gözlerini dikmiş halde hızla nefes alarak yerde oturdu.

Kapının önüne bırakılmış poşeti gördüğümde Kızıl'ı bıraktım. Kapıya gidip poşeti aldım ve peynir ekmekle dolu olduğunu gördüm. Arkamı dönüp Anya'nın yanına gittim. Ona vardığımda duvardan aşağıya kayarak yanma oturdum. Poşeti ona verdiğimde gözlerinden çektiği acı okunuyordu.

Reed, Evie'yi kollarının arasına almış, yanında tutuyor ve kanadını okşuyordu ama gözleri Anya ile benim üzerimdeydi. Hem üzgün hem şaşkın görünüyordu. "Bu da kim Russell?" diye sordu Reed.

"Bilmiyorum. Adının Anya olduğunu söyledi ama hiç... insan lisanı konuştuğunu sanmıyorum," dedim. Yine karnımdaki şiddetli kıpraşmaları hissediyordum.

Reed yine Anya'yla konuştu fakat bu sefer Melek lisanında. Biraz çenesini kaldıran Anya sorduğu şeye cevap vermedi. Reed gözlerini kısıp Evie'yi bıraktı. Öne doğru ilerlerken bir yerinden bıçak çıkarıp başını yana eğdi ve gaddar göründü.

"Ne yapıyorsun yahu?" diye sordum Reed'e. Gerçekten kötü bir şey olmadan önce aralarına girmem gerekliymiş gibi hissettim.

"Sorularımı yanıtlamıyor Russell. Bu kabul edilemez. Sadece sesini bulmasını sağlayacağım."

"BEKLE! DUR BİR SANİYE!" diye bağırdım. Her şey kontrolden çıkıyordu. "Sanırım beni koruyordu. İçeri geldiğinde ve sen... Büyük ihtimalle beni öldürdüğünü düşündü."

"Seni öldürüyordum Russell," dedi Reed epey sakin bir sesle. "Sadece bunu çok yavaşça yapıyordum."

"Reed!" dedi Evie arkasından. Sesinden alındığı anlaşılıyordu.

"Kim bu Russell?" diye sordu Reed tekrar.

"BİLMİYORUM!" diye bağırdım. Eğer biraz daha yaklaşırsa ona saldırmaya hazırdım. "Ama..." Tereddüt edip Anya'ya kaçamak bir bakış attım. "Ama şey..." Sözümü bitiremedim.

"Ama ne?" dedi öfkelenen Reed.

"Bir dövme şeyi var... kalbinde," diyerek aklım karışmış halde yanıtladım.

"Bağlanma yemini mi?" diye sordu bakışları rahatlayan Reed.

"Evet, onlardan biri." Sanki başımın üzerine çivi çakmış gibi Reed'i işaret ettim.

Reed yine Anya'yla konuştuğunda, Anya kaşlarını çattıktan sonra yanıt verdi.

"Bana güvenmiyor," dedi Reed.

"Belki de onu öldürmeye çalıştığın içindir," dedim alay ederek. "Ne söyledi?"

"Özet olarak bana, pılımı pırtımı toplayıp ait olduğum Sheol'a gitmemi söyledi," dedi ciddiyetle.

"Hepsi bu mu?" diye sordum sırıtma isteğimi bastırarak.

"Tam olarak değil. Bana, kişisel olarak her Taht meleğinin benden haberdar olup beni karma bordrolarına koyduklarından emin olacağını söyledi," dedi kaşlarını çatarak.

"Bu kötü mü peki?"

"İyi değil Russell," dedi kuru bir tonda. "Buraya canını yakmak için geldiğimi düşünüyor. Senin canını yakmayacağıma dair içini rahatlatmamız lazım."

"Bunu nasıl yapacağız ki?"

"Neden hepimiz gidip mutfakta oturmuyoruz?" Reed sakin sakin konuştuktan sonra bir adım gerileyerek kendini toparladı.

"Mutfak iyi bir fikir değil. Sandalyelerin çoğunu kırdık."

Etrafa baktıktan sonra konuştu. "Eh, salon da mahvoldu. Yukarısı nasıl?"

"Üçüncü katta cesetler var," diye bilgi verdim.

"Peki ya ikinci kattaki yemek salonu?" diye sordu nazikçe.

"İyi olmalı."

"Güzel, ben Evie'yi götüreceğim, sen de Anya'yı al." Reed onu kollarının arasına alıp yüzünün her santimini gözleriyle inceledi.

Ayağa kalkıp elimi Anya'ya uzattım. Reed yine canını yakmayı denemesin diye tutacağını umuyordum. Nazikçe elimi tutup ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi. Koluyla sanki canı yanıyormuş gibi kaburgalarını tuttu. Bir an sonra kanatlarını içeri soktu ve neredeyse insan gibi görünüyordu. Poşeti açıp içinden bir tişört çıkardı ve siyah renkli sıkı kıyafetinin üzerine geçirdi. Sonra başını kaldırıp bana baktı.

Yavaşça kolumu kolundan geçirip onu merdivene doğru götürdüm. Poşetini yanında getirdi. Birlikte yürürken gözleriyle sanki her hattımı hafızasına kazıyormuş gibi yüzümü inceledi. İkinci kattaki krallara layık odaya girdiğimizde oturması için lüks bir sandalye çektim.

O oturduktan sonra yanındaki sandalyeye yerleştim. Reed ile Evie de masanın bize bakan tarafına oturdu. Gözlerimi odada gezdirdiğimde, Reed ve Evie'nin arkasındaki duvarda sıra sıra dizilmiş birkaç pencere olduğunu gördüm. Kapalı gökyüzünün ağır ağır yağan karla canlı olduğunu gördüm.

Reed onunla Melek lisanında konuştu, gülümsemeyi denemişti ama Anya kaşlarını çattıktan sonra ona yanıt verdi. Reed'in arkasındaki camı işaret edip ikisinin omuzlarının üstünden bakmasını bekledikten sonra masadan bir şamdan yürüttü.

"Şamdanı mı aldı o?" diye sordu bana Reed.

"Öyle oldu. Başınızı çevirmeniz için size ne söyledi?" dedim merak ederek.

"Ona yeryüzüne yeni mi geldin diye sordum. Öyle olduğunu ve ne kara ne de soğuğa alışkın olduğunu söyledi," dedi Reed.

Dudaklarıma ufak bir gülümseme sinsice ulaştı ama sonra korktuğu için şamdanı aldığını fark ettim. Belki de kendini savunmak için bir silah olarak kullanmayı düşünüyordu. İçgüdüsel olarak masanın altından elini tuttum. Ürktüğü için irkildi ve rengi attı ama sonra ne yaptığımı fark etti. Soğuk parmakları elimi sıktığında elinin titrediğini hissettim.

"Belki de soruları ben soruyormuşum ve sen de çeviriyormuşsun gibi görünse daha kolay olur." Anya'ya baktığımda yeşil gözlerinin beni izlediğini fark ettim.

Reed Melek lisanında ona bir şey söylediğinde Anya başıyla onayladı ve dikkatini bana çevirdi. Yeşil gözlerini incelediğimde bakışlarının yumuşadığını gördüm. "Iıı," dedim gözlerini üzerime diktiği için düşünmekte zorlandığını fark ederek. "Neden buradasın?"

Reed Anya için sorumu çevirdi. Dinleyip omuz silkti. Yanıt verdiğinde sesi nazikti, sanki sadece benimle konuşuyordu.

Reed çevirdi. "Gelmesi gerektiğini söyledi; senin için endişelenmiş."

Soru sorarak kaşlarımı kaldırdım.

Anya konuştuğunda Reed dinledi.

"Karışmaması gerekiyormuş ama arkadaşlarından epey rahatsız edici şeyler duymuş, bu yüzden gelmesi gerekiyormuş," dedi şaşkınlık içinde.

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsettiğini biliyor musun Reed?" diye sordum hayret içinde. "Beni mi izletiyormuş?"

"Öyle." Arkasına yaslanıp gerçekten ilgili göründü. "Ona senin hakkında ne duyduğunu sorsak iyi olur."

"Tamam, sor," diye kabul ettim.

Reed soruyu sorduğunda Anya yanıt verdi.

Reed'in yüz ifadesinden şok okunuyordu. "Geri dönmediğini söyledi. Geri dönmen gerekiyormuş ama dönmemişsin," diye mırıldandı.

"Ne zaman dönmem gerekiyormuş?" diye sordum Anya'nın gözlerindeki acıyı okurken.

Reed soruyu sorduğunda Anya'nın yüzü bin parça oldu. Gözlerini bana çevirip konuştu. "Ruse-el kaldı Evie. Ben çok ağladı."

Reed ona bir şey söyledi.

"Çok üzgün."

Reed o anda öne doğru eğilip hızla Melek lisanında konuşmaya başladı, yüzünden ciddiyet akıyordu.

Anya yanıt verdiğinde Reed şok olmuş gibi arkasına yaslandı.

Reed konuştu. "Ölmen gerekiyordu Russell... Crestwood'daki markette. Planın buymuş."

"NE!" diyerek ona bağırdım.

"Evie seni iyileştirdiğinde her şey değişti, kalmayı kabul ettiğinde." Bana baktığında, içimdeki bir şey onun da en az benim kadar aklını kaçırmak üzere olduğunu anlamamı sağladı.

"Anya," dedi Reed, sonra onunla Melek lisanında konuştu. Sorusuna yanıt verdiğinde Reed'in yüzünde "kahretsin" ifadesi vardı. "Burada olmaması gerekiyor Russell," dedi.

"Ne diyorsun? Torun'da mı, yoksa burası burası mı? Yeryüzü mü?" diye sorguladım.

"Burası burası. Kötü şeyler işitmiş... Gancanaghları duymuş. Seni ruhunu vermen için zorlayacaklarından korkmuş, böylece asla... ona geri dönemeyecekmişsin."

"Ona dönmek mi?" Damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. "Neden ona döneyim ki?" Bunların hepsiyle nasıl baş ediyor diye görmek için Evie'ye baktım. Kılını kıpırdatmamıştı ama kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. "Gerçekten de benim *aspire*'ım mı?" diye sordum Reed'e. Yüzünden tüm mimikler silindi, sanki savaşa gidiyordu.

"Ne söyledin Russell?" diye mırıldandı, sanki beni duymadığından emindi.

"Ona benim *aspire*'ım mı diye sor," dedim aklımı başımda tutmaya çalışarak.

Soruyu Anya'ya yöneltti.

Tişörtünü ve siyah streç giysisini aşağı çekip yüreğinin üstünde benim kanatlarım gibi gözüken bağlanma işaretini ortaya çıkarmasını izledik. Reed masanın üzerindeki diğer şamdana uzandı. Minicik bir anda ufacık bir çakıl taşı olacak kadar ezdikten sonra, sanki bu duyduğu en iyi espriymiş gibi kahkaha atmaya başladı.

Reed Kızıl'ın alnını öpüp bana döndü ve konuştu. "Russell, *aspire*'mla tanış: Anya!"

"NASIL YA?" diye bağırdım. Dengemi kaybetmiş ve tuhaf biçimde alınmış hissediyordum. "Üzerimde hiç işaret yok."

"Ama zaten olamaz, değil mi?" diye sordu Reed sırıtarak. "Şu an bir görevdesin ve Russell olarak yeniden doğdun. Russell bir insan; hep bir insan olmuştun. Anya..." dedi onunla Melek lisanında konuşarak.

Sorusuna yanıt verdi.

Reed başıyla onayladı, sırıtıyordu. "Anya işaretinin eskiden farklı olduğunu söyledi; ruhunun görüntüsü varmış ama sen değiştiğinde o da değişmiş."

"Görevde olduğum için mi işaretim yok yani?" diye sordum hemen, anlamaya çalışıyordum.

Sorumu düşünürken Reed kaşlarını çattı, sonra Anya'yla konuştu.

Ona cevap verirken Anya'nın gözleri endişeyle doldu ve gerçekten üzgün göründü.

Reed kaşlarını çattı. "Belki de," dedi Reed. "Kesin bir şey yok dedi. Bu sürekli gelişen bir görevmiş. Eğer ruhunu Sheol'a kaybedersen, o da yeminden kurtulurmuş. Buraya gelirken bu şartı koşmuşsun."

"OFFF! LANET OLSUN REED!" diye bağırdım ona. Ayağa fırlayıp elimi saçımdan geçirdim. "NEDEN TÜM BUNLARIN ARASINDA BİR TANECİK ŞEY MANTIKLI GELMİYOR?"

"Bu bana senmişsin gibi geliyor Russell," dedi Evie ufak bir sesle.

Öfkeyle ona döndüm. "Ne benmişim gibi geliyor? Tüm hayatlarım boyunca sevdiğim kişiyi başka biri için kenara atmak mı? Yoksa başka biriyle evlenip ona geri dönmemek mi?" Öfkemi Kızıl'a kusmuştum.

Kızıl irkilmedi bile. "Beni korumak için bir görev kabul edip geri gitmeyi planlamış olsan da beni korumak için kalmak. Ve sevdiğin biri ıstırap çekeceği için endişelenmek, çünkü geri dönemeyebilirsin ve bu yüzden ona bir kaçış yolu bırakmışsın, ne olur ne olmaz diye... Bana bu senmişsin gibi geliyor Russell," dedi yine kısık bir sesle.

Anya o anda Reed'le konuştu, sesinde ahenkten eser yoktu. Hafifçe elini sallayarak Evie'yi gösterip sanki ondan nefret ediyormuş gibi dudaklarını büktü. Benden daha fazlasını anlamayan Evie sandalyesine geri yaslandı. Reed'in yüzü gene taşa döndü ama Anya'yı sanki evrenin sırlarını döküyormuş gibi dinliyordu.

"Ne diyor?" diye sordum. Anya konuşmayı bitirdiğinde iki yumruğumu masanın üzerine koyup öne eğildim.

Reed ciddi görünüyordu ve bana yanıt vermedi. Yerinden kalkıp kısık bir sesle konuştu. "Ben gidip yukarıdaki cesetlerle ilgileneceğim. Eğer temizlenip dinlenmek isti-

yorsanız bu katta yatak odaları var. Aşkım," diye ekleyip Evie'nin elini tuttu ve kapıyı işaret etti, "uzansan iyi olur. Hayalete dönmüşsün."

"Ben iyiyim. Anya ne söyledi?" diye sordu Evie. Endişeli görünüyordu; yerinden kıpırdamadı.

Reed çenesini sıktı. Karnından yumruklanmış biri gibi görünüyordu. "Anya üzgün. Cennetten daha yeni geldi. Desteğimize ihtiyacı var. Burada bir çocuk sayılır. İşlerin nasıl yürüdüğünden habersiz."

"Ona geri dönmesini söyle Reed," dedim kısık sesle. "Burada olmaması gerekiyor zaten, ona dönmesini söyle."

"Yapamam," dedi beni izlerken.

Kaşlarımı çattım. "Yapamam derken ne demek istiyorsun?" Yine öfkem ateşleniyordu.

"Aslında dönemez demem gerekir. Kendi başına ayrıldı. Aynı bizim gibi çağırılması gerek Russell."

"O zaman neden onu çağırmadılar?"

"Belki onaylıyorlardır. *Aspire*'ını korumaya hakkı var. Belki de bize yardım edebileceğini düşünüyorlardır," dedi düşünceli bir sesle.

"Ya da belki de bu onu öldürür. Bir ruhu yok. Başka şansı olmayacak. Senin gibi dövüşmek için eğitilmemiş, değil mi? Bu onu bir köstek yapıyor, başka bir şey değil."

"Öyle," diyerek bunu kabul etti Reed, beni dikkatlice inceliyordu.

"BENDEN NE YAPMAMI BEKLİYORSUN REED?" diyerek ona bağırdım. Evie yerinde hopladı; Reed'e bağırdığım için huzursuz hissediyordu.

"Senden onu tanıdığına dair ufacık bir işaret bekliyorum. Anya'nın inandığı şeyin yanlış olduğuna beni ikna edecek bir şey."

"Neye inanıyor peki?" diye karşılık verip alnımı bıkkın bıkkın ovaladım.

"Evie'nin bu görevi kabul etmesinin nedeni, seni Anya'dan koparmakmış. Seni yeniden elde edebilmek için," dedi buz gibi bir tavırla.

Aynı anda hem mutlu oldum hem de öfkelendim. Sandalyeme geri oturup yüzümü ellerimin üzerine bastırdım. "Böyle mi düşünüyor?" diye mırıldandım.

"Böyle dedi."

"Söylediklerine güvenebilir miyiz?" Anya'ya baktığımda hâlâ masanın karşısındaki Evie'ye gözlerini dikmiş olduğunu gördüm.

"O bir Sürgün değil Russell." O da Anya'yı izliyordu. "Söylediklerine inanıyor gibi görünüyor ama hiçbirimiz kusursuz değiliz." Reed yine onunla konuştuğunda gözlerini ona döndüren Anya düşüncelere daldı.

"Ona ne söyledin?" diye sordum.

"Ona sadece, eğer Evie'nin kılına zarar verirse onu öldüreceğimi söyledim," dedi kısık sesle.

"Reed..." diyerek konuşmaya başladı Evie.

Gözlerini Anya'dan ayırmayan Reed, "Aşkım, onunla eşi arasına girdiğini düşünüyor," dedi yumuşak bir sesle. "Onun olanı savunacak. O bir Taht, sen bir Serafimsin. Neredeyse eşit saha bu. Ancak yine de seni savunabilirim." Üstündeki tişörtü aşağıya çektikten sonra Anya'ya doğru eğilerek ona bağlanma işaretini gösterdi.

O anda Anya'nın yüzünde güller açtı. Sanki Reed ona cennetin anahtarını vermişti. Telaş içinde Reed'e bir şeyler söyleyip kolunu çekerek üzerindeki kanatları görebilmek için biraz daha öne eğilmesini sağladı. Reed de gülümseyip Anya'dan gelen müzik dalgalarına yanıt verdi.

Kızıl'a bakıp hayret içinde konuştum. "Sanki yağan karların senfonisini dinlemek gibi. Seslerinde dünyayı değiştirecek güç var sanki."

"Öyle zaten Russell," dedi Kızıl, aramızdaki minik me-

safeden beni izliyordu. Sözleri içime işledi ve boğazıma bir yumru oturdu. Zor nefes alabiliyordum. Pencereden dışarıda yağan kara baktığımda, pencerenin pervazı boyunca bir gölge hareket etti.

"YERE YATIN!" diye haykırdım. Zıplayıp Reed ve Anya'yı yere düşürdüğümde arkamızdaki pencereden kurşunlar yağdı. Pencerenin altındaki zeminin üzerine düştüğümüzde Reed beni üzerinden atıp Kızıl'ın sandalyesine sıçradı ve onu yanımıza doğru çekti. Başımızın üzerindeki cam ve kumaş üzerime düşerken Anya gözlerini kapattı.

Başımı kaldırdığımda pervazın kenarından bir botun ucunu gördüm. Uzanıp ayağa bağlı bileği tutup çevirdim ve kırdığımda *çat* sesini duydum. Bacağı arkaya doğru ittirdim ve pencereden aşağıdaki sokağa düşerken bir çığlık duydum.

Reed cebindeki telefonu kaldırıp ekranını dışarıyı görmek için kullandı. "Gancanagh... Büyü seziyor musun Russell?" diye sordu gaddarca.

"Yok, henüz değil. Biraz bilgi toplayayım," dedim ve gözlerimi kapayarak konsantre oldum. Kendimden zorla kopyamı çıkardığımda etrafımdaki dünya ters takla atmaya başladı. Kopyamı gören Anya'nın ilk önce nefesi kesildi ama sonra elini uzatıp bizden uzaklaşmasını engellemeye çalıştı. "Reed olanları Anya'ya açıkla."

"Seninle geliyorum," dedi Kızıl, yanımda kopyası belirdi.

"Olur, tamam," diye kabul edip kopyamı pencerenin pervazına çıkardık. Otomatik silahtan çıkan kurşunlar kopyamın içinden geçtiğinde hemen karşımızdaki kasaba evinin penceresinde duran kokuşmuş ucubeye sırıttım. Kopyamın kanatlarını iki yana açtım, sadece eğlenmek için yapmıştım ve kurşunlarından birinin bile bana zarar vermediğini gören soğuk ucubenin yüzüne bıkkınlığın yerleşmesini seyrettim.

Kızıl'ın benim kopyama kaşlarını çattığını gördüğümde sordum. "Ne oldu şimdi?" Beni göz ardı edip kopyasını caddenin karşısına uçurdu ve benim kopyam da onu takip etti.

Otomatik silahlı Gancanagh'a yaklaştığımızda sordum. "Arkadaşlarından biri mi?"

"Hayır, onu tanımıyorum," dedi Kızıl. Etrafta dolanıp bölgeyi taradı. "Yatak odasında iki tane daha var. Sanırım Lehçe konuşuyorlar. Lehçede 'Kıçımı öp' nasıl deniyor?"

"*Pocałuj mnie w dupę*," dedim. Soğuk heriflerden biri kopyama yumruk savurduğunda kolu içimden geçtiği için sırıttım. Sonra ekledim. "*Twoja matka to bajki.*"

"Bu da ne demek?" diye sordu Evie. Kopyasının burnunu buruşturup arkasındaki Gancanagh ona mızrak fırlattığında kaçmaya bile çalışmadı.

Omuz silktim. "Annen bir peri demek. Burada üç tane var. Sokağın karşısındaki diğer katları da kontrol etmemiz gerek."

"Tamam," dedi Kızıl'ın kopyası ve ortadan yok oldu. Kopyamın hemen vücuduma dönmesine izin verdim. Normal bilincime kavuştuğumda rapor verdim. "Sokağın karşısında üç tane; büyülü silahlar, ağır değiller. Birkaç tabanca ve silah. Ah, mızrakları var."

"Teşekkürler Russell," dedi Reed. Hemen dönerim." Ufacık bir an sonra Reed pencerenin altından gitmişti.

Sokağın karşısındaki evden silah sesleri geldiğinde soğuk ucubelerden birisi bağırdı. "*Gdzie poszedł?*"

"Ne söyledi Russ?" diye sordu tedirgin olan Evie.

"Nereye gitti diye bağırdı." Sırıttım, çünkü Reed'in onları öldürmeden önce ödlerini kopardığını biliyordum. İş Kızıl'ı korumaya geldiğinde çok fenaydı. Yan tarafıma baktığımda Anya'nın bana hayalet görmüş gibi baktığını fark ettim. Şey, belki de tam olarak öyle değildi, çünkü epey hayalet görmüştü ama şu anda onlardan biri kadar solgundu.

Aşağıya giden merdivenlerin sahanlığından giren Reed konuştu. "Hepsinin bu kadar olduğundan epey eminim. Eion'u ya da diğerini takip etmiş olmalılar..."

"Keefe," dedik Evie'yle aynı anda.

Evie'yle bana bakan Reed kaşlarını çattı. "Hım. Pozisyonumuz dengesizleşti."

Dikkatlice yerden kalkıp saçımdan kırık camları temizledim. Sarsılmış görünen Evie hemen Reed'in yanına gitti. Kızıl'ı kucaklayan Reed konuştu. "Burayı temizlemem gerekiyor, cesetlerden kurtulmam. Ben bunu yaparken sizin duş alıp üstünüzü değiştirmenizi istiyorum. Yirmi dakika içinde ayrılıyoruz." Bana döndü. "O zamana hazır olabilir misin?"

"Olurum. Kıyafet ödünç almam gerek."

Anya'ya baktığımda henüz ayağa kalkmadığını gördüm. Ayaklarını karnına çekerek gözlerini kapamıştı ve elleri titriyordu. Yanına çömelip omzuna dokundum. "Anya..."

Yerden doğrulan Anya kollarını boynuma doladı. Tüm vücudu titrerken ufak nefesleri boynumu gıdıklıyordu. "Hey... Bu sadece hafif bir çatışmaydı. Eğer bizimle takılacaksan, bundan çok daha fenalarını göreceksin. Gidebileceğin başka bir yer var mı? Burada arkadaşların var mı?" derken sırtını ovalayıp onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Bana cevap vermediği için iç çektim. "Söylediğim tek kelimeyi anlamıyorsun, değil mi? Tamam, hadi seni temizleyelim. Geri kalanını sonra hallederiz."

BÖLÜM 9

Beni çok özle

Anya boynumu bırakmayınca onu kucağıma alıp Reed'in evinin ikinci katını keşfetmeye çıktım. Koridorun sonundaki oda temizlenmek için güzel göründüğünden hemen bağlantılı banyoya gittim. Polonya'daki her şey gibi küçücüktü. Hatırımda böyle kalmıştı, çünkü teknik olarak ne bu kadar uzunken ne de erkekken buraya gelmiştim.

Ufak duşu açtıktan sonra başımı eğerek Anya'ya baktım ve boynumun kızardığını hissettim. Boğazımı temizleyip konuştum. "Şey... Anya? En kısa sürede buradan gitmeyi planlıyoruz, bu yüzden duş alıp, şey, burada yaşayan insanlarınkine benzer kıyafetler giymemiz gerek."

Başını omzumdan kaldırdığında güzel, siyah saçının dalgaları kolumdan aşağıya döküldü. Gancanaghlarla olanlar yüzünden hâlâ ürkek olduğunu görebiliyordum. "Ruse-el *leh-chi lit*..." diye soluğunu verdi.

"Hı?" diye sordum ve su çok mu sıcak diye kontrol ettim.

"*Leh-chi lit*," dedi yine. Kanatlarımdaki tüylere hafifçe dokundu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kulağa sanki... Navahoca mı konuşuyorsun sen?" diye sordum hayrete kapılarak. "Bana biraz önce 'kızıl duman' mı dedin?" diye sordum kopyamdan mı bahsediyor diye merak ederek.

"Ruse-el *a-tkel-el-ini*," dedi parmağıyla göğsümü dürterek.

"Baş belasıyım demek?" diye sordum gülümseyerek. "Kahretsin... Navahoca ne hatırlıyorum bir bakalım... *To altseh-hogan*. Burası geçici bir yer, bir kamp. Başka bir çatışmadan kaçınmak için gitmemiz gerek. *Khac-da*." Gözlerinin korkudan kocaman açıldığını gördüğümde kaşlarımı çatıp yumuşak bir sesle konuştum. "Russell *yah-a-da-halyon-ih* Anya... Seni koruyacağım," dedim saçını okşarken.

"Anya *yah-a-da-hal-yon-ih* Russ-el," dedi yumuşak bir sesle. Bana beni koruyacağını söyledikten sonra beni öptü.

"Anya..." dedim kısık bir sesle, öpücüklerinden kaçmak için yüzümü çevirdim.

"*O-zhi* Russ-el," dedi yanağıma doğru Anya. Bana beni özlediğini söylemişti.

Kaşlarımı çattım. "Seni hatırlamıyorum."

"Russ-el, *na-ne-klah*," dedi yumuşak bir sesle. Bana "zor adam" dedikten sonra inanılmaz dudaklarıyla beni öptü. İçimde bir şeyin patladığını hissettim, sanki dudaklarındaki bir şey beni tutuşturmuştu. Sırtını duşun cam kapısına bastırıp içimde bir şey sızlıyormuş, uzun zamandır sızlıyormuş gibi öptüm.

Zevkle inlediğini duyduğumda uzanıp tişörtünü yırtarak üzerinden aldım ve dudaklarımı boynuna bastırdım. Teni hem sıcacık hem de sadece rüyalarımda sezdiğim çiçekler gibi kokuyordu. O anda gerçek üzerime çöktü ve geri çekilip kollarımın arasındaki güzel yaratığa baktım. Anya mükemmeldi. Sureti olağanüstüydü; uzun, kara kirpikleri sadece kedilerde gördüğüm yeşil gözleri örtüyordu. Biçimli kaşları aynı saçları gibi karaydı. Ve vücudu... Tanrım... Vücudu en tatlı günahlar için yaratılmıştı.

"Oooouv," diye mırıldayıp alnımı Anya'nın alnına bırakıp düşünmeyi denedim. "Dursak iyi olur," dedim nefes nefese "*Ji-din-nes-chanh*," diye mırıldadım, geri çekilmekten bahsediyordum.

Boynumu kendisine doğru çeken Anya konuştu. "*Nadah*," dedi, devam etmekten bahsediyordu. "Russ-el *to-ho-ne*." Acı çekiyorum demişti.

İnledim. "Ben de burada açık açık acı çekiyorum," diyerek son sözüne katıldım. Dudaklarım kederli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yumuşacık vücudunu bana doğru bastırdığında nefesim kesilmişti. Onu ayaklarının üzerine bırakıp arkasını döndürdüm ve onu duşa doğru ittirdim.

"*Nil-ta*," dedi. Bana "inatçı" demişti. Arkasını dönmeden kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı. Karnımın merkezinde bir ateşin yanmaya başladığını hissettiğimde ona arkamı dönmek zorunda kaldım.

"Gidip kıyafet arayacağım," dedim. Banyodan kaçmıştım, çünkü yine onu öpmeye başlarsam duramayabilirdim. Ve durmam gerekiyordu, çünkü sonrasında olacaklar onun için farklı bir anlam taşıyacaktı.

Yukarı koşup ebeveyn yatak odasının kapısını çaldım. Reed kapıya gelip açtıktan sonra girmeme izin verdi. Yerdeki cesetleri temizlemiş, onları şöminede yakıyordu. Güzel güzel yanıyorlardı ama sanki biri odada bayram şekeri yakıyormuş gibi kokuyorlardı.

Askeri bir edayla, "Sorun mu var?" diye sordu az ve öz.

"Kadın kıyafetleri," dedim. "Pasaportlara da ihtiyacımız var."

"Şu anda elimde kıyafet var, belgeler için daha sonra endişeleniriz," dedi. Gardıroba gidip muhtemelen Evie için aldığı bir kucak dolusu kıyafet çıkardı. Onları bana verip başka bir gardıroba gitti ve içine girebileceğim kıyafetler çıkardı.

"Teşekkürler," dedim.

"Anya nasıl?" diye sordu duvar gibi yüz ifadesiyle.

"Biraz Navahoca konuşuyor. Çok değil, birkaç kelime. Sana bir şey sorabilir miyim?"

Meraklı görünen Reed, "Evet," dedi.

"Şu kelebek şeyleri... Evie'ye yakınken hissettiklerin... Şey gibi mi? Karnının içinde çekirgeler zıplıyormuş gibi?"

Reed yavaş yavaş sırıttı. "Evet Russell, tam da böyleler."

"Sence bunun anlamı ne?"

"Sen onu hatırlamasan da birini tanımak için bir yol olabilir." Daha önce onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

"Evet ama üzerindeki kıyafetleri parçalama isteği uyandırıyor mu?" Sinirlenmiştim.

"Evet, uyandırıyor," diye doğruladığında daha da mutlu göründü.

"Tamam... Konuşmamız iyi oldu," dedim tuhaf hissederek. Aklım eskisinden de karışıktı.

"Mükemmel oldu," dedi ve gitmemi izledi.

Merdivenlerden aşağıya koştuktan sonra yine yatak odasına girdim ve kıyafetleri yatağın üzerine fırlattım. Gardırobu incelediğimde ufak bir bavul buldum. Onu da yatağın üzerine koyup taş kesildim, çünkü Anya'nın banyodan sırılsıklam ve anadan doğma çıktığını gördüm. "*Tkoh*," dedi "su" diyerek, elinin bir işaretiyle üstünden aktığını gösterdi.

"Tanrım! Bana ne yapıyorsun böyle?" diyerek nefesimi verdim. O sırılsıklam dikilirken ona baktım. Sanki biri bana alev makinesi doğrultmuştu. "Utanma falan yok, anladım."

Ona baktığımda dişlerinin birbirine vurduğunu gördüm. "*Tkin*." "Buz" demişti.

Hemen yanından geçip banyoya giderek bir havlu buldum ve etrafına sardım. "Al bakalım," dedim. "Ben duş alırken sen giyin. Gitmemiz gerek. Ah... *Da-de-yah*. Ayrılmamız gerek."

Başıyla onayladıktan sonra yavaş yavaş yatağa doğru yürüdü ve kıyafetleri eline alıp tereddüt içinde inceledi. İç

çekip arkamı döndüm ve banyonun kapısını kapattım. Duşun altındayken hemen yıkandım. Bir havlu alıp kalçamın etrafına sardıktan sonra ellerimi saçımdan geçirirken yatak odasına doğru yürüdüm.

Anya yatağın ayakucunda dantelli iç çamaşırının üzerine kotunu geçiriyordu, olduğum yerde heykele döndüm. Kanatlarını içeri çekip sutyenin ne işe yaradığını bulmuştu ama ona biraz ufak olmuştu.

"Keşke duşu soğuk suyla alsaydım," dedim kendi kendime. Yatağın üzerindeki kıyafetleri incelerken Anya'ya bakmamaya özen gösterdim.

Üzerime oturan saç örgüsü desenli bir kazak bulup onu giydim ama pantolon çok ufaktı. Bu odadaki gardıroba bakıp kıyafetleri buldum. Bol olarak tasarlanmış kot pantolonu çekip üzerime geçirdim; kısa olması haricinde iyi olmuştu.

Yatağın kenarına oturup kendimi geri bıraktım ve kolumu gözlerimin üzerine koydum. Üzerimden kamyon geçmiş, kaldırılıp bir çukura atılmış, yuvarlanmış, üzerime benzin döküldükten sonra ateşe verilmiş gibi hissediyordum. Tam da bu sırayla. Karnımın aç olması, hatta açlıktan ölmem gerektiğini biliyordum ama değildim.

"Russ-el *tso*," dedi Anya. Yatağın üzerine çıktıktan sonra yanıma sokuldu.

Gülümsedim. Ne kadar kötü hissetsem de Anya'nın bana "büyük" demesi üzerine gülümsedim. "Öyle, Russell *tso*."

"Russell," dedi odaya giren Evie. "Ah, özür dilerim..." dedi çekinerek. Arkasını döndü ve utanmış görünerek odadan çıktı.

"HAYIR! Kızıl, kal!" diye emrettim otururken. "Gidiyor muyuz?"

"Ee, evet... Hazırsanız." Kızarıp gözlerini kaçırdı.

"Bu çok mu tuhaf, yoksa ben mi öyle hissettim?" diye sordum otururken, gözlerimi ovuşturdum.

"Yok, yok... Çok tuhaf," diyerek kabul etti. En az benim kadar ciddi görünüyordu. "Benden nefret ediyor Russell," dedi fısıldayarak. Evie'ye saldırmak için hazırlanan Anya'ya baktı.

"Reed bana nasıl bakıyorsa, aynı o bakış," dedim Anya'nın yüzündeki ifadeyi göstererek.

"Uff. Ne yapabilirim?" diye sordu yine fısıldayarak.

"Bence ilk önce fısıldamayı kesmen şart. Sana saldırmamak için çok çaba harcıyor."

"Gerçekten senin *aspire*'ın mı Russell?" diye sordu rengi atan Evie.

Omuz silktim. "Hiç fikrim yok ki Kızıl. Şu an her şey mümkün geliyor."

"Gerçekten çok güzel." Saçını açmak için elini kullanan Anya'ya bakıyordu. Evie hemen banyoya gidip Anya için bir tarak getirdi.

Anya çekinerek Evie'nin elinden tarağı aldı, hâlâ Evie'yi iki parçaya bölecekmiş gibi izliyordu. Anya güzelden de öteydi, seksiydi. Sıradan bir tişört ve kazak bile giyse kıvrımları ortadaydı. Sadece çıplak halini hatırlamak bile karnımın merkezindeki ateşi geri getirmişti.

"Evet... Çok güzel," diyerek kabul ettim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Anya'nın uzun, siyah saçlarını taramasını izleyen Evie.

"Bilmem. Belki gidip porselen alırız," dedim dalga geçerek.

"Tamam. Yani henüz bir planınız falan yok?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Planımız mı olmalı yani Kızıl? Gerçekten mi? Ne gibi mesela?" diye karşılık verip gözlerimi ovuşturdum. "Daha önce bu duruma hiç düşmedim. Biri el uzatsa fena olmaz."

"Değil mi ama? Brownie ve Buns'a ihtiyacımız var," dedi sanki sesimden alay akmıyormuş gibi.

Anya hırladığında Reed hemen kapıya gelip onunla konuştu. Sanki epey fena bir planı tartışıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Sonra Reed Anya'ya gülümseyip yavaşça başıyla onayladıktan sonra Evie'yle bana baktı.

"Ne oldu Reed?" diye sordum ne tartıştıklarını merak ederek.

"Anya bana ruhlarınızın birbiriyle iletişim kurmasına nasıl dayanabildiğimi sordu. Birbirinizle bu kadar yakın olmanız onu rahatsız etmiş," dedi Reed.

"NE?" Evie ve ben aynı anda tepki göstermiştik.

"Ben uzun zaman önce, ne zaman birbirinize yaklaşsanız ruhlarınızın birleştiğini fark etmediğinize karar vermiştim. Bu yüzden göz ardı edebiliyorum ama Anya'nın sinirini bozmuş," dedi Reed ve yine Anya'ya gülümsedi.

Anya tekrar onunla konuştu ve Reed dikkatini vererek dinledikten sonra ona yanıt verdi.

"Ne söyledi?" diye sordum.

"Evie ile senin çok tehlikeli olduğunuzu söyledi, bu sizi hedef haline getiriyormuş. Sizi korumak için ne yaptığımı ve bana yardım etmek için elinden ne geleceğini sordu."

"Ona artık kendimizi korumakta çok iyi olduğumuzu söyledin mi bari?" dedim dokundurarak.

"Ona, yardımcı olan arkadaşlarımız olduğunu ve yakında onlarla tanışacağını söyledim."

"Ona böyle sözler vermek yerine eve dönmesini söylemelisin."

"Eve dönemeyeceğini söylemiştim," diye karşılık verdi.

"O zaman ona güvenli bir yer bulup her şey sonuçlanana dek orada kalmasını söyle Reed," dedim hüsran içinde.

"Peki bu ne zaman olacak Russell?"

"Bilmem ama bizimle takılmak tehlikeli. Hele Anya gibi biri için daha da fazla."

"Bu onun tercihi Russell. Cennetin yollarını aşıp senin için geldi. Bunun ne kadar büyük bir fedakârlık olduğundan haberin var mı?" diye sordu şaşkına dönen Reed.

"Ondan bunu istemedim."

"Ancak yine de geldi. Eğer cesarete önem veriyorsan, cesur olduğunu kanıtladı."

Kaşlarımı çattım. "Cesarete ihtiyacı olacak, değil mi Reed?" diye sordum cevabını bilsem de. Yataktan kalktım, nedenini bilmesem de çok kızgın hissediyordum. Anya bir melekti ve başının çaresine bakabilirdi. Muhtemelen inanılmaz yaşlıydı, kendi kararlarını verebilecek kadar. O zaman neden onun için sorumluluk duymaya başlamıştım?

"Hadi, bunu başka bir yerde tartışalım," dedi kaşlarını çatan Reed. "Yarım kalmış işleri hallederken bunu buldum. Senin mi?" diye sordu bir cep telefonunu kaldırıp.

"Hayır... Lanet olsun!" dedim hızla yataktan kalkıp. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Birkaç dakika," dedi Reed. Evie'nin elini tuttuğu gibi onu merdivenlerden aşağı götürdü. Ben de Anya'nın elini tutup onu arkamdan çektim.

"Sence Brennus telefonu izlemiş midir? Polonyalı ucubeleri bizi oyalamaları için göndermiş olabilir mi?"

Kızıl gürültülü bir nefes çekti.

"Hadi öyle olduğunu düşünelim," dedi Reed. "Adada ölmediğimizi hemen fark etmemiş, yoksa saatler önce buraya gelmiş olurdu. Artık haberi var ama. Geliyor."

"Burada araban var mı?" diye sordum umutla.

"Evet ama bırakacağız," dedi. Dolaptan bize aldığı montları fırlattıktan sonra bizi mutfaktan geçirip arka tarafa götürdü. Masanın üzerinde yayını ve ok kılıfını gören Anya onları alıp sırtına kayışlarla oturttuktan sonra üzerlerine montunu giydi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Reed'e. Ondan bir bıçak alıp bana verdiği monta koydum.

"Ben de tam sana bunu soracaktım Russell," dedi beni izleyen Reed.

"Hı?" diye sordum. Onun emirleri bağırmasına alışkındım.

"Yardımına ihtiyacım var. Brennus beni kitap gibi okuyabilir. Doğaüstü içgüdülerle ve aldığım eğitime göre hareket ediyorum. İçgüdülerim bana buradan uçarak gitmemizi söylüyor ama bir şekilde bunun yanlış olduğunu biliyorum."

"Sence dışarıda bir yerdeler mi?" diye sordum, tüm vücudum karıncalanmıştı.

"Evet. Biraz daha bilgi toplayabilir misin?"

"Elbette." Yön tayin etmesi için Reed'i beklemeden kopyamı hızla vücudumdan çıkartıp evin arka kapısından dışarı gitmesini sağladım.

Çatı boruları boyunca ilerleyip su yolunun en karanlık kısımlarında kaldım. Sokağın karşısına düşen ay ışığı yüzünden Reed'in evini kımıldayan insan hatlarının izlediğini gördüm. Bölgeyi taradıktan sonra kopyam yan evin çatısına yaklaştı. Boğuk, karlı havada insan dışı vücut hırsızlarının çarpık seslerini duydum. Yanlarında üç Sürgün ucube öylece ortada dikiliyordu.

Eğer saklanmaya tenezzül etmiyorlarsa sayıları daha fazla olmalı, diye düşündüm. Bu bilgi içimde karmaşanın patlak vermesine neden oldu.

Hemen vücuduma geri dönüp rapor verdim. "Başımız belada. Kollarımdaki tüyleri diken diken eden o şeylerden var."

"Kevevler mi?" diye sordu Reed.

"Yok ya, diğeri. Küflenmiş, ölü, etrafta zombi gibi dolaşan şeyler; hani seni kovalıyorsa köpek gibi koşuyorlar, çok hızlı ve dört uzuv üzerinde. Ağızlarında su varmış gibi konuşuyorlar," diye tarif ettim. İçim adrenalinle dolmuştu.

"İnikwi," dedi Kızıl ve Reed aynı anda.

Parmağımla işaret ettim. "Onlar işte. On üç tane saydım. Beş tanesi sokağın karşısında, dörder tane de bu evin iki tarafındaki çatılarda. Ve gizlenmeye bile tenezzül etmeyen üç Sürgün var."

"Eğer uçmaya çalışırsak üzerimize atlayacaklar," dedi düşüncelere dalan Reed. "Evie, görülmeden buradan gitmemiz gerekiyor. Bizi saklayacak bir büyü düşünebilir misin?" diye sordu Evie'nin kollarını ovalayarak.

"Neden bize saldırmadılar ki?" diye sordu Evie.

"Sadece kaçmadığımızdan emin oluyorlar. Brennus buraya geliyor," dedi Reed ve Kızıl her an bayılabilirmiş gibi göründü.

"Büyüyü ne kadar tutmam gerekiyor?" diye sordu bitkin ve korkmuş Evie.

"Nereye gidiyoruz Russell?" diye sordu omzunun üstünden Reed.

"Caddeden aşağıya. Sonra bir cadde daha geçeceğiz. Bir bar var," dedim.

"Neden oraya?" diye sordu kaşlarını çatan Reed.

"Çünkü gideceğimizi düşünecekleri son yer orası, özellikle de şu anda. Eğer İnikwiler buradaysa, o zaman demiryollarını, otobanları ve nehri sarmışlardır. Hadi gidip birer içki alalım. Bizi kaçırdıklarını düşünüp gideceklerdir."

Gözlerini, aklımı kaçırdığımı düşünüyormuş gibi ovuşturan Reed mırıldandı. "Aramızda en insani olan sensin ve haklısın. Şu anda gideceğimiz en son yer orası."

"Hoşuna gidecek Reed. Sana bira ısmarlarım," dedim sırıtmaya çalışırken.

"Hazır mısın aşkım?" diye sordu Reed nazikçe.

"Hı hı, Anya'ya planımızı anlat," dedi başıyla onaylayan Kızıl.

Reed hemen anlatmaya başladı ve Anya'nın yüzünden kan çekilmiş gibi görünse de başıyla onaylamayı başardı.

Kendime doğru enerji çektikten sonra dışarı döndürdüm ve büyüsünü fısıldayan Kızıl'a doğru ittirdim. Kızıl enerjiyi salarken Reed ve Anya'yla beraber gözden kayboldu.

"Lütfen bana hâlâ burada olduğunuzu söyleyin," diye fısıldadım. Ellerimi kaldırıp Anya'nın yanımda olduğunu hissettim ve parmaklarımla kolunu takip ederek elini buldum.

"Evet," dedi hem Reed hem Evie.

"O zaman sıra bende," dedim ciddiyetle. "Kızıl, sen Anya'nın ve Reed'in elini tut. Aynı anaokulunda yaptığımız gibi bir sıra yapacağız. Reed, sıranın sonunda sen olduğun için kardaki izlerimizin yok olduğundan emin olmak senin işin."

"Tamam."

"Şansımız yaver gitsin o zaman. Koridorda sakın konuşmayın ha," diye emrettim.

Dışarıya önden giderken yavaş hareket edip çıt çıkarmadığımdan emin oldum. Kaldırıma vardığımızda taş kesildim. Birkaç tane İnikwi sokağın karşısında dikiliyordu. Ses etmiyorlardı ama vücutları tuhaf tuhaf kıpraşırken gözlerini evin üzerine dikmişlerdi. Kasları istemsizce kasılıp gelişigüzel biçimde onları titretiyordu.

İnikwilerden biri havayı gürültülü biçimde içine çekip çarpık konuşmasıyla kankalarına bir şeyler söyledi. Şüphesiz bir mezar soyup cesedi çalmıştı, çünkü teni maviydi ve gözlerinde su namına bir şey yoktu ve göz yuvalarında kurumuş tanecikler kalmıştı. Dört uzuv üzerinde öne atılan İnikwi sokağın karşısından bize doğru koştu.

Nefesim boğazımda sıkışıp kaldı. Planı bozup saklansam mı, yoksa dizimi kırıp beklesem mi bilemiyordum. O anda rüzgârın seyri değişip bize doğru esmeye başladı. Duran İnikwi yine havayı koklayıp sokağın ortasında köpek gibi çömelip aklı karışmış göründü.

Anya elimi biraz daha sıktığında tenimin karıncalanmasına neden olan yaratıktan uzaklaştım. Kalbim göğsümde küt küt atarken yavaş, sabırlı adımlarla ilerleyip kaldırımdan aşağıya doğru ilerledim. Köşeye vardığımızda hemen sonraki sokağa sapıp hızımı artırdım. Kızıl arkamdan derin bir nefes aldığında tuttuğu enerjinin ondan dışarı salındığını hissettim ve hepimiz yeniden görünür hale geldik.

"Özür dilerim," diye fısıldadı sesi güçsüz çıkan Kızıl.

"Yok, sorun değil Kızıl. Zaten vardık," diye fısıldayıp kolumu Anya'nın omzuna koydum. Onu sokaktan yukarı daha hızlı çıkardım ki el tutuşarak üzerimize dikkat çekmeyelim.

Şarkı söyleyen ve iç rahatlatan insan sesleri işittiğim barın kapısını açtığımda sıcak hava dışarı çıktı. Kapıyı geçmeleri için açık tuttuktan sonra onları takip ettim ve aşağıdaki kulübe inen merdivenlere gittim. Şehrin tarihi kısmındaki bu kulüp üç odadan oluşan bir mahzene inşa edilmişti. İki odada yuvarlak kanepeler ve özel odalar vardı. Üçüncü odaysa dans etmek için ayrılmıştı.

Reed odalardan birine doğru ilerlerdi. İçeri eğilip oturan insanlarla konuştuğunda hepsi kanepeye yayılmış pozisyonlarından doğrulup tek kelime etmeden odayı boşalttılar. Reed'in onları göndermek için ikna gücünü kullandığını bildiğimden pis pis sırıttım.

Anya'yı rahat kanepeye oturtup ben de yanına geçtim. Montumu çıkarıp konuştum. "Reed, seni bir sonraki bira partisine götürmemi bana hatırlat. Sırayı bizim için temizlerdin hani."

"Şimdi ne yapıyoruz Russell?" diye sordu Reed. Karşıma oturmuş, kanepedeki yerinden bana bakıyordu.

"Şimdi keyfimize bakıyoruz." Reed'in Evie'yi yanına çekişini izlediğimde ona dokunduğu için tanıdık kıskançlık hissini tattım.

"Bu mu yani?" diye sordu sinirlenerek.

"Bak, planın amacı basit olmak, insan olmak. Birkaç hayatımda denizciydim. Eğer yön veremiyorsan, bazen çapayı bırakmanın daha iyi olduğunu öğrendim. İnsan gibi davranacağız. Hostelin nerede olduğunu öğrendikten sonra da bu gece için yatak bulacağız. Bölgedeki tüm ulaşımdan uzak kalacağız. Brennus adamlarını saldığında eline bir şey geçmeyecek, çünkü doğru insanlara soruyor olmayacak. Kızıl'ın kendini kesmediğinden emin olduğun sürece sorun çıkmayacak."

"Hostellerden uzak kalıyoruz Russell," dedi ciddiyetle Evie. "Gancanaghlar lokantaymış gibi sık sık oralara gidiyorlar. Yurt dışına çıkmış genç kadınlar... epey lezzetli."

"Uff ya, bu korkunç," dedim kaşlarımı çatarak. "O zaman nereye gidelim?" diye sordum ona.

"Hiç mobilya satan bir yer gördün mü?" diye karşılık verdi.

"Neden?" diye sordum merak içinde.

"En rahat yatakları gösterime açıyorlar. Belki bir şilte festivali vardır?" diye sordu tebessüm ederek.

Homurdandım, dudaklarımda alıngan bir gülümsemeyle Gancanaghların varlığından haberimiz bile yokken onunla Houghton'da olduğumuz zamanları anımsadım. "Acıktınız mı?" diye sordum ve ilk kez Anya'ya baktım. Etrafındaki her şeye bir turist gibi bakıp gülümserken parmaklarını masanın ortasındaki şamdandan sallanan kristal püskülde gezdiriyordu.

"Ben," dedi Reed bana bir menü uzatarak. Yiyecek ve içecek sipariş edip sessiz sedasız yerken etrafımıza kulüp ahalisi doluştu. Reed'le ben sırayla pozisyonumuzu kontrol edip birkaç yüz metre uzakta olan ucubeler hakkında bilgi sahibi olmaya çalıştık.

Kapıyı kontrol ettikten sonra dönerken DJ'e ve dans pis-

tine giden odanın kemerli yolunda taş kesildim. Parti en canlı haline ulaşmış, ses sistemi basla deli gibi titriyordu ama Anya'nın dans pistine doğru ilerlediğini görünce olduğum yere mıhlanmıştım. Elinde bir bardak suyla, müziğin ahengiyle dans eden genç dansçıları seyrediyordu.

Kimsenin dikkatini çekmemiş sayılmazdı. Erkekler onu fark ettiğinde kendi kalabalığını oluşturmaya başladı. Özellikle biri onu çevreleyip Anya'nın arkasından arkadaşlarına ne kadar seksi olduğunu ve Anya'nın kendisine ait olduğunu işaret ediyordu. Öfke içimde alevlenirken yolumu değiştirip masaya dönmek yerine oraya gittim. O aptal çocuğu takip etmeye başladım, benim...

"Russell," dedi arkamdan Reed, "durum nedir?"

"Hı?" deyip durdum ama gözlerimi Anya'nın üzerinden ayırmamıştım. Ucube çocuk Anya'yla iletişim kurmaya başlamıştı, ona doğru eğilip kulağına bir şey söylerken gözleriyle Anya'nın vücudunu süzdü. Ensemin yanmaya başladığını hissettiğimde elimi saçımdan geçirdim.

"Yukarıda bir şey gördün mü?" diye sordu bakışlarımı Anya'ya kadar takip eden Reed.

"Yok," diye mırıldandım aklım başka yerde. "Her şey yolunda. Evie nerede?"

"Tuvalet." Bizi duymuş gibi Kızıl, Anya'nın yanına gitti. Şimdi de kulüpteki her erkek gözlerini kızlarımın üzerine dikmişti.

Sanki ağır çekimmiş gibi, Anya'yla konuşan çocuk elini kaldırıp göğüs kıvrımına hafifçe dokundu. Ufacık bir an sonra Anya'ya dokunan bahtsız adamın yönüne doğru sıçramaya hazırlanırken Reed'in kolları etrafımı sardı.

Reed'i üzerimden atmaya çalıştığımda kulağıma konuştu. "Onu öldüremezsin Russell. Ve baksana..."

Gergin halde Anya'nın insanın parmağını yakalayıp geri bükmesini izledim, adam önünde dizlerinin üzerine

düştü. Anya başını eğerek adama gülümserken boştaki elinin işaret parmağını hayır anlamında adamın yüzüne sallayıp onu serbest bıraktı.

Nefes nefese kalmıştım ama biraz rahatladım. Reed'in tutuşu da rahatlamıştı ama beni tamamen bırakmadı.

"Bu neydi böyle?" İçimde bir şeyler kırma isteği vardı.

"İçgüdü," dedi sakince.

"Ne?"

"Sen Serafimsin. Senin olanı korursun."

Karşı çıkmaya başladım. "Reed, Anya benim değil."

"Senin. Senin olduğuna şüphe yok. Bir parçan onu hatırlıyor, yoksa o çocuğu öldürmek için hazır olmazdın." Dizlerinin üzerinden kalkan çocuğu başıyla işaret etti.

"Hâlâ onu öldürmek istiyorum," diye kabul ettim dişlerimi gıcırdatarak.

"Bunu al." Masadaki boş şarap şişesini bana verdi. Elimde ezdiğinde kum gibi yere döküldü.

"Teşekkürler," diye mırıldadım.

"Kendini toparladın mı?"

"Evet. Belki. Bilmem." Reed beni bıraksa da gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Hadi onları korkutup kaçıralım."

Reed sırıttı. "Tamam," diyerek kabul edip yanımda yürüdü. Anya'yı ve Evie'yi kesen adamların yanına gidip tepelerine dikildim ve kaşlarımı çatarak birkaç tanesinin kişisel alanını ihlal ettim. Kaçıp bara doğru gittiler.

Arkamdan ahenk dolu sesler geldi. Döndüğümde Anya'nın bana sırıttığını gördüm. Göğsümün içinde bir şey buruldu ve dizlerimin dermanı kesilir gibi oldu. "Ne var?" diye sordum masumu oynayarak.

Yavaş yavaş bana yaklaşan Anya elini göğsüme koydu. Başını geri eğip bana baktığında tek kaşını kaldırdı ve konuştu. "*Ne-ol.*" Kelimenin anlamı fırtınaydı.

"Ya öyle işte, oralarda bir şeyler dönüyor ama pek se-

vimli değil," dedim. Parmağını kazağımdan aşağıya doğru indirmesini izledim. İçim yine yanmaya başladığında onu durdurup elini tuttum.

"Yakında kapatıyorlar," dedi Kızıl yanımızdan. "Ne yapalım?"

"Hiç. Burada kalıyoruz. Reed çalışanları yokmuşuz gibi davranmaya ikna et. Kanepelerin üzerinde uyuyabiliriz. Şafağın sökmesi uzun sürmez. Bence gün boyu burada kalalım. Hava yine karardığında dışarı çıkarız."

Reed yine bana gülümseyip başıyla onayladı. "Ofiste bir bilgisayar gördüm. Sen ve Evie uyurken gidip Brownie, Zee ve Buns'ı bulmaya çalışacağım. İkiniz de perişan haldesiniz."

"Ölü gibi hissediyorum," diye mırıldayıp gözlerimi ovaladım.

Reed Anya'yla konuştuktan sonra elimi tutan Anya beni kanepelere geri götürdü. Montlarımızı toparladıktan sonra uzun kanepeye oturmamı işaret etti. Kendimi bıraktığımda yatmam için beni nazikçe dürttü. Üzerime montumu örttükten sonra karşıma oturdu. Montunun altına gizlediği sadaktan altın uçlu okunu çıkarıp yayını doldurdu ve kucağına koydu. Reed'in montunu kucağına koyarak silahı gizledi. Beni koruyordu.

Yüzüne bakıp soru sorarak kaşımı kaldırdım.

Kararlı bir bakışla konuştu. "Anya *yah-a-da-hal-yoh-ih* Russell." Bana sahip çıkacağını söylemişti.

BÖLÜM 10

şampiyonun önünde eğilin

-Evie-

Uyandım ve başımın üzerindeki sahte kristalli avizeye gözlerimi diktim. Bayat sigara kokusu üstüme başıma sinmişti. Russell'ın uzun vücudu karşımdaki kanepeye yayılmış uyuyordu. Gözlerimi ovalayıp bir diş fırçamın olmasını dilerken kanepeye oturdum. Hâlâ Reed'in Torun'daki evinden birkaç sokak aşağıdaki bodrum kulübündeydik. Artık in cin top oynuyordu ve hiç pencere olmadığı için saatin kaç olduğuna dair fikrim yoktu.

Yanımdaki sandalyeye baktığımda, yüzü duvara benzeyen Anya'nın beni incelediğini gördüm. "Hii," diye iç çektim nefesim kesilerek, sanki izleyici önünde rol yapıyormuşum gibi hissettim. "Beni korkuttun Anya." Yüz ifadesi değişmediği için sordum. "Bana mı öyle geliyor, yoksa her şeyi tersten mi yaşıyoruz bu sefer?" Yeşil gözleriyle, zayıflıklarımı buluyormuş gibi izliyordu beni. Saçımdaki düğümleri çözmek için parmaklarımı saçımdan geçirdim.

Sanki beni anlamaya çalışırmış gibi başını hafifçe yana eğdi. Bıyık altından mırıldandım. "Boş ver." Rahat kanepeden kalktım. "Reed nerede biliyor musun?"

Alçak sesle hırladığında Reed hemen yanımda belirdi.

İçime işleyen bakışlarını üzerimden çekmeden konuştu. "Reed."

"Eee... Teşekkürler Anya." Reed'in yüzüne yazılı şaşkın ifadeyi gördüm. "Selam." Ona gülümseyip kolunun altına girdiğimde hemen bana sarıldığını hissettim. "Ne kaçırdım?" diye sordum, hâlâ bir diş fırçasına ihtiyacım olduğundan epey emindim.

"Bay de Graham'le haber saatini," dedi Reed yüzünde alaycı bir ifadeyle.

Şaşkınlık içinde kaşlarımı kaldırdım. "Hı?"

"Evet, bu da ne demek?" diye sordu Russell. Kanepede oturup eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Brennus Polonya'ya gelmiş," dedi Reed.

"Bundan nasıl haberin oldu? Vampir neler yaptı?" diye sordu Russell, kanepeden kalktığında uyku yüzünden dağınık görünüyordu.

"Bizi arıyor," diye bilgi veren Reed barın etrafına sabitlenmiş düz ekranları işaret etti. Bir düğmeye basarak hepsini açtıktan sonra uzaktan kumandayı kullanarak sesi açtı. "İğneyi bulmak için samanları işe almış."

Bardaki her ekranda oynanmış bir fotoğrafım vardı; gelinlik giymiş, Brennus'un yanında dikiliyordum ve yan tarafında da yerel bir telefon numarası vardı. "İnsanlar gibi düşünmeye başlamış," dedim kelimeler boğazıma takılarak. Korkmuştum. "Ne diyorlar?" diye sordum kollarımdaki tüyler diken diken olurken.

Reed içime su serpmek için kollarımı ovalarken konuştu. "Brennus'un eşi olduğunu, İrlanda'daki evinizden kaçırıldığını söylüyorlar. Eğer yerini bilen biri varsa ekrandaki numarayı aramasını istiyorlar. Büyük bir ödül de varmış."

Ekranda Reed'in Crestwood'da çekilen bir fotoğrafı çıktı. "Şimdi ne diyorlar peki?" diye sordum yüreğim boğazımda atarken.

Russell yanıt verdi. "Reed'i seni takip eden bir sapık olarak tarif ediyorlar. Bu davayla bağlantılı bir kişiymiş ve yeri hakkında bilgi verenlere ödül vaat ediyorlar. Off! Dalga mı geçiyorlar ya..." Russell konuşmayı kesip sunucuyu dinlemeye başladığında ekranın sol tarafını Amerikan futbolu oynarken çekilen bir fotoğraf kapladı.

"Ne yapacağız? Buradan biri bizi görmeden gidemeyiz." Gelinlik giydiğim fotoğraf yine ekranda göründüğünde tiksinen bir ses çıkarıp elimi o yöne doğru kaldırdım. "Hadi ama! O elbisenin içinde ölmem bile ben!"

Russell sırıttı. "Tam Brennus kaçıklığın sınırına ulaştı derken yepyeni bir yüzle ortaya çıkıyor. Hem de en büyüğünden."

"Yani artık her insan bizi arıyor olacak," dedim midemde bir düşme hissiyle. "Görülmemeyi nasıl başaracağız?"

"Başarmayacağız aşkım," dedi Reed şefkatli bir sesle. "Yardıma ihtiyacımız var. Dominion'la bağlantıya geçtim..."

"Dominion'la mı? Bunu yapamayız! Russell'a ne olacak?" diyerek araya girdim, içim endişeyle dolmuştu.

"Artık Russell'ın bir *aspire*'ı var. Bir Taht, en rütbeli Güç meleğinden bile üstündür. Anya, Russell'ı koruyabilir, böylece onu silah olarak alamazlar," dedi içtenlikle.

"Yaa," diye mırıldandım, Russell'ın aklı karışmıştı. "Onlarla bağlantıya geçtin değil mi?" diye sordum emin olmak için.

"Evet," dedi gözlerini kaçıran Reed.

Kaşlarımı çattım. "Başka ne var?" Sesimden şüphe okunuyordu, çünkü suçluluk hissettiğini görmüştüm. "Preben'le konuştun mu?"

"Hayır," diye yanıt veren Reed ekrandaki resimlerimize bakıyordu.

Düşüncelere daldım. "Savaş konseyi mi?" diyerek yine tahminde bulundum.

"Hayır." Reed başını sallayıp bana bakmaktan kaçındı ve aniden bir soluk çektiğimde biraz irkildi.

"BABAMLA KONUŞMUŞSUN!" Ona bağırırken yanaklarım kızardı ve taş kesildim.

Reed yüzünü çevirip gözlerimin içine baktı. "Tau strateji ve taktiklerde ustadır. Başına bir şey gelmediğinden emin olmak için bir ordu getiriyor. Tekrar saklanma fırsatı olamadan Brennus'u burada yakalayabilir."

"Bu plan hakkında benim fikrimi almadın bile," dedim yumuşak bir sesle; içimde bir acı hissettim.

"Uyuyordun," dedi fısıltıyla.

"Ben uyuyana kadar beklediğini söylüyorsun yani," diyerek onu suçladım.

Gözlerini kıstı. "Kaçmak için yardım çağırmak gerekliydi," dedi komutan edasıyla. "Zephyr'i çağıramazdım. Şu anda bu şehrin her yerinde yüzlerce Sürgün var. Üstelik İnikwiler de her yerde ve..." Reed tereddüt etti.

"Ve?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

İstemeyerek sözüne devam etti. "Ve birkaç saat önce Werree gördüm."

Werree'nin yakında olduğu düşüncesi üzerine dehşete kapılarak titredim. "Brennus Werree'nin beni avlamasına izin mi vermiş? Lachlan'ı öldürmelerine rağmen?" Şaşkınlıktan her yanım uyuşmuştu.

"Werree'nin kontrolü artık Casimir'in elinde değil, bu yüzden doğal olarak Gancanaghlarla eski yandaşlıklarına döndüler," dedi Reed. Sanki bu beklenilmesi gereken, kaçınılmaz akıbetti ama Werree bize saldırdığında Reed o koridorda değildi. Lachlan'ın beni korumaya çalışırken öldüğüne tanık olmamıştı. Werreelerin karanlık figürlerinin vücudumun parçalarını etten takımlarına eklemek için duvarların ve tavanların üzerinde gezinerek bana ulaşmaya çalıştıklarını hâlâ gözlerimin önünde görebiliyordum.

Boğazım kasıldı. "Nasıl olur da Declan ve Faolan bunu kabul edebilir?" diye sordum boğuk bir sesle. Benimle beraber dövüşen Gancanagh korumalarımı hatırladım. "Herkesin sorunu ne?" Gözlerim yaşardı. "Anlayamıyorum! Bu ŞEYLERİN BENİ avlamasına nasıl izin verebilirler? BUNU NASIL YAPABİLİRLER?" Daha önce hiç hissetmediğim kadar ihanete uğramış hissettim. "Her birini Werreelerden kurtardım ve şimdi de Werreelerin beni öldürmesine izin mi verecekler yani?"

Reed kaşlarını çattı. "Kötülük..."

Elimi kaldırdım. "HAYIR! Bunu anlayamadığını biliyorum ama onlar benim ARKADAŞIMDI!" diyerek açıkladım. Yüzümden aşağıya gözyaşları akarken gerçekten de aklımı kaçırmaya başlıyordum. "DECLAN VE FAOLAN BENİM ARKADAŞIMDI!"

"Aynı Eion'un arkadaşın olduğu gibi mi?" diye sordu ufak bir sesle. "Ama birkaç saat önce onun cesedini yaktım, çünkü bir atıştırmalıkmışsın gibi senden beslendi."

Elimi salladım. "O Eion'du. Hep kontrol sorunları olmuştur," diye pek kafa yormadan yanıt verdim ve gözyaşlarımı koluma sildim.

"Hayır, onların karakteri bu Evie. Geriye bir şey kalmayana dek seni tüketirler ve sonra da seni yok ederler. Bunların hepsini anlaman için zamana ihtiyacın olduğunu..."

"Anlamam için zaman falan yok ki Reed. Hiç olmuyor," diye fısıldadım, sonra banyoya doğru giderek ondan uzaklaştım.

Reed bana seslendi. "Seninle birlikte sahip olabileceği geleceği gördü. Brennus'u terk ettiğinde Evie, o..." Reed'in sesi boğuktu, durup dinledim. "Sen hayatına girmeden önce hayatında ne varsa elinde o kaldı. Ve o... Ve o sen olmadan bir hayatının olmadığını fark etti. Hiçbir şeyin önemi yok. Hayatını çaldın sen onun ve bu yavaş yavaş onu

paramparça etmeye başladı. Her şey aynı kaldı ama öyle... boğucu oluyor ki... tahmin bile edemezsin." Reed neşesiz bir kahkaha attı. "Hâlâ tadın dudaklarında oluyor, kokun aklında ve sadece onun için gülümsediğini hatırlayıp bir daha asla buna sahip olamama düşüncesi... içini parçalıyor. Bu yüzden senin canını yakmaya gönüllü, çünkü onun için ifade ettiğin her şeyi o acıya odaklanarak öldürmeye çalışıyor. Böylece bundan hayatta kalabilecek."

Yanağımdan aşağıya bir damla gözyaşı düştü. Bir an sonra Reed bana sarılarak göğsüne çekti. "Sana bunu yaşattığım için üzgünüm," dedim çatlak bir sesle.

"Şşş," diyerek beni susturdu. "Bana geri döndüğünde hepsi gitti."

"Bunu..."

"Biliyorum," dedi sırtımı ovalarken. "Ve kısa süre sonra, bunların hepsi bittiğinde istediğimiz kadar zaman elimizde olacak. Olacağına dair sana söz veririm."

"Babam buraya geliyor," dedim ufacık bir sesle. "Ona ne diyeceğim?"

"Şey, daha önce hiç babam olmadı, yani... ben..." dedi kekeleyerek.

Russell konuştu. "Bir şey söylemen gerekmeyecek. Ne olursa olsun seni sevecek."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum burnumu çekip. "Azıcık ucube sayılırız, hatırlamıyor musun?"

"Öyle ama onun ucubesisin. Onun minicik, tuhaf bebeğisin," dedi sırıtan Russell.

Kaşlarını çatan Reed konuştu. "Tau bir melek Evie. Beklediğin gibi biri olmayabilir."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bir insan olmadığı için insan gibi davranmasını bekleme. Elinde bir örnek de olmadı. Jim dayından gördüğün anlamda bir babası yoktu."

"Ah. Yani benden hoşlanmayabileceğini söylüyorsun."

"Hayır, senin ondan hoşlanmayacağını söylüyorum," dedi endişe içinde.

"Onunla böyle tanışmayı planlamamıştım," diye söylenip başımı eğerek üstüme başıma baktım. "Diş fırçası olan var mı?" Yine ağlamak üzereymişim gibi hissediyordum.

"Sanırım ofiste açılmamış bir tane var..." Televizyona bakan Reed sustu. Her birinde Brennus'un yüzü vardı.

"Sesini açsana," dedi gergin görünen Russell.

Reed kumandayı kullandı. "Genevieve ailemizin ışık kaynağıdır," dedi Brennus, yüzünden keder akıyordu. Koyu takım elbisesi, profesyonellere özgü bir şekilde arkaya taranmış koyu renk saçıyla sakin ve muhteşem görünüyordu. "Onun yeri... doldurulamaz." Sesi ipek gibiydi, neredeyse ona dokunmak üzere olan kadın muhabir ona çekiliyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel ve orantılı adamdı ama bir adam değildi. Artık daha soğuk görünüyordu, heykel gibiydi. Sert ve dokunulmaz...

"Şu anda Reed Wellington ya da Russell Marx'la mı olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu bir muhabir İngilizce.

"Öyle. İki adam tarafından arzusu dışında tutulduğuna inanıyoruz." Açık yeşil gözlerindeki ıstırap yüzünden gerçekten acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Russell yüzünü ekşitti. "Öfff, seni iğrenç, soğuk ucube!" dedi yanımdan, elini kumral saçından geçirdi. "Kafanı kestiğimde çok iyi hissedeceğim!"

Brennus konuştuğunda yine televizyonu dinledim. "Genevieve'in en son Torun'da görüldüğünü biliyoruz. İzleyicilerinden gelecek her bilgi soruşturmamıza büyük yardım edecektir. Bu tür bir bilgiye paha biçemiyoruz. İzleyicilerinizin ödülü belirlemesi gerekecek."

"Neden gidip kellelerimize ödül koymadın ki Brenn?" diye sordum ekrana.

"Öyle yaptı zaten," dedi Reed, yeşil gözleri daha da kararmıştı.

"Bronzlaştırıcı sprey mi kullanmış?" diye sordu yanımdan Russell, hayrete kapılmıştı.

"Sanırım... Ben önermiştim. Güzel görünüyor," dedim dalgın dalgın. Russell kahverengi gözlerini sanki aklımı kaçırmışım gibi üzerime dikti. "Ne var? Sadece söyledim... Onu daha az, bilirsin, ölü gösteriyor."

Russell somurttu. "Bana turuncu geldi," dedi. Vicdan azabı çekerek omuz silktim.

"İzleyicilerimizin Genevieve hakkında bilmesini istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu muhabir. Büyük ihtimalle hikâyeye duygu yüklemeye çalışıyordu.

İnsan muhabire ufak ama büyüleyici bir tebessüm veren Brennus yanıt verdi. "Sadece... çok tatlı..."

"Bir tadı var," diyerek sözünü tamamladı Russell.

"Ve naif," diyerek devam etti Brennus. "Çabuk güvenir. Bu onun tek kusuru. Her zaman ümitsiz vakaya kendini adamaya hazırdır. Nasır tutmuş bir yüreğim varmış gibi gelebilir..."

"Atmıyor demek istedin sanırım?" dedi Russell alay ederek, televizyonla konuşuyordu.

"Ama onu kaybettiğimden beri çok çektim," diye devam etti, yıkılmış görünüyordu.

Russell hırladı. "Daha da çok çekeceksin ucube."

"Şu anda ona bir şey söyleyebilseydiniz, eğer dinliyorsa, ne olurdu?" diye sordu muhabir yumuşak, hürmetli bir sesle.

Brennus için için hissettiği şiddetli duyguları bastırmaya çalışırken hızla nefes alıp verdi. "Birlikteyken... hiçbir şey bizi yıkamazdı. Yine öyle olacağız," dedi yaralı bir sesle.

"Peki ya onu tutsak eden kişilere?"

Yanıtını beklerken içim adrenalinle doldu. Brennus durdu ve kaşarını çattı. Sonra cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı incelediğinde yüzüne sinsi bir tebessüm yerleşti. Elini kaldırıp yakasındaki mikrofonu ve sırtındaki alıcıyı çekip çıkardı.

"Bay de Graham?" dedi şaşkın bir sesle muhabir. Ancak Brennus tavrını bozmadan sahneden çıkıp giderek muhabiri beklenmeyen bir ayrılışla uğraşmak üzere tuhaf bir durumda bıraktı.

"Off, bu iyi olamaz," diye mırıldadım. Fal taşı gibi açılmış gözlerle Reed'e döndüm.

"Aman ya... Lanet olsun Kızıl! Bunu hissettin mi?" diye sordu Russell. Tam da o sırada tenimden bir enerji dalgası geçerek tüylerimi diken diken etti.

"RUSSELL," diye haykırdım, elimden gelen tüm enerjiyi kendime çekerken paniğe kapıldım. "BİZE BİR..."

Bir anda dünyam patlayıverdi. Yerden kalkarak hortum gibi havada döndüm. Ben havadayken tüm oda girdap gibi etrafımda döndü.

"BİR ŞEYLER YAP RUSSELL!" diye bağırdı Reed. Bana doğru uçarak beni tutmaya çalıştı. Kanatlarını açarak dönmemi durdurmayı denedi ama bu onu da girdaba kattı.

"HEY, RUSSELL! NE YAPACAKSIN BAKALIM?" diye bağırdı merdivenlerin oradan Lonan; kapıları menteşelerinden koparıp etrafa tahta parçaları yağdırdı. Alastar ve Cavan yanındaydı. Rüzgâr ağır kokularını bize getiriyordu.

Sonraki an dönmem kesildi ama elektromıknatıs yolundaki bir kuruş gibi hissediyordum. Lonan'ın kucağına akıp gitmemi engelleyen tek şey beni tutan Reed'di.

"Off," diye inledim, içim dışıma dökülecekmiş gibi hissediyordum. "Kalkan," diye güçsüz güçsüz fısıldadım.

"Brennus nerede?" diye seslendi Russell Gancanaghlara, Reed'in beni tutmaya çalışmasını izlerken yüzünü düşürmüştü.

"Yolda," diye kibirli kibirli yanıt verdi Lonan.

Russell nefretle dudaklarını büktü. "Neden B takımını gönderip duruyor ki? Benimle yüzleşmeye yüreği yok mu?"

Lonan oyuna katıldı. "Seninle tanışma onuruna erişmeyi rica ettik diğeri. Ultan'ı hatırlıyor musun?" Lonan'ın kurnazlığı altında intikam arzusu alev alev yanıyordu.

Russell tek kaşını kaldırdı. "Zoltan'dan mı bahsediyoruz? Evet, onu hatırlıyorum. Öldürdüğüm ilk vampirdi," dedi pis pis sırıtarak.

"O bir Gancanagh'tı! Kardeşimdi," diye hırladı Lonan nefretle.

"Cidden mi? Hiç bilmiyorum, çünkü hepiniz bana aynı görünüyorsunuz," dedi omuz silkerek.

Cavan dişlerini gıcırdattı. Elini geri çekerek Russell'a bir elf oku fırlattı. Ateş topu dönüp havada eriyen bir yıldızdan akan su damlası gibi tıslad.

Elini kaldıran Russell birkaç kelime fısıldayıp ateş topunun yönünü değiştirdi ve gerisin geri Cavan'a gönderdi. Cavan yan tarafına sıçrayarak ateş topundan kıl payı kurtuldu ve Alastar'ın üzerine devrildi. Russell büyüsünü kontrol edebildiği için gözleri hayret içinde fal taşı gibi açılmıştı.

"Beysbol liginde bir saniye bile dayanamazmışsın," diyerek dalga geçti Russell.

"Russell, Evie'nin üzerinde kullandıkları büyüyü engelle," diye emretti Reed, beni yanında tutmaya çabalıyordu.

Reed'in tutuşuna rağmen ileriye gittiğimi gördüğünde Russell kaşlarını çattı. Odadaki enerjiyi kendisine doğru çekip duyamadığım sözler fısıldadı. Kısa süren sessizlik verini sert bir titreşime bıraktığında Russell'ın göğsünden tiz derecede yüksek sesli bir uğultu patlayıverdi. Hava alçak frekanslı bir kolondan çıkan ses gibi titredi. Dalgalanan alçak ses dalgası etrafımızda havuz suyu gibi döndü. Titreyiş

mahzeni sarsarak nabız gibi ileri doğru atıldı. Gürültü yüzünden çektiğim ıstırap irkilmeme neden oldu ve önünde değil de arkasında kaldığım için minnettar hissettim. Derin frekansın gürleyişi yeri sarstı ve ileri giderken yeri çatlattı. Ses önüne çıkan masa ve sandalyelere çarpıp onları tahta parçalarından buluta dönüştürene kadar ufaladı. Lonan'ın yüzünden hayrete düştüğü okunabiliyordu. Frekans Gancanaghlara vardığında Lonan'nın ayaklarını yerden kesip Alastar ve Cavan'la beraber hepsini dışarı fırlattı.

Lonan'ın üzerimdeki tutuşu kesildiğinde Reed'i kucakladım. "Bir kalkana ihtiyacımız var Russell," demeyi başardım. Reed benimle beraber yere, Russell ve Anya'nın yanına indi.

"Tamamdır," dedi Russell. Önümüzde hemen enerjiden bir duvar oluşturdu.

"Offf," diyerek inledim ve başımı ellerimin arasına aldım. Tüm dünya dönüp duruyordu.

"Bir şey geliyor Kızıl," diye uyardı Russell. Savunma pozisyonuna geçerek çömelmişti. "Reed, Anya'ya arkama geçmesini söyle."

Merdivenlerin zirvesindeki kapılar açıldı ve kapı çerçevesinin etrafından karanlık şekiller sürünerek girip merdivenin duvarlarından aşağıya hareket etti. "Werree." Titreyerek geriye bir adım atarken ürkütücü bir soğuk hissettim. Gölgeler çatlakların arasında ilerlerken bulanık iblisler bize doğru geliyordu. Bir İnikwi dalgası da onlara katılmış olduğundan yalnız değildiler. Karmaşık seslerle konuşarak dört uzuv üzerinde merdivenden aşağıya dikkatlice iniyorlardı.

Reed'in beni koruma ihtiyacı kendini gösterdi ve bana varan herhangi bir yolu kesmek için yavaşça önüme geçti. "Işık!" dedi Reed. "Werreeleri öldürmek için ışığa ihtiyacımız var aşkım." Tek bir camı olmayan duvarları değerlen-

dirdi. "İnikwileri öldürebilirim ben. Siz Werreelere odaklanın."

Başımla onaylayıp kısa süre sonra odanın dönüp durmasının kesileceğini umdum.

İnikwiler bir kurt sürüsü gibi bir araya toplandılar. Çürümüş ve küflenip bozulmuş etleri penceresiz bodrumu ağır ve mide bulandırıcı yapıyordu ama birbirlerine olan zıtlıkları da onları daha ürkütücü yapıyordu. Eğer "normal" insan olmuş olsalardı, büyük ihtimalle beraber takılmazlardı. Tel tel olmuş gri saçlarını misket limonu rengindeki başörtüsüyle örtmüş, kocamış kadın çevik biçimde sağa hareket ettiğinde beyaz, ortopedik ayakkabıları taş zeminde tek ses çıkarmadı. Epeyce uzun, orta yaşlı adam, büyük ihtimalle boğazındaki derin kesik yüzünden ölmüştü, bu kadına eşlik ediyordu. Yirmili yaşlarındaki, dar paça pantolon giymiş hippi İnikwi sola gitti. Eskiden sevimli olan atkısı yırtık pırtık olmuş, peşinden sürünüyordu. Hippinin arkasından kahverengi naylon takım giymiş, antik görünen ağırlaşmış bir ceset gidiyordu.

İnikwilerin merkezinde otuzlarındaki, buğday renkli saçları ve doğal olmayan, beyaz örtülü mavi gözlü dişi ceset, diğerlerine karmaşık sesle emir yağdırdı. Elmacık kemiklerinden biri içeri göçmüş ve rengi atmıştı. Küflenmiş siyah renkli bir sıvı ağzının kenarlarından akarak fildişi montuna damlayıp onu kirletti. Bir saniye sonra arkadaşlarından ayrılıp Reed'e koşarken diğer dördü, dört uzuv üzerinde koşarak etrafımızı sarmayı denedi.

Reed Melek lisanında Anya ile konuşarak ona bir çeşit emir verdi. Anya yayına altın uçlu bir ok yerleştirdikten sonra oku saldı. Hedefi vurmuştu. Ok saldıran İnikwi'nin göğsüne saplanmış, montunun fildişi rengindeki kumaşında her an büyüyen gümüş rengi kandan bir daire yaratmıştı.

Sarışın İnikwi başını çevirdiğinde saçı yüzünü örttü. Sadece bir kabuk olarak kullanılan ceset dizlerinin üzerine düştükten sonra sırtüstü yere devrildi. Kalın, yılana benzeyen bir yaratık ölü kadının açık ağzından dışarı sürünerek çıkmaya başladı. Neredeyse kalın bağırsağı kendisini vücudundan özgür kılmaya çalışır gibiydi. Çene kemiği kırıldığında dişlerinin üzerinden ıslak bir kuyruk kaydı. Anya'nın ikinci oku, gümüş İnikwi'nin yapış yapış etine saplanıp bir delik açtı.

Başımı iğrenç sahneden öteye çevirdiğimde Reed'in hippi İnikwi'yi paramparça ettiğini gördüm. Naylon takım giymiş ortağıyla iş birliği yapamadan önce onu kesmişti. İnikwiler yüzünden dikkatim dağıldığı için bana yukarıdan saldıran Werree'yi gözden kaçırmıştım.

Karanlık bir Werree kelimenin tam anlamıyla kendisinin bir uzantısı olan ve mürekkebe benzeyen bir ok yaratıp bana doğru uçmasına izin verdi. Yansıma yan tarafımı deldi ve vuruşun gücü beni geriye doğru gönderdi. Karanlık ok içimde eridi ve tenim tarafından emildi. Zehir yan tarafımdan başlayıp bacağıma doğru kemirmeye başladı.

Acı yüzünden inleyip oku içimden çekmeye çalıştım ancak katı olmadığı için yan tarafımdan içeri sızmaya devam etti. "Russell!" Dişlerimi gıcırdattım.

Russell hırladı; yüzünden kararsızlık okunuyordu. Hemen yanıma gelerek çömeldi. "Bunu nasıl çıkarabiliriz Kızıl?"

İçime sızan ve büyüyen soğuktan dolayı dişlerim birbirine çarptı. "Bi-bilmiyorum," diye sızlandım. Gözlerimi kapatıp düşünmeyi denedim. Tekrar açtığımda bağırdım. "Russ! Arkanda!" diyerek onu uyardım. Russell'ı yan tarafa ittirip başımızın üzerinde toplanmış Werreelere odaklandım. Tek elimi kaldırıp gıcırdattığım dişlerimin arasından konuştum. "Saklanır karanlık aydınlığın ardına.

Karanlık yok olur onunla karşılaşınca." Topladığım bütün enerji vücudumdan dışarı aktı.

İçimden aniden bembeyaz ve kavuran bir enerji ışığı çıkıp Werreelerin üzerine düştü. Işık üzerlerine sanki kurumuş kahverengi yaprakları yok eden turuncu kıvılcımlar gibi dokundu ve Werreeler tavandan aşağıya düşüp ıstırap içinde kıvranırken kül ve dumana dönüştüler. Geriye kalan Werreeler yönlerini değiştirip bizden uzaklaştılar. Merdivenlerden çıkıp bardan ayrıldılar.

Russell'ın yüzünden endişe akıyordu. "Kızıl, yaralanmışsın!" dedi yanımdan.

"Hayır," diye mırıldadım. Elimle yan tarafımı yoklayıp oku aradım ama artık orada değildi. "Ama yaralanmıştım."

"Ne yaptın peki? Kendini mi iyileştirdin?" Artık kanamadığımı gören Russell rahat bir nefes alıp yardım etmek için tişörtümü kaldırdı. Werree'nin karanlık, gölgeye benzeyen okundan geriye sadece kırmızı bir çizik kalmıştı. "Bunu nasıl becerdin?"

"Işık yapmış olabilir mi?" diye sordum. Sonra İnikwi'nin Anya'yı yere devirdiğini gördüm. Biri göğsünde zıplarken diğeri başının oraya doğru ilerliyordu.

Russell da görmüştü ve çok hızlı hareket ederek İnikwi'yi Anya'nın göğsünden alıp arkadaşının üzerine fırlattı. İki yaratık da duvara çarptı. Russell onların peşinden giderek iki eliyle onları tuttu ve iki ayakkabının içinden pislik dökercesine ikisini birbirine çarptı. Ağızlarından gümüş rengi kan aktı. Artık içlerinde ne varsa onun öldüğünün kesin kanıtıydı ama Russell onları birbirine vurmayı kesmedi.

Ses seda kesilmişti. Tek ses Russell'ın ölü İnikwileri dövmesinden geliyordu. Reed çoktan geri kalan İnikwileri öldürmüştü ve şimdi de Anya'nın yanına diz çökmüş, yaralarını kontrol edebilmek için oturmasına yardım ediyordu.

"Russell," dedim ama beni duymadı. Ölü İnikwileri dövüyordu hâlâ. Onu durdurmak için elimi Russell'ın koluna koydum.

Russell'ın rengi attı. "O iyi mi?" diye sordu. Sesi korku doluydu, sanki arkasını dönüp kendi gözleriyle görmeye korkuyordu.

Anya'ya baktım. "Reed, durumu nasıl?"

Beyaz bir masa örtüsünü şerit şerit yırtan Reed Anya'nın kaburgalarını sardı. "İki tane kaburgası kırılmış ve kolunda bir kesik var. Çabucak iyileşecek," diyerek rapor verdi.

"İyi olacak," dedim Russell'a. Koluna dokunarak ellerindeki İnikwileri bırakmasını işaret ettim. Dediğimi yaptı ve Anya'ya bakmak için yavaşça arkasını döndü. "Epey çetin cevizmiş," diye yorumda bulundum. Reed kaburgalarını bağlarken irkilmesini seyrettim.

"Ona sahip çıkmalıydım," dedi pişmanlıktan kaskatı kesilen Russell.

"Öyle yaptın zaten Russ." Yerdeki paramparça olmuş cesetleri gösterdim.

Russell'ın yüz ifadesi yine karardı. "Burada olmamalı," dedi ve yüzünde kaygılı bir ifadeyle bana döndü. "Onu eve göndermemiz gerekiyor."

"Gitmek ister gibi bir hali yok Russell."

Yüz ifadesi biraz daha karardı. "O zaman onu zorla göndermeliyiz," dedi dudaklarını ciddi ciddi bükerek.

"Bunu nasıl yapabiliriz ki?" diye sordum aklım karışarak.

"Nasıl yapacağız bilmem ama aynı anda hepinizin peşinde koşamam," dedi öfkeyle.

Kaşlarımı çattım. "Ama ya..."

"Tek laf etme Kızıl! Benimle tartışma! Burada kalmamı sağladın, o zaman bana yardım edeceksin!" diye sinirli ve gergin bir sesle yanıt verdi. Kahverengi gözlerinde fırtına-

lar kopuyordu. Parmağıyla Anya'nın tarafını işaret edip konuştu. "Benim için önemi ne bilmiyorum ama önemli ve ben... Sadece yardım et," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Tamam," diyerek kabul ettim. Onu iyileştirdiğimde yanımda kalmasını sağladığım için suçluluk duygusu hissettim. "Ama ilk önce buradan çıkmamız gerekiyor."

"Ben gidip etrafı bir kolaçan edeyim," dedi Russell, hemen kopyasını dışarı gönderdi. Vücudu çöktüğünde yere düşmeden onu yakaladım. Bilinci kopyasıyla dolanırken onu nazikçe yere indirip tuttum.

Russell döner dönmez bunu anladım, çünkü kollarımın arasından öteye atılıp dümdüz konuştu. "Bir yere gidemiyoruz."

"Neden?" Reed'in yanımıza geldiğini hissettim.

"Şu eski filmi izlemiş miydin, hani kara kuşların olduğu?" diye sordu Russell, kollarındaki tüyler telleri andırıyordu. "Hitchcock'un?"

"Kuşlar mı?" diye fısıldadım.

"Evet. Şey, dışarısı da öyle sayılır. Tek fark kuşlar yerine elimizde eğik çatılara sıra sıra dizilerek dışarı çıkmamızı bekleyen Sürgün melekler ve Gancanaghlar olması," diye rapor verdi rengi solan Russell. "Hava yeni yeni kararıyor ve Sürgün melekler insanların arasında olduklarını umursamadan uçuşup duruyorlar."

"Öldük biz," dedim sözler boğazıma otururken ama garip biçimde sakin hissediyordum.

"Hayır, pozisyonumuz iyi," diyerek karşı çıktı Reed. Çömelerek gözlerimizin içine baktı. "Bu barı seçmekte iyi iş çıkardın. Tek girişi olan bir yeraltı kalesi. Taştan yapılmış, yani yanıcı özellikleri yok. Üstelik bizi yakmaya çalışsalar bile Evie'yle beraber yağmur çağırıp söndürebilirsiniz. Artık bizler yemiz ve tuzağımız kuruldu." Reed kibirle gülümserken yeşil gözleri beklentiyle parlıyordu.

"Tau," dedim. Hem umutlu hem de korkmuş hissediyordum.

"Daha önce hiç görmedikleri bir kıyameti üzerlerine yağdıracak," dedi Reed. Kıyametin ne zaman başlayacağını hesaplar gibi duvardaki saati inceledi. "Zephyr hayal kırıklığına uğrayacak."

"Tau buraya ne zaman gelecek?" diye sordu Russell ama barın arkasındaki telefon çalmaya başladığında tiz sesi yüzünden yerimde sıçradım.

Dudaklarımı ıslattıktan sonra Reed'e baktım. "Tau mu?"

"Tau'ya kendi numaramı verdim," diye yanıtladı Reed, telefonu çalmaya bıraktı.

"Şey, belki de..." dedim ama Reed'in başını hafifçe salladığını gördüm.

"Olmaz, Brennus arıyor," dedi Reed. Telefona doğru gidip parçaladığında zili yarıda kesmişti.

"Sence ne istiyor?" diye sordum soğuk soğuk titrerken.

"Seni. Russell, ben Tau'yla konuşurken sen kapıyla ilgilenebilir misin?"

"Hareket olursa hırlarım," dedi.

"Tau'yla konuşmak istiyor musun?" diye sordu Reed. Yanıma gelerek eliyle yanağımı avuçladı.

"Hayır. Gidip kendimi temizledikten sonra kapıyı korumaya yardım edeceğim." İçimin yine adrenalinle dolduğunu hissettim.

"Hemen dönerim," dedi Reed. Alnımı öptükten sonra gitmeme izin verdi.

Alelacele banyoya gidip elimden geldiğince lavaboda temizlendim. Aynaya baktığımda gerçekten solgun olduğumu fark ettim. Büyük ihtimalle ısırıldığım içindi. Kanımı tamamen tazeleyecek fırsatım olmamıştı. Gerçekten güçsüz hissediyordum. Şu anda Brennus'un büyüsü beni ortadan ikiye ayırabilirdi ve ben zor karşılık verirdim.

Odaya döndüğümde Russell barın arkasına geçmiş, elini yüzünü bir havluyla kuruluyordu. Barın arkasından çıktığında yanında bir paket kraker ve su vardı. Bir şişe suyu bana fırlattıktan sonra zarif kanepede Anya'nın yanına oturdu ve ona kraker uzattı. Russell'a sokulan Anya başını göğsüne yasladı. Russell karşısındaki girişi izlerken onun orada olmasını sorun eder görünmedi.

"*Lei-cha-ih-yil-knee-i il-day*," dedi Russell, "*be-al-doh-tso-lani al-tah-je-jay* Gancanagh." Güven vererek Anya'nın saçını okşadı.

Onların yanındaki boş kanepeye oturdum. "Ona ne söyledin?" diye sordum.

"Ordunun geleceğini söyledim. Gancanaghlara bir sürü büyük silah saldıracak," dedi Russell.

"*Ne-tah*," dedi Anya sır verir gibi.

Russell onu yan tarafına bastırıp sinsi sinsi gülümsedi. "Bu doğru, onları aptal yerine koyacağız Anya," dedi.

"Hangi dil bu?" diye sordum ve paketi bana uzattığında bir avuç kraker aldım.

"Navaho," dedi Russell krakerleri hunharca yerken. "Bir zamanlar Apaçi'ydik ama arada sırada Navaholarla alış veriş yapardık," diye ekledi. Sonra buruk, ufak bir tebessüm geldi. "Güzel bir Kızılderili kadındın."

Krakeri dudağıma götürdüğümde ellerim titriyordu. Russell'a gösterip kendimi eleştiren bir tonda konuştum. "Şimdiye dek buna alışmış olacağımı sanırsın."

Anya ellerimi inceledikten sonra kendi titreyen ellerini kaldırdı. "*Toh-bah-ha-zsid*."

"Ne söyledi?" diye sordum. Artık bana pis pis bakmadığı için rahatlamıştım.

"O da korkuyormuş," dedi kaşlarını çatarak, son sözlerinden rahatsız olduğu açıktı.

Anya koyu yeşil renkli gözleriyle bana baktığında ona

üzgün olduğumu söylemek istedim ama neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Ancak sonraki an sızlatan bir soğuk tenime dokundu. Anya'nın ötesindeki duvarda kıvrımlı buz şekilleri oluşup tavana giderek cam avizeyi kristalleştirdi. Odanın ısısı aniden düşerken nefesim ağzımdan buhar halinde çıkıyordu. Üçümüz de aniden ayağa sıçradık. Reed hemen yanımda belirdi ve elimi tuttu. Çatırdama sesi duyduk, sanki biri ince buzun üzerinde yürüyordu. Brennus barın girişinde belirdi.

Hâlâ koyu renkli takım elbisesini giyen Brennus şık ve zarifti. Bir kral gibi yukarıdan bizi inceledi. Gözleri benim üzerimde durdu ve vücudumun her santimini taradı. Dua eder gibi "Genevieve," dedi. "Kraliçem... Yaşayan karanlığım."

BÖLÜM 11

pişmanlık kırıntısı

"Hiç azalmıyor," dedi Brennus bana. Barın aşağısına, mahzendeki yerimize doğru merdivenden asaletle iniyordu. "Ne zaman seni görsem arzunun heyecan verici sancısı içimde dolanıyor *mo chroí*." Buzdan oluşan yol etrafında genişleyerek barın yüzeyini buzla kaplıyordu. Bunun sadece Brennus'un görüntüsü, büyük gücüyle bize yansıtılan bir büyü olduğunu bilsem de beni bulmayı başardığı için felç eden bir korku hissettim.

"Onu konuştur aşkım," dedi kulağıma doğru Reed. "Onu içeri çekmeye çalış. Fiziksel olarak buraya gelmesi gerek."

Kendime hâkimmişim gibi davranıp Brennus'a yanıt verdim. "İçeri gel de ilacını al o zaman." Omuzlarımı geri atıp savaşa hazırlandım. "Akşamdan kalma hissetmekten yorulmadığına şaşırıyorum."

Brennus'un açık yeşil gözleri bana kilitlendi. Sanki kucağında olduğum son saniyeden beri meydana gelmiş ufacık her değişiklik için beni inceliyordu. "Çarpık bir aklın var. Seni mavi denizdeki adada tuzağa düşürdüğümüzden emindim," dedi. Herkesi görmezden gelerek bana doğru yaklaşıyordu.

"Çok üzüldüm. Yıkıntının altında benim parçalarımı bulamadığında hayal kırıklığı yaşamış olmalısın." Soğuk havada nefesimizin buzdan iplikler oluşturduğunu gördüm.

"Ben de bunu istediğimi sanmıştım Genevieve. Tamamen yok olduğunu görmeyi. Doğrusunu söylemek gerekirse, tek hedefimdi bu benim. Ancak ufak adanız yok edildiğinde ve adamlarımın seni öldürdüğünü sandığımda bana bir şeyler oldu." Görüntüsü bana doğru geliyordu. Bana doğru eğilerek saçımı koklamayı denedi ama yapamayınca somurtup mutsuz göründü.

"Tetiği kendin çekemediğin için mi üzüldün?" Sergilediği zıt davranışlar yüzünden aklım karışmıştı.

"Hâlâ tecrübe etmediğim yakıp kavuran bir acı olduğunu öğrendim," diyerek açıkladı vereceğim tepkiyi beklerken.

"Bir an için pişmanlık mı duydun yani?" Tek kaşımı kaldırdım. "Senin için ne kadar da kötü olmuş Brenn. Zaferin zirvesinde olup da pişmanlık kırıntısıyla mücadele etmek..."

"Pişmanlık değildi," dedi tutkulu bir sesle. "Bu derece azap çekeceğimi düşleyemezdim bile. Ne benim ne de kardeşimin yüreğinin ölümüne eş tutulamayacak bir ıstıraptı."

"Şey, kendini tamamen toplamış görünüyorsun," dedim çenemi kaldırarak. "Peşimden gönderdiğin Werreelere bakılırsa, yine beni öldürmek istediğini varsayıyorum?" Sakin kalmaya çalışıyordum ama sesimdeki suçlayıcı tonu duymuştum.

"Buraya benim emrimle gelmediler!" diye tısladı Brennus, öfkeden kudurmuştu. "Emirlerimi mahveden Lonan'dı." Yüzündeki öfkeyi ve altdudağının tehditkârca inceldiğini gördüğüm için durumun bu olduğunu anladım. "Diğerine duyduğu nefret asıl önemli olan karşısında onu kör etti."

"Peki o nedir?" diye sordum kendimi durduramadan.

Derin derin iç çeken Brennus bıkkın bir sesle, "Sorman gerekir mi? Benim için tek önemli şeyin sen olduğundan habersiz misin?" diye sordu.

"Özür dilerim! Nasıl da böyle bir hata yapabildim?" diye alay ederek yanıt verdikten sonra sahte bir şaşkınlıkla alnıma vurdum. "Niyetini hiç yakalayamamışım! Beni, neydi, tamamen yok etmeye çalıştığını düşünmüştüm ama artık senin için önemli tek şeyin ben olduğumu söylediğin için daha iyi hissediyorum."

"Alayın en alçak mizah biçimi olduğundan haberdar mısın Genevieve?" dedi son derece ciddi Brennus.

"Değişken ruh hallerin için biraz lityuma* ihtiyacın var Brenn." İğrenerek başımı salladım.

"Sana söylediklerimin tek kelimesini duydun mu?" diye sordu çaresizce. "Birkaç saat boyunca seni öldürdüğümü sandığım zamanların yaşadığım en azap dolu anlar olduğunu anlatmaya çalışıyorum."

"Ya," diye mırıldadım, şaşkınlık sesime de akmıştı. "Yani yaşamama izin vermeye mi karar verdin?" diye sordum. Ancak durum bu olsaydı, buraya gelmeyeceğini biliyordum.

"Şey, bu tam olarak doğru sayılmaz. Eğer yaşamaktan kastın, ölümsüz kraliçem olman için kanını emip sana kendi kanımı içirmekse, o zaman yaşayacaksın. Hatta bana yalvarman bile gerekmeyecek, boyun eğsen yeter."

Reed'e baktığımda hemen, "Hayır," dedi.

"Ayy, çok üzgünüm Brennus," dedim pişkin pişkin. "Avukatım teklifini kabul etmememi tavsiye etti. Görüyorsun ya, başka bir planımız var sayılır."

Russell sanki kocaman bir sırrı ağzımdan kaçırmışım gibi gözlerini bir anlığına kapattı. Verdiği tepkiyi gören Brennus'un yüzü düştü. "Plan mı? Hangi plan Genevieve?" diye sordu.

"Şey, şu anda tasarım aşamasında ama sana söyleyebilirim sanırım," dedim sinsi bir sesle.

* Bipolar bozukluk hastalığında kullanılan bir ilacın ham maddesi.

"Kızıl, ona tek kelime söyleme," dedi tedirgin Russell.

"Sorun yok Russell. Artık bizi durduramaz," dedim ve gözümü kırptım.

"Konuş," diye bağırdı aniden Brennus; yönetmeye alışkın bir liderdi.

"Biraz bilgi topladık," dedim ciddi bir sesle. "Sürgün meleklerden bir birlik toplamışsın. İnikwilerden ve favorim Werreelerden bahsetmiyorum bile. Lachlan bilse küplere binerdi."

"Sana zaten Werreelerin benim emrim altında olmadığını söyledim ancak Sürgünler ve İnikwiler gerekliydi. Buradan kaçmana izin veremem. Seni özlüyorum *mo chroí*, hayal edebileceğinden de çok. Yanımda olmana muhtacım."

"Buradan canlı çıkamayacağımızı söyledin zaten," dedim tepkisini izlerken. "Kral sensin ve buraya bizi yok etmeye geldin."

"Hâlâ gencecik bir kız olduğunu hatırlamak çok güç. Benimle böyle konuştuğunda kanımı alev alev yakıyorsun," diye mırıldayan Brennus onaylayarak gülümsedi. "Gerçekten burada olabilmeyi diliyorum, böylece damarlarında dolaşan sarhoş edici kokuyu içime çekebilirdim."

Sözlerine yüzümü ekşittim. "Öyle valla, benim için de çok moral bozucu," diye kabul ettim. İçimden bir titreme geçti.

"Benimle pazarlığa oturmayı mı planlıyorsun? Hayatlarını bağışlamam için başka bir anlaşma mı teklif edeceksin?" Sırıtışını zor saklamıştı.

"Hayır." Kederle iç çektim. "Sana ne teklif edersem edeyim, hayatlarını bağışlamayacağını biliyorum Brennus." Ona baktığımda gülümsemesinin büyüdüğünü gördüm.

"Bu ilginç Genevieve. Hayatları için yalvar yakar olacağını düşünmüştüm," dedi sırıtarak. İlgisini çekmişim gibi tek kaşını kaldırdı.

"Ahh... *Tristitiae*. Anlamı kederdi, değil mi?" diye sorduğumda başıyla onayladı. "Hep benim zayıf yönüm olduğunu söylerdin."

"Söyledim," diyerek doğruladı, yavaş yavaş gözlerini kıstı.

"Ve senin zayıflığın da benim," dedim şüphe duymadan.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kendine güvenini biraz yitirmişti aniden.

"Söylediğim gibi, henüz tüm ayrıntıları kararlaştırmadık ama genel olarak, buraya gelerek vaktini boşa harcadın, çünkü ben gidiyorum. Şuradaki meleğin adı Anya ve benimle tanıştığı andan beri beni öldürmek için yanıp tutuşuyor," diye açıkladıktan sonra Russell'ın yanında dikilen Anya'yı gösterdim.

"Neden?" diye sordu gergin bir sesle Brennus. Brennus etrafında döndüğünde büyülü görüntüsünü uyararak hırladı Anya.

"Mesele karışık," diye mırıldayıp dalgın dalgın elimi salladım. "Russell onun *aspire*'ı sayılır ve ben ikisini ayrı tutuyorum falan filan. Benden ölesiye nefret ettiğini söylemek yeterli."

Brennus dudaklarını büktü. "Öldür onu," diye emretti bana, öfkeli görünüyordu.

"Yapamam," dedim omuz silkip. "Eğer onu öldürürsem, o zaman beni öldürmeleri için Russell ya da Reed'e güvenmem gerekir ama bu çok büyük bir yük. Yok, Anya en iyi seçim. Ya da şimdi dışarıya çıkıp Sürgünlerin beni ânın heyecanına kapılıp öldürmesini umabilirim ama onlara bir şey söz vermiş olabilirsin ya da sana kazık atıp beni Sheol'a götürebilirler. Cidden bu riske girmek istemiyorum."

Brennus kısık sesle peri lisanında küfür etmeye başladı, en azından ben küfür ettiğini varsaydım. Derin bir nefes

alıp İngilizceye döndü. "Dinle beni Genevieve. Şu anda bu kapıdan çıkıp Lonan'a teslim olabilirsin. Ben gelene dek seni güvende tutar. Arkadaşlarının yaşamasını kabul edeceğim." Kanepeye oturup elimi kraker poşetine soktuktan sonra dolu avucumu çıkarmamı izledi.

"Krakerler son yemek için hiç fena sayılmaz. Canım cidden Twinkies çekiyor ama bu da güzel. En azından bu sefer suyum var," dedim. Ağzıma bir kraker atıp tepkisini bekledim.

"Peki ya diğeri ve *aingeal*?" diye sordu Brennus. Ona boyun eğmemi sağlayacak açıyı yakalamaya çalışıyordu.

"Şey, Anya beni öldürdüğünde ruhum cennete yükselebilir. Eğer oraya varırsam, sen onlara zarar veremeden önce otoriteleri Reed, Russell ve Anya'yı çağırmaya ikna etmeyi deneyeceğim." Yanıt verdiğimde tüylerim diken diken olmuştu, çünkü böyle bir plandaki engelleri düşünüyordum.

"Yanlış bir hareket bu, Genevieve. Asla bunu kabul etmezler," dedi hemen Brennus, sanki cennetin nasıl işlediğine dair yakından uzaktan bir bilgisi vardı da.

"O zaman B planına geçerler. Reed Russell'ı öldürür... Hatta bundan biraz zevk de alabilir," dedim Reed'e ve sonra da Russell'a bakarken. "Eğer bunu yaparsa Anya onu öldürmeye gönüllü olur hem." Reed'i ya da Russell'ı kaybetme düşüncesi yüzünden boğazıma bir yumru oturmuştu.

Brennus'un yüzündeki kasvetli ifade yeni planım hakkında ne düşündüğünü açıkça söylüyordu. Russell'a yaklaşıp konuştuğunda sesi öfkeyle alevlenmişti. "Ben gelene kadar Genevieve'i korumanı emrediyorum."

Yüzü her an biraz daha kararan Russell konuştu. "Biliyor musun, bu çok komik ama içimde sana boyun eğmemi isteyen bir şey var artık."

"Isırıldın Russell," dedi Brennus fena bir sesle. "Zehrim artık içinde ve hepsi benden geliyor. Ben senin kralınım ve emirlerime itaat edeceksin."

"Öyle mi dersin? Neden aniden bana neredeyse hoş göründüğünü merak edip duruyordum," dedi düşüncesizce. "Ama olmaz, benim kralım falan değilsin. Tüm o şeytani diktatör tavrından hoşlanmıyorum."

"Eğer Genevieve'in planını uygularsan bir daha hiçbir şeyden hoşlanmayacaksın. Seni öldürmeyi planlıyor."

"Zehirli olduğunu bile bile gidip bir şeyi içmem Brennus," dedi soğukkanlılıkla. "Ben daha çok 'yanımda ne kadar çok adam götürebilirim' diyen türde bir adamım. Bu yüzden fiziken buraya geldiğinde hâlâ burada olabilirim ama Kızıl'ın gittiğinden emin olacağım, çünkü ruhu benim için çok önemli. Onu Sheol'a göndermene izin vermeyeceğim."

Russell'dan istediğini alamayacağını gören Brennus, Reed'e döndü. Ölçüp biçerek ona baktı. "Bu konuda epey sakinsin," diye yorumda bulundu.

"Öyleyim," diyerek kabul etti Reed.

"Burada, bu perişan yeraltı deliğinde ölmeyi planlaması seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu iğrenmiş bir sesle. Eliyle etrafı gösterdi.

"Yerin önemi var mı?" dedi ciddi bir sesle. "O öldüğünde dünya ikimiz için de son bulacak."

"Bunu benden başka tek anlayanın sen olması epey ironik," dedi yumuşak bir sesle Brennus.

"Öyle, değil mi?"

"Onu hayatta tutmak için ikimizin de nedenleri var. Buna bir çözüm bulamaz mıyız?" Yüzü bir şekilde, normalde olduğundan daha solgundu.

"Onu canlı tutmak için nedenim var. Seninse onu ölümsüz yapmak için."

"Çok doğru," dedi iç çekerek. "Bu, canlıyken onu kontrol edemeyeceğim için, yoksa onun canlı kalmasına karşı değilim, çünkü çektiği her erotik nefesten zevk alıyorum."

"Evet, bir de bu var ve bir de sen ruhunu aldıktan sonra aynı olmayacağı gerçeği," dedi Reed ve bir anlığına gözlerini kıstı.

"Rahatsız edici gerçekten."

"Onun ruhunun saflığını seviyorsun," diyen Reed Brennus'u izliyordu.

"Sevmediğim bir şeyi yok ki," dedi dalgın dalgın.

"Russell'a ve bana duyduğu sevgi dışında." Reed'in yeşil gözleri şefkatle beni izliyordu.

"Bunun dışında," dedi yüzünü asan Brennus. "Yani aynı şeyi düşünüyoruz."

"Onu köşeye sıkıştırdığın için tek bir kaçış yolu görüyor. Houghton'daki mağaralarda da böyle olmuş. Senden bulabildiği tek yolla kaçacak."

"Yani bana, eğer onu tekrar elime geçirmek istiyorsam tek seçeneğimin gitmesine izin vermek olduğunu söylüyorsun," dedi dudaklarında imalı bir kıvrılmayla.

"Ya bu ya da ölmesini engellemek için buraya gelmen gerek. Tik, tak, tik, tak. Ya da dışarıdaki tehdidi yok edebilirsin." Reed mükemmel dudaklarında kurnaz bir gülümsemeyle tavsiyede bulunmuştu. "Bu da Genevieve'i kurtarmak için İnikwilere, Sürgünlere ve Werreelere saldırmak demek."

"Yandaşlara saldırmak hoş karşılanmıyor," dedi tepki vermeden.

"Tüm arkadaşlarına hoşça kal de." Reed gülümsedi, çünkü Sürgünlere yine ihanet ederse Gancanaghların onlar tarafından avlanacağını biliyordu.

"Kaçış yolunuzu temizlemek için ne kadar sürem var?" diye sordu acı çeken Brennus.

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?" dedi Reed, duvardaki saate bakıyordu.

"Birkaç saate."

"İkiye ne dersin?"

"Dört."

"Anlaştık."

Brennus yanağını okşamak için uzandı ama eli içimden geçti. "Seni bulamayacağım bir yere gideyim deme Genevieve," dedi gözlerindeki yumuşak bakışla.

"Beni mecbur bırakma," diye mırıldadım.

Kulağıma eğilen Brennus fısıldadı. "Aşkın akılda nasıl tutsak kalabileceğini bilemedim... Sürekli yeni şeyler öğretiyorsun bana Genevieve." Geri çekildiğinde yeşil bakışlarıyla gözlerimi tutsak etmişti.

"Keşke sana, yanmadan önce beni bırakmanı da öğretebilsem," diye fısıldadım.

"Zaten kavruluyorum," dedikten sonra siyah renkli bir hortum dumanının içine düştü.

Aniden tuttuğum nefesimi verdim. "Sürgünleri gönderecek!" diye tısladım. Heyecan içinde Reed'e döndüm.

Hafifçe tebessüm etti. "Hayır, göndermeyecek. Başka bir plan yapmak için vakit kazanıyordu. Artık seni bırakamayacak kadar kendini kaptırdı ancak intihar planıyla onu sarstın." Reed yanıma gelerek yanağımı avucunun içine aldı. "Çabuk karşılık verecek. Saldırıya hazırlıklı olmalıyız. Bence tüm gücüyle saldıracak."

"Gerçekten mi?" Karmaşık duygular yüzünden karnımın altüst olduğunu hissettim.

Reed yanıt veremeden ön caddeye giden girişten uğuldayan bir rüzgâr içeri girdi ve dönerek yağan karı getirdi. "Uuu, dışarısı felaket," dedi Russell titreyerek. "Sürgünlerin bu tür soğuğa alışkın olmadığına eminim."

"Örtbas etmeye çalışıyorlar," diye mırıldandı Reed. Barın girişine doğru ilerledi.

"Ne?" dedi takip eden Russell.

"Böyle bir savaşı ulu orta yapamayız ancak başka çaremiz yok," diye açıklayan Reed merdivenin orada pozisyona geçti.

"Biz derken meleklerden mi bahsediyorsun?" diye sordu Russell. Boştaki duvarda yerini aldıktan sonra başını kaldırıp merdivene baktı.

"Evet, meleklerden bahsediyorum. Sürgünler ulu orta iş yapıyorlar. Hava burada olduklarını gizlemek için değişti. İnsanları sokaktan uzaklaştırıp sıfır görüş yaratacaklar ki bunu onlardan gizleme şansımız olsun," dedi Russell'a bakarak.

"Havayı kim kontrol ediyor ki?" Reed işaret parmağını kaldırıp yukarıyı işaret etti.

"Bu, düşmanlarımıza bir şeyler olacağına dair bir ipucu verecek mi peki?" diye sordum. Onlara katılıp merdivenlerin zirvesini inceledim.

"Evet," dedi Reed. "Brennus havayı değiştiremediğini anlayınca buraya gelip seni çıkarmak için daha çaresiz olacak."

Yukarı sokaktaki bir kamyonun frenleri çığlık attığında Reed dirseğimden tutup beni arkasına aldı. Kamyonun kapıları kapanırken cızırdayan mırıltılar geldi. Gerildim, çünkü bir şeyin geldiğini biliyordum ve soğuk havaya rağmen yüzümün yan tarafından bir damla ter aktı. Ve sonra, sanki birisi mezbahada bir hortum açmış gibi, merdivenlerden aşağıya doğru kırmızı bir çeşmeden akar gibi içeriye kan dolmaya başladı.

"Bu kan mı?" diye sordu gerilen Russell.

"Öyle," dedi Reed, yüzünü ekşitmişti.

"Neden ki?" diye sordum. Dizlerimin dermanı ha kesildi ha kesilecekti.

"Korkutma taktiği mi?" diye sordu Russell umutla.

"Brennus bunun için çok pratik biri," dedi soğukkanlılığını koruyan Reed.

"Bölgesini mi işaretliyor?" diye yine fikir yürüttü Russell.

Tahmin yürüten Reed, "Yem olabilir," dedi.

"Yem mi? Ne için?"

Kamyonun kapıları yine açılıp kapandı, sonra motorun inleyip hemen uzaklaşması kollarımdaki tüyleri dimdik etti.

"Ben de bunu merak ediyorum," dedi Reed ve odadaki her şeyi inceledi. Melek lisanında Anya'yla konuştu. Yayını ve sadağını kanepeden alan Anya bunları vücuduna sabitledi.

GÜM.

"Bu da neydi be?" diye sordu gözlerini kocaman açan Russell, tavandaki kirişlerden aşağıya toz dökülüyordu. Hepimiz aynı anda girişten birkaç adım uzaklaşırken tavana bakıyorduk.

Reed konuştu. "Bilmiyorum."

GÜM.

Tavan aşağıya doğru eğildi ve taşta örümcek ağına benzer çatlaklar oluştu. Harç parçaları zemine düşmüş, sıvayı parçalamıştı. Yüreğim boğazımda bir yere otururken Reed'in kolunu tuttum ve onunla beraber geri çekildim. Tavana bakan Russell konuştu. "Bu iyi olamaz."

GÜM.

Ürkütücü ses yüzünden hepimiz yerimizde sıçradık ve Anya hemen Russell'ın yanına gidip aynı benim Reed'e yaptığım gibi ona tutundu. Tepeden çatı parçalanır gibi korkunç bir ses geldiğinde masalarla sandalyeler titredi ve bar raflarındaki bardaklar düşüp kırıldı. Reed'i beraberimde çekip bir dizimin üzerine çöktüm ve kolumu başımın üzerine kaldırdım, kanatlarım da geri kalanımı şemsiye gibi örtüyordu.

"Kahretsin. Bu çok korkutucu," dedi Russell fısıldayarak. Çömeldiği yerden taş tavana gözlerini dikmiş bakıyordu.

Düşen molozların tekrar eden sesleri yüzünden ellerim titriyordu. Reed bana baktıktan sonra elimi tutup soğuk parmaklarımı dudaklarına götürdü ve öptü. "Buradayım aşkım," dedi beni rahatlatmaya çalışarak.

Başımızın üzerinden, sanki tavana cidden ağır bir şey düşmüş gibi şiddetli bir GÜM sesi gelince refleks olarak başımı eğip dişlerimi gıcırdattım. Elimi bırakan Reed hızla bara gidip kucak dolusu pahalı likörle geri döndü.

"Teşekkürler," dedi Russell. Kahverengi likör şişesini açıp kocaman bir yudum aldı.

"İçmesene Russell," dedi sinirlenen Reed. "Şu masa örtüsünü parçalara ayırıp fitil gibi şişenin birine sok."

"Alkolü boşa harcıyoruz," diye mırıldadı Russell ama Reed'in emrine uydu. "Ateş yaratabileceğimi biliyorsun değil mi?" diye sordu kaşını kaldırarak.

"Evet ama bazılarımız eski usul yapmak zorunda," dedi Reed. Sinirli sinirli şişeyi Russell'm elinden alıp yaptıklarının yanına koydu.

"Reed, bana güvenebilirsin," dedi Russell ciddiyetle.

"Biliyorum. Sen de bana," dedi Reed.

"Eh, güzel o zaman. Güvendeyiz demek ki," dedi aynı ciddiyetle, Anya'yı yanında tutuyordu.

"Al." Russell'a birkaç parça masa örtüsü verdim. "Elinden geldiğince Anya'yı ört ki Gancanaghların kölesi olmasın." Bez bir mendil aldım ve Reed'in yüzünden geçirip başının arkasında bağladığımda bir tren hırsızı gibi göründü.

İşim bittiğinde mükemmel gözlerinin içine baktım, onları bir daha göremeyeceğim diye içim korkuyla dolmuştu. Bezi aşağıya çekip dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve onu tutkuyla öptüm.

O anda çöken tavan yüzünden her yere kiriş ve enkaz düştü. Masalar ağırlık altında yıkıldı ve aynalar kırıldı. Tozda ve havayı saran leş gibi kokuda boğulduğumuz için hepimiz öksürüp tıksırdık. Karanlıkta merdivenlerden bize doğru bir şeyin hareket ettiğini duydum. Bir sırtlanın çıkaracağı türde alçak, genizden gelen kıs kıs gülüşler etrafımızı çepeçevre saran toz bulutunu yardı.

Ses yüzünden taş kesilerek kaynağını aramayı denedim. Merdivenden aşağıya karanlık şekiller inerken birkaç çift göz parıldadı ve ensemdeki tüyler dikildi. Taş basamaklara değen pençe seslerini duyunca çenemi sıktım.

Tepemizden bir tane daha dehşet verici GÜM sesi geldi. Yukarıda ne varsa, o da bize saldırmak istiyordu.

Merdivenin yakınlarındaki parlak gözler yine kıs kıs güldü. "Bunlar da ne?" diye sordum Reed'e.

"Büyüyenler," dedi Reed. Etrafa bakınıp kırık bir sandalye bacağını kavradı.

Russell tir tir titredi. "Neye gülüyorlar?" diye sordu yanımdan.

"Gülmüyorlar. Kimin daha dominant olduğunu tartışıyorlar. Sesin yüksekliği alfanın kim olacağını belirliyor," diye açıkladı Reed.

"Neden bu kadar önemli bu?" diye sordu Russell kısık bir sesle.

"Çünkü Sheol'da, her yerde olduğu gibi yemeği ilk alfa yer."

Bir Büyüyen son basamaktan aşağıya indikten sonra sendeleyerek ilerlediğinde baştan ayağa inceleyip nefesimi verdim. Köpek başının üzerindeki köseleye benzeyen derisi kemik üzerinde gerilmişti. Kulakları vardı ama kâğıt kadar ince ve paçavraya benziyordu, sanki büyük bir şey çiğnemişti. Genel olarak normal bir köpeğin boyutunda olan büyüyen bir tazıya benziyordu ve bir deri bir kemikti.

' kandan beslenmesine izin veremeyiz, çünkü o zaman büyüyorlar," dedi alçak sesle Reed. Cebinden bir çakmak çıkarıp ev yapımı şişelerden birinin fitilini yaktı ve merdivenlere doğru fırlattı. Kırılan şişe biriken kanı ateşe verip alev alev oldu. Duman yükseldiğinde merdivendeki gölgeler daha belirgin hale geldi ve gözlerini üzerime diktiler. Basamakta biriken kanı şakır şakır içmeye başlamışlardı.

"Off, kahretsin! Besleniyorlar!" dedi telaşa kapılan Russell.

Eskiden tiz olan kıkırtılar daha alçak frekansta gelmeye başladı. Bir tane Büyüyen başını kandan kaldırdı ve değişmeye başladı. İrkilip genişlerken arka bacaklarının üzerinde kalktı ve omuriliği dimdik oldu. Eskiden köpeklerinkine benzeyen burnu dümdüz olduğunda insana, hayır, iblise daha çok benzedi.

Bir elf oku yaratan Russell onu Büyüyen'e fırlattı. Göğsünün tam ortasından vurmuştu. Alevler iblisi sarmıştı ama o hareket etmedi, hatta kılını kıpırdatmadı. Bunun yerine yine kıkırdadı, böylece kardeşlerini yanına çağırmıştı.

"Böyle büyüdüklerinde, büyüden neredeyse hiç etkilenmiyorlar Russell," dedi kaşlarını çatan Reed.

"O zaman onu nasıl öldüreceğim?" dedi Russell çaresizce.

"Onları kaba kuvvetle öldüreceksin. Ya kalbini parçalayacaksın ya da başını keseceksin," diye tavsiye verdi.

"Neyle? Silahım mı var?"

"Doğaçlama yap Russell, her şey silah olabilir. Arkamda kal," dedi ona bakmadan. Gözlerini yavaş yavaş odanın içine doğru gelmeye başlayan iblislere kilitlemişti.

Merdivenlerin tepesinden tatlı mı tatlı ahenkli bir ses geldi. "Dişi Serafime dokunmayın," dedi aşağıdaki Büyüyenlere. Karanlık olduğu için karlı kapı girişinde duran hoş meleğin yüz hatlarını zor çıkarabilmiştim. Saçını

dümdüz, kusursuz bir atkuyruğu yapmıştı. Her şey grinin tonları olduğu için rengini seçemedim. Tahmin yürütmem gerekirse Serafim derdim. Kanatlarının şeklinde bir şey vardı, neredeyse asildiler. Fırtına yüzünden kürk kaplı yakası yanağına değiyordu.

Reed bakışlarımı bizi izleyen Sürgün meleğe doğru takip ettiğinde hırladı.

"Evcil hayvanın ne yapması gerektiğini biliyor Larken," dedi Larken'in yanındaki güçlü melek. Kollarını önünde çapraz yapıp tepemizdeki stadyumdan bizi gözlemledi. Kaşlarını çattı. "Epey kırılgan görünüyor ama. Çok kırılgan. Aşağıya inip..."

"Hail." Larken ismini haykırdığında dişi melek uzanıp onu kendi yanına çekti. "Göründüğünden daha güçlü. İlk önce Valerius onu hizaya getirsin. Ona söz verdik."

Larken ne söylediyse Büyüyenlerden gelen palyaço benzeri sesler yüzünden boğuldu. Birkaç saniyede kocaman, güçlü canavarlara dönüşmüşlerdi. Pençeleri parçalamak içindi ve yemek beklentisiyle çenelerinden salya damlıyordu. Etrafa yayılıp odanın merkezinde bulunan tavandaki deliğe doğru bizi geri püskürttüler.

Gerilen Reed kollarını kastı. "Lütfen arkamda kal Evie," dedi alçak bir sesle, tepkimi görmek için bana baktı.

"Söz," dedim başımla onaylayarak.

Reed kanatlarını kocaman açtığında bir an için uçlarda testere gibi olan kara tüylerini görebildim. Elinde sandalyenin bacağını sımsıkı tutan Reed yukarı sıçradı ve yarım saniyede odanın karşısına geçti. Kazığı aşağı doğru savurarak canavarın boynuna soktu ve boğayı öldüren bir matador gibi kafasını boynundan ayırdı. Büyüyen yere devrildi. Pençesini kopartıp solundaki Büyüyen'i kesmek için kullandı. Yaratığın ağzından sıçrayan salya dokunduğu her şeyi asit gibi yaktı. Reed'in en yakınındaki, tüyleri

kabaran Büyüyen Reed'i güçlü kollarının arasına alarak sıktı ve Reed'in kanadını ısırdı.

Yüreğim ağzıma geldi. Yerden kırık bir şişe aldım. Reed başını Büyüyen'in yüzüne doğru geri savurarak canavarı kanadını bırakmaya zorladı. İblis Reed'i ezmeye çalışmaya devam ederken kahkahaları daha tiz geliyordu ve Reed kurtulmaya çalışıyordu. Büyüyen'e doğru koşup bir sandalyeyi tramplen gibi kullandım. Şişeyi tuttuğum elimi öne atarak Büyüyen'in şakağına saplayıp kafatasının üst kısmını kesmeye başladım.

Reed kolların arasından kurtulduğunda Büyüyen yere düştü. Beni arkasına aldığında başka bir Büyüyen öne atılıp ona saldırdı. Boylu boyunca yere serildi. Otururken kendime enerji çekip Büyüyen'e yönelttim ve uzattığım elimden dalga dalga çıkmasına izin verdim. Benden çıkan gücü emen Büyüyen Reed'i parçalarken sadece büyüyormuş gibi göründü.

Yardım için etrafa bakındım ama Russell ve Anya da saldırı altındaydı; etraflarında dönüp duran iki tane Büyüyen'i engellemeye çalışıyorlardı. Russell Anya'yı yanında tutarak Büyüyenlerin aralarına girmemesi için her yana dönüp saldırıyordu.

Kullanmak için başka bir silah bulmak amacıyla bir adım geri atıp zemini inceledim. Reed kendini Büyüyen'in altından çıkarıp onu geri ittirdi ve sonra öne doğru atılıp onu yere düşürdü. Sonraki nefesimde yanıp kavuran sıcaklığı hissedip tüm vücudumu kaçmaya iten kokuyu kokladım. Olduğum yere kilitlenip titredim. Tavandaki deliğe baktığımda, bir adet devasa, koyu kahverengi göz aşağı, bana bakıyordu. Tüylerim ürperdi ve yerimden kımıldayamadım.

Göz delikten geri çekildi. "Russell." Adını haykırmak istemiştim ama dehşete kapılırken sesim bir fısıltıdan daha yüksek çıkmamıştı.

Beni duymuş olmalıydı ama anlık dikkat dağınıklığı yüzünden Büyüyen pençesiyle kolunu kesti.

"Yardımına ihtiyacım var," diye yalvarıp titreyen bacaklarımla delikten uzaklaştım.

"NE?" diye tıslադı, başına gelen saldırıdan kurtulmak için geri çekildi.

"BÜYÜ!" Sesimi bulabilmiştim. Odadaki enerjiyi kendime doğru çekmeye başladım ama pek bir şey yoktu, çünkü benden alınıyordu. Belki dışarıdaki Gancanaghlar yapıyordu bunu, belki de beni fark etmiş olan İfrit. Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kapattım ve dişlerimi gıcırdattım. "BÜYÜYE İHTİYACIMIZ VAR!"

"ÜZERLERİNDE İŞE YARAMIYOR! SADECE ONLARI BÜYÜTÜYOR!" dedi Russell nefes nefese.

"İFRİT!" diye bağırdım. Gözlerimi açtığımda Russell geriye sendeleyip üstünde bir Büyüyen'le yere düştü. Köseleye benzeyen sırtına atlayan Anya altın uçlu bir oku hançer gibi ona sapladı.

İfrit tavandaki delikten kendini küçülterek geçti. Her yönüyle insan sayılırdı ama şu anda boyutu hâlâ küçülmeye devam eden bir devdi. "Valerius," diye fısıldadım. Merdivenlere doğru baktığımda Larken ve Hail'in hayranlık içinde bizi izlediğini gördüm.

"Beni duymuşsun." Valerius'un acımasız gülümsemesi mükemmel dişlerinin bir bölümünü gösterdi. "Kardeşim Valentine mi benden bahsetti acaba?" Artık reklam tabelası boyutuna kadar inmişti ve Times meydanındaki bir reklamdan dışarı çıkmış gibi görünüyordu. Daha önce şekil değiştirme yeteneklerine tanık olmuştum ama yine de beni korkuyla tir tir titretiyordu.

Başını eğen Valerius uzandı ve beni tutup yukarı kaldırdı. Vücudumu yumruğuyla adeta kâğıt bebekmişim gibi ezdi. Yanıma uçarak gelen Reed beni kurtarmak için İfrit'in

parmaklarını açmaya çalıştı. Diğer elini kullanan Valerius başparmağıyla Reed'e vurarak onu fırlattı ve Reed barın oradaki duvara çarptı.

Valerius yine büyümeye başladığında hemen bodrumdan çıktık, tamamen darmaduman ederek ilk katı yıktık. İfrit'in yumruğu biraz gevşemişti, büyük ihtimalle hızla büyüdüğü içindi. Yumruğunu açtığında avucunun içinde durdum ve kar kaplı çatıya çıktığımı gördüm. Sürgün melekler eğimli çatıları kaplamış, gözlerini dikmiş, olacakları bekliyorlardı. Gancanaghlar askeri araçlarla bu caddenin tüm girişlerini kapatmışlardı. Görebildiğim kadarıyla ne insan ne de araba vardı, belki de nedeni neredeyse bir metre karın her şeyi örtmüş olmasıydı.

Valerius konuştuğunda kıvrılan kavurucu nefesi havada uçuşan karları eritti. "SEN VALENTİNE'İN ÖLÜMÜ İÇİN PAZARLIK YAPAN MELEZSİN."

Dudaklarından çıkan nefesin ateşinden korunmak için kanatlarım yükseldi. Yanan tüylerimin tüten kokusu burnuma geldi. "ARKADAŞLARIMA İŞKENCE ETTİ!" diye karşılık verdim ve tepkisini görmek için kanadımı biraz aşağıya indirdim.

"O BİR PRENSTİ!" dedi öfkeyle. Ateşin asıl yükünü kanatlarım aldı.

"ŞEYTANİ PİÇİN TEKİYDİ!" diye bağırdım. Başarısızca öfkesini taklit etmeye çalışmıştım.

Uzaklardan bir yerden yüksek bir boru sesi geldi. Sonraki an, elektrik tellerinin üzerine dizilmiş kargalar gibi eğimli çatılara tünemiş Sürgün melekler uçmaya başladı. Panik içinde kanatlarını çırpıp şaşkın şaşkın etrafa dağıldılar. Boru yine çalındığında ilgilerini çekmek için bir sinyal gibiydi. Sürgün melekler havada kıpırdamadan duruyor ve kasvetli yüz ifadeleriyle yukarıdaki gökyüzünü inceliyorlardı.

Kanadımın altından göz ucuyla başımın üzerindeki

Valerius'un yüzüne baktığımda, onun da yukarıdaki gökyüzünü sus pus incelediğini gördüm.

Pat. Ses yakınımızda uçan bir Sürgünün göğsüne saplanan oktan gelmişti. Okun sapında rüzgârdan titreyen kırmızı tüyler üzerinde savaş ilanı gibi dimdik duruyordu. *Pat, pat, pat, pat, pat!* Göğsüne birkaç tane daha ok saplandı ve ağzından kan gelirken yere doğru serbest düşüşe geçti.

Kanatlarımı yüzümden geri çekip duruşumu düzelttiğimde güçlü kollar son sürat etrafıma dolanırken ve beni devasa İfrit'in kemikleri ezen tutuşundan alırken darbenin kuvvetini bütünüyle hissettim.

"OFFF." Ciğerlerimdeki hava aniden boşaldığında nefesimi verdim.

"Özür dilerim aşkım," dedi Reed. Dişlerini gıcırdatıp hedefleri olarak bize odaklanmış olan Sürgünlerin kollarının arasından kaçtı.

Kıl payı bizi kaçıran güzel Sürgün meleğin siyah saçı tenime dokundu. Güçlü elleri beni Reed'in kolları arasından koparıp almayı denedi ama başka bir melek sırtına atladığında ellerini çekti. Sarışın ilahi melek Sürgünün boğazından bir hançer geçirip kesti; uçuş hızından dolayı kan göğsüne geldiğinde yüzünde acımasız bir ifade vardı.

"Bu da kimdi?" dedim nefesimi vererek. Sarışın meleğin kendini ölü melekten ittirip başka bir Sürgünün üzerine atlamasını izledim.

"Tau'nun ordusundan biri," dedi Reed. Bizi ikiye kesmek üzere olan paladan kaçmak için aşağıya kaydı. İlahi ve Sürgün melekler kanlı bir savaşa tutuşmuş olduğu için etrafımızda kıyamet kopuyordu.

Arkamıza baktığımda Valerius'un yine şekil değiştirdiğini gördüm. Kollarından pterodaktilinkilere benzeyen kanatlar çıkarıyordu ve yaklaşık olarak beş metreye kadar küçülmüştü.

Reed'e "ARKAMIZDA!" diye bağırarak uyarı verdim ama Valerius bize saldırdı. Reed'e yumruğunun tersiyle vurup dönerek yere düşmemize neden oldu. Aşağıdaki karla kaplı caddeye düşüşümüzün kontrolünü ele almayı beceren Reed kanatlarını kocaman açıp zikzak çizerek binaların arasından kaymaya başladı.

Valerius Reed'in bacaklarına saldırdığında dengemizi kaybettik. Yere pat diye düştükten sonra kar ve buzun üzerinde yuvarlanıp kaydık. Yumuşakça yanıma inen İfrit kazağımın yakasından tutarak beni ayağa kaldırdı ve göz hizasına getirdi.

Park halindeki bir arabayı kaldıran Reed bunu Valerius'un sırtına fırlattı. Arabanın tavanı İfrit'in arkasına çarptığında içeri göçtü ama canavar çarpışmayı neredeyse fark etmemişti bile. Arabayı sallanarak sırtından düşürdükten sonra arkasını döndü ve Reed'e doğru kavuran nefesini soludu. Reed'in göğsü ve yüzünü korumak için kaldırdığı kolu yanmıştı. Istırap çektiğini biliyordum ama çıt çıkarmadı. Bunun yerine, hasar görmüş arabadan aldığı bir parçayla İfrit'e doğru koştu.

Valerius hafiften sıkkın göründü. Reed'i umursamayan canavar bana döndü. "Valentine'in ölümünden zevk aldın mı?" diye tısladı. Önüne uzattığı kolunu biraz daha yukarıya kaldırdı. Diğer eliyle arkasına uzanarak Reed'i sırtından alıp boynundan tutarak onu önünde salladı.

"Bu senin *aspire*'ın mı?" diye sordu bana, yüzünü ekşitip kaşlarını çatmıştı. Çaresizce kendime enerji çekmeye çalıştığımda beni yaktığını hissettim. "Cevap ver bana!" dedi sıktığı dişlerinin arasından. Vahşice beni salladı.

"EVET! BENİM *ASPIRE*'IM!" diye bağırdım ona.

Kaşlarını çatıp hırladı. "O zaman Valentine için bedelim o."

Biriktirdiğim enerjiyi bırakırken fısıldadım. "Buz olur

ateş, gerçek ve soğuk. Dondur onu hemen, başımıza bir şey gelmeden..."

Çatırdayan buz Valerius'un kolundan yukarı çıkarak onu kaskatı yapıp her yanını kapladı. Saniyeler içinde beş metrelik bir buz heykeline benziyordu. Reed yumruğuyla Valerius'un eline vurdu ve İfrit'in uzvunu kopardı. Aşağıya inerek ayaklarının üzerine kondu. Yine yumruğunu kullanarak beni yukarıda tutan elini kırıp kopardı. Kollarıyla beni yakaladığında kendisine sımsıkı bastırdı.

"İfritleri öldürebiliyorsun Evie," diye kulağıma fısıldadı. Sesi şaşkın gelmişti. "Bu bir sınavdı. Sürgünler öldürebiliyor musun görmek istedi."

"Yani sence İfrit'i Brennus göndermedi mi?" Her an şoka girebilirmişim gibi hissediyordum. Nazikçe çekilen Reed beni bıraktı.

"Bence Brennus kontrolü kaybediyor. Sürgünler de seni istiyor ve burada olmadığı için onları durduramıyor. Barın arkasındaki iki Sürgün, Larken ve Hail, Brennus gelmeden önce seni kaçırmayı deniyorlardı. Buraya gelmesini bile engelleyebilirler." Etrafa bakınıp çevreyi inceledi.

Kara bata çıka parçalanmış arabaya gidip çelik bir parça kopardı. Beysbol sopası gibi kullanarak Valerius'un buzdan heykeline salladı ve onu binbir parçaya ayırdı.

"Brennus seni istiyor Genevieve ve biz haklıyız. *Aingeal*'lara güvenebileceğin tek konu, canları ne zaman isterse sana ihanet edebilecekleridir," dedi yirmi metre kadar uzaktaki sokak lambasının altında duran Lonan. "Brennus sana kafayı taktı. Seni *aingeal*'ından uzaklaştırma riskini almaya gönüllü. Onu öldürüp yüreğinden silmeye." Reed'e dönerek ona hitap etti. "Ölmeni istiyor." Bakışlarını bana çevirdi. "Ve senin kraliçesi olmanı istiyor. Tüm bu karmaşanın nedenini öğrenmeye hazırız. Bize kendini tattır ve yine bizlerden biri olmana izin verelim."

Önüme geçen Reed vücuduyla beni Lonan, Cavan ve Alastar'dan korudu. *Tık, tık, tık.* Önümüzdeki Gancanaghların dişleri çıkmıştı.

"Aptal olma Lonan." Onlar etrafımıza yayılırken yalvardım.

Reed dövme çelikten sokak lambasına uzanıp zeminden söktü. Kocaman ışıklar parıldayıp cızırdadı ve ışık sönerken lambanın bitiminden elektrik kaçtı. Kolayca önümüzde sallayıp Lonan'a şeytanice sırıttı. Lonan da karşılık olarak sırıtıp cebinden bir düdük çıkardı. Bunu dudağına götürdü ve çaldı. Kollarımdaki tüyler diken diken olurken Reed dimdik durdu ve sokak lambasını alçalttı. Saniyeler içinde Sürgün Güçler ve Başmelekler, etrafımızdaki park edilmiş arabaların üstüne ve dükkân saçaklarının altına inmeye başladı.

On saniye kadar kısa bir sürede yüze karşı bir gibi bir sayıyla karşı karşıya kaldığımızda yüreğimin ritmi aklımdaki düşüncelerden daha hızlıydı. Dünyamın dönerek kontrolden çıktığını fark ettiğimde tek dizimin üzerine çömeldim ve parlak, beyaz kopyamın vücudumdan çıkışını izledim. Uçarak gittiği yönü gördüğüme şaşırdım. Dümdüz yukarı çıkmıştı.

Reed'le beraber yavaş yavaş geri çekilerek arkamızdaki kapalı dükkânın karanlığına sığındık. Elini kaldıran Lonan aramızdaki tüm karı eritti. Bize ilk önce, şahinlere benzeyen kanatları olan pişkin bir Sürgün Güç meleği yaklaştı. Enerji çekip büyümü ona yöneltirken duyulmayan sözler fısıldadım.

Büyü ona çarptığında kıyafetlerinin içinde küçülmeye başladı. Bahçe cücesi kadar küçüldüğünde ayakkabıları bollaştı ve kazağı üzerinde dev bir elbise oldu. Dehşet içinde bana baktıktan sonra Reed sokak lambasıyla karnına vurup onu otoparktan dışarı fırlattı.

Büyümün meleklerin üzerinde işe yaradığına tanık olan Sürgünlerden şaşkınlık feryatları geldi. Onlara dönüp enerjiyi fırlattım ve kendi uydurduğum "iç dış" büyüsünü fısıldadım. Birkaç tanesine vurduğumda Sürgün melekler dizlerinin üzerine düşüp ağızlarından içlerindekileri kusmaya başladılar.

Ama bundan bir saniye sonra Sürgün bir Başmelek otomatik silahını üzerimize çevirip bizi kurşun yağmuruna tuttu. Kurşunların bana gelmesini engelleyen Reed'in göğsüne birkaç tane saplandı ve arkaya doğru sendeleyerek acı içinde yere düştü. Kurşunlardan kaçmak için şekil değiştirebilirdi ama yapmadı, çünkü o zaman ben vurulurdum. Benim için yemişti o kurşunları. Reed'in dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştığını gördüğümde endişe yüzünden nefesim kesildi.

Başımı kaldırdığımda o Başmelek silahını bana doğrulttu. Sağ tarafımdaki kaburgaların hemen aşağısını vurduğunda memnuniyetle gözlerini kıstı. Darbe yüzünden geri gittim ve tuttuğum enerjinin çoğunu serbest bıraktım. Elimde kalan azıcık enerjiyle elimi kaldırıp düşmanlarımla arama hemen büyülü bir duvar inşa ettim; kurşunları tele takılan sinekler gibi durduruyordu.

Hızla nefes alıp vererek yan tarafımı tuttum ve geri gittim. Reed'in önünde ayakta kalmaya çalışıyordum. Parmaklarımın arasından akan sıcak kan uyuşmuş elimi ısıtıyordu.

Birkaç tane Sürgün hiç vakit kaybetmeden bize saldırdı ama büyümle yarattığım duvara çarpmadan bana en fazla birkaç metre yaklaşabildiklerini fark ettiler. Birkaç tane Sürgün melek etrafımızda dolanıp savunmamda bir zayıflık aradı. Korkutmak için onlara hırladım.

Sonra sığınağımı elimden almayı deneyen Conan benden enerji almaya kalkıştığı için tenim titreyen enerjiyle

karıncalandı. Hemen gözlerinin içine bakıp onları uzakta tutmak için tüm varlığımla enerji için mücadele ettim.

Reed yanımda sendeleyip düştü ve sonra ayağa kalktı. Benim için göğsüne yediği üç tane kurşun deliğinden kan akıyordu. Ayakta kalmak için çabaladığını gördüğümde içimdeki bir şeyin yırtıldığını hissettim. Reed'in acı çektiğini gördüğümde alevlenmişti. Yavaşça dimdik durdum, bu sırada içimdeki acı ipliği her an biraz daha geriliyordu. Acı katlanılmaz eşiğe vardığında ip koptu ve sanki yüreğim göğsümden koparılıyormuş gibi hissettim. Hiç düşünmeden artık enerji için savaşmam gerekmediğini fark ettim. Kendi isteğiyle geliyordu bana. Kafiyeli sözleri fısıldamadım, çünkü onlara ihtiyacım falan yoktu. Bu ilkel durumumda onlar sadece anlamsız birer sözcüktüler. Bunun yerine saf, çiğ insan öfkesini saldım.

Parlak, gökyüzünü beyaza boyayacak kadar güçlü bir ışık ellerimden çıktı ve Sürgünlerle Gancanaghlara doğru beyaz bir ateş yolu yarattı. Bazılarını tamamen yaktığı için geriye sadece yerde cesetlerinin gölgeleri kaldı. Yanmış meleklerin bulutlardan dökülen küllerinin yağan kara karıştığını gördüm. Ne olduğunu fark edemeden yere düştüm.

Reed harap olmuş vücudumu kendisine doğru çekerken yanağımın yanına kar toplandı. Başımı bacağının üzerine koyup saçımı okşarken dükkânın kapısına yaslandı. Etrafımızı çarpan kanatlar sardı. Melekleri görmek için başımı kaldıramadım. Bize yaklaşan birini uyarmak için Reed hırladı. Tek görebildiğim kara botları ve kırmızı kanatlarının alt kısmıydı.

Derinden gelen erkeksi bir ses duydum. "Evie elçisini bana gönderdi. O benim kızım."

BÖLÜM 12

Sağanüstü drew

Sıcak nefesi duman gibi etrafımda daireler çizip soğuk havaya karıştı. Pıt... Pıt... Parmak uçlarımdan damlayan kan, karla kaplı kaldırımdaki ayağımın yanını kırmızıya boyadı. Crestwood'daki saat kulesi karanlıkta bana bir uyarı yolladı. DONG... DONG... DONG... diye inlemişti ama kulağa daha çok KAÇ... KAÇ... KAÇ... dermiş gibi geldi.

Kısık, ahenkli ve vurgulu sesler rüyamdaki vahşi ölümü böldü. Aniden kâbustan uyanıp yan tarafıma sarıldım ve kendimi savunmak için ayağa kalmayı denedim. Güçlü bir el beni geri yatırdığında ona hırladım. Beni engelleyen eli tutup tepemde bulanık gördüğüm yüzlere odaklanmaya çalıştım.

"Uzaklaş," diye hırlarken eli yine ittirdim. Meraklı gözleri olan yabancı melek yüzleri başımın etrafına toplandı. Arkama dönerek odayı inceledim. Burası eski bir kuleydi; tuğla odada Orta Çağ'a ait zırhlar, üzerlerinde siyah haçlar olan tunikler vardı.

Daha önce engellediğim el beni yavaşça kaldırdı ve masadan aşağıya inerek ayaklarımın üzerinde durmama izin verdi. Arkaya doğru sendelediğimde sırtım soğuk bir duvara değdi ve sıra sıra dizilmiş yuvarlak pencereleri inceledim. Gözlerimi beni saran beş tane Güç meleğine çevirdim ve elinde neşter tutan meleğe pis pis baktım. O

anda aklımdan öldürme planları geçtiği için geriye hangi yöntemle savaşmak istediğimi seçmek kaldı sadece.

Meleklerden biri yine ahenkli dilde benimle konuştu.

Başımı hemen onun tarafına çevirerek kanatlarımı kocaman açtım. Fısıldadım. "Bu bir müzikal değil... Seni öldürmek üzereyim." Tahta bir sandalye alıp duvara vurdum ve parçalanmış tahtaları iki elimle tuttum. Savunma pozisyonuna geçtiğimde bunu okudular ve huzursuz ifadelerle birbirlerine baktılar.

"Neredeyim? Reed nerede?" diye sordum. İlk hareket edeni kazıkla yaralayacakmışım gibi elimi kaldırdım ki bunu yapacaktım. En uzaktaki duvarda olan kapıya doğru yavaş yavaş ilerledim ve şaşkın yüzlerle beni izlediklerini gördüm.

"Brama Mostowa'dasın. Yatman gerek," dedi Güçlerden biri. Yumuşak bir sesle konuşup masayı göstermişti.

"Crestwood'da mıyız?" diye sordum. Mimari Polonya gibi görünse de emin olmam gerekiyordu.

Melek kaşlarını çattı. "Hayır. Torun," diyerek açıklığa kavuşturdu.

Gözlerim yine odağını kaybetti. Gözlerimi ovuşturmak için bir elimi kaldırdığımda, sanki ateşe dokunmuşum gibi yanmış olduğunu fark ettim. Aklım bulanık halde buraya nasıl geldiğimi ve biraz önce gördüğüm kâbusu hatırlamaya çalıştım. Melekler kısık sesle yine kendi dillerinde konuşmaya başlayınca gerildim.

"Aklınızda her ne varsa... sakın ha!" diye onları uyardım, bir planları olduğunu fark etmiştim.

"Kaburgaların kırık ve vuruldun," dedi neşterli Güç, bıçağıyla beni gösterdi. "Birleştirmek için uğraştığım yeri açacaksın."

Aşağıya uzandığımda göğüslerimi ve bedenimi örten gazlı bezlere dokundum. Sadece iç çamaşırı ve gazlı bez

giydiğimi fark etmiştim. Hırladım. "Yarı çıplak uyanmaktan nefret ederim."

Bu içlerinden birini güldürdü. Kazıklarımdan birini ona fırlattığımda kolayca yakaladı fakat kaşlarını çatmıştı. "Reed nerede?" diye daha sert bir sesle tekrar ettim, diğer kazığı hâlâ sağa sola sallıyordum.

"Dövüşüyor," dedi neşterli, sonra bıçağı masanın üzerine bıraktı. Bileğiyle arkamdaki kapıyı işaret etti. Yine pencereye yaklaşıp göz ucuyla dışarıya baktım. Nehrin yakınlarındaki şehri saran kule kapılarından birindeydik.

Karla kaplı meleklerin yukarıdaki antik tahkimata inip uçuşa geçtiğini gördüğümde parmaklarımla pencerenin çerçevesini sıktım. Şehir aniden çakan ışıklar altında kalıyordu ama kar fırtınası yüzünden fazla görünmüyordu. Rüzgârla uzaktan gelen büyüyü kokladığımda yüreğim göğsümde acı vererek attı. Kendimi duvardan ittirip uzun adımlarla kapıya gittim.

Hızla kapıyı açtığımda diğer taraftaki meleğe çarptım. Phaedrus bana sarılıp kendisine çekti. Baykuşa benzeyen kanatlarını kaplayan yumuşacık tüyleri hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Phaedrus! Burada ne..." Gerileyip bana birkaç parça kıyafet gösterdiğinde sustum. "SENİ SEVİYORUM!" diye haykırdım.

"Biliyorum," dedi. Kara gözleriyle bana baktığında düşüncelerimi duyabildiğini hatırladım. "Seni gördüğüme sevindim," dedi kısık bir sesle. Arkamdaki meleklere doğru elini kaldırdı. "Onunla ben konuşurum."

Yüzünü okuduğumda en son birbirimizi gördüğümüz zamanı hatırladığını anlamıştım. İfrit Valentine'in Russell ve Brownie'yi esir tuttuğu kilisenin dışındaki yoldaydı. Ben kiliseye giderken Phaedrus beni orada bırakmak zorunda kalmıştı. O an yüzünden çektiği azap hâlâ orada,

yüz ifadesindeydi. O bir Erdem meleğiydi ve mucizeler gerçekleştiriyordu. Ancak o görev sadece benim içindi ve bu hâlâ onun yüreğine dert oluyordu.

Nazikçe ona sarılıp kulağına fısıldadım. "Ne zaman ihtiyacım olsa ortaya çıkıveriyorsun." Ondan uzaklaşıp bana verdiği kıyafetleri giymeye başladım. "Buraya benim için mi gönderildin?" diye sordum. Yine mucize görevi ben miyim diye merak ediyordum.

"Evet, öyle sayılır. Tau'yla beraber geldim," dedi.

"Tau mu? Burada mı?" diye mırıldadım, boğazıma bir yumrunun oturduğunu hissettim.

"Seni sokaktan içeri getirdi ama sonra dövüşmek için geri gitti. Reed de onunla."

Paniğe kapıldım. "Ama Reed vurulmuştu..."

"Bir Güç meleğini dövüşmek için yetersiz kılmaya birkaç kurşundan fazlası gerekir," dedi rahatlatan bir sesle.

"Peki ya Russell ve Anya?" diye sordum içim korkuyla dolarken.

"Reed onları aramaya çıktı."

"Nerede olduklarını biliyor musun?" Telaşa kapılmıştım.

"Hayır ama sen biliyorsun," diye karşılık verip elimi tuttu. Yanıklar yüzünden kabarmış olduğu için acıyla irkildim.

"Evie!" dedi ellerimi gören Phaedrus. "Ne..."

"Sanırım Lonan'ı yakarak öldürdüm," dedim ciddi ciddi. *Lonan'ı öldürdüm, onu bir avuç toza çevirdim. Bunu şimdi düşünme,* diye uyardım kendimi.

Elini omzuma koyan Phaedrus beni koridordan aşağıya götürüp başka bir odaya soktu. İçinde masa ve birkaç sandalye olan bir ofisti. Yıpranmış zeminin üzerine serilmiş güzel ve süslü halıya gidip üzerine oturdu. Takip edip bağdaş kurarak oturdum ve yan tarafım acıdığı için kaskatı halde onun yüzüne baktım.

"Kontrol edebileceğin bir kopyaya ihtiyacımız var," diyerek tavsiyede bulundu. "Russell'ın enerjisini takip ederek ona ulaşacak bir kopyaya. Ona nerede olduğunu sorup başka bir kopyayı da Reed'e göndererek onu Russell'a yönlendirebilirsin."

"Ben Gancanaghlarlayken bunu Russell'a öğretmiş miydin?" Sistemime karışan adrenalinle savaşabileyim diye düzgünce nefes alıp vermeye çalıştım. Sakin kalmam gerekiyordu.

"Yardım ettim," dedi alçak gönüllü davranan Phaedrus.

"Peki... Kopyaya dönelim," diye mırıldayıp arındıran bir nefes aldım. "Bunların üzerinde daha çok çalışmam gerekirdi."

"Hayatta kalmak daha önemli ve şu anda güçsüz olduğun için odaklanman gerek."

Meditasyon haline ulaşmayı denedikten sonra bir anda ilk kopyam içimden çıkıp yok oldu. Saçlarımı yüzümden geriye tarayıp yine denedim.

İçimden çıkan diğer kopya bir anlığına altın bir parıltıya bürünmüştü. Onu kontrol etmeye çalışırken alnımda ter birikti. Onu kule kapısının duvarından çıkarıp aşağıdaki, loş aydınlatılmış soğuk sokaklara doğru uçurdum. Süzülürken kanatlarını iki yana açmış, benden daha hızlı uçuyordu, çünkü yer çekimi, ağırlık, kuvvet gibi normalde beni sınırlayan şeyler vardı.

Onun gözlerinden etrafı izlerken sanki kuantum fiziği dersi alıyordum. Her şey enerjiydi. Herkes ve her şeyin kendi imzasıyla onu kullanma yöntemi vardı ancak her şey temelde bağlantılıydı. Bu bağlamda, kopyamın bu geniş bir bilinç ağacında Russell'ın tam olarak nerede olduğunu bilmesi pek şaşırtıcı değildi.

Bilincim bir yana, varlığım Sürgün melekleri huzursuz etmişti. Kopyam dikkat çekmişti ve azimle beni takip eden iki kişi edinmiştim. Bir an için yavaşlayıp bir noktada

havada durdum ve beni yakalamalarına izin verdim. Onları Russell'a götürmek istemiyordum.

Onlar gibi kanatlarımı çırpmaya ihtiyacım yoktu. Bu, dümdüz siyah saçları olan somurtkan Sürgün Başmeleği rahatsız etmişti. Yanındaki Güç kılıcını bana savurup görüntümün havada işgal ettiği yeri kesti.

"Pes et," dedim Sürgün Güç meleğine. Aynı sonucu alarak kılıcını savurmaya devam edişini seyrettim.

Ama Sürgün Başmelek benimle konuştu. "Nasıl teslim olabilirim?"

Soru soruşundaki özlem yüzünden gözlerim aniden yüzüne gitti.

"Lütfen..." Daha fazla konuşamamıştı; yüzünde işkence çeken bir ifade vardı.

"Bilmiyorum," dedim. İçinde gördüğüm keder yüzünden gözlerim yaşarmıştı.

"Eve dönmek istiyorum," dedi çok iyi bildiğim bir bıkkınlıkla.

"Ben de," diyerek nefesimi verdim.

Sürgün Güç kılıcını yine bana savurduğunda üzgün bakışlı Başmelek beni savundu. Kılıcını kullanarak tek bir darbeyle diğerinin başını vücudundan ayırdı. Fışkıran kan içimden geçerken meleğin cesedi ağır çekimmiş gibi yere düşmeye başladı.

Uğuldayan rüzgâr ve kar Başmeleğin saçını geriye doğru uçururken gözlerinin içine baktım. Daha önce bir Sürgünde görmediğim bir şey görmüştüm: pişmanlık. "Bana nasıl boyun eğeceğimi söyle," diye yalvardı bana. Yanıt için görüntüme bakarken yüzü binbir parçaydı.

"Üzgünüm ama bir yolu varsa bile... bunu bilmiyorum." Yardım edemediğim için güçsüz hissettim.

"Peki ya orduna katılırsam?" diye sordu kahverengi gözleriyle yalvarırken.

"Ordum mu? Ordum falan yok benim."

"Bu senin ordun." Kollarını kocaman açıp etrafımızda gerçekleşen tüm katliamı ve karmaşayı gösterdi.

"Hayır," diye inkâr ettim başımı sallayarak. "Onlar beni takip etmiyorlar."

"İki taraf da buraya senin için geldi. Seni takip edeceğiz. *Yarım olan*, çoğumuz seni takip edeceğiz."

"Melezi tercih ediyorum," dedim düşünmeden.

"Adın ne önemi var ki?" diye sordu yorgun bir tavırla. "Hiçbirimizin sahip olmadığı bir güç var elinde. Bu orduya liderlik yapabilirsin; sadece ilahilere değil, hepimize."

"Ama birbirimizle savaşıyoruz."

"Ben seni takip ederdim," dedi hiç bahane aramadan.

"Nereye?"

"Eve."

"Anlamıyorum..." Gözlerinde bir şey gördüğüm için sustum. Sanki umuttu. "Cennete dönmek için yardımımı mı istiyorsun?"

"Düşünür müydün?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

Uyuşuk uyuşuk başımla onayladım ve dudaklarının kenarlarına bir gülümseme tam oturmuştu ki ilahi bir Güç meleği arkasında durdu. Kılıcını Sürgün meleğin sırtından geçirip önünden çıkardı. Ağzından kan akmıştı ama gülümsemesi yüzünden düşmedi.

"HAYIR! YAPMA!" diye haykırdım. Korkarak ölen Sürgün meleğe uzandım ama kopyamın eli içinden geçti.

"Yaralandın mı?" diye sordu ilahi melek bana. Sürgün Başmelek çuval gibi yere düşüyordu. Ölü ve paramparçaydı. Tek yapabildiğim kopyamın başını sallayıp arkasını döndürmek oldu. Odağımı kaybettiğim için kopyamın görüşü soldu.

Phaedrus bana dokunup konuştu. "Odağını koru Evie. Russell'ı bulman gerek. Sana ihtiyacı var."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapalı tuttum ve küt küt atan kalbimi sakinleştirmeyi denedim. Saniyeler içinde yine tüm bilincim kopyamın içindeydi. Etrafa uzandığımda şehrin merkezine doğru bir çekim hissettim. Elimden gelen son hızla enerji çekimine doğru yol aldım ve kopyam bir saat kulesine, siyah, üzerinde altın rengi, on iki köşeli yıldızın olduğu saatin içinden geçerek girdi.

Russell ve Anya'yı saat kulesinin içindeki merdivenlerde buldum; her taraftan üzerlerine Sürgün melek yağarken onlarla mücadele ediyorlardı.

"Onları buldum," dedim yanımda duran Phaedrus'a.

"Güzel. Neredeler?"

"Saat kulesi. Siyah, üzerinde altın yıldız olan saati var," diyerek tarif ettim.

"Belediye Sarayı," diye atıldı Phaedrus hemen. "Başka bir kopya yaratıp bu bilgiyi Reed'e göndermelisin."

"Bu mümkün mü? Offf..." dedim Anya'nın baldırının kesildiğini gördüğümde.

Kopyamı Russell ve Anya'nın başının üzerindeki merdivenin tırabzanına çıkardım. Sürgünlerin dikkatini çekmek için ellerimi sallayıp bağırdım. "HEY! ŞEYTANİ UCUBELER, BURADAYIM!"

Anya'yı saran Sürgünler beni görür görmez, hemen tırabzanın kenarından atlayıp dönen merdivenin etrafındaki açık alanda süzüldüm. Yaralı bir kuş gibi yere doğru sahte düşüşüm yüzünden hepsi Russell ve Anya'yı bırakıp beni takip etti.

"Hayattasın," dedi Russell'ın kopyası, bir an sonra yanıma düşmüştü.

"*Brama Mostowa*'dayım. Nehrin yanındaki Orta Çağ'a ait kule," deyip rahatlayarak gülümsedim.

"Ah, köprü kapısı," diye çevirdi benim için. Muhtemelen altı yüz yıl önceki anılarından hatırlamıştı. "Güzel,

ha?" diye sordu yanımdan. Belediye Sarayı'nın mermer kaplı zeminine dokundu.

"Güzel mi? O kadar da değil. Daha çok Orta Çağ'daki bir hapishaneyle ofis binasının karışımı gibi. Ancak güzel bir yanı var, o da Sürgün falan yok."

"Bana harika göründü. Sadece oraya gitmek için yardıma ihtiyacım var," dedi kaşlarını çatarak. "Dışarıdan buram buram çürümüş Sürgün kokusu geliyor ve Anya benimle. Gidip ona destek çıkmam lazım." Vücudunu ve Anya'yı bıraktığı yeri gösterdi. "Sanırım yaralandı."

Sürgünler kopyalarımıza silahlarıyla saldırmaya başladı ama umurumuzda olmadılar.

"Reed'e nerede olduğunu söylerim; belki yardım edebilir," dedim hemen.

"Tamam," dedi Russell ve kopyası ortadan yok oldu. Etrafımızdaki Sürgünler hayal kırıklığıyla hırladılar.

"Phaedrus, bu kopyada kalmam gerekiyor ki Sürgünler yukarı çıkıp Russell'a ulaşmayı denemesin..." diye başladım.

"Parçala o zaman," diye nazik bir sesle tavsiyede bulundu, sanki aklımın içindeki bir sesti.

"Ne yapayım?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Sanki kırık cam parçalarıymış gibi bölünmeni istiyorum. Şu anda içinde bulunduğun kopyanın bir parçasını Reed'e gönder," diyerek açıkladı. "Senden gelen hafif bir fısıltı olacak ama hissetmesi, duyması, koklayıp takip etmesi yeterli."

"Bir parçamı," diye mırıldadım. Afallamıştım, keşke biraz daha Russell'a benzeseydim. Düşünmek yerine yapsaydım. "Parçalan..." Bir şey olmadı. "Kırıl..."

"Reed'in başı belada olabilir. En kısa sürede ona ulaşmalısın," dedi Phaedrus'un sesi zihnimde.

Hemen bir çatırtı hissettim. Kollarımdan yukarıya yavaş yavaş çatlaklar belirdi ve içlerinden ışık parıldamaya

başladı. Etrafımı saran Sürgünler bir adım geri çekilip akıllarının almadığı şeyden kendilerini uzaklaştırdılar. Yüreğimin olduğu yerden bir parça kopyamdan ayrıldı. Altın renginde parlayan yumuşak küre kısa süreliğine Sürgün meleklerin önünde havada durduktan sonra kahverengi tuğla duvarın yanından süratle fırladı.

Sürgünler etrafımı sarmaya devam ediyordu. Pis pis konuşmalarını önemsememeyi denedim, çünkü bana ve ruhuma yapacakları öd kopartacak cinstendi. Phaedrus'un elimi tuttuğunda Sürgünlerin ne söylediğini, aklımdaki düşünceleri okuduğu için duyabildiğini anladım. Sonra büyü yapılmış gibi hepsi konuşmayı kesti ve iki tanesi parçalara bölünmüş halde yerde hareketsiz yattı. Üstü başı kıyıma bulanmış Reed karşımda dikilmiş, kopyamın gözlerinin içine bakarken birkaç tane ilahi melek etrafımızı sarmış, Sürgün melekleri kesip biçiyordu.

"Burada ne yapıyorsun aşkım?" diye sordu Reed.

Yukarıyı işaret edip konuştum. "Russell ve Anya orada."

Dudaklarında bir tebessümle yukarıya seslendi. "Russell?"

"Efendim! Şimdi mi yardıma geliyorsun?" diye sordu yüzünü ekşiterek; yukarıdaki kulenin tırabzanından aşağıya bakıyordu. "Çünkü hepiniz ortadan kaybolduktan sonra o ucube iblislerden biri beni neredeyse yiyordu!"

"Bir Büyüyen seni neredeyse yedi mi?" diye sordu sesinde neşeyle.

"Evet, neyse ya. Bu komik değil!" diye bağırdı aşağıya doğru, sesi kızgın geliyordu. "Bir dahaki sefere Zee'yi istiyorum."

"En kudretli katil ben olduğum için bu doğal," dedi Reed'in arkasında Zephyr.

Kucağında Anya'yı taşıyarak kuleden aşağıya uçtu Russell. "Zee!" dedi sırıtarak.

"Russell," dedi Zephyr. Elini Russell'ın omzuna koyduğunda sesi biraz gergindi. "En son seni gördüğümde bir Gancanagh seni yiyordu."

"Çok lezizim, hep ondan," dedi yılışık bir sırıtışla Russell ve Zephyr elini indirdi. "Buns da geldi mi?" diye sordu.

"Yakınlarda ama savaşmıyor," dedi kaşlarını çatan Zephyr. "En azından öyle olsa iyi olur. Kule kapısında kalması söylendi ona."

"Sıyırdı mı peki?" dedi Russell sırıtarak. "Anlarsın ya, hani adada portalını açıp onu tam savaştan önce güvenli eve gönderdiğin için?"

"Neyi sıyırdı mı?" diye karşılık verdi kaşlarını çatarak.

"Aklını kaçıracak kadar öfkelendi mi demek istiyorum."

"Evet," diye hemen başıyla onayladı. "O zamandan beri bana tatlım demedi."

"Oooo." Başını eğip yüzünü ekşitti. "Facia."

"Öyle," diyerek kabullendi Zephyr tepki vermeden. "Bundan nasıl kurtulacağımı konuşmamız gerek. Ancak bu da kim?" diye sordu Anya'yı işaret ederek.

"Uzun hikâye," diye ağzında geveledi ve Anya'yı kendisine doğru çekti.

"En sevdiğim." Gözleri neredeyse parıldıyordu.

"Onu sıcak ve güvenli bir yere götürmem gerek, buz kesti. Bana yardım edebilir misin?" diye sordu Russell, o da biraz üşümüş görünüyordu.

"Sizi köprü kapısına götürelim. Belki Buns'a bir şey..."

"Brennus'tan haber var mı?" diyerek araya girdim. Nefesimi tutmuştum.

"Ya buraya gelmeyi hiç başaramadı ya da savaş başlar başlamaz gitti, çünkü onu görmedik. Sen sokaktakileri hallettiğinden beri de hiç Gancanagh'a rastlamadık," dedi tepkimi ölçüp biçen Reed. Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilemiyordum, belki o bana daha sonra söylerdi.

Sokağa açılan kocaman kemerli kapılar içeri doğru açıldığında bir lejyon ilahi melek içeri girdi. Baştan ayağa büründükleri beyaz zırhları kana bulanmıştı ve en öndeki lider diğerlerinden sadece son derece uzun, kırmızı kanatlarıyla değil, bir de kısa, benimkiyle aynı renkteki kestane rengi saçlarıyla ayrılıyordu. Bana doğru yürüyen son derece kendinden emin meleğin babam olduğunu bildiğim için sus pus olup gözlerimi ona diktim.

Etrafına sadece bir kez bakıp Reed'le konuştu. "Russell ve Anya'yı bulmuşsun," dedi kesin bir tavırla Tau. Russell'a doğru başıyla işaret verdi.

"Evie buldu, biz sadece bölgeyi güvence altına aldık," dedi Reed aynı kesinlikle.

Tau durup bana bakmak için yüzünü ilk kez çevirdi. Tanıma hissi aklıma girerken çenem bir karış açıldı. Aynı benim gibi gri gözleri vardı; neredeyse benim gözlerim gibiydiler ama benimkiler daha koyuydu ve yüzü hiç değişmemişti. Aynı bir meleğe benziyordu; güzel ve her yönden mükemmeldi. Aynı hatırımdaki gibiydi...

"Drew... Olağanüstü Drew benim babam..." diye fısıldadım ve kopyam havaya karıştı. Gözlerimi açıp yanımda duran Phaedrus'a baktım.

"AHHH," diye nefesimi verdim. Cidden ama cidden aklım karışmıştı. Ayağa kalktım, ellerimi yumruk yapıp köprü kapısındaki odada volta atmaya başladım.

Başını tutan Phaedrus konuştu. "Yavaşlayabilir misin? Aklındaki tüm bu resimleri takip edemiyorum."

"O zaman kafamdan çıkıver," diye öfkeyle karşılık verdim ve elimi alnıma koydum.

"Tau lisedeki balo kralı mıydı?" diye sordu tebessüm ederek, sanki kendisine engel olamıyordu. Büyük ihtimalle serin eylül gecesini benimle beraber zihnimde yeniden yaşıyor, futbol sahasında verilen devre arası kutlamasın-

da Stacy Hingus'un yanında dikilen, taçlandırılmış kral Drew'u, yani Tau'yu izliyordu.

"O her şeydi. Sınıf başkanı, *Cross Country** ve futbol ile münazara takımının kaptanı. Yüksek Matematik dersinde arkamda otururdu. MOLLY'YE DOKUZUNCU SINIFTA BİR YETİŞKİN GİBİ GÖRÜNDÜĞÜNÜ SÖYLEMİŞTİM!" diye bağırdım. Aklımı kaybederken delice el kol hareketi yapıyordum. "ON DÖRDÜNDE KİMSE ONUN GİBİ GÖRÜNEMEZ! BU YÜZDEN HERKES ONA 'OLAĞANÜSTÜ DREW' DİYORDU, ÇÜNKÜ İNANILMAZ-DERECE-DE-SEKSİYDİ."

"Teknik olarak bir yetişkinden epey yaşlıydı," dedi mantıklı bir sesle Phaedrus.

"Öyle mi cidden?" diye alay ederek karşılık verdim.

"Yani onu uzun süredir tanıyorsun," dedi ağzımdan laf almaya çalışarak.

"HAYIR! Pek sayılmaz. Lisenin birinci sınıfından beri. Bana hep kötü davranmıştır," dedim ufak bir sesle. Gözlerim yaşardığında çok öfkelendim ve yaşları yutkunmaya çalıştım.

"Sana kaba mı davrandı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet. Ona selam derdim, çünkü bir sürü derste yanımda otururdu. Her derste eziğin tekiymişim gibi bana umursamaz davranırdı. Ve sonra... Benim hakkımda saçma salak dedikodular yaydığından epey eminim," dedim kızgın bir sesle.

"Dedikodu mu?"

"Önemli değil," dedim yüzüm kızardığında.

"Peynirli mi?" diye sordu aklımı okuyarak. Başımı arkaya eğip sinirle tavana baktım.

"Herkese peynir gibi koktuğumu söyledi, bu yüzden

* Çeşitli zorlukların olduğu, gruplarla ya da bireysel halde yapılan koşu yarışı.

çocuklar koridorda bana Evie yerine 'peynirli' dedi," diye açıkladım. Yine o utancı yaşıyordum.

"Peynir gibi kokmuyorsun, alakası bile yok." Aklı karışmıştı.

"TEŞEKKÜRLER!" Biraz adalet görmüş gibi hissettim. "O zaman da kokmuyordum ama bir kez etiketlendin mi, işin bitmiş sayılır."

"Nasıl yani?"

"Kusur gibi. Kim peynirliyle çıkmak ister ki?"

"Ama bir süre sonra etkisi geçmiştir?"

"Ah, daha da var. Merak etme," dedim ellerimi ovuşturarak. "Buradan gitmem gerek."

"Ne? Neden?" diye sordu gözleri kocaman açılarak.

"Çünkü tüm hayallerim çöp oldu Phaedrus." Açıklaması olmayan bir şeyi açıklamaya çalışıyordum. "O böyle ve ben... Ve benden nefret ediyor."

"Neden senden nefret etsin ki?" diye sordu mantıklı bir sesle.

"Bilmem Phaedrus ama bir tahmin yürüteyim. Belki de Tanrı'nın yakın çevresinde olmaya ve leş kokulu pis Sürgün melekleri öldürüp Sheol'da şeytani piçlerle kapışmak için tehlikeli görevlere gitmeye alışkın olduğu için, ufacık bir kasabanın lisesinde benimle takılmak onun aşağısındadır."

"Ama sen onun kızısın." Öyle bir saygıyla konuşmuştu ki bir an için babamın o olmasını diledim.

"Babam olmayı istediğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Buradasın çünkü."

"Öyle ama Tanrı senden bir şey istediğinde hiç *teşekkürler ama kalsın* dedin mi?"

"Hmmm." Benim tarafımdan bakmaya gönülsüzdü.

"İşte," dedim ters bir kahkahayla. Bu tartışmayı kazandığımı biliyordum.

"Biraz önce onun rolünü ve ne yaptığını açıkladın, kim olduğunu değil. Ona açıklama şansı vermeden kaçmak is-

tiyorsun. Daha önce muhtemelen izni olmadığı dürüstlükte seninle konuşamadan?"

İki elimi yüzüme kaldırıp sinirle nefesimi verdim. "Offf. Tamam, doğru diyorsun ama Russell'ın deyişiyle bu *feci rahatsız edici* olacak."

"Tam da senin alanın."

"Şu anda tabağımda gereğinden fazla rahatsız edici şey var Phaedrus."

"Başa çıkabilirsin," dedi içimi rahatlatmaya çalışarak. Gözlerimi kıstım.

"Görevin bu mu?" diye sorduğumda gülümsedi.

"Erdem meleklerinin bir sürü görevi var..." diye başladı söze.

Elimi kaldırıp konuştum. "Anladım. Birbirimizi anlamak için bir mucizeye ihtiyacımız var yani."

"Belki de," dedi gülümseyerek.

"Neyse ne." Kaşlarımı çattım. "Şunu duydun mu?" Pencereye gidip dışarı baktım. Kulenin eski duvarlarına bir sürü ilahi melek iniş yapıyordu. Gülerek birbirlerini selamlarken zafer kutluyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Kaşlarını çatıp pencereye gitti ve kalabalığa baktı. Gülümseyerek konuştu. "Savaş bitmiş olmalı."

"Bu kazandık demek, değil mi?" diye sordum ona. Doğrulamasını bekledim.

Başıyla onayladı. "Bu savaşı kazandık demek."

"Şimdi nereye gidiyoruz peki?"

"Güzel soru. Belki de babana sorabilirsin," diye yanıtladı masum masum.

"Elbette. Belki de konu açılmışken arabanın anahtarlarını ve sinemaya gitmem için de biraz para verir."

"Ha şöyle!"

"Ona teşekkür etmem gerekir mi?" diye sordum utak bir sesle. Soru yüzünden Phaedrus'un kaşını kaldırdığını gördüğümde ekledim. "Bugün beni kurtardığı için."

"Bu iyi olurdu. Minnettarlık iyi bir aracıdır." İkimiz de zaferin tadını çıkaran meleklere bakıyorduk pencereden.

"O zaman içimde minnettarlık bulmam gerekiyor sadece," dedim kısık sesle.

"Öbür konuya gelirsek... Bunun açmak isteyeceğin bir konu olduğunu sanmıyorum." Phaedrus gözlerini dışarıdaki manzaradan ayırmamıştı.

"Hı?" diye sordum cahil taklidi yaparak.

"Senden yardım etmeni isteyen Sürgünle olan konuşmanı dinledim. Öldüğü için ne kadar üzüldüğünü hissettim."

"Sürgünler için af olup olmadığını öğrenmek için Tau'nun direneceğini düşünüyorsun," dedim yüreğim küt küt atarken.

"Olmadığını biliyor."

"Eh, daha önce ruhu olan bir melek de yoktu."

"Hmm," diye mırıldandı. "Kâfirin sapkınlığı. Cesursun, ha?" diye sordu şaka yollu.

Ona yanıt veremeden hoparlörlerden tiz bir ses geldi. "TÜM TATLIŞLARIN DİKKATİNE! BUNS KONUŞUYOR! DUVARLARIN ÜZERİNDE DANS EDECEĞİZ VE NEHRİN YANINDA DA SON HIZ DEVAM EDEN BİR PARTİMİZ VAR. PARKALARINIZI UNUTMAYIN! EVIE, DELİ BİR KAVUŞMA İÇİN KIÇINI ÇATIYA GETİR! HEPSİ BU KADAR!"

"Onu seviyorum," diye mırıldadım.

"Evet," diye bana atıldı Phaedrus. "Saygısızlığında saygı duyulacak bir şey var."

"Aynen öyle," dedim gülümseyerek. "Gidip onu görelim mi?"

"Önden buyur."

BÖLÜM 13

isyan

Köprü kapısının çatıya çıkan eski merdivenlerinden Phaedrus'u takip etim. Karşılaştığım her melek benim için kenara çekildi. Gancanaghların yanına kraliçe olarak dönmüşüm de bana hürmet göstermek zorundalarmış gibi hissetmeme neden oldu. Dışarıya çıkan kapıdan geçtiğimde soğuk, karlı hava bana çarptı. Buns ve Brownie'yi, her sözlerine hayran kalan bir grup Güç meleğinin arasında buldum. Buns uzun, gri bir pardösü ve bununla uyumlu, kulakları olan asker tarzı bir şapka giyiyordu. Birinin buraya çıkardığı antik ses sisteminden daha önce hiç duymadığım garip bir müzik çalıyordu.

Beni gören Buns bağırdı. "Tatlım!" Kalabalıktan ayrılıp kollarını etrafıma dolayarak bana sımsıkı sarıldı.

"Şapkan güzelmiş," dedim. Brownie de bana sarılınca gülümsedim.

"Ruslar sakın duymasın şapka dediğini. Adı kalpak! St. Petersburg'dan sana da bir tane getirdim." Şapkayı başıma koyup sırıttı. Sırtıma uyumlu bir pardösü de bıraktı.

"Rusya mı? Oraya mı gittin?" Sıcaklık için minnettardım.

"*Da**, yandaş. Zee'nin fikriydi," dedi gözlerini devirerek. "Spaları denemek istedi ama başı benimle BÜYÜK belada. Efsanevi savaş patlak verdiği için bence çok rahatladı." Şansı yaver gitti der gibi elini salladı.

* *Rus.* Evet.

"Zaman güzel denk geldi," dedim kabul ederek. "Eee, güzel parti."

"Retro, ha?" Şehrin duvarlarına şöyle bir baktı. "Karanlık çağlardan fırlamış gibi. Bayıldım!"

"Bir şeyden fırlamış ama..." diye yanıtladım gülümseyerek. Bana kâğıda sarılmış *piruhi** verdi.

"Havai fişek atmak istedim ama ufak tutmaya çalışıyoruz. Az ama öz olsun dedik, aynı bize öğrettiğin gibi yani. Ferrari değil, minivan."

"Bence Torun'da, sakladığınız her sır açığa çıktı. Savaşla geçen bu geceden sonra, meleklerin varlığını öğrenmeyen bir insan kaldığını sanmam," dedim ve bana verdiği piruhiden bir ısırık aldım.

"Hepsi halledildi," dedi Buns kafa yormadan. "Şimdiye kadar şehirdeki her şey normale dönmüştür bile."

"Nasıl? Tüm kasaba darmadağın oldu. Her yerde ölü melekler, yıkılmış binalar, kurşun delikleri, caddelerde kül, kan ve parçalanmış arabalar falan var," dedim ama başını salladı.

"Kerubileri gönderdiler," dedi rahat bir gülümsemeyle.

"Onların günahları takip ettiklerini sanıyordum," dediğimde gülümsemesi biraz daha genişledi.

"Bazıları öyle yapıyor ve bazıları da, şey, günahkârları temizliyor. Erdemlerin yardım ettiğine iddiaya varım," diye ekledi. Phaedrus'a göz ucuyla baktığımda başıyla onayladığını gördüm.

"Kaldığımız bar harabe ol..." diye konuşmaya başladım ama başını sallayınca sustum. "Reed'in evi..." Başını sallamaya devam etti.

"Şimdiye kadar, sen gelmeden önce nasıl görünüyorlarsa öyledirler."

"Nasıl olur?" diye merak ettim yüksek sesle.

* Bir çeşit Rus hamur işi.

"İlahi tasarım."

Açıklaması hayal kırıklığına uğrattığı için Brownie'ye döndüm. "Sen buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Preben'le otostop yaptım," dedi Brownie. Başparmağını Dominion'un şatosundan hatırladığım, gümüş saçlı, uzun boylu Güç meleğine doğrulttu. İdam için yargılanırken bana yardım etmişti.

"Preben!" diye haykırdım. Uzun cüssesi beyaz koruyucu zırhla örtülmüştü ama açık kahverengi kanatlarında bir şey yoktu.

"Bunun sorumlusu sen misin?" diye sordu sahte bir suçlamayla.

"Iı, birkaç şeye bağlı," dedim.

"Öyle mi? Neye mesela?" diye sordu hafiften meraklı görünerek.

"Haklarım değişti mi hiç?" Kollarımı önümde çapraz yapıp Dominion'da bana sahip olduğum tek hakkın "ölmek için dua etmek" olduğunu söyleyişini hatırladım.

"İnanılmaz derecede. Sana dokunursak Tau kanatlarımızı keser."

"Ve başlarınızı," diye ekledi Brownie. Uzanıp nazikçe Preben'in yanağına vurdu.

"Kafalar yuvarlanacak!" diye şakıdı Buns neşeyle. Etrafında duran Güçler alınmamış, hatta eğleniyor göründü.

Preben'in Brownie'ye sanki yiyecek bir şeymiş gibi baktığını görünce kendimi toparladım ve Buns'a baktım. Kaşını kaldırıp soruma başıyla onaylayarak yanıt verdi.

Brownie parmaklarını Preben'in yanağından nazikçe çekerken, "Brownie, Preben'i nasıl buldun ki?" diye sordum.

"Eee, mmm, şey, o beni güvenli evde buldu sayılır," dedi domatese dönerken.

"Öyle mi?" Platin sarısı saçlarının uçlarıyla oynuyordu.

Preben, "Gancanaghlar seni aldıktan sonra Çin'de beraber kalırken bana bir şey söylemişti. Seni bulduktan sonra biraz dinlenmek istiyordu. Avusturya'da, Alplerde ufak bir evi varmış..." derken Brownie gülümseyince sustu.

"Yani gidip onu aradın mı? Brownie'den sonra portaldan geçtiğinde Reed'i takip etmemene şaşırdım."

"Biraz dikkatim dağılmıştı," dedi Preben. Dudaklarında ufak bir gülümsemeyle konuştuğunda Brownie'nin yanakları biraz daha alevlendi. "Reed'in orada olmasını beklemiyordum. Seni Brennus'un İrlanda'daki sığınağından kurtardıktan sonra hepinizle bağlantımız koptu," dedi keder içinde; açık gri gözleri bana odaklanmıştı.

"Adaya gittik," diye ağzımda geveledim. Nerede olduğumuzu kasten söylemediğimizi biliyordum.

"Evet, haberdarım. Russell'ı bizden korumak istedin, Dominion'dan."

"Artık bir *aspire*'ı var, bir Taht. Onu alamazsınız yani," dedim hemen. Russell'ın asla onların piyonu olmayacağını bildiğinden emin oldum.

"NE?" diye sordu Buns ve Brownie aynı anda.

Preben şaşkın şaşkın kaşını kaldırıp konuştu. "Bunu tahmin edemezdim işte."

"Sıraya gir!" dedi Buns ve Brownie birlikte; gözleri kocaman açılmıştı.

"*Aspire* bir yana, ona ya da sana ne olacağı artık bizim elimizde değil," dedi.

"Dominion geri adım mı atıyor?" Russell için atışmayacağımızdan rahatlamıştım.

"Yetkimiz yok artık. Serafim geldi."

"Ya," dedim yüzüm kızarırken. "Kasabada yeni bir şerif var."

"Öyle gerçekten de," dedi ve bakışlarını arkamdaki alana dikti.

Esen soğuk rüzgârla beraber kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu ve tüm melekler biraz daha dik durdu. Kulağıma eğilen Buns şaka yollu, "Tatlım, baban ortalığı yakıyor!" dedi.

"Çeneni kapa Buns," diye mırıldandım. Sözlerim üzerinde gözleri kahkahalarla dans etti.

"Yanındaki kim? Onu tanıyor musun tatlım?" diye sordu. Duvarın üzerindeki Güçlerin tam ortasına inmiş Serafime bakmaya mecbur bırakmıştı beni. Birkaç metre ötedeki Tau gözlerini üzerime dikmişti. Savaştan beri üstünü değiştirmemiş, tüm vücudunu kaplayan kana bulanmış beyaz zırhı giyiyordu hâlâ.

Gözlerim Tau'nun yanında dikilen siyah saçlı meleğe şöyle bir kaydı. Onu tanıdığıma şaşırmıştım. O da benim liseme gitmişti. "Bu Tau'nun en yakın arkadaşlarından Cole Martin. Okuldayken her şeyi beraber yaparlardı." Bakışlarım Cole'un yanındaki diğer Serafime kaydı ve nefes almayı unuttum. Xavier Reece'in gözlerine baktığımda tüm yüzüm aniden domatese döndü.

Xavier'ın altın sarısı saçları vardı. Uzun ve Tau kadar cüsseliydi ancak asıl şok eden gözleriydi. Bir gözü mavi, diğeriyse yeşildi. Lisedeki biyoloji öğretmenim Bay Freidmen bize nedeninin heteroktomi iridium adı verilen genetik bir aykırılık olduğunu söylemişti. Bir iristeki farklı melanin miktarı farklı renk almasını sağlıyordu. Kenny, Xavier'ı genetik sirk ucubesi diye çağırmış ve bize bir keresinde gözleri farklı renkli olan bir köpek gördüğünü söylemişti. Bu olaydan sonra Kenny özel bir okula transfer olmuştu.

"Sorun nedir tatlım? Onu da mı tanıyorsun?" diye fısıldadı Buns. Xavier'a verdiğim içgüdüsel tepkiyi görmüştü.

Kaskatı kesildim. "Ihh... Xavier Reece," diye mırıldadım.

Buns bana, sonra Xavier'a bakıp ardından yine bana baktı. "Erkek arkadaşın falan mıydı?" diye sordu.

"Falan," demeyi becerdim.

"Eski erkek arkadaşın mıydı?" diye tahmin yürüttü.

"Öyle bir şey," diye ağzımda geveledim.

"Ne kadar eski?"

"Sana verdiği her şeyi alıp onu ne kadar çok sevdiğini sana hatırlatmasın diye arka bahçeye gömdüğün türden," dedim mırıldayarak. Neredeyse o çukuru kazdığım geceki kadar kötü hissediyordum kendimi.

"Peynirli Claremont, ne kadar da büyümüşsün," dedi Cole Martin kanatlarını asil ve sakin biçimde arkasında toplarken. Lisede olduğundan daha uzun tuttuğu saçlarında hâlâ biraz kar vardı.

Derin bir nefes alıp yüzümü onlara döndüm. "*Cold Misery** epey yenilenmiş görünüyorsun. Saçında beyin parçası var sanki?" diye sordum ona. Ela bakışları keyiflendiği için yumuşamıştı. İstifimi bozmadan arkamdaki eski taş duvara yaslanıp uyuşuk uyuşuk bacaklarımı çapraz yaptım. Buns kaşlarını çatıp şaşkın şaşkın onlara bakıyordu.

"Bu lakabı hep sevmişimdir," dedi Cole. Baştan çıkarıcı dudaklarına bir gülümseme oturdu. "Sen mi buldun?"

"Evet ama tüm övgüyü üzerime alamam. Sen kendi başına hak ettin." Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışırken kollarımı önümde çapraz yaptım.

"Sana acımasız davranmak zorundaydık," dedi yanıma gelerek. "Karşılaştığın zorluklara seni hazırlamalı, seni güçlendirmeliydik. Lisede peynirliyle başa çıktıktan sonra melezin pek ağır gelmediğine bahse varım."

"Kendini böyle mi haklı çıkarıyorsun?" diye sordum sıkkın bir sesle.

---

* (İng.) Soğuk sefalet.

"Bir de ergen insanları uzak tutmalıydık," diye ekledi Xavier.

"Tebrikler o zaman. Görevinizi başarıyla tamamladınız," dedim hiç duygu göstermeden.

"Pek değil," dedi Xavier. "Okuldaki birkaç oğlan yüzünden yaratıcı olmak zorunda kaldık, değil mi Tau?" diye sordu öylesine. Tau başıyla onaydı ve Xavier sözüne devam etti. "Greg London film izlemekten fazlasını yapmak istiyordu ama bir dövüşçüden çok âşıktı."

"Kiminle çıktığımdan size ne? Birbirimize uygun olmadığımıza karar veren sendin," dedim Xavier'a. "Bekle bir saniye... O da mı bir oyundu? Benden hoşlanmış gibi mi yapıyordun?" İhanet hissi yüzünden yüreğim sıkıştı. "Sadece gözetlemek için mi oradaydın?" diye sordum Xavier'a. Ne sesimin değişmesine izin vermiş ne de öfkemi göstermiştim. Kendimi kaybedemezdim.

"Seni koruyordum," diye açıkladı.

"Bana yalan söyleyerek."

"Sana bir şey anlatmaya iznim yoktu." Kaşlarını çatmıştı.

"Meleksin sen," diye onu suçladığımda yanıma geldi.

"Sen de öyle," dedi tebessüm ederek.

"Hayır, değilim," dedim duygularımı belli etmeden. "Bana anlatman gerekirdi."

"Seni son gördüğümüzden beri epey uyum sağlamışsın," dedi öbür yanıma geçip duruşumu taklit eden Cole. "Baksana, ne kadar da duygusuz Xavier." Sanki halimden gurur duyuyordu. "Sana bir Serafim gibi davranmayı kim öğretti?"

"Casimir adında Sürgün bir melek," dedim. Cole'un yüzündeki gülümseme hemen silindi. Büyük ihtimalle Casimir'i tanıyorlardı. Onlar gibi bir Serafimdi ve düşmeden önce arkadaşları bile olabilirdi. "Gancanaghların yanındayken beni Sheol'a götürmeyi denedi."

"Brennus'un kraliçesiyken," diye durumu açıkladı Tau; nefretle dudakları düşmüştü. "Bu olay hakkında bilgilendirildik." Tau bana doğru geldi, yüz ifadesi benimkinden daha kapalıydı. "Reed Casimir'i öldürdü, bu doğru mu?" diye sordu.

"Evet, *aspire*'ım," dedim. Xavier sözlerim üzerine hırladığında gözlerimi kısıp ona baktım.

"Neden *aspire*'ın var senin?" diye sordu öfkeyle.

"Sana ne?" diye karşılık verdim, sanki canımı sıkıyormuş gibi kaşlarımı çattım.

"Bir sürü nedenim var çünkü," dedi Xavier. Bana doğru eğilerek kişisel alanımı ihlal etti.

Onu umursamamayı denedim ama kanatlarım yine de tepki verdi. Kanatlarım yayılınca montum düştü ve onu geri ittirdi. Melek lisanında konuşan Xavier uzanıp şefkatle kanadımı okşadı. Aklım karıştığı için dik durdum.

Buns'a döndüğümde ağzının biraz açık kaldığını gördüm. "Ne söyledi şimdi o?" diye sordum.

"Kanatlarının sevilesi olduğunu düşünüyor," dedi ve yüzüne bir gülümseme oturdu. Bana doğru fısıldadı. "Bence senden *hoşlanıyor*."

Xavier'ın iki renkli gözlerine bakıp kaşlarımı çattım. "Hayır, hoşlanmıyor ve hiç de hoşlanmadı," deyip Buns'a yaklaştım. "Eh, bugün geldiğiniz için teşekkürler. Tau... Yardımınız için, Sürgünleri öldürdüğünüz için teşekkürler. İyi iş çıkardınız. Sanırım onuncu yıl balosunda görüşürüz. Bağlantıyı koparmayalım."

Daha dik durup Buns'ın koluna girdim ve aralarından geçmeye çalıştım. Ancak hemen önümde bir duvar yaratıp kulenin içine giden kapıdan geçmemi engellediler.

Phaedrus Melek lisanında Tau'ya bir şey söyledi.

"Phaedrus ne dedi?" diye sordum Buns'a.

En az benim kadar korkmuştu, muhtemelen Serafimlere karşı çıkmaya alışkın olmadığı içindi. "Temelde onlara rahatlamalarını, seni zorlamamalarını söyledi. Çok saldırgan davrandıklarını belirtti," diye fısıldadı.

Tau, Phaedrus'a yanıt verince çevirmesi için Buns'a baktım.

"Tatlım, eee... Korunmanı sağladığını saldırgan görünmeden nasıl söyleyeceğini öğrenmek istedi."

Gözlerimi kıstım. "Melek lisanında defol nasıl deniyor Buns?" diye karşılık verdiğimde Phaedrus irkildi.

"Diyemezsin," diye uyardı Tau yumuşak bir sesle. Kanatları açıldığında kocaman ve dürüst olmak gerekirse ürkütücü göründü.

Buns'ı bıraktım ve benim kanatlarım da Tau'nun saldırgan tavrını taklit ederek açıldı.

Tau bana kaşlarını çatarken Xavier sırıtarak konuştu. "Evie, bunu yapamazsın. Senin büyümeni bekliyordum. Sana öğretecek bir sürü şeyim var."

"İlgilenmiyorum."

Xavier'ın gülümsemesi silindi, kaşları çatıldı. "O zaman ilgilenmeye başla," dedi azarlayan bir sesle.

"Nedenmiş? Zaten öğretmenlerim ve koruyucularım var."

Xavier'ın mavi gözünün üzerindeki kaşı kurnazca kalktı. "Yani bugün bize hiç ihtiyacın yoktu?"

"Bugün el attığınız için teşekkürler ama her şey yerle bir olurken neredeydiniz? Bunların hepsi başladığında?" diye sorup elimi Tau'ya çevirdim. "Ucubenin tekine evrimleşmeye başladığımda? Ortadan kaybolmuştunuz. Biraz geç kaldınız ve güvenilmezsiniz," dedim. Xavier renkli gözlerini kıstı.

"Geri çağırılmıştık!" dedi sert bir sesle. "Seni bırakmak istemedik. Ayrıca ucube falan değilsin!"

"Rahatla Xavier," dedi Tau. Yüzümdeki rahat ifadeyi korumaya çalıştım ama maskem düşüyordu ve ağlamamaya çalışıyordum.

Yüzüme doğru bir esinti geldikten sonra Reed yanıma geldi. Beni kollarının arasına alarak kendisine çekti. "Kazandık aşkım," diye yumuşak bir sesle fısıldadı kulağıma. "Şimdi derin bir nefes al ve bunu beraber halledelim." Beni öptüğünde karnımda çılgın şeyler oldu ve dizlerimin dermanı biraz kesildi.

Xavier arkamızdan hırladı. Reed sırıttığında yeşil gözlerinde neşe vardı. "Başka bir hayran daha mı aşkım?" diye sordu bana seksi, şakalaşan bir sesle. "Hepsini teker teker anlatmaya başlasan iyi olacak."

"Göstermek varken neden anlatayım?" diye sordum. Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı hafifçe dudaklarına değdirdim ve vücudumu ona bastırdım.

Xavier yine alçak sesle hırladığında öpüşmemizi keserek ona baktım. Kırmızı kanatları genişçe açılmıştı ve Tau eliyle onu yerinde tutuyordu.

Reed beni nazikçe itip kömür renkli kanatlarını yaydı ve Xavier'a hırladı. Kaşlarını çatıp çenesini sıkan Reed vahşi görünüyordu. Her an birbirlerinin üzerine atlayacakmış gibi göründükleri için sırtımdan yukarıya bir titreme çıktı.

Phaedrus aramıza girip Tau'yla yüzleşti. Serafimle hızla konuşurken onlara akıl veriyor gibi duruyordu.

Sonra Tau Xavier'la konuştu. Sesi ahenkli olsa da benim bile tanıyabildiğim bir emir tonu vardı. Hâlâ kaşlarını çatan Xavier yavaşça kanatlarını geri soktu ama çenesini biraz daha sıkmıştı.

Sonra Tau, Reed'le aynı emir veren sesle konuştu. Reed'in de kömür renkli kanatları yavaşça inip zarif biçimde arkasında durdu.

Benimle konuşan Tau, "Güç meleklerine emirlerimi ve-

receğim. Bir saat içinde ayrılıyoruz," dedi. Arkasını dönüp Cole'la beraber kulenin kapısına doğru uzun adımlarla gitti. Xavier bir an için bana baktıktan sonra gönülsüzce Tau'yu köprü kapısına takip etti.

"Tau'nun numarasını hızlı çevirmeden kaldır Reed," diye mırıldadım.

"Dinle aşkım... Tau emir vermeye alışkın. İçten içe senin iyiliğini düşünüyor, bundan eminim. Ona bir şans tanısan güzel olur," dedi elimi tutup. "Onunla gitmeyi düşünmeliyiz."

"Nereye gidiyor?" Bu sefer elini sımsıkı tutmuştum.

"Baltık denizinde bizi bekleyen bir gemi var," diye açıkladı yukarıya bakarak.

"Cole ve Xavier da gelecek mi?" diye sordum olumsuz bir yanıt bekleyerek. Xavier'la epey bir geçmişimiz vardı. Lisedeki her hayalimde başrolü oynuyordu ama sonra kalbimi kırdı.

"Onların gemisi," dedi gözlerimi bir anlığına kapatmamı izlerken.

"Oraya nasıl gideceğiz?"

"Uçacağız," dedi pek mutlu görünmeyerek.

"Yani... Kanatlarımızla mı?" diye sordum kötü hissederek. Reed başıyla onay verdi. Olanlar hakkında yarı yarıya inkâr içindeydim. "Bu gemi bizi nereye götürecek?"

"Oraya gittiğimizde bunu tartışabiliriz," dedi ipeksi bir sesle ve dudaklarımı dudaklarıyla okşadı. Yeri söylememek için beni oyaladığını bir şekilde biliyordum.

"O kadar kötü ha?" diye sordum huzursuz hissederek. "Russell olmadan gidemeyiz. Burada mı?" İçim korkuyla dolmuştu.

"Hemen arkamda. Durup tıbbı müdahale almamız gerekti," dedi Buns'ın yanından Zephyr. Buns dönüp ona sarıldı ve yaralanmadığından elleriyle emin oldu. "Son

kısmı yakalayabildim. Xavier ilginç bir görev olacak," dedi Reed'e imalı imalı bakarak.

"Dört gözle bekliyorum," dedi sorun etmeden.

Gözlerim Russell'ı bulduğunda çok yorgun olduğunu fark ettim. "İyi misin Russell?" diye sordum. Anya'nın elini tutuyordu ve ikisinin de birkaç yeri sargılıydı.

"Evet. Biraz yemek, yatak ve ESPN*'e hayır demezdim," dedi sesinde bıkkınlıkla.

"Ordu yeni bir pozisyona geçiyor," dedi Russell'ın tepkisini bekleyen Reed. "Uçuyoruz... kanatlarımızla."

"Hepiniz birer şeytansınız," dedi Russell yorgun yorgun.

Zephyr de Russell'a hak veriyor göründü. "Bunun böyle devam etmesine ne kadar izin vereceğiz?" diye sordu ciddi bir sesle Zephyr. "Serafimler Evie'den sorumlu olduklarını sanıyorlar."

"İhtiyacımız olan yanıtlar ellerinde," dedi Reed, "ve Tau Evie'nin babası, bu yüzden uzlaşmayı deneyeceğiz..."

Zephyr araya girdi. "Alınma Evie ama onlar Serafim ve uzlaşma yetenekleriyle ünlü değiller."

"Alınmadım. Sadece yarım Serafim," deyip omuz silktim.

"Ellerinde Evie'nin ihtiyacı olan bilgileri tutuyorlar. Bu soruların bazılarının yanıtlanması için iş birliği yapmaya razıyım. Şimdilik uyumlu olacağımızı herkes kabul ediyor mu?" diye sordu hepimize; sanki her birimizin eşit söz hakkı vardı.

"Ben varım tatlım," dedi bana gülümseyen Buns. "Gemileri severim."

"Ben de," diye hemen şakıdı Brownie. Kelebek kanatlarının arkasında açılmasına izin verdi. Preben zarif hatları gözleriyle takip etti.

"Bana ihtiyacınız olacak, yani geliyorum," dedi Zephyr milyarlarca yıllık tecrübeyle gelen kibirle.

* Ünlü bir spor kanalı.

Ona baktığımda Russell konuştu. "Sen nereye gidiyorsan geliyorum Kızıl, söylemeye bile gerek yok." Başımla onayladım, ondan daha azını beklemiyordum.

Grubumuzdaki herkesin gözleri Anya'ya kilitlendi. Reed Melek lisanında onunla konuştu ve Anya Russell ile bana baktı. Omuzlarını geriye atıp başıyla onayladı.

Phaedrus'a baktığımda gülümsedi. "Şey, benim gitmem gerek. Tau'ya yardım etmek için gönderildim," dedi.

"Onun tarafında mısın?" diye sordum sinirlenerek.

"Belki de bir mucize için dua eden odur," diye mırıldandı Phaedrus.

"Hiç çocuğun olmadığına emin misin Phaedrus? Çünkü suçlu hissettirmede üzerine yok," dedim.

"Tanrı vergisi," diye yanıtladı.

Etrafımızdaki tüm melekler uçmaya başladı, harekete geçme emri verilmişti. "Tamam ama Tau beni takip edip durursa konuşmamız gerekecek," diye Phaedrus'u uyardım ciddi bir sesle. Başımın büyük, karmaşık bir belada olduğunu çok iyi biliyordum.

Kar kıyameti denecek havada saatlerce uçtuktan sonra hayatımda gördüğüm en havalı geminin güvertesine bir sürü melekle indik. Askeri ve şık gemi, büyük güvertesinde askeri uçağı olan yüzen bir şehir gibiydi. Şafak geminin kıç tarafında sökmeye başladığında gemideki bir Güç meleği beni odama götürdü.

Kapı girişinde durdum. "Ee, bu tek kişilik bir oda," dedim. Ufak alanda sadece tek kişilik bir yatak, küçük bir dolap ve minik bir duş vardı.

"Bana bu odayı sana vermem söylendi," diye yanıtladı melek.

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Bana bu odayı vermeni sana kim emretti?"

"Xavier," diye ismi özgürce verdi.

"Canıma tak etmek üzere," diye mırıldadım. Buz gibi kaskatı hissederek içeri doğru sendeledim. Reed beni takip etti. Benim kadar yorgun görünmemesi sinir bozucuydu.

"Xavier, kızıp daha çok deneyesin diye sana satışıyordu uçma konusunda," dedi Reed. Duşa girip suyu açmamı seyretti.

Ona doğru yürüyüp parmağımı dudağına koydum. "Şşşş, hadi Xavier hakkında konuşmayı keselim. Aslında hiç konuşmayalım." Reed'i ufak duşa doğru çektim ve uzun süre boyunca konuşmadık.

Reed beni duştan tek kişilik yatağa götürdü. Havluya sarılmış halde başımı Reed'in göğsüne bıraktım ve birbirimizin kolları arasında, birlikte olduğumuz için minnet hissederek uyuduk.

Genevieve... Genevieve... Bana gel mo chroí... Benim tacımı takan sen olacaksın... Sonsuza dek güvende... Bana aitsin sen...

"EVIE!" Reed beni sertçe salladı ve gözlerimi parlak gün ışığı altında açtım. Geminin güvertesinde, havlumun içinde dikilirken hem başım dönüyordu hem de şaşkındım. Reed üstünde havlusuyla beni kucağına alıp ağızlarını açarak bizi izleyen Güçlerin yanından götürdü. Esinti saçımı hortum gibi etrafa saçıyordu.

"*Bana geri verileceksin,*" diye fısıldadım. Reed'in vücudu üstümü kaplayan buz katmanlarını delip geçiyordu.

Loş koridora girerken biri omzuma bir battaniye örttü. Birkaç tane Güç meleği bizi lüks bir odaya götürürken içlerinden bir tanesi Reed'e Tau'nun bizi görmek istediğini söyledi. Gözlerim denize bakan balkonun cam kapılarına takıldı. Reed deri bir koltuğa oturup beni kucağına yerleştirdi. Ben yavaş yavaş soğuktan uyuştuğumu fark etmeye

başlarken saçımı okşuyordu. Kolları arasında titrerken kulağıma Melek lisanında kelimeler fısıldadı.

Birbirine çarpan dişlerle başımı Reed'in göğsünden kaldırdığımda yatağımızda olmadığımı algılayacak kadar aklımı toplamıştım. Etrafa baktığımda ara güverte değil de bu gemideki başkanlık süitlerinden birinde olduğumu anladım. Eşyalar erkeksi ve koyu renkliydi; zemin ve raflar ahşaptı. Gemide göreceğimi ummadığım bir sığınaktı.

Oturduğumuz koltuğun karşısındaki zarif sandalyeden Tau'nun beni izlediğini gördüğümde gözlerimi kaçırdım ve yanağımı yine Reed'in çıplak göğsüne bastırdım.

"Bunu sık sık yapar mı?" diye sordu Tau yumuşak bir sesle.

"Daha önce uykuda yürüdüğüne hiç tanık olmadım," dedi Reed. Sesinden endişe akıyordu.

Şaşkındım ve aklım bulanık olduğu için odaklanmak zordu. "Beben bibiraz ööönce havlumla dıdışaşarıda mu yürürüdüm?" diye sordum kısık bir sesle. Dişlerim zangırdıyordu.

Kollarımı ovalayan Reed, "Evet ama endişelenme, bence mürettebat epey eğlendi," dedi yumuşakça.

"Nereye gidiyordun?" diye sordu Tau bana.

"Bibilmem," dedim utanç içinde.

"Sıcak bir şey ister misin? Çay? Kahve?" diye önerdi Tau. Gri gözleri yüzümü inceliyordu.

"Kakahve." Dişlerimi gıcırdatıp battaniyeye biraz daha sarıldım.

Bir kupa kahveyi alınca parmaklarımı etrafına sardım. O anda biri kabinin kapısına güm güm diye vurduğu için gerildim.

"Gir!" diye bağırdı gözlerini benden ayırmayan Tau.

"Kızıl!" dedi pat diye kapıdan içeri giren Russell. "İyi misin?" Beni Reed'in kucağında görünce endişelenmişti

Dişlerim hâlâ birbirine çarparken başımla onayladım.

"Enerjiyi hissettiğimde sana bakmaya geldim. Büyüyü koklayabiliyorum. Çok kalın, odan duman altı olmuş," dedi yanımızdaki sandalyeye oturup. "Of, kahretsin. Seninle oynuyor, değil mi?"

"En son ne zazaman bebenim gegeemi güververtesinde çıçıplak dolandığığımımı gögördün?" diye sordum.

"Ah, uzun zaman oldu," dedi şaka yaparak. "En azından birkaç yüz yıl."

"Brennus muydu?" diye sordu bana daha sıkı sarılan Reed.

"Hı hım," diyerek başımla onayladım.

"Büyü müydü peki?" diye sordu Russell.

Kahvemi yudumlayıp, "Bübüyülerinden bibiri gibi gegelmedi," diye kabul ettim. "Sanki kakafamın içindeydi ve enerji olmadan yapıyordu."

"Çağrı," dedi Tau, "ve büyü de. Yakın zamanda ısırıldın, değil mi?" diye sordu bana.

"Evet," deyip ona baktım.

"Üstelik daha önce de ısırılmıştın?"

"Evet."

"Zehir çoğaldıkça çağırılarını güçlendirir. Belki de senin üzerinde işe yaramaya başlıyordur ama yine de büyü kullanmaları gerekiyor. Üstün başın buz olmuş." Mavi tonunu yeni yeni kaybetmeye başlayan tenimi işaret etti. "Brennus sana ne yapmanı söyledi?"

"Bana o-ona gi-gitmemi söyledi."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedim tereddüt ederek.

"Hayır, ama?" diyerek devam etmemi istedi.

"Hayır, hiçbir şey," dedim ama gözlerine bakmadım.

Tau ses etmeden kahvemi içmemi seyretti. Göz ucuyla Russell'a baktım. Brennus'u bulmak için elimde malzeme

olduğunu biliyordu. İkimiz de biliyorduk. Isınmaya başladığımda dişlerimin zangırdaması da kesildi.

"Onunla karşılaşmak için sabırsızım," dedi Tau.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. İçimde çeşit çeşit duygular uyanmıştı ama en baskını korkuydu.

"Şu anda değil ama ihtiyacım da yok, çünkü o bana gelecek," deyip kahvesini yudumladı.

"Neden bunu yapsın ki?"

"Çünkü elinden diğer seçenekleri alacağım."

"Nasıl?"

"Ona hakaret ederek başlayacağım. Komik görünmesini sağladığımda karşılık vermek zorunda kalacak ya da denkleri arasında itibarını kaybetme riskine girecek."

"Ona nasıl hakaret edeceksin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Kraliçesiyle beraber evine yerleşme, tahtını ele geçirme niyetindeyim."

Duyduğum korku yüzünden karnım kasılırken ağzım kurudu. "İrlanda'ya geri mi dönüyoruz?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Evet." Sanki İngilizce dersinin ödevini konuşuyorduk.

"Dikkatli olsan iyi edersin. Brennus epey zeki ve... kararlı," dedim yine gözlerine bakarak.

Tau durdu, gri gözlerinde neşe vardı. "Korktun mu benim için?" Tavrımı değerlendirirken başını hafifçe yana eğdi.

Yavaşça başımı salladım. "Hayır, kendim için korkuyorum," diyerek kızdım. "Onlarla yaşadım ve her gün ayrı bir hayatta kalma mücadelesiydi. Şimdi de beni oraya geri götürmek istiyorsun."

"Seni koruyabileceğime güvenmiyorsun," diye durumu ortaya koydu. Kaşlarını çatmıştı.

"Sana güvenmiyorum. Nokta."

"Evet, bunu görebiliyorum. Bana güvenmen gerekmiyor. Sadece bana boyun eğmen gerek."

Şaşkın şaşkın kaşlarımı kaldırdım. "Sana boyun eğmek mi?" diye sordum hayrete kapılarak. "Seni tanımıyorum bile."

"Babana saygı duymuyorsan, o zaman rütbeme duy," dedi sakin bir sesle. Yüzünden sükûnet akıyordu. "Burada otorite benim."

Russell'a baktığımda onun da Tau'ya kaşlarını çattığını gördüm. "Duydun mu Russ?" diye sordum.

"Duydum, duydum," dedi. "Sadece anlamaya çabalıyorum. Şu Brennus'a hakaret etme kısmına varım falan ama seni ürkütücü kaleye geri götürmekle ilgili sorun yaşıyorum. Kızının yem olmasını mı istiyorsun?" diye sordu sesinde sinirle.

"Sen ne istiyorsan onu istiyorum: Kızımın güvende olmasını. Ve yanımda güvende olacak."

"Brennus bana diz çöktürmek istiyor ve sen beni bundan koruyamazsın," diye karşılık verdim. Muhtemelen ona gerektiğinden daha fazla öfkelenmiştim. Bunu o yapmıyordu, Brennus'un işiydi ama o anda duygularım karman çorman olmuştu.

"Senin önünde diz çöküp yalvaracak."

"Bunu istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Durmasını... Sadece durmasını," diyerek nefesimi verdim.

"O zaman onu durduracağım."

"Peki ya yapamazsan?" diye fısıldadım.

"Yapabilirim," dediğinde bakışları biraz yumuşamıştı.

"Onu tanıdığını sanıyorsun ama durum böyle değil," dedim kasvetle. Tasvir edemeyeceğim kadar çaresiz hissettim. "Baştan çıkarıcı biri o. Bir an tatlı davranırken sonra-

ki dakika merhametsiz ve acımasız oluyor. Değişiyor ve uyum sağlıyor. En korkunç canavarlarla iş birliği yapıyor. Kadınları öldürüyor ve sadece tek bir şeyi arzuluyor: beni. Onu durduramazsın... Onu kimse durduramaz," dedim başımı sallayarak.

Tau koltuğundan kalktı. Bana doğru gelerek yanıma diz çöktü ve kendi gözlerinin kopyası olan gözlerimin ta içine baktı. "Benim tecrübeme sahip olmadığın için onun mutlak güce sahip olmadığını anlayamazsın. Bir sürü zayıflığı var, özellikle konu sana duyduğu arzuya gelince." Tau uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasında şefkatle sıkıştırdı. "Sana düşmanlarını yok etmeyi öğreteceğim. Brennus hakkında sadece tek bir şeyi hatırlaman gerek: O senin düşmanın."

Kaskatı kesilip elinden kaçtım. "Düşmanım olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence buna gerçekten inansaydın, onu çoktan öldürmüş olurdun."

Gözlerimi kısıp öfkeyle ona baktım. "Onun hayatımın bir parçası olmasını istediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum sıktığım dişlerimin arasından.

"Bence onu öldürmeye gönülsüzsün," diyerek dürüstçe yanıt verdi. Ayağa kalkıp benden uzaklaştı. "Var olmaya devam edemez Evie. O bir katil. Güçsüzleri alıyor. Gerçekten ne olduğunu gördüğünde, o zaman yapman gerekeni yapabileceksin."

"Peki ne yapmam gerekiyormuş?"

"Güçsüzü korumak. Kötülüğü gün yüzüne çıkarıp yok etmek. Acıma olmaksızın."

"Akla kara, iyi ve kötü, günahkâr ve aziz mi?" diye sordum tiksinerek.

"Evet."

"Peki o zaman neden ben böyle düşünemiyorum?"

"Belki de ruhun her daim bağışlanma olasılığı için yer bırakmak istiyordur," dedi dalgın dalgın.

"Belki de sadece senin gibi değilimdir," diye karşılık verdim pek de hoş olmayan bir sesle. "Brennus'un beni bir İtrit'ten kurtardığını biliyor muydun?"

"Evet, Valentine," dedi kısık sesle. Bana sırtını dönmüş, cam kapılardan denize bakıyordu. "Kendisi için yaptı bunu, senin için değil... Ve sen de onu Werreelerden kurtardın. Bu da onun içindi, senin değil. Ancak hayatın onunkine bağlı olduğu için senin de işine yaradı. Kısa süre önce Dominion'daydım. Sen Gancanaghlarlayken olanları bana anlattılar."

"Yani her şeyi biliyorsun, öyle mi?" diye sordum küçümseyerek. Çünkü her şeyi bilmesi mümkün değildi. Bunlar olurken neler hissettiğime dair bir fikri yoktu.

"Her şeyi mi?" diye sordu omzunun üstünden yüzüme bakarak. "Aramızdan kimse her şeyi bilemez. Ve bu konuyu bana anlatmadığın için de senin neler yaşadığını bilemem."

"Bu doğru. Neler yaşadığımı bilemezsin. Benimle konuşma fırsatın olmadı," diye kabul ettim yumuşak bir sesle. "Neredeydin ki?" Öfkemi sesime yansıtmamaya çalışmıştım ama pek başarılı olamadım.

"Cennet."

Başımla onayladım. "Doğru ya. Cennet... Başından aşkın babalık görevine biraz ara gerekli tabii. Yorulmuş olmalısın."

Tau yavaşça dönüp yüzüme baktı. Sakinliğini kaybetmişti ve çattığı bakışları çok şey söylüyordu.

"Tamam aşkım. Bence artık dinlensen iyi olur," diyerek aramıza girdi Reed. Beni kollarıyla taşıyarak sandalyeden kalktı.

Russell da kalktı. "Hadi, ben de size kapıyı açayım."

"Harika bir ebeveynin vardı. James. Seni çok severdi," dedi Tau. Boğazıma bir yumru oturdu ve gözlerim hemen yaşardı.

Reed'in kolları arasında kıvranıp beni yere indirmesini sağladım. Tau'ya bakarak konuştum. "En İYİSİYDİ ve beni herkesten daha çok SEVDİ ve MELEKLER onu bunun için öldürdü!" Gözyaşları yanaklarımdan aşağıya akarken hıçkırıyordum. "Onu evimizde paramparça ettiler, çünkü KİMSE ONU KORUMUYORDU. NE SEN NE DE BEN VE BEDELİNİ O ÖDEDİ! Ve öldü." Nefes almak mümkün olmadığı için son kısmı fısıldamıştım. Ellerimi gözlerime kaldırdım. Kalbim en baştan kırılıyormuş gibi hissediyordum.

"Evie... Onu koruyamazdın..." dedi endişelenen Tau.

"Buradan gitmem gerek," diyerek nefesimi verdim ve arkamı dönüp odadan kaçtım.

Son gücümle koşarken her şey bulanıktı. Saniyeler içinde koridorlardan ve merdiven boşluklarından geçtim. Kendimi motor odasında buldum ve kocaman, metal bir bölmenin arkasına geçip iki gözüm iki çeşme ağladım.

BÖLÜM 14

gemideyim ben

-Russell-

Motor odasına giden köşeden döndüğümde birinin burnunu çekip hıçkırdığını duydum. Dudaklarıma minik bir gülümseme oturdu, çünkü bu hıçkırığı tanıyordum. Metal kapıyı ittirdim ve metal bölmeden bir hıçkırık daha gelmesini bekledim.

"Git buradan Russell," dedi Evie, yanına geçip yere oturmuştum.

"Hadi ama, başı beladaki prensesi yalnız bırakıp gitmemi isteyemezsin benden. Bu vicdan azabıyla yaşayamam ben."

Tişörtümü çıkarıp Kızıl'a verdim. Huysuz bir bakışla elimden aldı. Üstüne geçirdiğinde havluyu örttü ve neredeyse dizlerine kadar indi.

"Teşekkürler," diye homurdandı. "Kalman gerekmez."

"Şey... Belki ben de saklanmak istiyorumdur," dedim omuz silkerek. Yan odada kalan Anya'yı düşündüm.

"Neden ki? Senin de göz korkutacak kadar yaşlı baban mı ortaya çıkıverdi?" diye sordu gözünden bir damla yaşı silerken.

"Yok ama benden genç görünmesi cidden korkunç," diye kabul ettim keyifli bir sesle. "Bahse varım onu yenerim."

Kızıl gözlerini devirip benimle alay etti. "Evet Russ.

Tau'yla dövüşmen duruma hiç de tuhaflık üzerine tuhaflık eklemez." Ama gülümsedi.

"Peki ya diğerine ne diyorsun? Cole?"

"Cole Martin?" diye sordu bana. Başımla onayladığımda sesinde şüphe vardı. "Nedenmiş? Cold Misery bu sefer ne yaptı?"

"Buraya gelene kadar durmaksızın Anya'yla konuştu," dedim ve sesimde öfke vardı. Kızıl'ın aklının karıştığını görünce açıkladım. "Uçuş boyunca ona çok yakın durdu ve yüksek sesle konuştu; sanki motor yüzünden sesini yükseltmesi gerekiyordu ama motor falan yoktu. Ona ne söylediğini de bilmiyorum, çünkü Melek lisanında konuşuyorlardı."

"Sadece konuşuyorlar mıydı?"

"Şey... Evet," diye kısık bir sesle kabul ettim. "Ama konuşma *şekli*... Böyle laubali ve akıcı... Sanki ben meleğim ve Melek lisanında konuşmayı biliyorum der gibi..." Kızıl kıkırdamaya başlayınca alay eden taklidimi yarıda kestim.

"Ne var?" diye sordum gülümseyerek. "Bana kalırsa yakın zamanda seninle ben birinin kafasını filan kesmeliyiz. Onlara buradaki yeni çocuklar olmadığımızı kanıtlamamız lazım."

"Ve tavırlarına boyun eğmeyeceğimizi mi?" diye sordu ve ardından yine hıçkırdı.

"Öyle. Üzerimize düşeni yapacağımızı göstermemiz gerek."

"Yani bana kendimi toparlayıp ağlamayı kesmemi mi söylüyorsun?"

Somurtmamak için alt dudağını ısırdı.

"Aman Tanrım, haline bir bak," dedim şefkatli bir sesle. Uzanıp son gözyaşını sildim. "Trajik ve güzel. İkimizin kafa kafaya verip bir plan yapmamız gerektiğini biliyorsun."

"Plan mı?" diye sordu endişelenerek.

"Bizi yılan yuvasına geri götürüyorlar. Bunun ne demek olduğunu biliyoruz," dedim vurgulayarak.

"Meleklerimizin hepsi savunmasız," dedi düşünce zincirimi takip ederek. Plana duyduğu ihtiyaç yüzünden daha dik oturdu.

"Hiç hoşlanmadım. Soğuk ucubeler o yeri avuçlarının içi gibi biliyorlar. Oradayken yüzeyini görebildik ama..."

"Cancanaghların büyüsü daha derine gidiyor," diye sözümü tamamladı.

"Kemikleşmiş," diyerek ona katıldım. "İnsan ve melek şartlarında düşünmeyi kesip periler gibi düşünmeye başlamalıyız."

"Ama büyüleri meleklerin üzerinde işe yaramıyor."

"Hayır ama orası donatılmış olmalı. Onlara portalların nasıl çalıştığını gösterdin ve şey, o kadar hoşlarına gitti ki muhtemelen o yeri baştan aşağıya portallarla donattılar. Daha önce oradan büyü kokusu alabiliyordum ama artık her yerdedir. Büyüleri meleklere işlemiyor diye o sinsi pislikler, büyülerini meleklerin aralarına sızıp onlara dokunmak için kullanmayacak demek değil ya."

"Aynı Declan'ın Dominion'da yaptığı gibi," diyerek nefesini verdi; gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ve içimizden birini dönüştürebilirlerse, anında ellerinde bir ölüm makinesi olur. Çünkü kimse içimizden birini öldürmeye hevesli olmaz." Kızıl'ın rengi attığında daha da üzerine gittim. "Oraya vardığımızda yapacağımız ilk şey oda oda gezip yanlış bir şey aramak. Artık pis kokularını alamadığım için diğer şeyleri koklamak daha kolay olmalı," diye açıkladım. İleriye dönük bir plana odaklanırsa, onu hapishanesine geri götüreceğimizi unutacağını umuyordum.

"Bu yıllar sürebilir," diye mırıldadı. Brennus'un kalesinin ne kadar büyük olduğunu biliyordu ve muhtemelen her yerine tuzak yerleştirmişlerdi.

"Tez davranmalıyız, öbür türlü arkadaşlarımızı avlamaya başlayabilirler," dedim. "Brennus akıllanıyor ve uyum sağlıyor. Seni neredeyse bu gemiden alıyordu."

"Peki ya sana ne olacak Russell?" diye sordu Kızıl korkarak. "Peki ya Brennus benden çok daha fazla ısırıldığını keşfederse?"

"O zaman konfeti patlatıp beni partisi yapacak," diye yanıt verdiğimde gözleri korkuyla büyüdü.

"Seni korumamız gerekiyor Russ! Bizimle gelemezsin!" diye bağırdı ayağa kalkan Kızıl.

"Sessiz ol. Burada konuşuyoruz, sen ve ben," dedim rahatlatıcı bir sesle. Ben de ayağa kalktım. "Büyülü yaratıklardan saklanma yolu mu var?" diye öylesine sordum, çünkü o iblislerin bizi her zaman bulabileceklerini ikimiz de biliyorduk.

"Seni alamaz!" dedi parmağını bana doğrultup.

"Ben de bundan bahsediyorum işte. Bu büyü işinde yeni olabilirim ama çabuk öğreniyorum." Avucumu açıp ufak bir ışık küresi yaratacak sözleri kendi kendime fısıldadım. Duvara doğru fırlattığımda etrafımıza yayılıp lastik bir top gibi sekti. Başımın üzerinde zıpladığında bir anlığına havada durdurdum ve patladığında içinden Twinkies yağdı.

Kızıl yerdeki Twinkies yığınından bir tane aldı. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu kahkaha atıp.

"Şey, o kadar da zor değildi. Yılın bu zamanında Twinkies bolluğu var," dedim sırıtarak.

"Seni seviyorum Russ," dedi içgüdüsel olarak. Bana sarılıp yüzünü göğsüme bastırdı.

Kollarım hemen etrafına dolandı. Saçını okşarken bu neredeyse refleks gibiydi. Hep olduğu gibi içimde bir şey zıpladı ama bir şey eksikti. Kıyafetlerini yırtıp motor odasının zemininde onunla sevişmek için ölüp bitmiyordum. Farklı olan buydu. Başının üstünü hafifçe öptüm ve sonra karnımda çekirgeler zıplamaya başladı. Ne zaman Anya...

Motor odasının kapısından alçak bir hırlama geldi. Sesin üzerine kanatlarım sırtımdan fırladı ve Kızıl'ı arkama itip savunma duruşuna geçtim. Tepki olarak Anya'nın siyah kanatlarının da açıldığını gördüğümde kendimi toparladım. Zümrüt rengi atarlı gözlerinden okuduğum kadarıyla öfkeden kuduruyordu. Canına tak ettiğine karar verirse diye Reed kolunun üstünden tutuyordu.

Reed Anya'yla Melek dilinde konuştuğunda yüzünü ona çevirdi. Sonra Reed'e ve bana bir sürü söz saydı. Ne dediğini anlamasam bile kızarmıştım ama parmağını bana sallayışı az çok anlatıyordu.

Dönüp Kızıl'ın yüzüne baktım. Rengi atmış, Reed'e bakıyordu. Reed'in yüzünde Crestwood'dan beri görmediğim bir ifade vardı: bastırılmış öfke.

"Hayda, ne oldu şimdi?" diye sordum Reed'e. "Burada sadece konuşuyoruz, biliyorsun değil mi?" diye sordum Kızıl'la kendimi göstererek.

"Öyle mi peki?" dedi Reed kısık bir sesle. "Ayırt etmesi gittikçe zorlaşıyor."

Konuştuğumda benim de sesimde öfke vardı. "Bunun baştan çıkarma olduğunu mu sanıyorsun... Sırası mı sence? Gancanagh onu denizin ortasında gemiden almaya çalışmış, babası aniden ortaya çıkmışken?" Onurum sorgulanıyor gibi hissetmiştim.

"Ona ben sarıldım... Ben yaptım," dedi Evie arkamdan. Öne çıkıp yanımda dikildiğinde ellerini önünde ovuşturuyor ve bizi suçlu gösteriyordu.

Konuştuğunda Reed'in yüzünden tüm ifade silindi ve duvar oldu. "Twinkies getirmişse nasıl direnebilirsin ki?" Reed Anya'nın kolunu bırakıp motor odasından ayrıldı. Beni ittirip geçen Kızıl, Reed'i yakalamayı çalışıyordu. Anya'yla tek başıma uğraşacaktım.

Ayaklarımın üzerinde gidip geldim. Suçsuz yere yargı-

lanan bir mahkûm gibi hissediyordum. "Neden buradasın Anya?" diye sordum ama beni anlamadığını biliyordum. Başım ağrımaya başladığı için alnımı ovaladım. "Bu dünya senin kalbini kıracak."

"Sen kalp kırmak. Sen her şey fırlat köşeye," diye hemen yanıt verdi. Bana dik dik bakarken ellerini beline koymuştu.

"Beni anlıyor musun?" diye mırıldandım ağzım bir karış açık kalarak.

"Buns ve Brownie. Yardım Anya. Kelimeler öğretti ve..." Düşük belli, hatlarına oturan kotunun arka cebinden bir sözlük çıkardı. "Ve sözlük."

"Öyle mi? Bu iyi olmuş. Akıllısın ha? O zaman bunu anlarsın. Seni tanımıyorum." Bu olay yüzünden öfkelenmiştim.

"Sen Anya'yı tanımaya çalışmak yok," dedi gergin bir sesle.

"Bu doğru. Seni tanımak istemiyorum," diye kabul ettim. Bu konuşmanın sırası değildi ama zorluyordu. Belki de daha iyi bir zaman da yoktu. İrlanda'ya varmadan önce gitmesini sağlamam gerekiyordu. Bunların bir parçası olmaması gerekiyordu ve nedenini ortadan kaldırırsam, belki güvenli bir yere giderdi.

"Yani sorun bu?" diye sordu yumuşak bir sesle. Pürüzsüz, siyah kanatları sırtında dinleniyordu.

"Hayır, bu sorun değil. Bu aramızdaki bir duvar." Söylediklerimi anladığını umuyordum.

"O zaman... ben duvarı kaldırır," dedi bana doğru bir adım gelerek.

Elimi kaldırdım. "Duvardan hoşlanıyorum."

Durup başını yana eğdi, sanki dediğimi düşünüyordu. "Bu iki sorun," dedi ifadesiz bir yüzle ve iki parmağını kaldırdı.

"Bu da üçüncüsü: Gitmeni istiyorum," dedim sert bir sesle ve yüz ifadesinin değişmesini izledim. Sanki ne söylediğimi anlamıyormuş gibi gözlerini bana dikti. "Seni sevmiyorum ve asla da sevmeyeceğim. Yani bu durumda yeni bir dövme falan al, artık böyle bir durumda ne yapıyorsanız." Göğsünü gösterdiğimde parmakları kıyafetinin altında yatan kırmızı kanatların olduğu yerde dolandı.

"Bu körlük," dedi kısık ve huzursuz bir sesle. "Sen bizi görmüyor." Eliyle ikimizi işaret etti.

"Bitti dendiğinde bunu duymazlıktan gelen o kaçık kızlardan olduğunu söyleme bana?" dedim en sert sesimle. Yüzündeki ifadeyi görünce karnımda bir şey burulmuştu. İfadesiz tuttuğu yüzünde ıstırap ve şaşkınlık vardı.

"Kaçık ne demek?" diyerek lafımı kesti. Sözlüğünü açıp kelimeyi aradı. "Harfleri söyle."

"Deli, zırdeli, şaşkın, akıl hastası, manyak." Elimden geldiğince açık sözlü olmaya çalışıyordum ama yine de aklı karışmış görünüyordu. "*Non compos mentis**..."

Sanki ona tokat atmışım gibi nefesi kesildi ve sonra yeşil gözlerini kıstı. "Anya Taht... TAHT!" diye hırladı ve yumruğuyla göğsüne vurdu. Bana Melek lisanında ağzına geleni söylemeye başladı, sanırım canım nereye gitmek isterse oraya gidebileceğimden bahsediyordu. Birkaç dakikanın sonunda İngilizceye geri döndü. "Sen gittin. Senin için dönmek dedin. Sen yalancı, ben *non compos mantis* değil."

Artık hızla nefes alıp veriyor, vahşi ve tutkulu görünüyordu. Egzotik ve son derece güzel. Siyah saçları dalga dalga sırtına dökülmüş, yüzü hissettiği duygular yüzünden pespembe olmuştu.

Sakın cayma adamım, diye düşünüp kendime destek verdim ancak inanılmaz cazibesi hâlâ dikkatimi dağıtıyordu.

---

* (Lat.) Dengesiz.

"Kalbi kırık bir kurtarıcıya ihtiyacım yok benim," dedim parmağımla onu göstererek.

Anında sırtı dimdik kesildi ve dudakları düz bir çizgi haline geldi. "Evet, gözlerim var. Artık ne istediğini görüyorum." Benden bir adım uzaklaştı ve karnımda zıplayan çekirgeler yine ona yaklaşmak istememe neden oldu.

"Güzel." Başımla onayladım ama midem bulanıyordu. Yüzümde onun üzgün yüz ifadesi vardı. "Yakında gidiyorsun o zaman," diye durumu özetledim pişmanlık hissiyle.

"Ne yapacağıma ben karar verir."

Tam gidecekken düşünmeden kolunu tuttum. "Bu gemiden gidiyorsun."

"Bu melek artık sana ait değil," dedi yumuşak bir sesle. "Sen reddetti, fırlattı... Sen..." Bir saniye durup kelimeyi düşündü. "Sen Anya'nın yapacağına söz söyleyemez."

"Hatan var. Yapacaklarına söz söyleyebilirim, çünkü burada olduğun sürece senden ben sorumluyum. Buradan ayrılıp evine dönmelisin," dedim kolunu sıkarak.

"Çok bildiğini mi sanıyor sen?" diye sordu kendini koruyarak. "Anya'nın yanında sen bebek. Benimle ben ilgilenir."

"Sen gidene kadar seni rahat bırakmayacağımı biliyorum," dedim tehditkâr bir sesle. Yüzüm onunkine yaklaşmıştı.

"Sözlerin yanlış," dedi şaşkın şaşkın. "Seni anlamıyor. Beni istemediğini söylüyor. Ben benimle ilgilenirim diyor... Beni göndermek istiyor... Burada ya da başka yer, ne fark var? Artık seni rahatsız etmek yok."

"Burada olduğunu görmek beni rahatsız eder," diyerek onu düzelttim.

Kolunu elimden çekerek kollarını önünde çapraz yaptı. Savunmaya geçtikten sonra sordu. "Neden? Evie'nin ardından koşmak için özgürsün dedi ben sana." Bozuk bir şey yemiş gibi yüzünü ekşitti. "Gidecek ev yok," dive

yumuşak bir sesle kabul etti. "Burada kimseyi tanımıyor... Ben yanlış anlamış çok. Ölüm melekleri Anya'ya yardım önermek... Brownie nazik."

"Burada olmanı istemediğim için kalamazsın. Brownie benim arkadaşım, senin değil." Saklamayı beceremeden önce bakışlarında hüzün gördüğümde onu kollarımın arasına almamak için ellerimi yumruk yaptım.

"Anya'dan yardım esirgeyecek?" diye sordu yüzünde şok ifadesiyle.

"Kendine sahip çıkabileceğini söyledin. Kanıtla," dedim ama sesimdeki keskinlik sözleri söylemek zorunda kaldığım içindi, hissettiğimden değil. Aslında onu rahatlatmak için çırpınıyordum neredeyse ancak bunu yaparsam onu koruyamazdım. Onu Brennus'tan uzak tutmalıydım.

"Seni tanımıyor... Benim *aspire* değil... Başka zaman, Anya'ya yardım ederdi... Beni sever... Benim vücutta beni güvende hissettirir, bu değil. Çirkin, yabancı," dedi hıçkırarak.

"Zee'yle konuşurum. Kalabileceğin evleri var. Bir sürü melek tanıyor. Güvende olursun," dedim huysuz bir sesle.

"HAYIR!" dedi kaşlarını çatarak. "Çürümek gibi olur, için için beni yer. Konuşmayı kes. Sadece incitiyor sen. Yok etmek için uğraşıyor. Ben sensiz de devam eder."

"Bu kulağa iyi geliyor," dedim yüzümü ekşiterek. Göğsüm daralmıştı ve acıyordu.

Başıyla bir kez onayladı. "O zaman Phaedrus'u şimdi görmek istiyor?"

"Hı?" Neden bahsettiğini anlamamıştım.

"Anya senin değil dedi. Phaedrus'a söyle. İşaretini benden alır." Aniden hayalete dönmüştü, yorgun görünüyordu.

"Şimdi yapmak zorunda mıyım?" diye sordum göğsümde bir şey burulurken, sanki yüreğim ölüyordu.

"Anya *aspire* değil dedi. Beni bırakmak gerek," dedi gergin bir sesle.

"Gerçekten... Şimdi mi yapmam gerekiyor?" diye sordum ve bir nedenden dolayı, bana bunu söylemesi cinlerimi tepeme toplamıştı.

"Evet. Yine Evie'ne sahip olmak için gerek. Sen sözleri söylüyor ve aramızdakileri bitiriyor."

"Şey, şu anda Gancanaghlara saldırı planlamakla meşgulüm." Sıkıntıyla elimi saçımdan geçirdim.

Aklı karışan ve bitkin görünen Anya başını salladı. "Zaman sana ne zaman gelir?"

"Evet, zamanım olduğunda," diye aksi bir yanıt verdim. "Güvende olacaksın." Kapıya doğru yürümeye başladığında bunu söylemekten kendimi alamamıştım.

Durdu ama arkasını dönmedi. Sonra gitti. İyi olmuştu, çünkü ona söyleyecek sözüm de kalmamıştı zaten. Öfkeyle kapı kolunu ezdim. Yere oturup başımı eğdim ve kendimi tanıyor muyum diye sordum kendime.

Bu ufak yerde ne kadar süre oturdum bilmiyordum ama kalktığımda bacaklarım uyuşmuştu. Yavaş yavaş kabinime doğru yürüdüm ve yaklaştığımda Buns ile Brownie'nin iki yanıma gelerek bana katıldıklarını hissettim. Sanki bir mahkûmu idama götürür gibi kollarıma girdiler. Dışarıda buz dağlarından kaçmamıza rağmen pareo giydiklerini görünce kaşlarımı çattım. Elbette tek tişörtümü Kızıl'a verdiğim için bu hallerine bir şey diyemezdim.

"İki çift laf edebilir miyiz?" diye sordu ters bir sesle Brownie; beni kabinine çekip kapıyı kapattı.

"Tuzak mı? Tutsak mı?" dedim ikisi de kollarını çapraz yapıp kapıya yaslandığında. Yüzleri daha da huysuz olmuştu.

"Seni tanıyoruz Russell," dedi Buns tıslar gibi. "Son derece naziksin..."

"Yanlış yapacak kadar," diye araya girdi Brownie suçlayarak.

"Ve yardıma muhtaç bir kadına yardım edemeden duramazsın," dedi Buns.

"Asla," diye ekledi kısa topuklu ayakkabısının ucunu yere vuran Brownie.

"Peki amacın neydi kovboy? Siyah şapkayı nereden buldun?*" diye sordu Buns mavi gözlerini kısarak.

"Ne, ne şapkası?" diye ağzımda geveledim.

"Aptal ayağına yatmayı bırak," diye uyardı Brownie. "Ne kadar işgüzar olduğunu biliyoruz..."

"İşgüzar," diyerek destekledi Buns.

"Neden bahsettiğinizi açıklamanız lazım." Onlara ne söyleyeceğimi toparlamak için vakit kazanmaya çalışıyordum.

"Bana Russell'ın denizkızlarıyla vakit geçirme zamanı gelmiş gibi geldi Brownie," dedi pis pis sırıtarak.

"Ya da su perileriyle," diye tısladı Brownie.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sorarak pes ettim.

"Evie'yle başlayıp Anya'ya ilerleyelim, olur mu?" diye sordu Buns. "Reed ve Evie'nin tartıştıklarını hiç görmemiştim, fikir ayrılığı yaşadılar ama hiç tartışmadılar."

"Kavga mı ediyorlar?" Sevinmediğime şaşırmıştım.

"Öyle," dedi suçlayan Brownie. Yüzüm pancara döndü.

"Senin yüzünden. Ne yaptın?" diye sordu Buns. Sanki iğrenç kokuyormuşum gibi yüzünü ekşitti.

"Sarıldık ve ben başının üstünü öptüm. Dostça, tutkulu değil," dedim hemen. "İkinizden biri iki gözü iki çeşme ağlasa aynısını yapardım."

Kızlar birbirine baktığında tavırları yumuşadı. "Ya," dedi pişman bir sesle Buns.

---

* Kovboy filmlerindeki kötü adamların siyah şapka takıyor olmasına gönderme yapılıyor.

"Şimdi gidebilir miyim?" Savaşı kazanmışım gibi hissediyordum ama şimdi çekilmezsem karşıma tekrar bir savaş çıkacaktı.

"Peki ya Anya?" diye sordu Brownie ve bir anlığına gözlerimi kapattım. Kan kokusu aldıkları için saldırıp öldürmeye kararlılardı. "Dökül bakalım."

"Gitmesi gerek, hepsi bu," dedim durumu kontrol altına alan bir sesle.

"Gitmesi gerek derken neden bahsediyorsun sen? O senin *aspire*'ın," diye karşılık verdi Brownie. "Bağlanma işaretini kendim inceledim. Senin kanatların..."

"Şüphe yok," diye Brownie'nin sözünü tamamladı Buns.

"Ne olmuş yani?" dedim onlara sinirlenerek. "Onu tanımıyorum bile. Hem de hiç!"

"O zaman tanımaya başla," dedi Brownie sanki geri zekâlıymışım gibi.

"Şimdi mi? Sırası mı bunun?" diye sorup bıkkınlık içinde elimi saçımdan geçirdim. "Brennus'u öldürene kadar bekleyemez mi? Peşimizden ayrılmayan tüm şeytani ucubelerden kurtulana kadar?"

"Muhtemelen, peşinden ayrılmayan çeşit çeşit şeytani ucubeler olacak her daim," diyerek güzel bir noktaya parmak bastı Brownie.

"Sadece doğan bile onları tahrik ediyor," diyerek ona destek verdi Buns.

"Brennus gibi değil. Anya'yı eline geçirse çok mutlu olur. Eğer ona bir dokunursa..." Sözümün devamını getirememiştim.

"Onun esiri olur," diye bitirdi Brownie. Öfkeyle mavi gözlerinin içine baktım.

"*Sclábhaí*'si," diye mırıldandım. Brennus'un köle anlamına gelen sözünü söylemiştim.

"Beyaz şapka da varmış bak!" dedi Buns heyecanla, dirseğiyle diğerini dürttü.

"BİLİYORDUM!" dedi Buns neşeyle. "Ona gitmesini, onu istemediğini söyledin, böylece tehlikeden uzak kalacak!"

"Çok eski kafalısın Russell," dedi Buns; azarlayan sesi geri gelmişti.

"Karanlık çağlarla birleşen..." dedi ve Melek lisanında anlayamadığım bir şey söyledi.

"Evet, evet. Öylesine..." Buns da o kelimeyi söyledi ve başıyla onayladı.

"Peki, ben..." Kelimeyi söylemeyi denedim ama son derece başarısız oldum. Ben omuz silkince ikisi de sırıttı. "Şimdi gidebilir miyim peki?"

"Olmaz," dedi Buns kaşlarını çatarak.

"İmkânı yok," diyerek ona katıldı Brownie.

"Nedenmiş?" diye sordum iç çekerek.

"Başın belada," dedi Buns.

"BÜYÜK belada," diye eklemede bulundu Brownie.

"Bir Taht meleğinden kaçamazsın."

"Cidden ama, aklını mı kaçırdın?" diye sordu hayretler içinde sırıtan Brownie.

"Yok ya... Güzel plan işte. Ona gitmesini söyledim. Uzlaşma şansını falan da yok ettim. Güvende olacak," diye açıkladım ve ikisinin de yüzü biraz daha karardı.

"Korkunç bir plan," diye fikrini beyan etti Brownie.

"En kötüsü," diyerek ona katıldı Buns.

"Neden ki?" diye sordum bıkkın bir sesle. Kaşlarımı çattım.

İkisi aynı anda, "TAHT," dedi.

"Ne olmuş yani?" diye mırıldadım ve ikisinin de gözlerini devirerek birbirlerine baktığını gördüm. "Hepiniz meleksiniz işte. Ne kadar farklı olabilirsiniz ki?"

İkisi de aynı anda homurdanarak güldü.

"Tahtların işleri güçleri karmadır Russell," dedi Buns anlayışla.

"Onlara her şey bir daire," diye araya girdi Brownie. "Ne ekersen onu biçersin tarzı bir şey ve bu kişisel bir dava oldu."

"Epey kişisel," diye kabul etti Buns.

"Sen bu hale soktun."

"Eee, ne demek istiyorsunuz?" dedim çekinerek.

"Onu umursamazsan, bu sana on katı olarak geri döner," dedi Buns.

"Hı?"

"Sen git dersin ve o öyle uzağa gider ki onu bir daha göremezsin," diye açıkladı Brownie ve beklemediğim bir acı yüreğimi sımsıkı sardı.

"Ya da sana son derece yakın olur ama onun kılına bile dokunmana izin vermez," diye karşılık verdi Buns.

"Ya da bu gemiden ayrılır ve Gancanaghlar ona dokunma fırsatını ede edemez," diye cevabı yapıştırdım ben de.

"Ayy, neredeyse haline üzüleceğim," dedi Buns Brownie'ye.

"Evet ya," diye kabul etti Brownie. "Yardımımıza ihtiyacın var."

"İnanılmaz derecede," dedi şımarık bir kız kardeş gibi saçını elinde çeviren Buns.

"Offf, boşa uğraşıyorsunuz." İç çekip elimi salladım. "Ben de gördüm geçirdim. Bir-iki şey biliyorum ve onu burada istemiyorum."

"Taaamam," dedi Buns.

"Harika," diyerek kabul etti Brownie.

"Havai fişeklere bayılırım," dedi Buns. Bir adım geri kaçarak bana kabinin kapısını açtı.

"Epeyce ışık saçan, büyük ve gürültülü olanlara," diye ekledi Brownie.

"Göz kamaştıran tüm o renkler. Brownie, fark ettim de bu durum Anya'yı bekâr yapıyor, değil mi?" diye sordu kurnaz Buns.

"Sanırım haklısın Buns," diye ona katıldı Brownie.

"İşaretini Anya'nın üzerinden ne zaman alıyorsun Russell?" diye sorguladı Buns.

"Tüm bu resmi işlerle Gancanaghlarla savaştıktan sonra uğraşamaz mıyız?" diye homurdandım.

"Neden bekleyesin ki?" diye sordular.

"Çünkü şimdi uğraşmak istemiyorum," diye kızgın kızgın yanıt verdim.

"Burada bir şeyler var," dedi Brownie imalı imalı.

"Ona karşı hislerin var," diye ekledi Buns.

"Ne hissediyorum bilmiyorum. Burada kalacağı düşüncesi canımı yakıyor ve gitmesiyse... aklımı karıştırıyor."

"Aşkın yükü..." diye fısıldadı Brownie. Bana şeytani kilisenin bodrumunda mahsur kaldığımızda baktığı gibi bakıyordu. Daha önce hiç âşık olmadığı için bunu yaşamak istediğini söylemişti bana. "Onun gitmesine izin vermeden önce onu sevdiğinden emin olmalısın Russell. Phaedrus'un aranızdaki bağı kaldırmasına izin veremezsin, birbirinize ne hissettiğinizi gerçekten öğrenmeden olmaz. Neden şimdi gitmesini istediğine dair dürüst bir açıklamayı hak ediyor."

"Çünkü onun bir şey yapmasını sağlayamazsın; tek sahibi kendisi," diye açıkladı Buns.

Somurttum. "Ama dürüst davranırsam ve kalmaya karar verirse onu gitmeye ikna etme şansım kalmaz."

"İiinaaatçıı," dedi Buns.

"Kaaaaaçıık," diye kabul etti Brownie şarkı söyleyerek.

"Bu konu hakkında tek kelime etmeseniz yeterli. Bunları Anya'ya söylemenizi istemiyorum," dedim. İkisine de fena bakışlar atıp gözlerimi kıstım.

Buns iç çekti. "Russell! Sözlükte ağzı sıkı kelimesinin karşısında bizim fotoğraflarımız var."

"Ölüm melekleriyiz biz," dedi Brownie. Sanki bu her şeyi açıklıyordu.

"Evet. Şey... Güzel," dedim ve yanlarından geçip koridora çıktım.

Kabininden dışarı başını uzatan Buns konuştu. "Senin için dua ederiz!"

"İhtiyacın olacak," diye bağırdı Brownie anlayışla.

"Hâlâ sana yardım edebiliriz. Sahil partimize gel. Yarın, basketbol sahasının iskele tarafında," diye ardımdan bağırdı Buns. Duaya ihtiyacı olan ikisiymiş gibi başımı salladım.

BÖLÜM 15

gitme

"Güçler Anya'ya nasıl davranacaklarını bilmiyor," dedi Zephyr. Basket potasının yanında dikildiğim yere geldi. İki saha ötedeki içecek masasının yanında Brownie ve Buns'la duran Anya'yı keserken beni yakalamış olmalıydı. Bu gemi lüks yolcu gemisi gibi görünebilirdi ama savaş gemisinin özelliklerini taşıyordu. Bana anlatılanlara göre, limanlara nadiren demir atıyordu ve Güçler tarafından ayarlanıp ilgilenilen düzenli ek gemilerle hizmet alıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Buns'ın, sahil partisi için ona parmak arası terlik ve şort giydirdiğini gördüm. Elimde Brownie'nin verdiğinden başka giyecek bir şeyim olmadığı için onun verdiklerini giyiyordum.

"O bir Taht. Güç meleklerinden üstün ama asi davrandığı için artık tabu."

"Yani ondan uzak mı duracaklar?" Hakkım olmadığı halde iyi hissetmiştim. Gözlerim uzun, siyah saçlarının üzerinde kayıp bu akşam giydiği cidden seksi bikini üstü ve anvelop etek üzerinde kaldı. Çevik, siyah kanatları zarafetlerini sergiliyordu. Son derece hayranlık uyandırıcıydı.

"Güçler yaklaşmayabilir ama Serafimin ilgisini çektiği kesin," dedi Zephyr. İkimiz de Cole'un kızlarımıza doğru gidip sohbete başlamasını seyrettik. Buradaki herkes Melek lisanında konuşuyordu ve bu beni anlatamayacağım kadar sinir ediyordu. Öğrenmeye çalışıyordum ama hamam bö-

ceğinin İngilizce öğrenmeye çalışması gibi bir şeydi bu.

"Şu heriften nefret ediyorum," dedim kısık sesle ama Zephyr beni duydu.

"Sinir bozucu." Buns'ın başına taktığı taçtaki bir çiçeğe dokunduğunu gördüğünde bana katıldı.

"Neden etrafımızda dolaşıyor?" Cole'u daha iyi gözlemleyebileyim diye yerimi değiştirdim. *Sağ eli dominant.*

"Olay biz değiliz, onlar." Başıyla kızları işaret etti. "Ölüm meleklerimiz ilgi çekici, cazibeli..."

"Seksi."

"O da," diyerek kabul etti. "Üstelik Anya yiğit ve baştan çıkarıcı..." İstemeden ona hırlayınca sözü yarım kaldı. Zephyr konuşurken sırıtışını bastırmaya çalıştı. "Ben meleğimi çoktan buldum."

"Özür dilerim. İstemeden oldu. Ağzımdan kaçtı."

"Biliyorum. İçgüdüsel. Senin *aspire*'ın olduğuna şüphe yok. Onunla konuşmalısın Russell. Buraya gelerek kendini riske attı."

"Bunu göremediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum sinirli sinirli. "Burada savunmasız. İkinci bir şansı falan olmayacak Zee! Ben ölürsem, hâlâ cennete gidebilirim. Sizler sadece..." Sustum. Anya ya da onlardan biri ölürse hissedeceklerimi sözlere dökememiştim.

"Riske değer," dedi sakin sakin.

"Cidden mi?" dedim kızgın kızgın.

"Brennus'u biliyorsun. Kötülüğünü göz ardı etmenin daha mı iyi olacağını sen söyle."

"Onu göz ardı etmeyi falan planlamıyorum," dedim alçak bir sesle. "Sadece hepinizin birden İrlanda'ya gitmesinin gerekli olduğunu sanmıyorum. Buns ve Brownie, Anya'yı bir yere götürebilir."

"Bunu onlara sen söylemek ister misin?" diye sordu kızların gevezelik etmesini seyrederken.

"Sen söylersen dinlemeleri daha muhtemel," dedim yardım isteyerek.

"Zaten ben de birkaç saniye içinde cennete çağırılacağım..." dedi ve sonra durup tavana baktı. "Yok. Bu da olmuyor."

"İğnelemeyi nereden öğrendin sen Zee?" diye sordum suratımı asarak.

"Melezlerle takılmaya başladığımda mecbur kaldım," dedi zaman kaybetmeden.

"Şey, senin sınıfındaki bir meleğe yakışmıyor," dedim keyifsizce. Gülümsemesi büyümüştü.

"Bundan önce de onlarla İrlanda'da savaştık," diye belirtti. Evie, Gancanaghların tutsağıyken orayı gözlem altında tuttuğumuz zamandan bahsediyordu.

"Biliyorum ama bu bende farklı bir his uyandırıyor. Kontrol bizim elimizde değil." Söylediklerimi anlıyor mu diye görmeye çalıştım. Artık dizginler Serafimlerin elindeydi.

"Evet, bu bir sorun," diye kısık sesle kabul etti.

Sahanın karşısına baktığımda Cole'un Anya'ya doğru eğilip kulağına bir şey fısıldadığını duydum. Ağzımdan başka bir hırlama kaçarken gözlerimi düz çizgi haline gelene dek sıktım. Aklımdan öldürme senaryoları geçiyordu.

Kolumun üstünü tutan Zephyr konuştu. "Konu Anya olunca duygularının esiri olacaksın, birbirini yeni bulmuş çiftlerin yaptığı gibi."

"Neden benim *aspire*'ım olduğuna bu kadar eminsin?" diye onu tersledim hırlayarak.

"Sana bir bakan anlar zaten." Buz mavisi gözleri gözlerimin içine dimdik bakıyordu. "Amacın gitmesini sağlamaksa, kıskandığını ona belli edersen bu şansı tamamen kaybedersin."

"Onu halledebilirim," dedim ellerimi yumruk yapıp.

"Şüphem yok. Sonuçta seni ben eğittim," dedi içten bir sırıtışla.

"Yok ya, sanırım gidip bir kavga başlatacağım." Zephyr'den kurtulmaya çalıştım.

"Kayıtsızlık böyle olmuyor Russell," dedi kararlı bir sesle.

"Kayıtsızlık hiçbir zaman yeteneklerimin arasında olmamıştır," diye kabul ettim. Derin bir nefes alarak sakinleşmeyi denedim.

"Bu planı ben yapmadım. Sadece uygulamana yardım ediyorum. Yani eğer yapman gerekenin bu olduğuna inanıyorsan," dedi tam bir dost gibi davranan Zephyr.

"Evet, tamam," diye hırladım, sonra elinden hafifçe omuz silkerek kurtuldum. "Belki de kabine dönsem iyi olur," diye ekleyip en yakın çıkışı aradım. Evie'nin geldiğini tam vaktinde görmüştüm.

Beyaz bikini üstü ve uyumlu anvelop eteğiyle parti için giyinmiş olan Kızıl elini gergin gergin saçından geçirdi. Saldığı saçları kırmızı kanatlarına doğru süzülüyordu ve kulağının arkasına sıkıştırdığı egzotik bir çiçek baştan çıkarıcı biçimde göz kırpıyordu. Odayı gözden geçirdiğinde ahşap boncuklardan oluşan kolyesiyle tedirgin hareketlerle oynadı.

"Evie burada," dedim Zephyr'e.

"Evet ve yanında biri var." Arkasına bakıp da Xavier'ı görünce gözlerimi kıstım. Zırhı olmadığında daha büyük ve heybetli görünüyordu. Güçlü, kırmızı kanatları benimkileri, şey, küçük gösteriyordu. Parti için şort ve ucunda köpek balığı dişi bulunan ahşap boncuklu bir kolye takmıştı. Kısa süre için, ne planladığını merak ettim.

Kızıl'ın yanağına doğru eğilerek kulağına bir şey fısıldayan Xavier dans pistini eliyle gösterdi. Yüzünü ekşiten Evie, "Hayır," dediğinde Xavier'ın yüzüne yavaş bir sırıtış oturdu.

Etrafa bakan Evie, Buns ve Brownie'yi gördü ama onları göz ardı edip odayı taramaya devam etti, ta ki gözleri Zee ve beni bulana dek. O andan bir saniye sonra yanımıza gelmiş ve Zephyr'in kolunu tutmuştu.

"Zee," dedi sesi epey endişeli bir sesle, "onunla gidecek kadar yetenekli olduğumu söyle. Artık korkunç bir canavarım yani, beni gördün..."

"Reed nereye gidiyor?" diye sordu Zephyr. Aynı benim gibi, sadece Reed söz konusu olduğunda Kızıl'ın böyle davranacağını iyi biliyordu.

"Dominion'dan destek alarak Brennus'un kalesine gemiden önce gitmeye gönüllü oldu. Bölgeyi güvenli hale getirip tahmin edilemeyen herhangi bir tehlikeyi yok etmesi gerekiyor. Tehlikeli bu. Benim aksime büyüyü koklayamıyor ve beni yanlarında götürmeyecekler." Evie sadece bir kadının becerebileceği şekilde hızla konuşmuştu.

"Seni kim götürmüyor?" diye sordum.

"Aptal Serafimler, Preben ve onun aptal Dominion Güçleri. Reed," dedi kederle. Xavier arkasından kısık kısık güldüğünde dişlerini sıktı. "Xavier'a, eğer albatros olmak istemiyorsa gülmeyi kesmesini söyler misin?" diye mırıldadığında Xavier biraz daha sesli güldü.

"Ben giderim," diye gönüllü oldum. Xavier'ı göz ardı edip Kızıl'a odaklandım.

"Teşekkürler Russell ama bence Zephyr'le beraber Reed'i beni de almaya ikna edebiliriz. Twinkie konusunda hâlâ biraz hassas..." Sözünü kestim.

"Yok ya. Brennus'un yuvasına giderim derken ciddiyim. Büyünün kokusunu alabiliyorum, hatta belki senden daha iyi ve bana senin kadar odaklanmış değil."

"OLMAZ!" diye lafımı kesti ellerini beline koyarak. "Burada kalman gerek."

"Neden?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Çünkü çok ısırıldın ve seni etkilememesi imkânsız. Brennus'un çağırısı hafife alınacak bir şey değil. Seni kontrol edebilir," diye başladı saymaya.

"Hayır, edemez. Bardayken Anya'yı öldürtmeye çalıştı bana ama yapmadım, değil mi?" diye sordum yanıtı bilerek.

"Orada değildi. O, onun bir görüntüsüydü. Seninle aynı odadayken büyü kullanırsa ne olacak?" diye sordu bana.

"O zaman kelime savaşları başlayacak, çünkü ben de bazı büyüler üzerinde çalışıyordum."

"Saçmalıyorsun. Zee, ona saçmaladığını söyle," dedi Evie. Çaresiz görünerek Zee'ye döndü.

"Sana bir zırh bulur ve görev hakkında bilgi alırız," dedi Zephyr bana Evie'nin başının üstünden.

"NE?" diyerek gözerini Zephyr'e dikti Evie.

Zephyr sırıtıp Evie'nin alnını öptü. "Ben gidip ikisini de senin için korurum. Endişelenmene gerek yok."

"Ben de seninle geliyorum!" diye ısrar etti ufacık ellerini yumruk yaparak.

"Sen bu gemide kalıyorsun," dedi Xavier sert bir sesle. Beni hem şaşırtmış hem de sinirlendirmişti.

"Kimdi bu adam, desene yine?" diye Kızıl'a sordum küçümser bir tavırla.

"Onun gölgesi," diye araya girdi Xavier. Yüzünde boş bir ifadeyle soruma yanıt vermiş, biraz olsun benden çekinmemişti.

"Onun zaten bir gölgesi var ve sana hiç benzemiyor," deyip onun karşısında dimdik durdum.

"Ve senin de uzun zamandır seni bekleyen bir *aspire*'ın var. Belki de gölgeni onun üzerine düşürme vaktin gelmiştir," dedi istifini bozmadan.

"Ah, hayır! Bunu demek istemedin bence," dedim sıktığım dişlerimin arasından ve onunla göz göze geldim.

"Ama dedim." Serafimlerin özelliği olan gelişigüzel bir

zarafetle yanıt vermişti. "Bir defasında bana Anya'nın gözlerinde sonsuzluğu görebildiğini söylemiştin ancak sadece yeşil olduklarını bilmen bile onu çok mutlu eder."

"Ne?" Sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyordum.

"Tam da bundan bahsediyorum. Çok az şey biliyorsun, bu yüzden Evie'yi kimin koruyacağına karışma." Üstünlüğün kendisinde olduğuna dair sarsılmaz bir güveni vardı.

"Çok şey bilmeyebilirim ama kendi başının çaresine bakması için onu tek başına bırakan da ben değilim. Hele ne olduğunu ve nereden geldiğini bile bile." Biraz önce benden çaldığı gücün birazını geri almıştım.

"Bundan daha azını bilmen ne kadar da kötü. Hiçbir şey bilmiyorsun," diye atak yaptı. "Eğer Dominion'la birlik yapmayı planlıyorsan acele etsen iyi olur. Anya gibi değil onlar, senin için beklemezler."

Yüzünü kırıp dökme yollarını düşünürken ufak kar tanelerinin kollarımla yüzüme düştükten sonra tenime ufak öpücükler kondurarak eridiğini fark ettim. Diğer yandan Xavier, Evie'nin bir bilek hareketiyle yarattığı kocaman kar yığınıyla kaplıydı.

Dudakları gülümser gibi kıpraşan Xavier yüzünü, kollarını önünde çapraz yapıp dik dik ona bakan Evie'ye döndü.

"Evie!" Xavier sırıttı. Bir anda Evie'ye kocaman sarılarak ayaklarını yerden kesti ve sarı saçlarını sallayarak Kızıl'ın pürüzsüz tenine erimiş kar damlaları yağdırdı.

Bir an için iki melek âşığın bir çeşit ergen flörtünü izliyormuşum gibi hissettim. Xavier soğuk, ıslak yanağını Evie'ninkine sürttüğünde Kızıl iç çekti. Soğuk su ile erkeksi ten yüzünden ağzından gönülsüz bir kıkırtı kaçtı.

"Xavier, dur!" diye nefesini verdi. "Beni yere indir!"

"İlk önce sen," diye karşılık verdi. Başını kaldırıp üzerlerine yağan kara baktı.

"İyi," demeyi başardı. Yine bileğini oynattığında kar kesildi.

Biraz önce gördüğüm şey yüzünden ürktüğümü söylemek az kalırdı. Zee'ye baktığımda onun da rahatsız olduğunu gördüm.

"Birbirinizi ne kadar süredir tanıyorsunuz?" diye sordu Zephyr sakin bir sesle.

"Liseden beri," diyerek kaşlarını çattı Evie. Ayakları yere değer değmez, onu bırakmayan Xavier'ın eline vurdu.

"Peki ya sen Evie'yi ne kadar süredir tanıyorsun?" diye sordu gözlerini Xavier'a çeviren Zee.

"Ondan biraz daha uzun süredir." Yüzündeki gülümseme silinmişti.

"Ne kadar uzun?"

"Uzun," diye kestirip attı ifadesiz bir yüzle.

"Russell," dedi yanımdan Zephyr ama gözlerini Xavier'dan ayırmamıştı. "Gitmek için hazırlanmalıyız."

"Evet. Tamam," diye mırıldayıp Evie'ye baktım. "İyi olacağım Kızıl. Çirkin ya da ölümsüz bir şeyi kaçırmadıklarından emin olacağım."

Uzanıp Zephyr'le bana, sanki bizi bir daha hiç görmeyecekmiş gibi sarıldı. "Beni de yanınızda götürün," dedi. Bize sarılışı büyüyen çaresizliğini ve korkusunu anlatıyordu.

"Sana geri döneceğiz," dedi Zephyr nazik bir sesle.

"Elbette geri döneceğiz. Sahtekâr değiliz ya," dedim. Xavier'a baktığımda somurttuğunu gördüm. *İfadesiz yüzün nerede şimdi ha?* diye düşündüm tebessüm ederek.

"Sizinle gelmeme izin verirseniz, size tüm güvenlik unsurlarını, nasıl işlediklerini, vardiyalarını..." diye devam etti. Başka bir açıdan saldırarak bizi ikna etmeye çalışıyordu.

"Zephyr, Prosta bir Güç Evie," dedi Xavier. Daha önce hiç duymadığım, Melek lisanına ait bir kelime kullanmıştı. "Onun üstün seviyesine çok az melek ulaşabilir. Cancanaghlar hâlâ oradalarsa, geldiğini duymayacaklardır bile."

"Onun şanlı bir katil olduğunu biliyorum Xavier. Beni o eğitti," dedi bizi bırakan Evie.

"Eğitim mi gördün?" diye sordu tehlike alarmı veren sakin bir sesle.

"Evet."

"Ne zaman?"

"Ne zaman ne?" dedi yüzünü ona çeviren Evie.

"Ne zaman eğitildin? Evriminden önce mi sonra mı?"

"Eee... Orası benim için biraz bulanık," diye kaçamak bir cevap verdi.

"Evriminin son kısmında başladık," diye sakince yanıtladı Zephyr. Xavier kaşlarını çatıp hırladığında irkilmedi. Kızılla ben Xavier saldırırsa diye hemen önüne geçip savunma aldık. Bir anda tüm odada ses seda kesildi ve herkes bize odaklandı.

"İlginç," diye mırıldadı Xavier. Kendini toparlayıp sakin duruşunu takınmıştı.

"Harika bir öğrenciydi. Bir keresinde buramı kesti," dedi Zephyr gururla. Bileğini kaldırıp kesiğin yerini gösterdi.

"Buna tanık olmak isterdim," dedi diğeri sesinde neşeyle.

"Hayır, istemezdin," diyerek huysuzlandım, "çünkü hemen sonrasında Evie onu iyileştirdi ve bunun yüzünden etinin açılıp üstünü başını kana bulamasını izledik. Sonra Reed onu temizledi." Bana baktığında Xavier'ın yüzü ciddileşti. "Ah, böyle bir şey yapacağını bilmiyordun ha, arkadaşlarını kurtarmak için kendi canını feda edeceğini? Ama işte bunu yapıyor. Kimseyi terk etmez o. Hadi Zee, peri masalının kâbus kasabasına uçup Evie vardığında orada şeytani ucubeler olmadığından emin olmalıyız."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye ardımızdan seslendi Evie.

"Partinin tadını çıkar," dedim ben de.

Zee'yle beraber sahalardan çıktık ve birkaç koridordan geçince konuştum. "Ne düşünüyorsun?"

Bana baktıktan sonra, "Evie onu tanıyor," dedi.

"Sen de fark etmişsin," dedim derinden bir nefes vererek.

"Onu tanıdığını bilmiyor," diye ekledi. "Ama bu onun Evie'yi tanımasının yanında hiçbir şey. Xavier'ın yüzünde o bakış var."

"Hangi bakış?"

"Muhtemelen Buns daha iyi açıklar ama elimden geleni yapacağım. Yeryüzünde bir ömür geçirdikten sonra ruh cennete gelir ve bazen arkada bıraktığı ruh eşini arar."

"O bakış mı vardı Xavier'da?"

"Hayır. Onda diğer bakış vardı," dedi kasvetli bir yüzle.

"Diğer bakış mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Ruh eşiyle birleşen bir ruhun bakışı," dedi kederle.

"Yok ya, hatan var," dedim hemen. Dar koridorda aniden durdum. "Ben onun ruh eşiyken bu nasıl olabilir?" dedim göğsümü parmağımla gösterip.

"Bilmiyorum ki Russell," dedi açık açık. "O bir melek ve bir ruhu yok. Sana sadece gördüğümü söylüyorum."

Yine Zee'nin yanında yürümeye başladım ama bu sefer adımlarım daha yavaştı. "Neden Serafimler bizimle görüşmedi? Neler olduğunu, nerede olduklarını, neler yaptıklarını anlatmadılar? Her şey patlamaya başladığında harekete geçmektense oyun planını bilmek güzel olurdu."

"Gücümüzü kaybetmeden önce kendi araştırmamızı yapmaya başlamamız gerek. Reed de bunu yapıyordu. Onlarla, Tau'yla yakınlaşıyor."

"Bende epey belirgin bir eksiklik var Zee," dedim söylediklerini düşünüp. "Melek lisanı konuşamıyorum."

"İçeride adamın var Russell," dedi kısık sesle. Ona bakmadığımda açıkladı. "Anya."

"Olmaz," diyerek hırladım. "Onu hiçbir şey için kullanmam."

"En az onlar kadar ya da onlardan daha fazla şey biliyor. Evie'yle aranda geçenleri büyük ihtimalle biliyor, bunu hiç düşündün mü?"

"Tabii ki de düşündüm! Aklımdan çıkmıyor ki! Ancak öğrenmeye olan ihtiyacım onu buradan göndermek için duyduğumdan daha güçlü değil," dedim savunmaya geçerek.

Odama giden koridora döndüğümüzde Reed'in kapının önünde dikildiğini gördüm. Siyah, tüm vücudunu örten savaş zırhını çoktan giymişti. Ona yaklaştığımızda başıyla ikimize selam verdi.

"Bize katılmak isterseniz diye ikinize de zırh aldım," dedi Reed ve odamı işaret etti. Kapıyı açtığımda zırhın dolabımda asılı olduğunu gördüm.

"Ah, demek grubu yine toparlıyoruz. Baksana Zee, yeni üniformalarımız bile var." Reed'e sırıttığımda çekinerek gülümsedi.

"Size daha iyi bir mekân sunabilmek isterdim ama geçen seferkiyle aynı," dedi lakayt bir omuz silkişle Reed. İkisini odama çağırıp kapıyı kapattım.

"Biraz önce maruz kaldığımız sahil partisinden daha ateşli bir yere gittiğimiz kesin," dedim dalgın dalgın.

"Kötü müydü?" diye sordu Reed.

"Kötü derken... Güzel miydi diye soruyorsan, hayır. Güçler şaşırtıcı derecede kötü oyuncular, alınmak yok." Onun takımına hakaret ettiğim için ona parlak bir sırıtış fırlattım.

"*Paper Gangsta*'lar mı?" diye sordu neşeyle.

"Öyle bir şey. Ancak öbür yandan Prosta Güçler..." Sözümü yarım bırakarak elit olduğunu kabul ettim.

* Bir Lady Gaga şarkısı. "Kâğıt serseriler" anlamına gelmektedir.

"Feci tarzlar," diyerek araya girdi Zephyr. Buns'la takıldığını bize göstermişti.

"Hakları da var," diye kabul ettim. "Eee, neler oluyor?" diye sordum Reed'e. Siyah zırhı çıkardığımda üzerime göre olduğunu gördüm.

"Bizler açılış gösterisiyiz. Gizlice girip patlayıcı, büyü cepleri, melezlere yönelik pasif büyüler arayacağız," dedi bana bakıp.

"Portalları unutma," diye ekledim.

"Onlar senin özel projen olabilir Russell." Gülümseyip, "Burnun buna çok uygun," dedi.

"Hadi ya. Benim yeni melek burnumu kıskanıyorsun. Eskisiyle çok dalga geçilmişti..." Karnımdaki kelebekler zıplamaya başladığında sustum. Yan odanın kapısı açılıp kapanmıştı. Bu, Anya biraz önce odasına girdi demekti.

Reed saatine bakıp konuştu. "Hazırlanıp bizimle güvertede buluş. Yakında ayrılmamız gerek."

"Bir işim var, halledip geliyorum," dedim ikisi koridora çıkarken.

Reed arkasını döndü. "Russell... Şey konusunda... Evie ve sen... Haddimi aştım. Ben..."

"Reed, sorun yok. Açıklayamıyorum ama bir kez olsun kafa yormadığımı dürüstçe söyleyebilirim."

Dudaklarına çarpık bir gülümseme oturdu. "Şu çekirgeler seni hâlâ rahatsız ediyor mu?"

"Öyle diyebilirsin."

"Bunlar hakkında konuşmak istersen bana söyler misin?"

"Tamam, söylerim," dedim ve kapıyı kapattım.

Alelacele zırhımı giydim. Kapımı açarak koridora çıktığımda Anya koridorun sonuna doğru gitmek için yanımdan geçti. Tehlikeli kıvrımlarını saran siyah zırhı gördüğümde kanatlarım şak sesiyle açıldı. Yayı umursamazca omzunda

sallanıyordu. Kıyafeti ve atkuyruğu yaptığı uzun saçı arkasında dururken askerden çok bir *dominatrix** gibiydi.

Ne yaptığımı düşünemeden hemen önüne geçip güverteye çıkış yolunu kestim.

"Ah, hayır!" dedim yüzümde karanlık bir ifadeyle. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Bana yanıt vermeden yanımdan geçip gitmeye çalıştı. Onu karşımda tutmak için ellerimle kollarının üstünü tuttum. Melek sesini çaresizce yükseltirken gözleri kısılmıştı. Parmağını yüzüme doğru sallarken dudaklarından tatlı bir müzik dökülüyordu.

"Evet, evet, evet. Muhtemelen bunların hepsi ve daha fazlasıyım," diye sert bir sesle ona katıldım, "ama bir saniye için bile olsa, senin bu gemiden ayrılmana izin vereceğimi sanma. Yani arkanı dönüp odana geri gidebilirsin."

"Gemiden ayrıl! Gemide kal!" Çılgınca ellerini sallayan Anya azarlayan bir şekilde söylendi durdu. "Sen *non compos mentis* Russell. Sen ne istediğine karar veremiyor."

"Konuyu çarpıtma," dedim aynı tutkuyla. "Senin başka yere gitmeni istiyorum, benim gittiğim yere değil."

"Senin de bu göreve gönüllü olacağını nereden bilebilir ben? Niyetini benimle paylaşmıyor. Aklını okumak büyüsü yok bende!"

"Evet, şey, şu anda ne düşündüğümü tahmin edemeyeceğine bahse varım," diye karşılık verdim öfkeyle.

"Ben artık ne düşündüğünü umursamıyor. Bu göreve gönüllü oldu ve gidiyor." Yine etrafımdan dolanmaya çalıştı ama önünü kestim.

"Anya," diye hırladım başını eğip diğer tarafa geçmeye çalıştığında. "Ben dönene dek burada kalıyorsun," diye emrettim. Onu kaldırdığım gibi omzumun üzerine attım ve odama gidip onu yatağımın üzerine fırlattım.

* BDSM'de baskın roldeki kadın.

"Russell!" diye bağırdı. Melek lisanında bile bağıramayacak kadar öfkelenmişti bana.

"Bunu daha sonra konuşacağız," dedim ve odadan çıktım. Kapıyı kapatıp sözler fısıldayarak sonraki bir saat için kapıyı mühürledim. Anya tekmelediği zaman kapı dayandığında sırıttım. Arkamı dönüp geminin güvertesine doğru koştum.

Silahlandırılmış askeri helikopterler dönen pervanelerle güvertede duruyordu. Zee'nin birine oturduğunu gördüğümde ona doğru koştum ve yanına oturdum. "Kanatlarımızla uçmayacak mıyız?"

Zee omuz silkti. "Kaleye böyle daha hızlı yaklaşırız. Ayrıca daha az yorucu. Bizi duymasınlar diye oraya varmadan önce ayrılacağız. Kaçıracağını sandım," dedi yanımdan Zee. Motorların sesi yüzünden kendini duyurabilmek için bağırmıştı.

"Bir sorunla karşılaştım," diye bağırdım ama Anya'nın vücudu bana değdiğinde hissettiklerimi hatırlayınca gülümsedim. Çekirgeler hâlâ çılgınca içimde kıpraşıyordu.

"Sanırım sorunun seni takip etti," dedi dönen pervanelerin sesine karşı bağıran Zephyr. Geminin güvertesine çıkan Anya bizim helikopterimize doğru hızla yürüdü.

Yanımdan koltuğuna oturmak için geçerken zırhından tahta parçaları ve toz döküldü. Büyülediğim kapıdan geçemeyince duvardan geçtiğini anladım.

Benden en uzağa oturup kedi gibi narince saçını geriye attı ve kaşlarımı çattığımda bana tek kaşını kaldırdı. Gözlerimi ondan kaçırdım, çünkü varlığının içimde uyandırdığı savaşan duyguları kontrol etmekte zorlanıyordum. Onu sarsmak mı, yoksa öpmek mi ya da ikisini de mi yapmak istiyordum, bilemiyordum.

Açık kapıdan Reed'in güvertedeki Serafimlerin arasında durduğunu gördüm. Tau omzuna saygı gösteren bir hare-

ketle elini koyduğunda Reed başıyla onayladı. Tau elini indirince Reed ana kapıya döndü. Ben de o yöne baktığımda Kızıl'ın girişte kollarını göğsünde toplamış halde durduğunu gördüm. Rüzgâr yüzünden saçı çılgınca dans ediyordu. Reed ona doğru yürüdü ve onu kollarının arasına alıp sanki gitmesine hiç izin vermeyecekmiş gibi onu öptü.

O anda kaşlarımı çattım, çünkü kıskanmıyordum. Aslında kıskanıyordum ama bir şekilde baskınlığını yitirmişti. Farklıydı. Başımı Anya'ya çevirdiğimde artık bana bakmıyordu, gözleri diğer kapıdan görünen denizdeydi. Birkaç saniye sonra Reed karşımdaki koltuğa oturdu ve helikopter güverteden kalktı.

Anya denize bakarken gözlerim nazik boyun hatlarında dolandı. Gözlerimi her kapadığımda hayal ettiğim gibi onu öpmenin nasıl olacağını ve ne düşünüyor olduğunu merak ettim.

BÖLÜM 16

sonsuz aşk

-Evie-

Geminin karanlığından basık havalı ana güverteye çıktığımda yanaklarıma soğuk ve ince yağmur damlaları düştü. Denizci paltosunu etrafıma biraz daha sıkı çekerken rüzgâr kırmızı saçlarımı uçurdu. Suya bakan tırabzana doğru yavaşça ilerlerdim.

Reed ve takımından gelen ilk raporlar iyi olsa da Serafimlerin kontrol odasının rahatlığında onları dinlerken boğulmuştum. Reed'in, Russell'ın ve Zephyr'in Brennus'un kalesinin karanlık odalarında dolaştığını hayal ettiğimde ne yerimde oturabilmiş ne de sağduyulu bir şekilde düşünebilmiştim. Toplantılarından aniden ayrıldığımda Serafimlerin ne düşüneceğini pek umursamadım. Yanlarında kalmamı isteyen onlardı, bu yüzden benim hakkımda düşündüklerini yüceltmek benim için öncelik değildi.

İrlanda kıyısını ilk kez gördüm. Sarp kayalıklar dehşet içinde titrememe neden oldu. Uzun zaman önce, nasıl kimse fark etmeden Gancanaghların burayı evleri yaptığını aklım almıyordu. Soğuk, yosun kaplı yapı Gancanaghlar diye bağırıyordu bangır bangır. Yere düşen taşların arasındaki gölgelere baktığımda ölümsüz peri hatlarının kavayı tutmuş olduğunu ve gemimizin yanlarına gelmesini beklediğini hayal ettim.

Yüzümü gökyüzüne kaldırdım ve yağmurun beni yıkamasına izin verdim. Korkudan alnımda biriken soğuk teri götürmüştü.

"İnanılmaz derecede güzel olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu kısık bir ses arkamdan. Gerildim ve gözlerimi kıyı boyunca uzanan kayalara kilitledim.

"Xavier," dedim gergin bir sesle. "Eğer beni yalnız bırakmak için tek bir zaman varsa, o da şimdi."

"Seni yalnız bıraktım, hem de çok uzun süre."

Omzumun üstünden baktığımda yüzündeki ifadenin rahatsız edici biçimde pişmanlığa benzediğini gördüm. "Böyle devam et, benim için sorun değil."

Xavier sırıttı. "Hakaretler gönül çalan bir gülümsemeyle geldiğinde dediklerinin tüm acısını alıp götürüyor."

"Bir dahaki sefere vurgulamak için kaşlarımı çatarım."

Yanıma geldi. "Deneyebilirsin ama baştan çıkarıcılığı hiç..." diyerek söze başladı.

"Ne istiyorsun?" diye lafını kestim. Aklım karıştığı için gerilmiştim.

"Strateji toplantısından sıvıştığını gördüm. Neden ayrıldın?"

"Strateji," diye fısıldadım sanki kelime aldatıcı bir algıymış gibi. "Planlama sanatı."

"Ne kadar sevdiğini hatırlıyorum. Her şey için bir stratejin olurdu; ders çalışmak, eğlenmek, alışveriş yapmak... Okuldan önce her gece kıyafetlerini ayarlardın," dedi sırıtarak. "Cole'la kıyafetleri gerçekten giyecek misin, yoksa son dakikada değiştirecek misin diye bahse girerdik."

"Yatak odamdayken beni mi izliyordunuz? Bu çok sapıkça," deyip yüzümü ekşittim. Yanaklarım sadece bu düşünce yüzünden değil, bir de onların orada olduğunu bilmediğim için hissettiğim aptallık yüzünden alev alev yandı.

"Seni koruyordum," diyerek düzeltti. "Eee, neden strateji toplantısından ayrıldın? Bir detayın gözünden kaçmasına izin vereceğini hiç sanmam." Kaş çatmamı izlerken dudaklarına kurnaz bir gülümseme oturdu.

"İşine bakıp planlarını yap," dedim boş veren bir tavırla. Beni bu kadar iyi tanıdığını sanması sinirimi bozmuştu.

"Sesin bunun anlamsız olduğunu düşünüyormuşsun gibi çıktı."

Yüzüne doğru döndüğümde biri mavi, diğeri yeşil gözlerini gördüm. Çok iriydi, aynı Russell gibi ve benzer noktaları vardı. Ancak Xavier'ın saçı Russell'ın kumral saçlarından daha açık, daha altın rengiydi. İnanılmaz derecede yakışıklıydı. Eskiden boylu boslu oluşundan hoşlanırdım ancak artık beni sinir ediyordu, çünkü kendimi minik hissediyordum.

"Anlamsız," dedim. Önümdeki tırabzanda duran parmaklarımı sıktığımda beyaz oldular.

"Eğer düşmanını tanıyorsan, her daim bir planın olabilir," dedi kısık bir sesle.

"Düşmanımı tanıyorum. Bu yüzden plan yapmaya girişmiyorum."

"Brennus senden ne istiyor? Biliyor musun?"

Brennus'un adını söylediğinde irkildim. "Benim ölümsüz kraliçesi olmamı istiyor," dedim biraz titrek bir sesle.

"Neden?" diye sordu düşünceli düşünceli kaşlarını çatarken.

"Neden ne?" diye sordum yağmur damlaları yanaklarımdan aşağıya akarken.

"Seni neden istiyor?" diye sordu meraklı bir sesle. "Güzel, çekici bir kadın olman dışında..."

Gözleri üzerimde gezindiğinde yüzüm yine kızardı. Güldüğünde ona vurmak istedim. Çenemi kaldırdım. "Bence içindeki iyiliğin ölmediğini görmem onun için

önemli." Xavier'ın dudaklarına bir gülümseme düştüğünde yüzündeki ifade biraz daha derinleşti. "Efendisi Aodh onu dönüştürdüğünde içinde iyi bir şey hayatta kaldı ve o parçası sevgi istiyor. Buna muhtaç."

"Hatan var," diye karşı geldi gergin bir sesle. "Periden Gancanagh'a dönüştüğünde içinde iyi hiçbir şey hayatta kalmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Yanlış olsa da seni takip ediyor. Eğer sevgisi saf olsaydı, gitmene izin verirdi ki sen istediğinin peşinden koşabilesin. Seni onlardan birine dönüştürmeyi denemezdi, çünkü bunun seni öldüreceğini biliyor." Kontrol altında tuttuğu duyguları yüzünden solukları hızlanmıştı.

"Henüz Brennus beni dönüştürmedi ve bir sürü fırsatı oldu," diyerek belirttim. "O göründüğü gibi değil. Ve bence o yanımda farklı."

"Farklı mı? Nasıl farklı?" diye sordu çenesini sıkarak.

"O... O daha iyi. Onu daha iyi yapıyorum."

"Daha mı iyi?" Kelimeyi bilmiyormuş gibi sormuştu.

"Benim yanımdayken kimseyi incitmek istemiyor. Belki de bunu ona ben yapıyorumdur. Belki de ona sürekli enerji verdiğimi söylediği içindir. Bir bağımlılık gibi buna muhtaç olduğunu söylüyor. Belki de onu iyi yapıyorumdur."

"Onu savunuyor musun?" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından. "O suçlanmayı hak ediyor."

"Sadece hayatta kalmak istedi."

"Geri kalan her şeyi bir kenara fırlatarak."

"Kardeşi Finn için yaptı bunu. İlk dönüştürülen Finn'di ve ağabeyi olmadan onun Aodh'un acımasızlıklarından hayatta kalacağına inanmıyordu," diye karşı çıktım kendime engel olamadan.

"Trajik bir yanlış karar için asil bir neden. Düzeltmen için sana güvendiğinden eminim," dedi yenilenmiş bir sabırla.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" Sırtımdan yukarıya soğuk bir şeyin tırmandığını hissettim.

"Eğer varlığım son bulursa... bir meleğin kolları arasından daha iyi bir yer düşünemem. Hele bir de beni seviyorsa..." dedi ama sözünü kestim.

"Brennus'u sevmiyorum," diye fısıldadım. İçime dolan suçluluk yüzünden şaşkına döndüm.

"Sevmeye eğilimin var. Senin doğan böyle. Herkesi bir çobanın koyunları çektiği gibi çekiyorsun ve onları seviyorsun, yanlış olsa bile." Uzanıp sıcak ve nasırlı parmaklarıyla yanağımdaki yağmur damlasını sildi. "Ama Brennus için artık her şey intikam. Düşünceleri çarpık ve çirkin. Senin tadını aldıktan sonra kül içiyor ve sana olan arzusu aynı derecede güçlü. Dehşetini saçmak için planlama, senin için işkencesini tasarlama vakti oldu."

"Bana bunu neden anlatıyorsun?" diye sordum dokunuşundan kaçarak.

"Onu öldürmek için tereddüt etmeni istemiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "İnsan yanının ve anlayışlı olma ihtiyacının onun adiliğini sonlandırmanı durdurmasına izin verme. Sevgisinin sahteliğine kanıp seni gerçekten sevenleri inkâr etme."

"Arkadaşlarım hakkında ne biliyorsun ki? Hiçbirini tanımıyorsun," diyerek onu tersledim.

"Seni seven ailenden bahsediyordum: Tau, Cole ve ben," diyerek beni düzeltti. Duygularını saklamak için yüzündeki tüm ifade silinmişti.

Şaşırmıştım. Kekeledim. "Ailem mi? Dürüst olalım. Hiçbirinizi gerçekten tanımadım ve tanıdığım kadarıyla da sizden hoşlanmıyorum! Sizinle lisede tanıştığımdan beri bana yalan söylüyorsunuz!"

"Beni tanıyorsun Evie. Ben senin..." Sustu.

"Erkek arkadaşım mı? Gördün mü? Şimdi bile söyleyemiyorsun, lisedeyken de söyleyemediğin gibi! Bazen

öyleymişiz gibi davranırdın ve sonra aniden uzaktan tanıdığın bir kız oluverirdim."

"Sen asla *bir kız* olmadın. Sana kim olduğumu söyleyemezdim, çünkü iznim yoktu."

"Şimdi de bana hep dürüst davrandığın için sana inanmalıyım, ha?"

"Sana karşı hep dürüst oldum, seni korumak için senden bir şeyler saklamam gerektiği zamanlar hariç."

"Bir melek olduğun gerçeği gibi mi?" diye sordum suçlayarak.

"Evet, bunun gibi." Kaşlarını çattı.

"Benden başka ne sakladın acaba?" diye yüksek sesle merak ettim.

"Bir sürü şey," diye kabul etti. Suçlu bir somurtma takındı.

"Lucy Clark." Son sınıfa geçtiğimiz yıl benden ayrıldıktan sonra çıktığı tüm güzel ve popüler kızları düşünüyordum.

"Seni üzgün görmektense kızdırmaya çalışıyordum. Çünkü gerçekten üzgündün."

"Benden aniden ve mantıklı bir neden vermeden ayrıldığında kalbimi kırdığın için üzgündüm," dedim parmağımla onu işaret ederek.

"Sana çok yakınlaştığımızı söyledim," diye karşılık verdi, sanki bu iyi bir nedendi.

"Yakınlaşmak güzel bir şey." Kaşlarımı çattım.

"Seni ezebileceksem, değil. Bunu neredeyse yaptım, birçok kez," dedi bıkkınlıkla. "Tau bana odağımı kaybettiğimi söyledi. Seninle çıkmamı yasakladı."

"Ve sen de onu dinledin!" dedim küçümseyerek, bahanelerini duymak istemiyordum. Lucy'yi ona yapışmış halde okulun koridorlarında gezerken izlemek zorunda kalan bendim. Lisenin birinci sınıfından beri arkadaştık ve beni

tanımıyormuş gibi davranmıştı. Hiçbir şeydim. Hayır, hayır. Hiçbir şeyden de değersizdim.

"Tau *senin* baban," dedi azarlayan bir sesle. "Bu gerçeğe kendini alıştırsan iyi olur."

"Ben bunun farkındayım ama sen değilsin. Sen sadece melezi korumakla görevlendirilme şanssızlığına erişmiş rasgele bir meleksin," dedim resmi bir sesle.

"Kendini böyle çağırma!" dedi beni şaşırtan, öfkeli bir sesle. "Sen türünün ilk örneğisin. Bu seni cesur kılıyor sadece!"

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadım.

Xavier çenesini sıkarken geminin yanına aşağıdan su çarptı yüksek sesle. "Benim seni korumak için görevlendirilmiş rasgele bir melekten fazlası olduğumu bilmeni istiyorum."

"Neden? Bunun rasgele olmadığını mı ima ediyorsun?" diye sordum çatallı bir sesle. "Neden beni koruma görevini kabul ettin?"

Xavier başını göğsüne doğru eğip tırabzanın epey altında kalan suyu izledi. Yüzünün yanından yağmur damlarken hırladı. "Bunu yapardım, senin için Dominion'da savaşırdım. Seni orada korurdum. Senin için sadece Pagan'ı yok etmekle yetinmezdim. Seni yargıladığı için bütün savaş konseyini yeryüzünden silerdim, hem de bir..." Sustu.

"Ucube olduğum için," diye bitirdim kaşlarımı çatarak.

Xavier çaresizlikle başını geri yatırdığında ağzından Melek lisanında kelimeler döküldü. Bana direkt cennetle konuşuyormuş gibi görünmüştü. Bakışlarını bana çevirdiğinde daha sakindi. "Bir daha kendine benim önümde hakaret etme. Sen ucube değilsin. Sen olağanüstüsün."

Şaşkın görünmüş olmalıydım, çünkü Xavier'ın bakışları yumuşadı. "Ne kadar mükemmel olduğuna dair bir fikrin yok," dedi dalgın bir sesle.

"Peynir gibi kokmadığımı biliyorum." Kahkaha attığında dudaklarıma gönülsüz bir gülümseme oturdu.

"Bu da bir şey." Büyük eli tırabzandaki elimi tuttu. Elimi çekip yün montumun cebine sakladım.

Xavier'ın eli olduğu yerde kaldı. "*Aspire*'ınla kavga ediyordun," dedi.

"İyiyiz biz," dedim ve kişisel hayatıma dalma çabasını görmezden geldim. Bakışlarım yükselip alçalan denize kaydı.

Xavier'ın bakışlarının ağırlığını hissettiğimde ona baktım. "Ona ihtiyacın vardı... Tek başına kaldığında... Biz... Ben..." Yine sustu, sözleri bulmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Evet, Reed'e ihtiyacım var. Ben başarısız olduğumda bana yardım etti, kimse etmediğinde..."

"Saygını kazandı." Tırabzanda gerilen elleri bembeyaz kesilmişti.

"Benim bağlılığımı kazandı," diyerek onu düzelttim. Parmakları çatırt sesiyle beraber tırabzanın metalini büktüğünde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İçindeki iblislerle savaşıyormuş gibi gözlerini kapattı. Tırabzanı bıraktı. "Neden sadakatine layık olabileceğini anlıyorum ama görevi sana yardım etmekti. Sen bir Serafimken, o bir Güç..." diye söze başladı.

"Meleklerin kast sistemini bana açıklayarak vakit kaybediyorsun, çünkü bunun anlamsız bir şey olduğunu düşünüyorum," dedim gözlerimi kısarak.

"Ne zaman bu kadar mantıksız oldun? Senin için yaptıklarının, işinin bir parçası olduğunu düşündüğünde anlamsız olmuyor," diye cevabı yapıştırdı ancak söylediklerinin benim için bir önemi yoktu.

"Beni korumak Reed'in görevi miydi?" Sesimin tonu bunun delice olduğunu ima ediyordu.

Başını kibirle salladı. "Evet. Karşılaştığın her ilahi Güç meleği seni korumalıydı."

"Hepsi mi?" diye sordum sakin bir sesle.

"Evet."

"Ama böyle olmadı," dedim kaşımı kaldırarak.

"Hayır," dedi ciddi ciddi.

Durum bu diyen bir sesle, "Meleklerin genellikle beni öldürmek istediğini biliyorsun, değil mi?"

"Artık biliyorum." Karanlık bir ifade yüzüne otururken kaşlarını çattı.

"Nasıl öğrendin?" diye sordum sırf meraktan.

"Geri dönüp seni aramaya başladığımızda Dominion bize rapor..." diye konuşmaya başladı.

"Beni aramanız mı gerekti?" Hayrete kapıldığım için sözünü kesmiştim. "Neden ki? Cennetten geldiğini söylemedin mi bana az önce?"

"Evet."

"O zaman nerede olduğumu bilmen gerekmez mi? Neler yaptığımı? Olayların nasıl seyrettiğini? Siz bilgi toplamıyor musunuz? Planınız yok mu?" Yanıtlarını şüphe uyandırıcı bulmuştum.

"Konu sen olduğunda işler böyle yürümüyor. Sana ilişkin bilgiler epey iyi korunuyor. Her şeye kadir değilim ve senin burada neler yaptığına dair kasten cahil..."

"Neden?" diye sordum yine lafını keserek.

"Çünkü şu ana dek denklemin bir parçası olmama izin verilmedi." Medeni olmaya çalışıyordu ama öfke sesine sızmıştı.

"Tamam, hadi sana inanıyorum diyelim," dedim şüpheyle ve bu yine bana kaş çatmasına neden oldu.

"Benim onurumu mu sorguluyorsun?" diye sordu ciddi bir sesle.

Son sözlerimin neden olduğu kızgınlığı yatıştırmak için elimi kaldırdım. "Tamam. Ne yaptığımı, nerede olduğumu

bilmiyordun. Bu yüzden de yardım almak için Dominion'a gittin yani?" diyerek devam etmesi için onu teşvik ettim.

Biraz rahatladı ama konuşurken çenesini hâlâ biraz sıkıyordu. "Evet, Dominion'a danıştık. Sonra..." Susmuş, sırtını okyanusa dönerek arkamdaki gemiye bakmak için bükülmüş tırabzana yaslanmıştı.

"Sonra ne oldu?"

"Sonra Tau ve Cole, Gunnar'ı parçalamadan önce beni durdurmak zorunda kaldı," dedi tehlikeli bir sesle. Kollarını göğsünde çapraz yaptı.

Gunnar'ın adı geçtiğinde ağzım bir karış açıldı. Dominion'daki mahkememde bana karşı olan Güç meleğiydi. Pagan'ın savaş konseyindeki arkadaşıydı. "Neden bunu yaptın?" Onu hiç anlamamıştım.

"Çünkü Gunnar'ın yüzünden Reed'le bağlanma töreni eyleme geçmek zorunda kaldı," dedi üzgün bir sesle.

"Ve sen benim *aspire*'ımı onaylamıyorsun, ha?" Onu komik mi, aşağılayıcı mı bulsam emin olamadım.

"Hayır," diye cevap verdi sıktığı dişlerinin arasından.

"Nedenmiş?" diye sordum büyüyen bir öfkeyle. Aşağılayıcı olduğunda karar kılmıştım.

"Reed'e hiçbir borcun yok," dedi keskin bir sesle. "Üstelik ona söz verdiğin sonsuzluk bunun çok üzerinde bir bedel."

"Neden bahsettiğine dair bir fikrin yok Reece." Aramızdaki yakınlığı kesip atmak için soyadını kullanmıştım.

"Reece... Reed... Bu çok aptalca bir tesadüf, değil mi?" Dudaklarına yerleşen gergin gülümseme ne mavi ne de yeşil gözüne ulaşmıştı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Korku, soğuk ter gibi üzerimi kaplarken ağzım kurudu.

Yoğun bir sesle, "Neden bahsettiğimi hatırlamıyorsun," derken parmağını bana doğrulttu. "Ve yüreğinle ruhunu

Reed'e bağladın. Üstelik..." Konuşmayı bitirmeyip dişlerini sımsıkı kapattı. Bana salladığı parmağını yavaşça indirdi.

Yüzümün kırmızıdan hayalete döndüğünü bilerek sordum. "Üstelik ne, Xavier?" Onun bana yanıt vermesini beklerken nefesimi tutmak neredeyse karşı konulmazdı.

Kendini tırabzandan ittirirken konuştu. "Ben hallederim." Benden uzaklaşıp geminin girişine doğru ilerlemeye başladı.

"Neyi halledeceksin?" diye sordum yürüyen sırtına doğru.

"Her şeyi." Yanıtı bana doğru süzülmüştü.

Geminin girişine doğru beş adım daha atmasına izin verdikten sonra büyümü yaptım. Xavier aniden durdu. Önünde yarattığım görünmez enerji duvarına çarptığında hareketi aniden kesilmişti.

"Evie!" diye hırladı bana döndüğünde. Kapıya çarpsa yapacağı gibi burnunu ovaladı.

"Özür dilerim ama son sözün bana ürkütücü biçimde tehdit gibi geldi. Halledeceğini söylerken neden bahsediyordun Xavier?" diye sordum soğukkanlılıkla.

Gözlerini üzerime diktikten sonra bana doğru birkaç attım attı. Bir bilek hareketiyle önünde görünmez bir duvar yarattığımda yine çarpıp durdu. "Büyünü geri al," diye talep etti.

Öfkesi yüzünden bir adım geri kaçtım. "Soruyu yanıtla."

"Hayır," diyerek inatla karşı çıktı.

"Ne dedin?" dedikten sonra gözlerimi kapatıp ahenkli kelimeleri içimden söyledim.

Gözlerimi açtığımda elimi yavaşça yan tarafıma kaydırdım. Xavier yan tarafa doğru sendeleyince gözleri kocaman açıldı. Büyüme direniyordu. Kelimenin tam anlamıyla geri ittirdiğinde kuvvetinin büyüklüğünü hissettim. Gücün birazının bana geri dönüp içime batmasına neden

olmuştu. "Son şansın Xavier," diye homurdanarak onu geminin yan tarafına yaklaştırdım.

Başını hayır anlamında salladığında iki elimi de havada yan tarafa yatırıp onu tırabzana doğru ittirdim.

Xavier tırabzana sımsıkı tutundu. "Evie," diye adımı hırladı. Sesi yüzünden tüylerim diken diken oldu.

"Üzgünüm ama yanıtını duyamadım," diye sahte bir sakinlikle yanıt verdim ve elimi kulağımın arkasına kaldırdım.

Xavier yanıt vermedi, bunun yerine tırabzanı bırakıp üzerinden atladı. Tepemde durduğunda kanatlarını geniş-çe açarak yukarı doğru uçtu. Büyümdeki sorunu keşfetmişti; tavanı yoktu.

"Ah oh," diyerek nefesimi verdim. Gökyüzünü arayarak Xavier'ın nereye gittiğini bulmaya çalıştım ama onu gözden kaybettiğim sonucuna vardım hemen. "Bu iyi değil," diye mırıldandım dişlerimi korkuyla sıkarak.

Hızla savunma stratejileri düşündüm ve aklıma gelen ilk uygun çözümü uyguladım. Odaklanarak bir dizimin üzerine çöktüğümde içimden yüz tane kopyam çıktı. Aynalar evindeki gibi tıpkısının aynısı yansımalar gökyüzünden beni takip eden fenalığa karşı kamuflaj oluşturmuştu.

Birkaç saniye bekledikten sonra geminin içinde daha güvende olacağıma karar verdim. Güverteye açılan kapıya doğru yavaş yavaş ilerlerken kopyalarımı önden etrafta dolanmaları için yolladım ama Xavier yirmi metre kadar önümde belirince durdum.

Yağmurdan sırılsıklam ve küplere binmiş halde elinin tersiyle ağzını sildi. Kocaman, kırmızı kanatları huzursuzca kıpraşıyordu. Kopyalarıma daha iyi uyum sağlamak için sakin bir yüz ifadesi yaratmaya çalıştım ama biraz hızlı nefes alıp verdiğim için kontrol etmekte zorlandım. Xavier havayı bir kurt gibi koklayınca yüreğim ağzıma geldi. Gözleri sol tarafımdaki kopyaları incelerken taş kesildim

ve suyun çenesinden çıplak göğsüne damlamasını izledim. Yüzüme bakıp fark ettiğinde gözlerini kıstı ve dizlerimin dermanı kesildi.

Kollarını genişçe açan Xavier sallanarak bana doğru yürüdü. Yolu boyunca dokunduğu her kopya havada peri tozu gibi kıvrıldıktan sonra duman bulutuna dönüşerek yok oldu. Ancak onlara hiç bakmamış, gözlerini üzerimden bir an için bile olsa ayırmamıştı.

Önüme geldiğinde korkudan dolayı tüm gücüm kesilmişti. Denizci paltomun iki yakasını tutup aramızda kalan birkaç santimi kapamak için beni kendisine doğru çektiğinde mücadele bile etmedim.

"Hangisinin ben olduğunu nasıl bindin?" diye sordum çaresizce.

"Ben senin yüreğini biliyorum." Beni kendisine doğru çekip nazikçe öptü, dudakları adeta bir yakarıştı. Sonra ağzıma doğru üzgün üzgün fısıldadı. "Hatırla beni." Yakamdaki elleri gevşedi ve beni gönülsüzce bıraktı.

"Beni bir daha öpme," dedim gözlerinin içine bakarak. "Burası lise değil. Artık sana âşık değilim. Ben aynı kız..."

"Liseden bahsetmiyorum. Hatırla beni," dedi yine. Elleriyle omuzlarımın üstünü tutup gözlerimin içine baktı.

Bir an tepki veremeyecek kadar şaşkındım. Başımı kaldırıp gözlerine baktıktan sonra yanaklarım al al oldu. "Seni hatırlayayım mı? Senin de benim ruh eşim olduğunu söyleme," dedim tuhaf, boğuk bir sesle.

"Hayır," dedi aynı derecede gergin bir sesle. "Sadece tek bir ruh eşin olur. Bir insan. Bense meleğim."

"Ah," diye mırıldadım rahat bir nefes alarak. "O zaman neden bahsediyorsun? Birbirimizi tanıyor muyuz? Eskiden... biz şeyken..." İşaret parmağımla gökyüzünü işaret ettim.

Bana bakarken gözlerine üzüntü yerleşti. "Cennetteyken ben senin ruh eşin değildim Evie, ben senin meleğindim."

"Bu komik değil," dedim kekeleyerek.

"Seni temin ederim Evie, daha az komik bulduğum bir şey olamaz," dedi kederli bir ifadeyle. Elini kaldırıp yanağımı avucunun içine aldı.

"Xavier, sende bağlanma işareti yok," dedim göğsünü göstererek.

"Bu bitene kadar bekleyeceğimizi söylemiştik, birlikte cennete dönene kadar..."

"Şu anda bunu öğrenmemem gerek," dedim yüreğim endişeyle küt küt atarken. Elimi göğsüne koyup onu ittirmeyi denedim ama elimi tutmak dışında kıpırdamamıştı. Ona odaklandım. *Güçlü*, diye düşündüm.

"Bu bir yere gitmeyecek Evie. Seni yine terk etmeyeceğim," dedi kararlı bir sesle.

"Gitmen gerek!" Yanıtım bir yakarıştı. Yüzüne bakmıyordum. "Benim bir *aspire*'ım var! İş işten geçti."

Elimi sıktı. "Reed'le gerçekleştirdiğin bağlanma töreni stres altındayken yapıldı."

"Hayır," deyip başımı salladım. "Reed'i istedim ben."

"Oyuna getirildin."

"Özgür iradeydi!" dedim açık açık. Çenesini sıkıp somurttu.

"Seni son gördüğümden beri özgür iraden yok senin. Her şey bir hayatta kalma savaşı olmuş. Bir dürtü, bir zorunluluk..." Parmaklarıyla parmaklarımı kavradı.

"Bunu başka kim biliyor?" Sıcak parmakları beni ısıttı.

"Bizi mi?" diye sorduğunda rengim attı ve başımla onayladım. "Tau, Cole, Phaedrus..." dedi ve şaşkınlıkla gözlerinin içine baktığımda gülümsedi.

"Phaedrus biliyor mu? Ne kadar süredir biliyor?"

"Onunla Dominion'da konuştum. Yanıtlara ve... tavsiyesine ihtiyacım vardı."

"Buraya gelmeden önce arkadaş olduğumuzu bana

anlatmanı söyledi? Liseyi boş ver, şeyden bahsediyorum, liseden öncesi... Şey... Ben doğmadan önce yani?" Odaklanırken alt dudağımı ısırıyordum.

"Lisede arkadaştan öteydik ve evet, yeryüzünden önce de arkadaştan çok fazlasıydık ancak hayır. Bana sana anlatmamı söylemedi." Parmaklarımı dudaklarına götürüp onları öptü.

"Yapma," dedim elimi çekerek. "Phaedrus ne söyledi?" Phaedrus'un fikrini duymam gerekiyordu. O bir Erdemdi, üstelik Reed'le aramda geçen bağlanma törenini gerçekleştiren melekti.

"Onun felsefesi ayrı, benimki ayrı," diye gizemli bir yanıt verdi.

"Onun felsefesi nedir?"

"Her zamanki gibi ısrarcısın." Gülümsedi.

"Xavier," diye ona hırladığımda bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Zaman. Beni tekrar tanımak için zamana ihtiyacın olabileceğini söyledi."

"BU GÜZEL BİR TAVSİYE!" diyerek onu payladım.

"Hayır, benim yokluğumda bir o yana bir bu yana savruluyordun. Sadece hayatta kalmak için devam etmek zorundaydın. Senin için burada olduğumu... ve nedenini bilmene ihtiyacım var. Beni yeniden tanımana... Burada olmamın senin planının bir parçası olduğunu bilmen gerekiyor."

"Sana neden bir daha inanayım ya da güveneyim? Eğer bana söylediklerin doğruysa, o zaman bu beni burada bir başıma bıraktın demek." Onu suçlarken duygularım yüzünden sesim çatlamıştı ki bunu açıklayamıyordum.

"Bu şekilde koparılıp alınmanın çektirdiği azabı umarım hiç tatmazsın," dedi kısık bir sesle. Gözleri acıyla dolarken elimi tuttu. "Bir daha sana sarılamama ihtimaliyle

vanmanın, anları kum taneleri gibi saymanın, gökyüzü beni çekip aldıktan sonra döndüğümde beni hâlâ liseden tanıdığın çocuk olarak hatırladığını öğrenmenin..." Sustu. Gözleriyle gözlerimi bir parça tanıdıklık bulmak için aradı.

"Xavier, bu hayattan başka bir şey hatırlamıyorum ben," dedim gözlerinin içine bakarak. "Liseyi ve spor salonundaki tribünlerde bana tomar tomar kâğıt fırlattığını hatırlıyorum." Parmağımı ona doğrulttum. "Ve sürücü derslerini! Bir seferinde Cole'la beraber sürücü dersinde arabanın arka koltuğuna oturup yaptığım her dönüş sanki sonuncusu olacakmış gibi davrandığınızı hatırlıyor musun?"

"Aşırı dikkatli davranıyordun," dedi şefkatle. Uzanıp ıslak saçımı okşadı. "Eğer daha yavaş dönseydin, hâlâ orada olurduk."

"Neyse ne." Bu konuşmanın ortasında bile hâlâ bana sataşabildiği için sinirlenmiştim. "Demek istediğim şu, senin hakkında hatırladıklarım pek hoş değil."

"Üçüncü sınıf balosu güzeldi," dedi nazikçe.

"Öyle ama birkaç hafta sonra bana birbirimiz için doğru olmadığımızı söyledin," diyerek hatırlattım. O zamandan beri başıma tüm gelenlere rağmen bu reddedilmenin sızısını hâlâ hissettiğimi fark ettiğimde şaşırdım.

"Fazla yakınlaşıyorduk," dedi kaşlarını çatarak. "Çok kırılgandın ve ben kontrolümü kaybediyordum." Bakışları yumuşadı. "Peki ya sana, seninle olmanın gecelerime bir amaç verdiğini söylesem? Kollarımın arasında yatarken vücudunun hatlarını ezberledim. Başın göğsümde yatarken zarif soluklarını dinledim. Ve günün birinde, bir öpücükle gücünü çalan da ben olacağım." Elimi göğsüne koydu ki parmak uçlarımın altındaki yüreğinin ilkel atışlarını hissedebileyim.

"Beni böyle tuttuğunu hatırlamıyorum," diye mırıldadım. Başımı sallayıp elimi ondan çekmeye çalıştım.

"Orada olduğumu bilmiyordun," dedi yumuşakça. "Seni korumak benim görevimdi ve görevimin bir parçası da gerçekte ne olduğumuzu senden saklamaktı."

"Seni hiç tanımamışım. Her şey yalanmış." Çaresizliğe kapılmak üzereydim.

"Beni tanıyorsun ve yakında bizi hatırlayacaksın."

"Peki ya hatırlamazsam?" diye sorduğumda gözleri yine acıyla doldu.

"Hatırlayacaksın," dedi söz verir gibi.

"Reed'e anlatamazsın," dedim hemen. Bu sırada onu susturmak için nasıl bir söz alabileceğime kafa yoruyordum.

"Nedenmiş? Aramızda geçenleri bilmesi gerek," dedi ve göğsünün üzerindeki parmaklarım sımsıkı bir yumruk oldu.

"Neden öğrenmesi gerekiyor? Her şey geçmişte kaldı, lisede... Böyle bir şey onu..." Susup alt dudağımı ısırdım.

"Öğrenmesi gerekiyor Evie." Xavier gözlerini kısarak yanıt vermişti. "Sır tutmak planladığım bir şey değil."

"NEDEN?" diye bağırırken elimi göğsünden çektim. Hatırlamayı bir kenara bırakın, zor hayal edeceğim bir zamanda birbirimiz için ne anlam ifade ettiğimizi Xavier'ın Reed'e söyleyeceğini düşündüğümde yanaklarım kırmızıya boyandı.

"Seninle tanıştığından beri kendi kendine sorduğu soruları yanıtlayacaktır bu," dedi.

"Hangi soruları?" İçim yine panikle dolmuştu.

"İki ruh eşinin arasına nasıl girdiğini merak ediyor olmalı," dedi nazik bir sesle. "Kırılmaz bir anlaşmadır bu."

"Bunu senin yaptığını mı söylüyorsun yani?" dedim hemen. "Russell'la arama mı girdin?"

"Ben değil, sen," dedi kısık sesle. "Bunu sen istemiştin: yeryüzündeki görevin için bir ödül."

"Özür dilerim," dedim aklım karışmış halde. "Ama anlamıyorum."

"Kendi seçtiğin aşkı istemiştin, senin için yaratılmış olanı değil. Ruh eşleri mükemmel bir simetriyle bir bütünü oluşturmak için birbirine tepki veren iki parçadır. Sen kendi seçtiğin bir aşkı istedin, kendi yarattığın. Nihai özgür irade. Benim için yaptın bunu... Bizim için," dedi Xavier tutkulu bir sesle ve daha da endişelendim.

"Olamaz, yalan söylüyorsun! Bunu Russell'a asla yapmam," dedim başımı sallayarak.

"Aranızdakiler farklıydı."

"Neden? Neden farklıydı?"

"Beni sevdiğin için farklıydı," dedi tebessüm ederek.

"Seni mi seviyordum? Bu görevi senin için seçtiğimi mi söylüyorsun? Senin için, ruhu olan ilk melek olmayı seçtiğimi mi söylüyorsun?"

Üzgün üzgün başıyla onayladı. "Ve ben de seni korumak için geldim."

"Ama sonra beni burada bıraktın." Gergin ve katı hissediyordum.

Xavier'ın yüz ifadesi neredeyse çaresizdi. "Geri çağırıldım! Bu konuda bir seçim hakkım yoktu. Özgür irademyok benim," dedi ciddiyetle. "Senden uzak geçirdiğim her an huzur bulamadığım ezici bir yüktü."

"Xavier..." Ellerini üzerimden atmayı denedim ama beni göğsüne çekip bana sarıldı.

Saçımın üstüne fısıldayarak konuştu. "Beni tanıyorsun. Beni hatırlaman gerek Evie. O fevkalade tatlılığın, ateşin içimde yanıyor ve bana dönmeni sağlayacak bir yol bulacağım."

"Xavier sana dönemem," diye fısıldadım.

Bir anlığına kollarını sıktıktan sonra beni bıraktı. "Seçim şansın yok Evie," dedi üzgün bir gülümsemeyle. "Geleceklerimiz birbirimizden ayrı düşmemize imkân vermeyecek örgü tasarımları gibi. Sen istesen de istemesen de

zamanın dokusu bizim hikâyemizi anlatacak. Beni yine tanıyacaksın."

"Peki ya Reed?" diye sordum bana söylediklerinden korktuğum için.

Dudakları dümdüz bir çizgi oldu. "Belki deniz gibi olup artık kayıp olan şeylerin şekillerini unutabilir."

"O üzerime kazındı," dedim göğsümü işaret ederek. "Onu asla unutmayacağım."

"Asla aldatıcı bir kavram Evie," dedi sakin bir havayla. "Ben daimalara bahse girmeyi yeğlerim. Geleceğimizde yatan ve dudaklarını öpeceğim, tenine dokunup aramızdaki aşkı yeniden keşfetmene yardım edeceğim sonsuzluğa..."

"Aramızda hiçbir şey yok bizim! Artık yok!" diye inatla karşı çıktım ve kollarımı önümde çapraz yaptım.

"Var!" diyerek cevap verdi aynı tutkuyla. "Beni unutmana izin vermeyeceğime dair sana söz verdim ve bu sözü tutmaya kararlıyım."

"Saçmalık bu," diye mırıldandım ve titrek bir elle alnımı ovaladım. "Karşılık vermeye tenezzül bile etmeyeceğim şeylerden bahsediyorsun bana."

"Elimden başka ne gelir ki?" diye sordu ellerini sarı saçlarından geçirirken.

"Bana bunlar hakkında Reed'e hiçbir şey anlatmayacağını söyleyerek başlayabilirsin."

"Bunlar derken bizden mi bahsediyorsun?" Bıkkınlıkla kaşlarını çatmıştı.

"Peki, biz," dedim aynı oranda bıkkın hissederek.

"Olmaz," dedi vurgulayarak.

"Olmaz mı?" diye karşılık verdiğimde soluklarım hızlandı.

"Hayır, sana bu sözü vermeyeceğim. Öğrenmesi gerekiyor."

Xavier'ın arkasından gelen bir ses düşüncelerimi böldü.

"Xavier... Ona anlattın mı?" diye sordu gözlerini üzerime diken Tau. İçinde sıcak göründüğü bir yağmurluk giymişti ve kestane rengi saçlarını örgü bir şapka örtüyordu. Yanında duran Cole da benzer şekilde giyinmişti ve önümde üzerinden su damlayan Xavier'ı inceliyordu.

"Evet." Başıyla da onaylamıştı. Soğuk güvertede Cole'un Tau'yla beraber dikildiğini görünce ellerini iki yanına bırakmıştı.

Kaşlarımı çattım. "Sadece konuşuyorduk. Bana başka söylemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordum hepsine sesimden alay akarak. "Cole, benim annem misin yoksa?"

Kocaman sırıttıktan sonra kahkahayı basıverdi. "Hayır Evie," dedi koyu renkli saçlarını sallayarak. "Annen değilim ama epey uzun zamandır arkadaşız."

Tau kaşlarını çattı. "Gancanaghları halledene kadar bekleyeceğimizi sanıyordum." Gri gözleri Xavier'a kilitlenmişti.

"Konunun üzerine gitti. Beni gemiden atmaya çalıştı," dedi gönülsüz bir tebessümle.

"Evie?" diye sordu meraklanan Cole.

"Bu ihtiyacımız olmayan sorunlar çıkaracak Xavier," diyerek devam etti Tau. Son yorumunu göz ardı etmişti.

"Benim ilgileneceğim sorunlar," dedi Xavier sükûnetle.

"Phaedrus dedi ki..." diyerek söze başladı Tau.

"Ne söylediğini gayet iyi biliyorum," diyerek araya girdi bıkkınlıkla.

Tau, Xavier'a azarlayan bir bakış attıktan sonra gözlerini bana çevirdi. Ona bakarken çenemi kaldırdım, yanındayken epey huzursuz hissediyordum. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu bana nazikçe.

"Neyi tartışmak istiyorsun?" diye sorguladım onu. Sesimde hafifçe gizlenmiş olan nefreti ona çevirdim. "*Aspire*'ım? Unutulmuş aşkım? Ruh eşim de olabilir. Dur,

dur... Biliyorum! Hadi ölümsüz sapığımdan bahsedelim! Bunların hepsini uzun zamandır görmediğim babamla tartışmak istiyorum zaten!"

"Seni huzursuz edecek bir şey konuşmamız gerekmiyor. Sadece seninle aynı odada olmak istiyorum. Şey... Bir de aynı sofrada yemek yemek. Hatta istemiyorsan konuşmak zorunda bile değiliz." Sustu.

"Benimle akşam yemeği mi yemek istiyorsun?" Akıl karıştıran suçluluk hissi, korku ve baştan çıkarıcı bir umut bana saldırdı. Hemen umudun boğazımda yarattığı yumruyu yutkunmaya çalıştım.

"Evet." Beni incelediği hissine kapılmıştım.

"Yalnız mı? Sadece ikimiz?" Xavier'a baktığımda sinirle çenesini sıktığını gördüm.

"Evet," diye yanıtladı yine. Aynı benim gibi kaşını kaldırmıştı.

"Ne zaman?"

"Bu akşam?"

"Ama öğleden sonra kaleye varmamız gerekmiyor mu?"

"Bir saat içinde varacağız."

"Bu kadar kısa sürede mi?" Bir anda hava ağırlaşmış ve boğucu olmuştu. Kan akışıma kanallardan geçen su gibi karışan adrenalin başımı döndürdü.

Bayılacak gibi görünmüş olmalıydım ki Tau beni kollarının arasına alıp nazikçe bağrına bastırdı. "Gözlerini kapat." Derin bir nefes almak için çabaladım. "Kendini ayın altın yansıması altında yürürken düşün," dedi nazik bir sesle. Başım omzunda dinleniyordu. "İlk kez açan sakin çiçeklerin sarhoş eden kokusunun dinlendirici bir esintiyle sana geldiğini, soğuğun bıraktığı hissi, ayaklarının altındaki akşam kumunu ve aslında hepsiyle bir olduğuna dair o gizli bilgiyi..."

Gözümden düşen bir damla yaş yanağıma doğru akarken kokusunu içime çektim ve bana çok tanıdık geldiğini fark ettim. Yuvam, çocukluğum gibi kokuyordu. Yavaşça ellerimi kaldırıp nazikçe sırtına dokundum. "Bana gece gibi kokuyorsun," dedim kollarım gönülsüzce etrafında sıkılaşırken.

"Sana en çok akşamları yaklaşabiliyordum," dedi rahatlatan bir sesle. "Sen bebekken, karanlık saatler boyunca seni tutabiliyordum. Sadece ikimiz olurduk."

"Gerçekten mi?"

"Öyle nazik ve tatlıydın ki... İlk başta sana dokunmaya korkmuştum. O zaman çok insandın. Kırılgan ve ufak."

"Benden korkuyor muydun?" Başımı omzundan kaldırmamıştım. "Sheol'da Sürgünlerle görüşmüyor musun sen?"

"Evet ama onlar ne kalbimi çaldı ne de beni bu kaybı anlatacak kelimelerden yoksun bıraktı." Ağlamamak için gözlerimi sımsıkı kapattım. Tekrar, "Bu akşam benimle yemek yer misin?" diye sordu kollarım gevşerken.

"Tamam," diye kabul ettim zor duyulacak bir sesle.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyen bir tonda.

Geminin güverte çıkışına doğru gitmek için onu bıraktığımda gözlerimi Tau'dan kaçırdım. "Evie," diye bana seslendi Xavier. "Bizim de konuşmamız gerekiyor."

Bir an durduktan sonra göz ucuyla ona baktım. "Sen ölümsüzsün, değil mi?" diye sordum yanıtı bilerek. "Bahse varım bekleyebilirsin."

BÖLÜM 17

irlanda

-Russell-

Uzun, eğik gölgeler koridor duvarına asılmış süslü, bordo perdelere çit direkleri gibi düşüyordu. Uzun ve dar pencereleri olan bu koridor arşiv odasına gidiyordu. Gancanaghların evinde neyin nerede olduğunu bilmek burasını daha az korkunç yapmıyordu, aksine daha da korkutucu olabilirdi, çünkü iyi korunmuş ve kıpır kıpır haline alıştım. Şimdiyse kırık camlar ve parçalanmış mobilyalar yüzünden eğitim döneminin sonundaki bir erkek birliği evine benziyordu.

Anya yine burnunu ovuşturdu. Gancanaghlarm tatlı ve boğucu kokusunun bıraktığı yanığı rahatlatmaya çalışıyordu. Eğer ona çok kızgın olmasaydım, onun için kötü hissederdim ama durum böyle olmadığı için gülümsedim.

"Bir de içeride onlar varken koklamalıydın," diye mırıldandım ona. "Yok ya. Düşününce, onlarla mağaralarda olmalıydın. Tam leşti."

Anya sözlerimi göz ardı edip elini yayına götürerek hazır ol pozisyonu aldı. Benim birkaç adım önüme geçerek takımımızın başını alan Reed, Sorin ve Elan'a yaklaştı. Tam da orada, merkezde koruma altında olmasını istiyordum.

Koridorda ilerlerken birkaç kez arkama bakıp kimsenin gelmediğinden emin oldum. Bu pozisyonda Anya'yı net

bir şekilde görebiliyordum ve burada neyle uğraştığımızı bilene dek böyle kalmayı planlıyordum.

Reed kablosuz kulaklığına konuştuğunda sesi herkese ulaştı. "Arşiv odasına yaklaşıyorum."

Preben kulaklarımızda yanıt verdi. "Kuzey kulesi temiz. Arşiv odasında ilginç bir şey var mı?"

"İçeri girdiğimizde sana haber veririz," dedi Reed.

Preben Melek lisanında bir şey söylediğinde Zephyr gülümsedi.

"Ne söyledi Zee?" diye sordum, çünkü habersiz kalmaktan nefret ediyordum.

Umursamazca omuz silkti. "Peri zırhını kendine almış," dedi gözleri parlayarak. "Periler detaylı metal işleriyle ünlülerdir, özellikle zırh ve silahlarıyla."

"Şarkı söylediklerini biliyor mu?" Kızıl tutsakken onunla konuşmak için kopyamı kullandığımda, arşiv odasındaki silahlarla olan anılarını hatırladım.

"Evet, tam da bu yüzden Preben bir tane istiyor," dedi Zephyr. Dominion Güçlerinin uzun, gümüş saçlı liderinden bahsediyordu.

Reed bizim görevimizi seçtikten sonra diğer Dominion Güçlerinin kendi görevlerini seçmesine izin verdi. Sorin, Elan ve Tycho bizimle gelmelerine izin verdiği tek Güçlerdi. Bence Çin'de onlarla beraber çalıştığı için güvenini kazanmışlardı.

Başımı kaldırdığımda ilerideki duvarda kocaman ahşap kapıları gördüm. Sadece gösterişli de değillerdi, çünkü neredeyse tavana uzanıyorlardı. Üzerlerine dışarıya doğru pençeleriyle ilerleyen ejderha başları oyulmuştu. Sanki maun hapishanelerinden bir anda dışarı çıkabilecek, donmuş, korkunç gözcüler gibiydiler.

Havayı koklayıp alçak bir sesle konuştum. "Bekle Reed."

Önümdeki melekler durdu ve ben kapılara doğru giderken hareketsiz kaldılar.

"Ne oldu?" diye sordu Reed.

Yine havayı kokladım. "Bilmem... Büyü sanırım ama koku farklı. Kül ve duman, aynı kamp ateşi," diye açıklayıp enerjinin kaynağını bulmayı denedim. "Marshmallow var mı hiç?" diye sordum omzumun üstünden yavaş bir gülümsemeyle.

Arkama baktığımda meleklerin şaşkın şaşkın bana baktığını gördüm.

"Boş verin," diye mırıldandım ve Kızıl'ın burada olmasını diledim.

Tedbirle kapılara doğru uzandığımda kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Kapıların üzerindeki kemerlerde hızla oyulmuş peri yazısı ışıldarken ahşaptan korkutucu çatırdama ve kırılma sesleri geldi. Hemen kapılardan bir adım geri atarak uzaklaştım.

Oyulmuş, kocaman, ateş püskürten canavarın büyük burun deliklerinden kıvrılıp topak topak kara duman yükseldi. Ejderha başlarının yüz ifadesi trajikten saldırgana dönüşürken hareket etmeye ve kendilerini ahşaptan kurtarmak için çabalamaya başladılar.

"Yok ya, benim için rahatsız olmayın," dedim hiç de hissetmediğim bir sesle.

Kafaların arasından ayrılan pullu bir baş aniden bana doğru atıldı; sürüngen boynu yüzümün birkaç santim ötesindeydi. Konuştuğunda gürleyen bir ses havayı delip geçmişti. Çıkan ses motosiklet çetesinin motorları çalıştırmasıyla, Cape Canaveral'daki bir fırlatma arasındaydı. Gelen titreşimler yüzünden yakındaki masaların üzerinde ne varsa yere düşmeden önce paramparça oldu. Ağzından

* Amerika, Florida'daki Kennedy Uzay Merkezi'nin bir parçası.

çıkan kükürdün duman bulutlarıyla birleşmesi bir anlığına bu göreve katıldığım için pişmanlık duymama yetti.

Ejderha başının gürleyen sesi durduğunda sordum, "Biri şunu anladı mı?" Kapıdan santim santim ayrılan, hırlayan canavardan geri kaçtım.

İki başlı ejderha kapıdan ayrılmaya çalıştığında ahşap titreşip parçalanıyordu. Alevler festivalde gösteri yapan ateş püskürenlerin cehennemi gibi yukarı doğru çıkarken etrafımdaki hava fırın gibi olmuştu.

"Bunu hepiniz hissediyorsunuz, değil mi?" diye sordum iki yanımda duran Zephyr ile Reed'e.

"Hayır, peri büyüsü üzerimizde işe yaramıyor. Sıcak mı?" diye sordu sırıtan Zephyr.

"Evet, öyle sayılır aslında," dedim dudaklarımda ironik bir gülümsemeyle, başımla da onaylamıştım. "Ne söyledi?" diye sordum kan ter içinde. "Biliyor musun?"

Kocaman bir pençe kapının önündeki zemini çizdiğinde yer gürledi. Keskin, maun, iri tırnaklar antika halıyı uzun, tırtıklı hatlara bölerken taş zemin ağırlığı altında çatladı.

"Lütfen biri bana bu lisanı bildiğini söylesin," dedim umut içinde.

"Ben biliyorum," dedi Reed. Sesi kulağa odaklanmış gibi gelmişti.

"Bana ne dediğini söyleyecek misin?" diye sordum ve irkildim. Çünkü canavar ikinci pençesini ahşaptan kurtardıktan sonra ürkütücü bir GÜM sesiyle yere vurmuş ve başını geri fırlatıp zaferle kükremişti.

Her daim profesyonel olan Reed sakin sakin, "Bir soru sordu: Her şeyi kaybettiğine dair bir bilgiyle yüzleştiğinde, ölümün utancından başka, hangi silahı seçerdin?" dedi.

"Bana, eğer öleceğimi biliyorsam hangi silahı seçeceğimi mi soruyor?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Evet."

"Sence hileli bir soru mu? Yani, yanlış cevap verirsen sence ne olur?" diye sordum sakin kalmaya çalışarak.

"Sanırım canavar ya biz bu soruyu çözene ya da o seni öldürene kadar büyümeye devam edecek," dedi pek mimik yapmadan. "Ejderhaları engelleyen bir büyü biliyor musun?"

Ona ciddi misin der gibi baktım. "Yok, sanırım bir şeyler bulmam gerekecek," dedim alayla.

"Bir kalkan yardımcı olabilir," diye öneride bulundu Reed. İki ejderha başı derin ve güçlü bir nefes aldı. "Ateşe dayanıklı," diye ekledi iki kaşını kaldırarak.

"Not aldım," dedim hissetmediğim bir özgüvenle.

Ejderhanın kara, boğumlu gözleri uyuşuk uyuşuk hareket ederken ağzından alev seli çıktı. Önümde görünmez bir enerji duvarı oluşturacak sözleri fısıldamak için zor zamanım olmuştu. Arkasına diz çöktüğümde ateş duvarın kenarlarını kapladı ve gövdemin sol tarafıyla kanadımı yaktı.

Gözlerimi açtığımda Anya önümde dikilmiş, başarısızca büyülü ateşi engellemeye çalışıyordu. Arkasına uzanıp sadağından altın bir ok çıkarıp yayına taktı. Okun sapını bıraktığında yaydan alçak ve hoş bir *dank* sesi çıktı. Ok, ejderhanın başından siste ilerler gibi hızla geçmiş ve kapıya saplanmıştı.

Çaresizlik içinde Reed'e dönen Anya, Melek lisanında bir sürü kelime saydı.

"Düşünüyorum Anya," dedi sakinliğini bozmayan Reed. "Biz soruyu çözene dek Russell'ın onunla oynaması gerekecek."

Zee kaşlarını çattı. "Kelimelerden daha çok silah türü var," dedi Reed'e alçak sesle.

"Büyü olabilir mi?" diye önerdim.

Yanıtıma karşılık olarak öfkelenmiş ejderha kükredi ve yine bana doğru kükürt soludu. Eriyormuşum gibi hissettiğim için yarattığım kalkanın arkasında çömeldim. Yine

başını kaldırdığımda ejderha büyümüş göründü. Başı kubbeli tavana erişmişti.

"Hayır, büyü değil," dedi Reed. Ateşin ortasında bir serap gibi dururken alevler azalıyordu.

Kadınsı bir hırlamayla, Zephyr'in gelişigüzel biçimde duran elinden palasını alan Anya ejderhaya doğru koştu ve başını kesti. Ancak sadece havayı kesmekte başarılı olmuştu, çünkü kılıç hayalmiş gibi içinden geçmişti.

"Siz neden dokunamıyorsunuz?" diye sordum sıktığım çenemin arasından. Ancak ejderha etrafa ahşap parçaları saçarak kapıdan kurtuldu. Yüzümün yanından aşağıya ter aktığında sinirle sildim.

Devasa ahşap sürüngen bize doğru atılıp hırladı ama meleklerin biri bile kılını kıpırdatmamıştı. Anya'nın siyah kanatları gece göğü gibi önümde açılıp canavarın bana ulaşmasını engellemeye çalıştı. Anya'nın içinden rüyaymış gibi geçerken enerji dalgaları, aynı bir havuzdaki gibi, parlak pullarının görüntüsünü bozdu.

"Çünkü bizim için peri büyüsü diye bir şey yok," diyerek soruma yanıt verdi Reed. Ejderha başıyla bana vurup beni geri fırlattığında ciğerlerimden pof diye hava kaçtı. "Ama yarı meleklerin üzerinde işe yarıyor. Kapıyı açan silahı söyleyerek bilmecesini çözmek zorundayız."

"Savaş baltası?" diye sordu Sorin ejderhaya.

Yanıta öfkelenen ejderhanın tahta kanatları açıldığında goblen mahvoldu. Kumaş parçalanmış ucundan yüksek sesle yırtıldı. Çığlık atıp büyüyen ejderha koridorda daha geniş alan kaplıyordu.

İçin için irkilirken bağırdım. "Daha da büyüyor," dedim ve ejderhanın kuyruğu bana saldırdığında darbelerden kaçındım.

Melekler kapının önünde toplandı. "Russell'ın iyiliği için tahmin yürütmeyelim," diye emretti Reed Güçlere. Sesinde biraz acıma vardı.

"Evet! Tahmin yok!" diye telaş içinde kabul ettim gerilerken. Ellerim terden sırılsıklam olmuştu. "Soru neydi tekrar söylesene?" diye sordum Zee'ye yalvaran bir bakışla.

Zee sabırlı bir tavırla yanıtladı. "Her şeyi kaybettiğine dair bir bilgiyle yüzleştiğinde, ölümün utancından başka, hangi silahı seçerdin?"

Reed aniden başını kaldırdığında gülümsemesi gözlerinden dudaklarına yayıldı. Peri lisanında bir şey söyledikten sonra bize doğru, "Ölümsüzlük," dedi.

Gelecek ateş dalgası beni kızartmadan kaçabileyim diye çömelmiştim ancak odadaki enerji aniden değişti. Sanki toz parçacıklarını içine çeken bir elektrikli süpürge varmış gibi ejderha havalandı ve pulları fırtınadaki paçavralar gibi uçuştu.

Benim de ayaklarım yerden kesilmişti ve ani bir rüzgâr esintisiyle arşiv odasına doğru çekiliyordum. O anda yerden havalanan Anya, büyülü kapının bir parçası olmayayım diye yoluma çıkıp sarılarak beni tuttu.

Rüzgârın şiddeti azalırken ve hipnotize eden yeşil gözleriyle bana bakarken ikimiz de havada kalmak için kanatlarımızı kullanıyorduk. Elimi sırtından çekip yüzüne götürdüm ve yanağını avucumun içine aldım. Başparmağımla pürüzsüz tenini okşarken gözlerini kapattı. Siyah kirpikleri soluk teninde çarpıcı bir zıtlık yaratırken onu öpmezsem hayatta kalabilir miydim, emin değildim.

Başımı eğdim. Dudaklarım onunkilere yaklaşmıştı ama tam birbirlerine değecekken çekildi. Gözlerini açıp bakışlarını kaçırdı ve elim yanağından düştü.

"Ölümsüzlük," dedi ufak, kederli bir sesle. "İki ucu keskin bir silah."

Arkasını dönüp yere doğru uçtu ve Sorun, Elan ve Tycho'yu arşiv odasına doğru takip etti.

"Yaralandın mı?" diye sordu beni ölçüp biçen Reed.

Omuz silktim, bir şey ima etmiyordu. "Sadece gururum," diye cevap verdikten sonra kapıdaki hareketsiz ejderha başlarından birini yumruklayıp paramparça ettim.

"Sende fazlasıyla olduğu için şanslısın," dedi Zephyr sırıtarak.

"Söylemem gerek." Parmaklarımı esnetip Anya'nın boş odayı incelemesini seyrettim. "Neredeyse her şeyi almışlar gibi görünüyor."

"Bir zırh takımı ve savaş baltası hariç," diye ekledi Zephyr.

Gümüş, altınla süslenmiş harika bir zırh takımı odanın merkezinde tek başına duruyordu. Zırhın tunik tarzı gövdesi yoğun biçimde kıvrımlı hatlarla işlenmişti ve göğüslüğün ortasında bir çift altın kanat vardı. Zırhın arkasında, giyenin kanatlarına uyum sağlaması için iki uzun kesiğin olduğunu bilmek için bakmam gerekmiyordu.

Baldırlarını koruyan gümüş zincir, zırhla uyumluydu. Gümüş renkli metal botlar da diz altını ve ayakları koruyordu.

Zırhın gümüş bir kolu tehditkâr görünen savaş baltası tutuyordu. Silahın başı bir kanadın kıvrılan ucuna benziyorken baltanın uzun sapı tutuşu kolaylaştırmak için kesik kesikti.

"Bu Evie'nin," dedim kaşlarımı çatarak. "Brennus ona vermişti, çünkü buraya girer girmez ilk ona gitmişti. Eskiden Brennus'unmuş. Kendisi yapmış." Reed'e baktım. "Kahretsin, buraya geleceğimizi biliyormuş gibi."

"Anlaşma bozulduğunda buraya geleceğimizi söylemiştim ona," dedi Reed.

"Kızıl'ın bu şeyi görmesine izin verecek miyiz?" diye sordum zırhı işaret ederek.

Reed yavaşça zırha doğru yürüdü ve önünde durdu. Reed'in yüzü üzerine yansımış, karmaşık işlemelerle bir-

leşmişti. Elini soğuk, metal göğüslüğün üzerine koyduğunda yüzünün yansıması silindi. Elini ittirerek oraya işlenmiş altın kanatları ezdi. Elini çektiğinde metal de hareket etti ve yeniden kabararak yepyeniymiş gibi dümdüz oldu.

Reed, "Bu zırhın içinde çok güzel görünürdü. Eğer zırh onu isterse vücudunun şeklini alacağını biliyor muydun?" diye sordu gözlerini zırhtan ayırmadan.

"Bu doğru mu?" diye sordum bunu hayal etmeye çalışarak.

"Evet ama bana hep Brennus'u hatırlatırdı," diye ekledi kaşlarını çatarak.

Artık zırha gözlerimi kısarak bakıyordum. "Büyülerimizin üzerinde çalışırken hedef olarak kullanabiliriz."

"Bu onun. Ne yapmak istediğine kendi karar verecek," dedi Reed alçak bir sesle. Kulağındaki alete bastırarak mikrofonunu çalıştırdı. "Arşiv odası temiz."

Kulaklarımıza Preben'in sesi geldi. "Silahlar?"

"Gitmiş. Evie için bir hediye var sadece. Güney kulesine, hareme gidiyoruz."

"Biz de doğu kulesine yaklaştık," diye rapor verdi Preben.

"Ölü ucubelerin çoğu kalenin o kısmında kalıyordu," diyerek araya girdim.

"O zaman mis gibi kokuyor olmalı," diyerek yanıt verdi Preben. Brownie'nin ince alayının başka bir kurban daha kazandığı epey açıktı.

"Evet, iyi şanslar," dedim gönülsüz bir gülümsemeyle.

Arşiv odasından ayrılarak batı kulesini güney kulesine bağlayan koridora ilerledik. Bu koridor diğerinden daha rahatsız ediciydi, çünkü kurumuş kan birikintileri sadece katliama işaret edebilirdi. Devrilmiş masalar ve kırık vazolar yüzünden burası hatırımdaki saraydan çok kavga bitimindeki bir bara benziyordu.

Duvara bulaşmış kanlı bir el izini geçerken elimi üzerine tuttum. Benimki çok daha büyüktü. Bir kadına ait olmalıydı.

"Yeniden dizayn etmişler," dedim alçak bir sesle.

Anya'ya baktığımda gece yarısı rengindeki kanatlarıyla karşıtlık oluşturacak şekilde yüzünün hayalete döndüğünü gördüm. "Yanımda kal," diye emrettim ona sert bir bakışla.

"Neden?" diye cevap verdi omuzlarını dikleştirerek.

"Çünkü bunlar yamyamları bile yiyen yaratıklar." Bana gözlerini kıstı ama karşı çıkmadı.

Güney kulesi, diğer adıyla haremin girişinde yine korkutucu kapılar vardı ama garip bir şekilde bunlar büyülenmemişti.

"Hareket var," diye uyardı Reed.

Kulak kesilip bir şey duymayı denediğimde sessizlik bir o kadar büyüdü. "Bana senin komşun olmamam gerektiğini hatırlat," diye fısıldadım Reed'e. "Kapıyı mı çalsak?" diye sordum çenemle önümüzdeki kapılara işaret ederek.

"Hayır. Burada olduğumuzu zaten biliyorlar." Kapılardan birini kendine çekerek yavaşça açtı. Gancanaghların kanla karışık yoğun leş kokusu dışarıya sızdı. Reed yavaşça konuşurken tenim karıncalanıyordu. "Etrafımızı sarmaya çalışıyorlar."

Koridorların birleşme noktasıyla bizim bulunduğumuz alanın çakıştığı yerleri gözden geçirdim. Pozisyonumuz bizi sadece hareme değil, güney koridoruyla doğu koridorunun L şekilde birleştiği alana karşı da bizi savunmasız bırakıyordu.

Kırılgan bir kadın sesi yumuşakça yalvardı. "Bana yardım et... Lütfen." Genç kadın boş doğu koridorundan bize doğru enkaz dolu taş zeminde sendeleyerek yürüyordu.

Beyaz tişörtünün seksi yakasından görünen boynunu

görünce tüm vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Yaralardan kan artık gözyaşı gibi akmıyordu.

Reed'e baktığımda bana alçak sesle, "Hazır ol," dedi. Gözleri koridordaki kıza değil de karşımızda yan yana duran kule kapılarına sabitlenmişti.

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadı kız yine ve göğsümde bir şey sıkıştı. Boynunda aynı kanlı izlerin olduğunu hayal ettiğimde gözlerim Anya'ya uçtu.

"Koridorun sonunda bir sürü var aynısından," diye bilgi verdi Zephyr kısık sesle. Onu benden başkasının duyduğunu sanmıyordum.

Kırılgan kurbandan gelen acınası yakarış yüzünden Anya'nın kara kanatları sırtında irkildi ve dehşete kapılmış gibi sırtında toparlandı. Kız yine sendelediğinde öne atıldı. Niyeti, görünüşe göre yardım etmekti.

"Anya!" diye fena bir sesle hırladım. Ses benimkine benzemiyordu.

İşe yaramıştı, çünkü kıza birkaç adım mesafe kala durmuştu. Ancak omzunun üstünden bana baktığında, kızın yaralı dudaklarına yerleşen samimi gülümsemenin nasıl da alçak doğasını açık ettiğini kaçırmıştı.

Yüzümdeki korkuyu okuyan Anya arkasını dönüp yayını kaldırmayı denedi ama parmakları yayı el yordamıyla ararken ok elinden kayıverdi. Koridorda bir *tık* sesi yankılandı. Yeni dönüştürülmüş Gancanagh'ın dişleri ağzında çıkmıştı. İğneye benzeyen keskin dişleri beni harekete geçirdi. Benim tarafımdaki kulenin içinden çıkıp bize doğru gelen ölümsüz kadınları göz ardı ettim.

O anda nihayet sorunu duygusal olarak anlamıştım: Bu hastalık ölümcüldü. Sadece bir dokunuş, Anya'yı korumak için çaresizce yaptığım planları boşa çıkaracaktı. Anya sadece onların olacaktı ve bir daha asla benim olmayacaktı. Ne şimdi ne de sonsuza dek.

Harem kulesine sinmiş dişi Gancanagh akıntısı eşiği geçiyordu. Ancak onların baskınını ve Anya'ya ulaşma çabalarının muhtemelen boşa çıkacağını göz ardı ettim. Güzel kan emici neredeyse ona varmıştı. Hızla benim etrafımı sarmaya çalışan leş kokulu katilleri engelleyen Zee'nin yanından geçtim. Zee palasını savuruyor ve vücutlardan kopan başlardan etrafa şakır şakır kan sıçratıyordu.

Reed Gancanaghları hallederken neredeyse gözden kayboluyordu. Yerde harap olmuş cesetler bırakan karanlık bir şekildi. En yakındaki düşmanlarıyla savaşan Sorin, Tycho ve Elan'ın yanından geçtim.

Kırmızı ojeli bir tırnak Anya'nın yüzüne doğru ilerlerken ölü gözlerde kötü niyet can bulmuştu. Bu ânın ironisi, benim hastalığımın da en az bembeyaz kesilmiş katilin ruhunun alınması kadar ölümcül olmasıydı. Eğer Anya'ya dokunursa, ben de yüreğimde en az o kadar ölü olacağımı biliyordum. Artık Anya'nın, söylediği şey olduğu açıktı. O benim *aspire*'ımdı.

Bu gerçeği kabul ettiğimde yeterince hızlı olma ihtiyacımdan doğan karanlığa kendimi bıraktım. Meleğimin narin tenine dokunacak zehirli parmak ucuna karşı aralarında bir duvar olmalıydım. Buz gibi bir karanlık bir anda etrafımı sararken, bir kalp atışından daha kısa sürede kör ve sağır olmuştum.

Ölümsüzün soğuk eli boynuma dokundu. Anya'nın yanağına götürdüğü yumuşak dokunuşun aslında bana değdiğini görünce donuk bakışlarına şok yerleşti.

"O *benim* meleğim," diye hırlarken kırmızı kanatlarım Anya'yı ondan koruyordu.

Birkaç saniye önce olduğum yere, birkaç metre öteye bir bakış attı ve benim gibi o da nasıl geldiğimi anlamadı. Soğuk alnına koyduğum elimden hafif bir parıltı yayıldığında ayakları yerden kesildi ve bu onu geri fırlattı. Koridorun ortasına indiğinde artık gerçekten ölüydü.

Doğu koridorunda toplanan Gancanaghlardan çığlıklar yükselmişti ama savaş haykırışlarından çok arkadaşlarına yaptığım şeyin getirdiği korku dolu bağırışlardı. Bunlar hayatta kalmak için mücadele ederken ölümsüzlüklerine kavuşmuş sert periler değillerdi. Bunların çoğu gencecik kızlardı. İlk önce Gancanaghların tenindeki baştan çıkarıcı zehre maruz kalmış ve büyük ihtimalle bir ya da iki tane çocuğun yemeği olmuşlardı. Daha sonra da vahşi katillere dönüştürülerek yeni kiracılara haşere sorunu gibi bırakılmışlardı burada.

Etrafa dalga dalga kadın sesleri yayılırken arkama uzanıp Anya'yı koruyucu bir biçimde kollarımın arasına aldım. "Diğeri" ve "Kızıl Tehlike" gibi dehşet dolu sözler yankılanırken içgüdüsel olarak kanatlarım Anya'nın etrafını sardı. Doğu koridoruna en yakın Gancanagh eylemcilere gözyaşı bombası atmışız gibi milleti ittirip kaçmaya başladı ama arkalarından bir yerden birisi bağırarak saldırmaları emrini verdi.

"Hey! Diğeri önemsiz," dedi bir erkek sesi kesik kesik. "Artık sizler güçlüsünüz, ölümsüz. O ise sadece öğle yemeği." Birbirlerini itip kakmaya devam etmelerinden Declan'ın yalanını yutmadıkları belliydi.

"Of! Olamaz ya! Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyerek nefesimi verdim. Kadınların arkasında onları teşvik eden Declan ve Faolan'ı gördüm. "Şimdi de kadınların ardına mı saklanıyorsunuz?" diye bağırdım onlara. "Ben de tam korkaklığın pis kokusunu aldım diyordum."

"Bu korkaklık değil," diye bağırdı sesi alınmış gelen Declan. "Bu bir taktik. Onlara savaş yoluyla egemenliği öğretiyoruz ve sana da, bizi öldürdüğünde sadece daha fazlasını yaratacağımızı gösteriyoruz."

"Etek altına saklanıyorsunuz. Ayrıca hepiniz onların o kadar da güçlü olmadığını biliyorsunuz."

"Ahh, ama senin üzerinde epey güçleri var, değil mi? Onları öldürmek senin canını yakacak, özellikle eskiden epey insan oldukları için..." diye kurnaz bir gülümsemeyle açıkladı Declan.

"Onun canını en çok yakan *aspire*'ını elinden almak olur," dedi sohbet eder gibi Faolan arkadaşına. "Biliyor musun? Kraliçemizle yaşadıktan sonra canım epey *aingeal* çeker oldu ve onun kara kanatları feci seksi."

Faolan'ın dişleri kararlı bir *tık* sesiyle yerinden fırlarken neşe içinde Anya'ya sırıttı. Gözlerini kısan Anya ona hırladı. Arkamızda savaşın hâlâ devam ettiğini duyduğu için şimdilik onları uzakta tutmam gerektiğini biliyordum.

Declan, "Fay, iki *aingeal*'ı elinde tutmayı denemek sence de biraz açgözlülük değil mi?"

"Öyle Deck. Çok ama çok açgözlü diğeri," dedi bana doğru başını sallayarak. Bu sırada birkaç tane ölümsüz kadın zıt yöne doğru hızla yanından geçti. "Sana Genevieve'i bırakıp diğerini biz alsak nasıl olur?" diye sordu Anya'ya doğru bakarak.

Gerildim.

"Bu onu diğerinin diğeri mi yapar?" diye sordu Declan sırıtarak.

"Öyle," diyerek başıyla onayladı Faolan.

Bana gülümseyen Declan, "Neyse, biz kraliçemizi gerçekten seviyoruz. Alınmak yok. Sen gerçekten hoşsun ve başka koşullar altında, seni tatmak isterdim," dedi Anya'ya doğru omuz silkerek.

"Bak sana ne diyeceğim?" dedi Faolan gülümseyerek. "Evi size bırakıyoruz. Bir çeşit düğün hediyesi."

"Zaten sana daha çok yakışır. Tüm bu enkaz falan alışkın olduğun karavan parkına çok benziyor," dedi Declan kibirle ve sonra yüzüne ciddi bir ifade oturdu. "Şimdi gelelim sadede. Kraliçemiz nerede?" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından.

"Çok ciddi görünüyorsun Declan," dedim gülümseyerek. "Kızıl aniden somurtmaya başlamak gibi bir huyunuzun olduğunu söylemişti. İçtiğiniz tüm o kadın hormonlarından olabilir. Sizi gergin yapıyor."

Çaba bile sarf etmeyen Declan bir ateş topu yaratıp bana fırlattı. Gerilerek kendime enerji çektikten sonra elimden dışarı yayılmasına izin verdim. Büyüm ateş topunu tam ortamızda durdurdu.

"Elf okun yolunu kaybetmiş gibi duruyor," dedim. Bir an için topun havada parlamasına izin verdikten sonra onu alev alev yanan parçalara böldüm ve onlara geri fırlattım.

Declan yönünü değiştirdiği için top onlara çarpmadı ama birkaç tane kaçışan kadın Gancanagh'a vurdu ve kıyafetleriyle saçlarını yaktı. Birkaç tanesi dehşet içinde bağırsa da alevler hemen hemen söndüğü için zehirli tenleri zarar görmedi.

"Sana büyü mü öğretti?" diye suçladı Declan. Sanki Kızıl ona özel olarak ihanet etmişti.

"Şaşırdın mı? O benim ruh eşim."

"Ve bizim kraliçemiz," dedi Faolan sert sert.

"Ve benim *aspire*'ım," dedi Reed.

Reed yanıma geldiğinde kıyma makinesinden geçmiş gibi görünüyordu. Siyah zırhının üzerinde et parçaları ve kan vardı. Siyah kiralık katil maskesi başını örttüğü için yüzünü göremiyordum.

"*Aingeal*, diğerini nasıl oldu da hâlâ öldürmedin?" diye bağırdı Declan.

Reed, "Zamanla alışıyorsun," diye yanıt verdi hemen.

"Nasır gibi mi?" dedi Declan küçümseyerek.

"Öyle sayılır." Reed cevapladıktan sonra görünmez olacağı bir hızda Declan'a doğru koştu.

Kılıcını çeken Reed koridordaki Gancanaghlara vurmak için kolunu kaldırdı ve Kızıl'ın eski korumalarına giderken

önüne çıkan herkesi doğradı. Onun geldiğini gören Declan cebinden ufacık, mücevherli bir pudralık çıkardı.

"Ona sevgilerimizi iletirsin, değil mi?" diye sordu ve pudralığın kapağını açtı.

Bir anda Declan ile Faolan bulanıklaştı ve sanki biri sifonu çekmiş gibi aynanın içine kaydılar. Ayna, biraz önce ayaklarının olduğu yere açık şekilde düştü.

Pudralığın önünde duran Reed heybetli kılıcını karakterine aykırı bir öfkeyle yere fırlattı. Yanımdan hızla geçen Zee, Reed'in yanına gitti. Reed bir anda vızıldayan bir arı sürüsüne patlayarak bölündüğünde şaşakaldım.

Sürü aynanın üzerinde uçuşup ölümsüz heriflerin yuvasına gitmeye hazır halde çember oldu. Zephyr aynaya uzanıp eline aldı ve arılar içine giremeden önce kapattı.

"Sana sataşıp seni kendi yuvalarına çekmelerine izin mi vereceksin yani?" diye öfkeyle sordu Zephyr arılara.

Arılar birleşerek Reed'in şeklini oluşturdu ve yine melek biçimine dönüştüler. Reed sert hareketlerle maskesini yüzünden geriye çekerek sıktığı çenesini ortaya çıkardı ve Zephyr'le, elinde tuttuğu aynaya pis pis baktı. Onun aynaya baktığını görünce Zee gözünü bile kırpmadan parmaklarıyla metali ezdi.

"ZEE!" Reed vücudunun her santiminden okunan bir öfkeyle bağırmıştı. "Bu Brennus'a giden bir yoldu!" diye bağırdı ve artık Zee'nin avucundaki işe yaramaz metal topunu parmağıyla gösterdi.

"Ve artık bir kâğıt ağırlığı. Ne zamandan beri işleri onların usulüyle yapıyoruz?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Reed gerildi. "Onu öldürebilirdim, hepsini kendi usulümle öldürebilirdim!" diye bağırdı Zee'ye. Brennus Evie'yi aldığından beri Reed'i bu kadar kontrolden çıkmış görmemiştim.

"HAYIR!" dedi Zephyr. Parmağını Reed'e doğrultmuş-

tu. "Bu portalın diğer ucunda seni neyin beklediğini bilmiyorsun."

"Bu harika bir fırsattı," dedi tutkuyla.

"Ya da senin harika cenazendi," diye sakin sakin karşılık verdi.

"Peki şimdi ne yapacağım ben?" diye sordu Reed boğuk bir sesle. "O benimle yüzleşmeyen bir korkak."

"Şimdilik kötülükten kurtulmanın tadını çıkar," dedi sükûnetle. "Sorin, Tycho, Elan... Hadi gidip yeni dönüştürülmüş Gancanaghların kalanını bulalım. Evie onları görürse üzülür." Reed'le konuştu. "Sen Russell'la kalıp Anya'yı korumasına yardım et."

Zee Gancanaghları öldürmek için uzaklaşırken Reed eğilip kılıcını aldı. Sonra onu duvara yaslayıp kana bulanmış siyah zırhı gönülsüzce üzerinden çıkardı.

"İyi misin?" diye sordum Anya'ya. Onu yan tarafıma sımsıkı bastırmıştım.

Dalgın dalgın başıyla onayladı ama tek söz etmedi. Eğilip hafifçe alnının yan tarafını öptüm, aslında daha fazlasını yapmak istiyordum ama dudaklarını öpmeme nasıl tepki vereceğini bilemedim.

"Benimle Evie'yle olduğu kadar ilgilenmedikleri için şanslıyım," dedi titrek bir sesle.

"Hı?" diye mırıldandım; teninin kokusu yüzünden şaşkına dönmüştüm. Kalbimi göğsümde daha hızlı attırıyordu. Elimi yumuşak kanatlarında üstünde hafifçe gezdirdim. Karnımdaki çekirgeler ona dokunmama çılgınca tepki veriyordu. Birkaç dakika önce başına gelebilecekleri düşündüğümde onu göğsüme bastırmak istiyordum.

Alnına koyduğu eli titriyordu. "Bir tane ufak çözümle iki sorununu çözerdi," dedi yanımdan ayrılarak. "Şanslıyım ki takasla ilgilenmiyordular." Dehşet yüzünden tutuyormuş gibi nefesini verdi.

Solgun yüzüne baktığımda, gözlerimden kaçınarak korkusunu saklamayı denedi. Dediğini anladığımda gözlerimi kıstım.

"Eğer takası kabul etselerdi seni onlara vereceğime mi inanıyorsun? Evie'nin hayatına karşılık seninkini?" diye sordum ona. Haklı olduğumdan, buna inandığından korktum.

Titreyen bacaklarla benden uzaklaştı ve altın rengi okunu düşürdüğü yere gitti. Yerden aldığında parmakları taş gibi olduğu için oku yerleştirmekte sorun yaşadı.

"Bana cevap verecek misin?" diye sordum öfke içinde. İma ettiği şey cidden gücüme gitmişti.

Biraz daha gerildi. "Bilmiyordum," dedi travma geçirmiş birinin uyuşuk sesiyle. "Benden kurtulmak için ne kadar ileriye gideceğini bilmiyordum. Ben sadece diğerinin diğeriyim."

"AHHH! HADİ AMA YA!" dedim çaresizce. Karnım düğüm düğüm olmuştu. "Onlara kulak asamazsın. Cidden seni o canavarlara vereceğimi mi düşündün Anya?"

Tuttuğu yay titrerken korku dolu bir sesle kekeledi. "Ben... Ben yanındaydım. Dinliyordum. Sana söylediler, duydum. Sen açgözlü. İki melek istiyor. Gözlerimi kapadım ve nefesimi tuttum, çünkü onlar beni istemediğini bilmiyor. Senin için hiç olduğumu," diyerek nefesini verdi ve gözünün kenarından bir damla yaş aktı. Hemen elini kaldırıp sildikten sonra devam etti. "Ve bu korku, daha önce bilmediğim korku beni hasta ediyor. Acıyor." Yumruğunu göğsüne kaldırdıktan sonra nihayet yüzüme baktı. "Beni öldürmelerinden korkmuyorum ama bana ihanet edeceğinden ve ölümü açık kollarla karşılayacağımdan korkuyorum."

"Bunu asla yapmam," dedim güçlü bir sesle. "Bunu sana asla yapmayacağımı bilmen gerek."

Yeşil gözlerinden yaşlar dökülürken kanlı duvara baktı

ve onu hiç görmediğim kadar korkmuş gözüktü. "İstiyorum... Benim..." Boğazına açıkça yerleşmiş olan yumruyu yutkundu.

"Anya," diye nazikçe adını söyledim, çünkü yolunu kaybetmiş görünüyordu ve bunu ona ben yapmıştım. Benden korkmasına neden olmuştum ve belki de ben de onun sevgisinden korkmuştum.

Göğsümde bir şey sıkıştı ve ona sarılmak için bir adım öne gittiğimde benden kaçtı. Dişlerini sıkıp yayını kaldırdı. Benden kaçmaya devam ederken okun hedefini üzerimden ayırmadı.

"Anya," dedi Reed nazikçe. "Russell'ı öldürmenin epey baştan çıkarıcı oluğunu biliyorum ama lütfen yapma. Gancanaghların bu evde sakladıkları portalları bulmak için ona ihtiyacım var."

Üzerinde artık sadece tişört ve siyah eşofman altı olan Reed ona sakin sakin yaklaştı. Elini uzattığında Anya yayını indirdi, sanki daha fazla tutacak gücü kalmamıştı.

"Savaş bunalımı geçiriyor Russell," dedi Reed bana alçak bir sesle. "Şoka girdi. Böylesi bir katliama ilk kez tanık olmuş olmalı."

Etrafa baktığımda her yerde vücut parçaları olduğunu gördüm. Son savaşımız kötüydü ama bu resmen korkunçtu.

Gözlerimi kıstım. Söyledikleri yüzünden değildi. Biraz önce Anya Reed'in açtığı kollarına yürümüş ve göğsüne yaslanarak onu rahatlatmasına izin vermişti. Boğazımdan kısık ve kaba bir hırlama döküldüğünde Reed'in dudaklarına hemen bir gülümseme oturdu. Ellerini Anya'nın sırtına götürerek onu kendisine bastırdı.

Reed, "Doğru oranda karmayı getirmesi için bir Tahttan daha iyisi olamaz," dedi Anya solmuş yanağını omzuna bastırdığında. "Senin aynı bu şekilde Evie'yi rahatlatmanı izledim ve şu an hissettiklerini hissettim. Yüreğini sırtından sökebilirmiş gibi."

"Bense yüreğini ezdikten sonra olduğu yerde bırakmayı planlıyordum," dedim iğneleyici bir sesle.

Sırıtışı kocaman oldu. "Evet. Karma," dedi anlayan bir sesle.

Yumuşak bir sesle Anya'yla Melek lisanında konuştu ama yanıt alamadı. Uyuşmuş görünüyordu. Onu kucakladığında gülmemeye çalıştı, çünkü benden bir tane daha hırlama kaçmıştı. Reed birkaç metreyi yürüyerek bana geldi ve Anya'yı kollarıma bıraktı. Başı göğsüme yaslanırken onu çok fazla sıkmamayı denedim.

Reed konuştu. "Kuzey kulesindeki kütüphanede çok rahat gözüken kanepeler fark etmiştim. Hadi gidip Anya için bir tane bulalım."

"Sence iyi olacak mı?" diye sordum endişeye kapılarak. Bir sürü hayatımda daha önce böyle bakan askerler görmüştüm ama bir meleğe olduğunu görmemiştim hiç.

"Evet. Temiz battaniyeler bulup onu sıcak tutacağız," diyerek içimi rahatlattı.

Reed zırhını topladıktan sonra yanımıza geldi.

"Kahretsin Reed, bu ne anlama geliyor biliyor musun?" diye sordum yürürken.

Şaşkın görünüyordu. "Hayır, ne anlama geliyor?"

"Sandığım gibi kibirli, ruh eşi çalan, duygusuz bir piç olmadığın anlamına geliyor," dedim sesimde sinirle.

Söylediklerimi düşünürken Reed kaşlarını çattı. "Ve sen de sandığım gibi," Melek lisanında anlayamadığım bir şey söyledi, "değilsin."

Dudaklarıma gönülsüz bir gülümseme yerleşti. "Eh... Sınıçtınık, ha?" diye sordum beraber uzun bir koridora saparken.

"Evet, tam da böyle oldu," diyerek başıyla onayladı.

BÖLÜM 18

yuvana hoş geldin

-Evie-

Bulutlu gökyüzü Brennus'un evini saran toprağa çok az ışık veriyordu ama melek görüşüm yüzünden her şeyi epey iyi görüyordum. Aşırı iyiydi. Kurşun koçanları sanki antik bir meşe ağacından dökülen palamutlar gibi yeri kirletiyordu. Kökünden sökülmüş çamlar ve koparılmış çimenler korkunç bir savaş sonrasında düşmüş askerler gibi duruyorlardı.

Kendi gücümle, İrlanda kıyısına demir atmış gemiden uçarak çıktım. Bahçede, solmakta olan tekerlek izlerini görebiliyordum hâlâ, bu hapishaneden çaresizce kaçışımın bir kanıtıydılar. Yıldızlı gök Reed'le beraber sarp kayalıklardan arabayı sürdüğümüzde Londra'ya giden bir portala açılmıştı. Şu andaysa Reed'le birlikte kalma maceramda komplocu olan aynı gök, burada bulunduğum için beni azarlıyordu soğuk soğuk. Hayatımı kurtarmak için elinden gelenin en iyisini yaptıktan sonra buraya döndüğüm için kızgın rüzgâr, saçlarımı yüzüme savuruyordu.

Yere indiğimde, Brennus'un gri taş kalesinin önündeki dairesel yolun çakıl taşları ayaklarımın altında ezildi. İçerideki ışık pencerelerin çerçevelerinden dışarıya akıyordu ve beyaz perdeler kırık camlardan dışarıya doğru dalgalanıyordu. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım.

Çok az çaba gerektiren basit bir plandı. Öyle olması gerekiyordu.

Aydınlatılmış girişte duran heybetli Gargoyle'a vardığımda bir an için durdum ve içlerinden bir tanesinden nemli bir soğuk üzerime estiğinde tek bir şeye odaklanma yetimi kaybettim. Tau ve Xavier iki yanımda duruyorlardı ve Xavier Gargoyle'un insafsız yüzüne yumruğunu indirdi. Ayaklarıma taş parçaları yağmıştı.

"Sanat sevmez misin?" diye sordum kuru kuru gülümseyerek. Tereddüdümü gizlemeye çalıştım.

Xavier bana doğru ışıl ışıl bir gülümseme fırlattı. "Hayır, sadece kötülükten hazzetmiyorum."

Ön girişin kapılarından içeri baktığımda Güçlerin her yerde hareket ettiğini gördüm. Kimseyi tanımadığım için yine tereddüt ettim. Tek yapmak istediğim Reed, Russell ve Zee'yi bulup iyi olduklarından emin olmaktı. Ancak bu yabancı meleklerin bana nasıl tepki vereceğini bilmediğim için başka bir yol aramaya koyuldum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Tau nazik bir sesle.

"Onları tanıyor musun?" diye sordum ona. Gözlerine baktım ve elimle kalenin içinde kovanın merkezindeki bir sürü gibi dolaşan savaşçı görünümlü melekleri işaret ettim.

"Güçleri mi?" diye sordu kesinleştirmek için. Kestane rengi kaşı soru sorarak kalkmıştı.

Başımla onay verdiğimde kalabalığı taradı. Bazıları kırık mobilyaları kaldırırken diğerleri Casimir'in Sürgün melekleri, Brennus'a beni almak için saldırdığında kırılan cam tavanı onarıyordu. Ancak birkaçı bizi fark eder etmez ifadesiz yüzlerle bize bakmaya başlamıştı bile.

Tau sabırla konuştu. "Birkaçını tanıyorum ama çoğuna bir aşinalığım yok."

"Benim geldiğimi biliyorlar mı?" Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım, çünkü doğaüstü hızda hareket ettikleri için arkadaş canlısı olup olmadıklarını ayırt edemiyordum.

"Evet, neden?" diye sordu şaşkına dönerek. Tau'nunkinden Xavier'ın yüzüne döndüm ve vücut dilimi okuduğu için kaşlarını çattı.

Omuz silkip elimden geldiği kadar sakin bir tavırla konuştum. "Çünkü beni daha önceden tanımayanlar, beni gördüklerinde genellikle deliriyorlar." Xavier beni baştan ayağa incelediğinde çenemi kaldırdım. Bundan daha sakin bir giriş düşünmeye çalışırken gergin gergin kıpırdadım.

"Artık işler eskisi gibi yürümüyor," dedi narin bir hareketle elimi tutan Tau.

"O zaman neden emniyet görevlileri kongresine girmek üzere olan bir suçlu gibi hissediyorum?" Kendimi tutup bunun Brennus'un Houghton'daki mağarasına girmek gibi olduğundan bahsetmedim. Bu konuyu onlarla konuşmak istemiyordum.

"Bundan sonra seni koruyacağız," dedi Tau ciddi bir sesle.

"Anımsadığım kadarıyla, dersi kaçırdığımda bana yüksek matematik ödevini bile söylememiştin," diye karşılık verdim sesimde hafif bir kızgınlıkla. "Ve eğer dikkatini çekmediyse, siz sadece iki kişiyken onlar yüz taneden fazlalar. Belki de daha fazla. İşler kötü giderse, olasılık pek sizin yanınızda değil."

"Sen ilahi bir Serafimsin," dedi Xavier Tau'nun yerine. "Rütben onlardan üstün. Ve yemekhane tepsisiyle karda kaymaya gitmek için dersten kaçmak pek ödüllendirilecek bir davranış değil."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye şüpheyle sordum ama yanıt vermemesi için elimi kaldırdım. "Boş ver. Onlar için Serafim sınıf meselesi ve ben epey kırılgan bir insanım." Rahatsız hissettiğim için elimi Tau'dan çektim.

Xavier'ın yüzü yumuşadı. "Sen ikisinin birleşimisin ve bunu kabul etmeyen herkesi öldürürüm."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen biraz ciddi olabilir misin?"

"Ciddiyim zaten," dedi aklı başında bir halde. "Bana karşı çıkanları göster ve onları öldüreyim."

Davranışına şaşırmıştım. "Hadi birden delirmeyelim. Meleklerin çoğu değişimi sevmiyor. Mecbur kalmadıkça onlara zarar vermememiz gerekir."

"Yanlış düşündüğümü mü sanıyorsun? Gerçekten de cennet hakkında bir şey hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu Xavier özellikle. Başımı sallayıp yere baktığımda devam etti. "Burada üstünlük sağlamaya niyetliyim. Bizim üstünlüğümüzü."

"Neden böyle olmak zorunda ki? Büyük ihtimalle benim bir kâbus olduğumu düşünüyorlardır," diyerek iç çektim.

İç çekişimi göz ardı eden Xavier, "Güç melekleri kuvvetli savaşçılardır. Her şey güçle alakalı. Seninkinin benimkiyle büyüdüğünü bildiklerinden emin olacağım," dedi.

Aklında bir amaçla ilerleyen Xavier, benim hep kalenin lobisi olarak düşündüğüm, Orta Çağ'a ait girişin ortasına gitti. Kale burçlarını doğrudan görebildiğimiz, keskince kıvrılan dövme demir bir sütunun yanında dikilip çevresindeki Güçlerle konuşmaya başladı.

Tau'yla beraber salona girdiğimde, odanın merkezinde duran Xavier'ı izlerken yan tarafımdaki taş şömine içimi ısıttı. Kanatları etrafında olağanüstü bir kırmızı güç gösterisiyle yayıldı. Onların böyle sergilendiğini görünce dalga dalga yayılan tedirgin bir enerji kollarına aldı beni.

"Ne söylüyor?" diye sordum Tau'ya. Yüzünde onaylayan bir gülümseme vardı.

"Senin geldiğini bildirdi."

"Ya... Hepsi bu kadar mı?" diye sordum şüpheyle. "Çünkü 'Eve geldik biz,' demekten daha fazlasını söyledi gibi geldi bana."

"Ayrıca sana itiraz edenler için bugünün 'Yıkım Günü' olduğunu ilan etti," diye ekledi Tau. Gri gözlerini bana çevirdiğinde dudakları gülümsemeyle kıpraşıyordu.

"Yıkım Günü mü? Kim böyle bir şey söyler ki?" diye sordum yine gözlerimi kısarak Xavier'a bakarken. "Ne anlama geliyor ki?"

"Bu, senin varlığına itirazı olan herkesin bunu göstermek için onunla savaşmaya davet edildiği anlamına geliyor," dedi inanılmaz bir memnuniyetle. "Güce saygı duyuyorlarsa, o zaman onlara gücü gösterecek."

Gözlerim odadaki her meleğe kitap yakan acımasız bir diktatör gibi bakan Xavier'a kaydı. Şömineden gelen ışık teninin üzerinde dans ediyordu. Vücudunun her hattı ufacık bir tahrik sonucu birine atlamaya hazırdı. Odadaki sıra sıra meleği incelediğimde tenim karıncalandı.

Onların karşısında ne kadar süre dayanabilir? diye merak ettim. Görüntü aklımda canlanınca için korkuyla dolmuştu.

"Ayrıca eşit davranılmaya da saygı duyuyorlar," dedim.

Xavier'ın yanına gidip durdum. "Mm, ben de bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordum usanmış bir sesle. Salondaki her göz zaten benim üzerimde olduğu için devam ettim. "Selam, adım Evie," diyerek huzursuzlanarak kendimi tanıttım ve etrafa bakındım. "Planlarda ufak bir değişiklik oldu. Bugün yıkım falan yok," diyerek Xavier'a diktim gözlerimi. "Bunun yerine, bize yardım etmeye geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Belki de bir süre benimle vakit geçirdikten sonra o kadar da ürkütücü olmadığımı anlarsınız ve şey... arkadaş olabiliriz?"

Melekler beni neden yapıldığımı anlamak için eritmek ister gibi incelerken etrafta ahenkli sesler dalgalandı ancak şükürler olsun ki Tau öne çıkarak onlarla konuştu. Melek lisanında konuştuğu için onu takip edemedim ama emir verir gibi duruyordu. Onu dinleyen meleklerin yüzünden inkâr edilemez bir saygı okunuyordu.

Xavier kulağımın yanına eğilip konuştuğunda gözleri dans ediyordu. "Onları kazanmak için elinden gelenin en iyisi bu muydu?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Onlara sana saldırmamaları için bir neden veriyordum ama neden kılımı kıpırdattım, emin değilim artık," diye fısıldadım.

Öne eğildiğinde yanaklarımız değdi. "Yani beni kurtarmaya mı geldin?" diye sordu baştan çıkarıcı sesinde bir parça neşeyle. "Ne kadar da cesursun. Senin yanında olmanın nasıl hissettirdiğini unutmuşum. Şiddetli çekiciliğini, uyandırdığın kışkırtıcı özlemi. Yeniden nefes almayı öğrenmem gerektiğini fark ettim."

"Doğru," dedim alay ederek ve kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama ben sadece kendimi korumaya çalışıyordum."

"Hayır. Eğer durum bu olsaydı bir kaçış yolu arardın ama bunu yapmadın. Arenaya girip benim yanımda durdun." Söylediğinin doğru olduğunu anladığımda dudağımı ısırdım.

"Bu sadece algılanan bir tehdide karşı verilen normal bir tepkiydi," diyerek itiraz ettim.

"Eşini koruyan bir meleğin normal bir tepkisiydi." Becerikli bir stratejistti.

"Hayır. Pek çok kadın beladan konuşarak kurtulmaya çalışır," dedim hafif kırılgan bir gülümsemeyle.

Xavier parmaklarını uzatıp bir tutam saçımla oynarken konuştu. "Senin hakkında normal hiçbir şey yok, bunu kabullen. Sana ne olduğunu göstereceğim."

"Peki ben neymişim?" diye sordum kaşımı kaldırarak. Kocaman elinde tuttuğu saçımı çektim.

"Benimsin," dedi küstahça. Tepemizdeki avizeden gelen ışık saçını altın rengi ve kanatlarını bordo gösteriyordu. "Bunu görmen için gökyüzünü yırtıp açarım."

Çılgınca dans eden kelebekler karnımda uçuşmaya başladığında, gözlerimi yoğun ve iki ayrı renkteki bakışlardan alıp batı kulesine giden kapılara doğrulttum. Sinirime rağmen nefesimi verirken dudaklarımda bir gülümseme vardı. "Reed..." dedim bacaklarımın dermanını kesecek kadar güçlü bir rahatlamayla.

Reed bana doğru gelirken cazibeli yürüyüşüne hayran hayran baktım ve gözlerim yeşil gözlerinden çıplak göğsüne kaydı. Koyu gri kanatları rahat bir şekilde arkasında duruyordu ama benimkiler ona bir çeşit ilkel sinyal verdiğinde açıldılar. Yanıma geldiğinde ona dokunmadan edemedim. Kollarımı ensesine dolarken kırmızı kanatlarım iki yana açıldı. Parmak uçlarımda yükselerek yanağına yanağımla dokundum. Kulağına, "İyi misin?" diye fısıldadım. Yarı soru yarı rahatlama vardı sesimde.

Sarılıp beni kendisine çektikten sonra, "Evet, ya sen?" dedi. İnanılmaz kokusu beni etkisine aldığında parmaklarımı başına götürüp hafifçe saçlarını avuçladım.

Ona yanıt veremeden yanımızda duran Xavier hırladı. Reed hemen gerildi ama dudaklarıma erotik bir öpücük kondurmaktan başka tepki vermedi. Öpüşmemiz bittiğinde alnını alnıma yasladı. "Seni özlemişim," dedi muhteşem bir gülümsemeyle.

"Eğer seninle gelmeme izin verseydin özlemek zorunda kalmazdın." Duruşumu dikleştirdiğimde elim omzunun üstüne kaydı.

"Kusursuz bir mantık," dedi tebessüm ederek.

Nefesimi tutmamaya çalışarak, "Kötü bir şey buldun mu?" diye sordum.

"Evet, buldum," dedi yüzünde yakaran bir ifadeyle. "Gösterişli bir şekilde tasarlanmamış bir yer yok burada."

Soruma kasten yanıt vermediği için ona kurnaz kurnaz baktım. Reed elini sırtımdan belime indirdi ve Tau ile

Xavier'a bakabilmek için beni yan tarafına çekti. Tau'ya dönerek, "Konut ve çevresi hâlâ güvenlik altına alınıyor. Zephyr ve Russell pasif büyüleri ve portalları bulmaya devam ediyorlar ama beklediğimizden fazla katman var. Evie'nin tüm evde güven içinde gezinebilmesi biraz vakit alabilir."

"Onu koruyacağım," dedi Xavier soğuk bir sesle. "Yanından ayrılmayacağım."

"Bu konuda yardım gerekli değil," dedi Reed eşit bir sesle. Göğsüne işlenmiş kanatlarıma parmaklarıyla dokundu hafifçe. "Ona ben sahip çıkarım."

Konuşurken Tau'nun gözleri üzerimdeydi. "Xavier Evie'nin koruyucusu. Bu role epeyce alışkın."

Dışarıdan hâlâ sakin görünen Reed bana daha sıkı sarıldı. Gerildiğini hissettiğimde kalp atışım hızlandı. Uygunsuz bir şey yaparken yakalanmışım gibi yüzüm kızardı. "Koruyucusu mu? Ama o bir Serafim," dedi başını eğerek. Haberlere sevinmediği açıktı.

"Evet, öyleyim. Başlangıcından beri de öyleydim."

"Başka bir ruha atanma vaktinin geldiği açık," dedi yeşil gözlerini kısan Reed. "Bu ruhun bir *aspire*'ı var."

"Benim için ne başka ruh ne de melek var," dedi duygularını belli etmeden Xavier. "Ve onu hak ettiğine inanıyorsan, sana ne kadar yanlış olduğunu göstermek için buradayım."

"O zaman meydan okumayı dört gözle bekliyorum," dedi içten, zevkle gülümseyen Reed.

"Seni çok bekletmeyeceğim," dedi aynı gülümsemeyle karşılık veren Xavier.

İkisinin yüzüne oturan tatminkâr bakışlar yüzünde endişelenerek sordum. "Neden bahsediyorsunuz? Ne meydan okuması?"

"Sana daha sonra açıklarım aşkım," dedi Reed nazikçe. Parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyordu.

Onlar gibi gülümsemeyen Tau konuştu. "Evie bu akşam benimle yemek yemeği kabul etti. Preben'le buluşup düzenlemelerle ilgileneceğim." Sonra bana baktığında gözleri yumuşadı. "Biz yemek yemeden önce dinlenmek ister misin?" diye sordu bana.

"Hayır, ben iyiyim. *Aspire*'ımla yalnız kalmak istiyorum," dedim kararlı bir sesle. Hâlâ yanında huzursuz hissediyordum.

"O zaman bu akşam görüşürüz," dedi tebessüm ederek.

"Tamam," dedim utanarak. Eğilip alnıma bir öpücük kondurduğunda gerilmemeye çalıştım. "Onu yanında götüreceksin değil mi?" diye sordum Tau'ya; bakışlarımı Xavier'a kaydırdım.

Tau ona bir şey söylediğinde Xavier'ın gülümsemesi yüzünden soldu ve ifadesi ciddileşti.

Yavaşça başını sallayan Xavier kararlı bir sesle, "Onunla kalıyorum," dedi.

Konuşurken Reed'in sesi sakin çıkmıştı. "Ben onun yanında olacağım. Koruması var."

"Senin koruman altındayken Brennus ona ulaşabilmişti," diye karşılık verdi zarif bir nefretle.

"Sen korumanı çektiğindeyse ona her şey ulaşabilmişti," diye karşılık verdi Reed.

Soğukkanlılığını kaybeden Xavier öfkeyle bir adım öne çıktı ve Reed beni arkasına aldı. Xavier'dan hızlı hareket eden Tau iki elini göğsüne koyarak onu Reed'den uzak tuttu. Reed'in koyu renkli kanatları Xavier'ın sonuna kadar açtığı tehditkâr kanatlarıyla teke tek ölçüşüyordu.

Hâlâ Xavier'ı tutan Tau omzunun üstünden konuştu. "Evie'yi arkadaşlarının yanına götür. Onlar için endişeleniyordu."

Taş kesildiğim yerden gözlerimi Xavier'a dikip baktım. Sanki kendini zapt etmeye çabalar gibi hızla nefes alırken

gözlerimiz buluştu. Benimle Melek lisanında konuştuğunda sesi acılı ve ahenksizdi. Dudaklarından döküldüğünde aramızda asılı kalmıştı.

Batı kulesine giden koridora ilerlemem için Reed'in elimi hafifçe çekmesi gerekmişti. Haberim bile olmadan Reed'le beraber koridorda yürüyordum.

Reed'in kasvetli yüzüne bakıp, "Xavier ne söyledi?" diye sordum.

Reed hemen yönünü değiştirip beni alelacele boş bir oyuğa soktu ve iki kolunu yanıma açarak beni duvarda kıstırdı. "O senin neyin oluyor Evie?" diye sordu yanıt için yüzümü incelerken.

Suçluluk dolu bir endişe içimi doldurduğunda açıklamayı denedim, "Xavier'ı lisede tanıdım. Arkadaşımdı. Şey, o zamanlar belki arkadaştan biraz öteydi ama sonra tuhaflaştı, değişti ve benden hoşlanmıyormuş gibi davrandı. Bilmiyorum. Xavier dedi ki buraya gönderilmeden önce birbirimizi tanıyormuşuz, arkadaştan öteymişiz ama onu hatırlamıyorum. Yemin ederim! Cenneti hatırlamıyorum..."

Reed beni kollarının arasına aldıktan sonra tutkuyla öptü. "Özür dilerim, elbette bilmiyorsun," dedi dudaklarıma doğru. Korkuyla küt küt atan kalbimin üzerine bir elini koydu.

"Bana ne söyledi?" diye sordum yine.

Reed hemen yanıt vermedi. Bir süre sonra fısıldadı. "Her şey eskisi gibi olacak dedi." Aklımın karıştığını görünce devam etti. "Bu bizim mantramızdır. Bir gün cennetteki savaş bitecek ve Tanrı'nın hükümdarlığı altında, cennette yeniden buluşacağız."

"Ya," diyerek nefesimi verdim. Xavier benim hakkımda bir şey söylemediği için rahatlayarak bakışlarımı indirdim.

"Ama," dedi yumuşak bir sesle ve bakışlarımı yine kaldırdım. "Söylerken bunu kastettiğini sanmıyorum. Bence ikinizden bahsediyordu. *Her şey eskisi gibi olacak.*"

Kollarımı kaldırıp ona sarıldıktan sonra konuştum. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Sen ve ben... Hep ikimiz olacağız."

"Koruyucu meleğinin ölmüş olduğunu düşündüm," dedi alçak bir sesle. "Crestwood'a geldiğinde yalnızdın... ve seni tanımaya başladığımda, bir tane olacağından emindim. Aklıma gelen tek çözüm öldürüldüğüydü."

"Cennete geri çağırıldığını söyledi. Onları reddedemezmiş," diye mırıldandım; ne demek olduğunu pek anlayamıyordum.

"Bir ruhun yükselişini gördün Evie; çekimin gücünü biliyorsun. Eğer direnmeyi deneseydi, zorla alınırdı," dedi ciddiyetle.

"O zaman... cennet seni de geri alabilir. Seni, beni bırakmaya mecbur bırakabilir yani?" Reed'i elimden alabilecekleri düşüncesiyle dehşetten içim donmuştu.

"Seni benden alabilirler ve beni sevdiğini... veya beni istediğini sana unutturabilirler," dedi üzgün üzgün. "Bunu zaten Xavier'a yapmışlar gibi görünüyor."

"Bize bunu yapamazlar! İsyan eder, senin için savaşırım," dedim sert bir sesle. Reed dudaklarımı dudaklarıyla kapatıp neredeyse aklımı kaybedene kadar beni öptü.

"Böyle konuşma Evie," diye fısıldadı ağzıma doğru. "Sen onların gözdesisin. Senden sakladıkları her şeyin bir amacı var ve bu amaca güvenmelisin."

"Eğer seni benden alırlarsa yüreğimi benden saklamış olurlar," dedim kısık bir sesle.

Reed'in bakışları yumuşadı. "Ve sen de biraz önce cennetin ve senin gözünde ne kadar sevilmeye değer olduğumu kanıtladın. Yüzyıllardır yaşıyorum ama böylesine bir güzelliğin dudaklarından benim duygularımın yankısının tutkuyla döküleceğini ummamıştım asla."

Bunu duyduğum için bir nedenden dolayı daha iyi hissettim. Yanağımı omzuna bıraktım. "Xavier beni başlangıcımdan beri tanıdığını söyledi," dedim boğuk bir sesle. "Bu,

Russell'la geçirdiğim hayatların ve her şeyin buna varması gerektiği, bunların hepsinin tek bir hedefe giden bir görev olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bana bu amaç için yaratılıp yaratılmadığını mı soruyorsun?"

"Hı hım."

"Bence sana kendi kaderini seçme özgürlüğü verildi. Bu seni son derece tahmin edilemez ve tehlikeli kılıyor. Sende mükemmel bir poker suratı var, çünkü sen bile yapana kadar ne yapacağını bilemiyorsun," dedi bana hafifçe sarılarak. "Yüreğin tarafından yönlendirilen, asla hata yapmayan içgüdülerini takip ediyorsun."

"İçgüdülerimin ne kadar güvenilir olduğunu bilmiyorum. Bu akşam Tau'ya birlikte yemek yemek için söz verdim," dedim kısık bir sesle.

"Epey uyumlu davranmışsın," dedi yüreklendiren bir gülümsemeyle.

"Öyle mi yapmışım?" diye sordum sahte bir neşeyle. "Aslında ben yumruğumu masaya vurup Serafimlerin benden çaldığı gücün birazını geri almak için harika bir fırsat olacağını düşünmüştüm."

"Gerçekten mi?" diye sordu eğleniyor gözükerek.

"Hı hım. Bizim bir takım, bir bütün olduğumuzu bilmelerini istiyorum. Hayatlarımızı etkileyecek kararları biz veririz, onlar değil."

"Sence bu nasıl gidecek?"

"Mmm, pek iyi değil," dedim kaşımı kaldırarak.

"İyi gideceğine dair umutlanmadığın sürece sıkıntı yok." Gülümsedi. "Neredeyse Tau'dan daha üstün bir rütbe yok ve sen onun kızısın. Seni daha yeni buldu ve aslında seni hiç bırakmak istememişti."

"Yani bana kontrolü iki elle tutmaya çalışacağını mı söylüyorsun?" diye sordum tedbirle.

"Gereken her yolu kullanarak," diyerek uyardı beni.

"Harika." İç çektim. "Yemek için kimsede antiasit* var mı bir sorayım."

"Neden gidip onu tanımaya çalışmıyorsun?" diye sordu ve kolunu belime koyarak beni koridora çıkardı.

"Onunla bir ilişki kurmaya çalışmamı mı öneriyorsun?" Yüzümü ekşittim. Birkaç tane koridordan döndükten sonra beni kuzey koridoruna götürdüğünü fark ettim.

"Evet."

"Ona güvenmiyorum."

"Belki de ona izin verirsen güvenini kazanabilir." Kütüphanenin kapalı kapılarının önünde durdu. "Yapabileceğin başka bir şey daha var Evie."

"Öyle mi?" diye sordum merakla.

"Anya'nın güvenebileceği birine ihtiyacı var," dedi nazikçe. "Yeni gelmiş melekler için pek de ideal olmayan bazı şeyler gördü."

"Ya, neler oldu?"

Yüzünden çekingen bir ifade geçti. "Yeni dönüştürülmüş Gancanaghları öldürmek zorunda kaldık. Haremdeki kadınlardı. Biraz ürkütücüydü." Onun ürkütücü demesi aslında iğrenç ötesi anlamına gelirdi.

"Ah," dedim rengim biraz atarak. "Anya iyi mi?"

"Bir arkadaş ona iyi gelebilir," deyip kütüphanenin kapılarını açtı.

Odaya şöyle bir baktığımda bizimle birlikte Çin'de olan Güç meleklerinin kahverengi deri kanepelerle sandalyeler arasında dolandığını gördüm. Bu odadaki Fransız balkonları ve taş teras pek hasar görememişti; sadece birkaç tanesi kapalıydı. Tavandaki delik kirişler odayı adeta bir geminin içi gibi gösteriyordu; bir kilisenin tavanına benziyordu. Odanın en uzak köşesinde, büyük şöminedeki ateş neşeli neşeli çatırdıyordu. Alevlere bakan sandalyede oturan Anya'yı neredeyse gözden kaçırıyordum. Çok ufak ve hareketsizdi.

* Mide hastalıklarına iyi gelen bir ilaç türü.

Brennus bu odadan uzak durmamı söylemişti, çünkü elit Gancanaghlar burasını bir çeşit kulüp olarak kullanıyordu. Sadece burada olmak bile asi hissettirmişti. Aniden üzerime, zarif hapishanemde bir kez daha mahsur kaldığımın farkındalığı çöktü. Boğazım daralırken basık duvarlar etrafımı sarıyordu. Boynuma giden elim eskiden asılı duran ay kolyeyi aradı ama gitmiş, adayla beraber buraya ev diyen çocukların bazılarıyla kül olmuştu.

"Sorun nedir?" diye sordu Reed endişeli bir sesle.

"İyiyim ben," dedim tebessüm ederek. "Gidip bir süre Anya'yla oturacağım."

Titreyen bacaklarla Anya'nın sandalyesine doğru gittim. Ona yaklaştığımda başını kaldırmadan dalgın dalgın ateşi izlemeye devam etti. Diğer sandalyeyi yanına çekmeye uğraşmadım. Anya'nın önüne oturup sırtımı bacaklarına dayayarak onunla beraber ateşi seyre daldım. Yanında oluşuma itiraz etmediğinde uzanıp elini tuttum ve yanağımı dizine dayadım. Hissettiklerimi muhtemelen anlayacak tek varlığın o olduğu aklıma düştü.

Böyle el ele ne kadar süre oturduk, bilmiyordum. Ancak Russell Anya'yı kucağına alıp onun yerine oturduğunda başımı kaldırdım.

"Böyle Barbie bebek gibi ateşe boş boş bakmayı kes Kızıl. Beni korkutmaya başlıyorsun," dedi Anya'nın uzun siyah saçlarını okşayan Russell.

"Barbie bebek gibi bakmıyorum ben," dedim kuruyan gözlerimi kırparak.

"Ya, tabii! Kız kardeşim Scarlett'ın Barbie bebeklerinin yüzünde bile sizinkilerden daha çok canlılık var."

Bir anlığına nerede olduğumu unutup gülümsedim. "Düşünüyordum," dedim ve duruşumu dikleştirip uyuşmuş bacaklarımı uzattım.

"Güzel, çünkü ben de düşünüyordum ve bensiz o şö-

valye zırhının olduğu odanın yakınına bile gitmemene kadar verdim," dedi gergin gergin.

"Kiliseye mi? Şövalye barına?" diye sordum dikkatimi ona vererek. Gerçekten bitkin ve daha yaşlı görünüyordu.

"Aynen, o," dedi Russell; elini kumral saçından geçirdi. "Biraz önce yanından geçtim ve kollarımdaki tüyler sanki biri mezarımın üstünde yürümüş gibi diken diken oldu."

"Sen ölü değilsin," dedi Anya yumuşak bir sesle. Yorumu doğru mu diye başını kaldırıp ona baktı.

"Bu bir mecaz," diye nazikçe açıkladı Russell. "Orası kötü enerjiyle dolu demek istedim. Zee içeri girerken ben koridorda bekledim ama hiçbir şey bulamadım. Eğer oraya girersek, bence yardımına ihtiyacımız olacak. Orada bir sorun var."

"O zaman girmeyelim," dedim endişeden kocaman açtığım gözlerle. "Burada içerisinde oynayabileceğimiz bir sürü oda var."

"Anlaştık," diye kabul etti hemen. Endişelendim. "Eğer sen gitmezsen ben de gitmem."

"Zaten o odanın içini bir daha asla görmesem umurumda olmaz," dedim. Kiliseyi yok etmeme ramak kalmadan önce Casimir tarafından vurulduğumu hatırladım. O odanın içinde, Brennus bizi birbirimize bağlayan büyülü anlaşmayı zorla bozmaya mecbur kalmıştı.

"Biz de böyle hissedeceğini düşündüğümüz için doğu ve güney kulelerini temizlemeye koyulduk. Burada kaldığın süre içinde oraya gitmene izin verilmediği için dayanman daha kolay olur. Uğraşacak daha az anın var," dedi Russell.

"Teşekkürler Russ," diye mırıldandım. Düşünceli davranışı yüzünden boğazıma bir yumru oturmuştu.

"Reed'in fikriydi. Bizim ikili de topu ellerine alıp koşuşturmaya başladı. İstesen de istemesen de harem kulesinde

kalacaksın, çünkü Ölüm melekleri orayı gördüklerinde çıldırdılar. Güzel manada," diye ekledi Anya için.

"Yani 'çıldırmak' iyi ve kötü olabilir?" diye çekingen bir tavırla sordu. Başı dermansızca Russell'ın omzunda duruyordu hâlâ.

"Evet. Akıl karıştırıcı, biliyorum ama zekisin. Kısa sürede hepsini kaparsın," dedi. En tatlı ve cazibeli sesini kullanmıştı.

"Bizim ikili kim?" İçine düştüğü dalgınlıktan çıkış yapıyordu.

"Şey... Buns'la Brownie." Gülümseyip şefkatle saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Buraya ne zaman geldiler?" diye sordum.

"Senden biraz önce fakat iki general gibi bir girişleri vardı ki sorma. Güçlere emirler yağdırıp mobilyaların yerlerini değiştirtiyorlar. Aslında biraz komik, çünkü kendi başlarına yapacak kadar güçlüler." Pis pis sırıttı. "Bence emir vermekten hoşlanıyorlar."

"Peki nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Melekler onları, açılmayı bekleyen birer hediyelermiş gibi takip edip duruyorlar." Göz kırptı. "Daha azını beklemiyordun ya?"

"Yok. Bu tam da beklediğim şeydi."

"Öyle, o ikili dünyayı parmaklarında oynatabilir." Gülümsedi. "Mutfağa da gittiler. Bir pizza partisi falan planlıyorlar. Bana güzel göründü, neredeyse açlıktan ölüyorum. Buraya Anya'yı almaya geldim. Bizimle yemek ister misin?"

"Maalesef," dedim üzülerek iç çekip. "Tau'yla yemek yiyeceğim ama rica etsem Reed'i alıp bir şeyler yediğinden emin olur musun?" Odanın karşısına baktığımda Reed'in bir Güçle oturduğunu gördüm. Bakışlarımız buluştuğunda beni bir süredir, belki de geldiğimizden beri izlediği hissine kapıldım.

Bakışlarımı takip eden Russell konuştu. "Burada olma-

mız onu endişelendiriyor. Belki de babanla konuşup planını öğrenebilirsin."

"Ne demek. Annem hakkında konuştuktan sonra konuyu açarım," diye dudak bükerek alay ettim.

"Annen onun *aspire*'ı," diye mırıldandı Anya. İkimiz de gözlerimizi Anya'nın yüzüne diktik. Gergin ifademi gördüğünde ekledi. "Onu bir kez gördüm ama çok iyiydi. Mmm, nazik?"

Russell başıyla onayladı. Ona baktığımda gözlerinin benimki kadar büyüdüğünü gördüm.

"Şimdi bu çıldırtan cinsten bir haber. İyi mi, kötü mü, tahmin yürütmeye çalışmaya kalkışmıyorum bile," dedi. Nefes verip Anya'ya baktı. "Annesiyle tanıştın mı?" diyerek onu konuşmaya itti.

Anya omuz silkti. "Ufak bir zaman için."

"Kısa süreliğine mi?" diye sordum.

"Kısa süreliğine." Anya düzeltmeyi kabul etti. "Yeryüzünden yeni gelmişti. Yaşlı bir ruh, çok usta. Bilge?" diye sordu bize.

"Evet, doğru," dedi. Yüzünde benim de paylaştığım bir "kahretsin" ifadesi vardı.

"Adı neydi?" diye sordum Anya'ya. Netlik, bilgisine dair kanıt istiyordum.

"Aklım çok karışıyor. Sen 'Adı ne?' demek istedi, doğru mu? O hâlâ var. 'Neydi' değil. Hâlâ var; geçmiş zaman değil," dedi başını sallayarak. "Yeryüzündeki adını bilmiyorum ama..." ve sonra Anya Melek lisanında aşağı yukarı Vivian'a benzeyen bir şey söyledi ancak uzattığı için daha ahenkli, insan heceleriyle anlatamayacağım kadar güzeldi.

Anya'nın söyledikleri beni derinden sarstığı için yüreğim göğsümde hop etti. Hep cennetle ilgili her şeyin soyut olduğunu düşünmüştüm. Vardı ama uzak bir konsept veya duraktı. Mars ya da Satürn'ün ayı gibi epey uzaktaki bir yeri hayal etmeye benzerdi. O gezegende var olmak

için gerekli şartları temin ettiğinde kişi kesinlikle gidebilirdi. Ancak annemi hiç tanımadığım için resimlerden başka onu hiç hayal etmemiştim. Benim için hiç var olmamıştı. Şu ana kadar ne gerçekti ne de olabilirdi.

"Ne... Ne konuştunuz? Karşılaştığınızda?" diye sordum Anya'ya. Aklımda bir sürü soru dalgalanıyordu.

"Seni arkada bırakmış. İstese de seni koruyamamış ve *aspire*'ı da bırakmış. Çok... güç?"

"Evet. Güç," dedim boğuk bir sesle.

"Nasıl söylersin şunu? Doğru olanı yapmak için senin için değerli bir şeyi bırakmak?"

"Fedakârlık," dedim yumuşak bir sesle.

"Onun için çok zor bir fedakârlık," diye mırıldandı Anya, "ve onun için de." Çenesiyle Tau'nun o sırada girdiği kapıları işaret etti. "Onun kollarında öldüğünü söyledi."

Zeminde oturduğum yerden kalkarken Reed'in Tau'ya selam verdiğini gördüm. Üstümü düzeltmek için ellerimi kotumun üzerinde gezdirdim. Russell da ayağa kalkıp Anya'yı yanında tuttu. Tau ile Reed selam vermek için rahat tavırlarla bize doğru geldiler. Tau başıyla Russell'a selam verdikten sonra Anya'ya Melek lisanında birkaç kelime etti. Gülümseyip başıyla onaylayan Anya ona hayran hayran bakıyordu.

Tau bana doğru dönüp, "Hazır mısın?" diye sordu.

"I, evet," dedim utangaç bir tavırla. Gözlerim Reed'e kayarken yanaklarımın kızardığını hissettim. "İşimiz bittiğinde seni bulurum."

"Bekliyor olacağım," dedi Reed gülümseyerek. Bir adım öne çıkıp bana sarıldı ve kulağıma fısıldadı, "Biraz rahatla."

"Deniyorum," diye fısıldayıp onu bıraktım.

"Gidelim mi?" diye sordu Tau. Başımla onay verdiğimde beni kütüphanenin kapılarına doğru götürdü.

BÖLÜM 19

akşam yemeği

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Tau'ya. Doğu koridoruna döndüğünde yanında gidiyordum. Her şey yabancı gelmeye başlamıştı, çünkü Brennus iş başındayken evin bu kısmına girmeye iznim yoktu.

Kıl testereyle işlenmiş yaldızlı kapılara geldiğimizde Tau yavaşladı. Vampir dişi şeklindeki, devasa, altın rengi tokmaklar her kapının tam ortasında garip bir şekilde duruyordu.

"Vursak mı?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

"Gerek yok." Tau gülümsedikten sonra kapıları ittirerek açtı.

İçeri girmemi işaret ettiğinde Tau'nun önünden geçerek parlak ahşabın üzerinde yürüdüm. Oval, şık bir masa ikimiz için hazırlanmış, odanın merkezindeki siyah bir avizenin altında duruyordu. Altın kaplamalı Kelt sonsuzluk düğümleri katedral tavanı süslüyordu. Yumuşak ışık tertemiz, beyaz renkli masa örtüsünü aydınlatırken, siyah ve altın süslemeli zarif, ince porselenler masanın ortasındaki koyu kırmızı çiçeklere iltifat ediyordu.

Tau oturmam için kırmızı, kadife kaplamalı geniş sandalyelerden birini çekti. Otururken parmak uçlarım kumaşı sabitleyen altın çivi başlığına değdi ve odayı şöyle bir inceledim. Tarz barın arkasındaki duvarda şık, siyah renkli bir şaraplık vardı.

"Acıktın mı Evie?" diye sordu Tau karşıma oturduktan sonra.

"Evet," dedim güç bela. Başımla onayladım. Mendilimi alıp kucağıma serdim.

"Ben de öyle." Tau gülümsedi ve barın arkasındaki kapıdan odaya giren meleğe omzumun üzerinden baktı. "Ah, Aldo."

Aldo masaya yaklaştığında yusufçuk kanatlarının hızlı hareketlerinden doğan vızıltısı otomatik bir testerenin yoğunluğuyla titreyince gerildim. Korkunç ses yüzünden adrenalin kaslarımı zehirlediğinde kanatlarım sırtımdan şak sesiyle çıkıverdi.

Freddie! diye düşündüm korkunç bir dehşet hissi beynimi işgal ettiğinde.

Ölçüp tartmadan yemek bıçağımı aldıktan sonra sandalyemden baş döndüren bir hızda kalktım ve bıçağın keskin ucunu arkasından doğru Aldo'nun boğazına bastırdım. Kanatları yine vızıldadığında içimde onları kopartmak için delice bir his uyandı.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Dizlerinin üzerine çök," diye fısıldadım Ölüm meleğinin kulağına. Hemen emrime uydu. "Ne istiyorsun?" diye sordum. Bıçağı boğazına biraz daha bastırdım ama onu kesmemiştim.

"Seninle tanışmaya ve senin için ne hazırlayacağımı öğrenmeye geldim."

Düzenli nefes almaya devam ederken bakışlarımı Tau'ya çevirdim. Burada kontrol benim elimdeydi, Ölüm meleğinin değil. İstersem bıçağımın bir hareketiyle kafasını bedeninden ayırabilirdim.

Tau sanki aklımı okumuş gibi gözlerini kıstı. "Evie, bıçağı indir," diye sakin bir sesle mırıldandı. Sonra Melek lisanıyla Aldo'ya bir şeyler söyledi.

"Bu kim?" diye sordum şüpheyle. Emrine boyun eğmedim.

"Bir Ölüm meleği," dedi boş bir yüz ifadesiyle. "Tanışma şerefine erdiğim en iyi şeflerden biri ancak bundan sonra bize yanık kızarmış ekmekten başka bir şey yapacağını sanmam. Aldo ondan hoşlanmadığımızı düşünmeye başlamadan önce bıçağı indir."

Gözlerim Freddie'nin mavi yeşil kanatlarının aksine mor ve fuşyanın şık bir karışımı olan yanardöner kanatları üzerinde dolaştı. Hemen rengim attı. Bıçağı bıraktığımda gürültülü bir şakırtıyla yere düştü.

Aldo'dan bir adım uzaklaştım. "Özür dilerim. Kanatların... bana birini hatırlattı..." dedim dalgın bir sesle. Biraz önce ona yaptığım şey yüzünden dehşete kapılmıştım.

Tau sandalyesinden kalkıp bana doğru geldi ve yüzümü tişörtünün yumuşak kumaşına bastırdı. Göğsünde saklanırken Melek lisanında Aldo'yla konuşmasını dinledim. Dizlerinin üzerinden kalkan Aldo sus pus barın arkasındaki kapıya giderek bizi yalnız bıraktı.

Tau şefkatle kanatlarını okşadı. "Etkileyici bir hızın var," dedi kollarını bir anlığına sıkarak. Yüzümü görebilmek için beni hafifçe ittirdi.

Gözlerine bakamadan mırıldandım. "Teşekkürler." Beni sandalyeme geri götürmesine izin verdim. Mendilimi bulup bana geri verdi.

Yine karşıma oturduğunda zarif bir cam sürahiden kadehimi doldurdu. Yudumladığımda üzüm suyu tadı aldım.

"Daha sert bir şey hoşuma giderdi," dedim başımla bardağımı gösterip.

"Ne yazık ki şarap mahzeni sadece bir isimden ibaret. İnsan ve başka şeylerin kanıyla dolu," dedi kaşlarını çatarak. Tüm duvarı saran şaraplığı incelediğimde şişelerin kocaman olduğunu gördüm.

Sandalyesine yaslanıp meyve suyunu yudumlamamı izledi. "Beni biraz önce şaşırttın," diyerek kabul etti.

"Gerçekten mi? Şefe saldıracağını düşünmemiş miydin yani?" diye sordum alay ederek. Utanç içinde kadehimi masanın üzerine bıraktım. "Güzel olmuş. Benim dünyama hoş geldin. Burada beklenmedik normal sayılıyor."

"Ona neden saldırdın?" diye sordu. "Ben tehdit algılamadım."

"Algılamazsın tabii. Senin için sadece bir Ölüm o ama insan olsaydın, Ölümlerin güçlü, dehşet verici derecede kuvvetli olduğunu bilirdin."

Gözlerini kıstı. "Ne demek istediğini bana açıklaman gerek. Bunun ruhun için Gancanagh'la anlaşma yapan Ölüm meleğiyle bir alakası var mı?"

"Adı Freddie'ydi. Alfred Standish," dedim ve gözlerinde hatırlayış işareti gördüm. "Onunla Crestwood'da tanıştım ve... insan olduğunu sandım, aynı benim gibi," diye açıkladım gri gözlerine bakarak.

"Ama sen tamamen insan değilsin, öyle değil mi?" diye sordu sözlerimin manasını anlayarak.

"Hayır ve o da bunu biliyordu."

"Bu yüzden peşine takıldı," diyerek söze devam etmemi istedi.

"Benim peşime... bir de Russell'ın. En iyi arkadaşımdı, ona her şeyi anlatırdım," dedim ve Aldo'nun yine geldiğini duydum. Tau'nun önüne bir sepet ekmek koydu. Bana bakmayı reddediyordu ve gergin kanatları bir şekilde daha gergin görünüyordu.

"Senin için sipariş vermeme izin ver Evie," dedi Tau ve başımla onayladım.

Tau bitirdiğinde Aldo arkasını dönüp mutfağa doğru yürümeye başladı. Yanımdan geçerken elimi koluna koyarak onu durdurdum.

"Aldo," dedim nazik bir sesle. Sevimli kahverengi gözlerine baktım. "Sana saldırdığım için özürlerimi kabul et

lütfen. Kanatlarından korktuğum için gerçekten pişman olduğum bir şekilde davrandım."

Aldo'nun gözleri kolunu tuttuğum elimden yüzüme kaydı. Yukarıdan gelen yumuşak ışık koyu kahverengi saçlarına altın bir ışıltı verirken dudaklarının kenarına bir gülümse yerleşti.

"Kanatlarımın korkucu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

"Hem de çok," diyerek başımla onayladım ciddiyetle. Freddie'yle arasında başka benzerlik bulamamıştım. Ondan çok daha uzundu. Freddie sarışın, mavi gözlü, üstüne bir de benden bile kısaydı.

O anda Aldo ona iltifat etmişim gibi kabardı. "Eğer yardım edecekse onları içeri sokabilirim."

"Hayır, zorunda hissetme. Sadece daha cesur olmam gerek," dedim ufacık bir tebessümle.

"İçimizden hangisi daha cesur olabilir?" diye sordu ve gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. Bunu görünce onun da gülümsemesi derinleşti. "Sana özel bir şey hazırlayacağım." Elimi çektiğimde yine barın arkasındaki kapıya doğru yürüdü.

"Onu öldürmem gerekirdi," dedi Tau yumuşak bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bir an için Aldo'dan bahsettiğini sandım. Aklımın karıştığını fark ettiği için ekledi. "Alfred. Xavier istedi ama ben planlarını öğrenene dek beklemeyi uygun buldum."

Ağzım kururken sadece, "Ne?" diyebildim.

"Sen Crestwood'a gitmeden önce de etrafta dolanıyordu. Okuldan önce, brunch için evine gitmemiş miydin?" diye sordu üzgün görünerek.

Uyuşuk biçimde başımla onayladım.

"Xavier onu paramparça edecekti, bunun için benimle tutkuyla tartıştı ama ben senin gitmene izin verdim. Nevin

peşinde olduğunu görmek istiyordum. O zamanlar seni ona karşı korumasız bıraktığımı bilmiyordum."

"Sen Freddie'nin... Alfred'in beni Crestwood'a kadar takip edeceğini biliyordun ve bir şey yapmadın mı?" diye sordum netlik kazandırmak için.

Mükemmel alnı kaş çattığında karardı. "Bizi beraber çalıştığı kişilere götürdükten sonra onu halledeceğimizi düşünmüştüm. Tüm oyuncuları öğrenmek istedim. Serafimlerin senin için ne planladığını."

"Beni en son ne zaman gördün? Ne zaman geri çağırıldın?"

"Crestwood'daki ilk gününde. Seninle gitmeyi planlıyorduk. Hatta Cole sen evrimleşmeye başlayana kadar bekleyebilelim diye evi bile ayarlamıştı."

"Neden beklediniz? Neden bilmem gerekeni bana söylemediniz?" Fırsatı varken, hem de bir sürü, bana tek kelime etmediği için üzgündüm.

"Evet, insan olduğun için mutluydun. Dünya sana mantıklı geliyordu," dedi kederle. "Yüzleşmen gereken bir sürü şey vardı ve ben mümkün olduğu sürece çocuk kalmanı istedim. Çünkü öğrendiğinde bunların hepsi son bulacaktı."

İçimde kanayan duyguları dizginlemeyi denerken bardağımı sımsıkı tuttum ve devam etmesini bekledim.

"Okula gitmek için ayrıldığın gün gerçekten gergindin, hatırlıyor musun?" diye sordu kuru bir gülümsemeyle. "Jim'in o haftalık yeterince yemeği var mı diye bakıp durdun. Kuru temizlemeden kıyafetlerini alması için ona notlar bıraktın."

Ona baktığımda gözlerinin yumuşadığını gördüm ve sonra başımla onayladım. Devam edeceğini umut ediyordum. O sabah okul için hissettiğim endişe bir kez daha içime yerleşmişti.

"Arabana binmeni izledim. Umut dolu, bir o kadar da üzgün."

"Oradaydın," diye fısıldadım söylediklerinin doğru olduğunu fark ederek. Oradaydı... Hepsi oradaydı.

"Araba hareket eder etmez oldu." diye açıkladı, sesi neredeyse aksiydi.

"Ne oldu?"

"Cole yükselmeye başladı. Çekime direndi ama çabaları boşaydı. Bunu biliyordu. Bir ruh yükseldiğinde çekim bizim için güçlüdür. Solarak biçiminin gölgesi olmaya başladı..."

Uyuşuk uyuşuk, "Pagan'dan saklanırken bir ruhun yükselmesine şahit olmuştum," dedim kendimi tutamayarak.

"Evet, Pagan." İsmi sanki ekşi bir şey yemiş gibi söylemişti. "O zaman ne kadar yoğun olduğunu da biliyorsundur. Seni çağıran meleklere boyun eğmek için duyduğun mutlak ihtiyacı..." Başımla onayladığımda sustu.

"Yani Cole'la beraber cennete mi çıktınız?"

Tau başını sallayıp konuştu. "Hayır, direndik..."

"Gerçekten mi?" diyerek lafını kestim. Cennete isyan ettiğini kabul ettiğinde şaşırmıştım.

Tau başıyla onayladığında çenesi gergindi. "Seni Crestwood'a kadar takip ettik. Gökyüzü dönmemizi söyleyen seslerle yankılandı ama boyun eğmediğimizde bizi zorla almaya karar verdiler. Xavier Crestwood'daki odana vardığında solmaya başladı ama onu hissettiğinden emindi, çünkü ona seslenmiş ve kim var diye..." dedi üzerinde ağır bir yükle.

"Aman Tanrım!" diyerek nefesimi verdim. Odaya ilk kez tek başıma girdiğimde duvarımdan bir gölgenin geçtiğini görmüştüm. "O gölge..."

"Xavier. O daha hızlıydı, benden önce gelmişti. Ben de soluyordum. Geldiğimde seni yangın merdiveninden

izleyebilmiştim sadece. Parmağını kestin." Yanıt olarak sadece başımla onaylayabildim. "O anda sana bizi anlatmak istedim, her şeyi... ama kısmet değilmiş. Göğe yükseldim," dedi yumuşak bir sesle. "Benim... Hepimizin aklı karışıktı. Kızmıştık," dedi yüzünü ekşiterek. "İhanete uğramış hissediyordum."

Gözlerimi fal taşı gibi açtım. "Planınız bu değil miydi?"

"Bu ne benim ne de Xavier'ın planıydı. Onu teselli edemedik." Sesinde ufak bir şaka iması yoktu.

"Ama cennetteydiniz, değil mi?" diye sordum şaşırarak.

"Bunun önemi olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu eşit derece bir şaşkınlıkla.

"Yok mu? Cennetten bahsediyoruz burada."

Bir an için durdu, sonra konuştu. "Sen cennet hakkında insan tahminleri ve ikinci el bilgiler dışında bir şey bilmiyorsun. Haklı mıyım?"

"Bu doğru."

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Gözlerini kapat," dedi ve istediği şeyi yapmam için bekledi.

Gözlerimi kapattım ve konuştuğunda sesinin bıraktığı güzel tınılarını dinledim. "Jim'i aklında canlandırmanı istiyorum." Dayımın adını söyleyince gözlerimi sımsıkı kapattım. "Onu terk ettiğini düşün... Ona rastlayacak Sürgün meleklere karşı ne kadar korumasız olacağını, onları kendisine çekeceğini ve onları hasetlerinden öldüreceğini bilerek..." Yüreğim göğsümde can yakarak sıkılaştı.

Tau devam etti. "Üstelik Jim'in ne kadar kırılgan olduğunun farkındasın; hiç çaba sarf etmeden onu çat diye iki bölebilirsin. Sonra da benim öldürme konusundaki engin bilgilerimi düşün. Tanık olduğun her öldürme ve işkence planını düşünüp ona uygulasan, büyük ihtimalle benim aklımdakilerle karşılaştırılamaz bile," diye mırıldandı.

Kapattığım gözlerimden yaşlar döküldü.

"Şimdi de aklına gelebilecek en iğrenç yeri düşün. Düşün ki Sheol çürüyen etin kokusunun huzur sayıldığı bir yer. Onu oraya götürdüklerini düşün. Çok sevdiğin Jim, hiç ilahi olmamışçasına tanınmaz bir halde, çünkü ya onların elinde öldü ya da o kadar iğrenç bir şeye dönüştürüldü ki sen ona bakıp çektiği mide bulandırıcı işkenceyi gerçek kılmak istemiyorsun."

Tau masanın üzerinden uzanıp elimi tuttuğunda gözlerimi yavaşça açtım. "Yavrumu arkamda bıraktığımı bilirken, cennetin beni mutlu edebileceğini mi sanıyorsun?"

Başımı salladım, yüzüne bakamıyordum. "Jim'i gördün mü?" diye sordum ama sesim kurbağaya benziyordu.

Başıyla onaylayıp, "Xavier'la onu bulduk," dedi.

"Ona ne yapmışlar?" Kızgınlık ve çaresizlik gözyaşlarını yutkunmaya çalıştım. Muhtemel her senaryoyu hayal ettim. "Ona işkence etmişler mi?"

"Ölümü hakkında bir şey hatırlamıyordu; işkence ve acı yoktu. O hoşnut," dedi nazik bir sesle. Azap ve birazcık hissettiğim rahatlama yüzünden ağlamadan edemedim. "Sana vermem için bir şey verdi... ve zamanı doğru olduğunda," dedi nazik bir sesle ve elimi bıraktı.

"Nedir?" diye sordum nefesim kesilerek.

Sandalyesinden kalkıp benimkine doğru yürüdü. Eğilerek ıslak yanağıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. Gözlerimin içine bakıp konuştu. "Şunu söylememi istedi: *Senin insan baban olmak tüm ömürleri boyunca eriştiği en büyük onurmuş.*"

"Bunu nasıl söyleyebildi?" diye sordum sandalyemin yanına çömelen Tau'ya. Mendilini kullanarak yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. "Onu koruyamadım."

"Onu koruyamazdın Evie. Bu senin değil, benim hatam."

"Neden senin hatanmış?" diye sordum burnumu çekerek. "Cennette mahsur kalmıştın."

Tau ayağa kalkıp sandalyesine geri döndü. "Eğer Alfred'i en başta halletseydik, bunların hiçbiri olmazdı. Eğer halletseydim, Gancanagh'ın harap kalesinde oturuyor olmazdık."

Kederle beni izlerken dudaklarını büktü. Kendimi toparlamayı denerken ekmek sepetine uzandım ve bir tane alıp tabağıma koyduktan sonra sepeti ona uzattım. "Russell burada olsa bize ne derdi, biliyor musun?" diye sordum ekmek almasını beklerken.

"Bir fikrim yok," dedi babam ve sepeti benden aldı.

Ekmeğimi böldüm. "Aptal olduğumuzu söylerdi."

Ekmeği ufak tabağa bıraktı. "Öyle mi?"

"Evet." Başımla onaylayıp ekmeğimi kemirdim. Boğazımdaki yumruyu yutkunmam uzun sürdü ama sonra Russell'ın aksanını kullanarak konuştum. "Bize derdi ki, eğer bunu cennetin yardımı olmadan yapabileceğinizi sanıyorsanız, hem aptalsınız hem de kibirli. Bu alnımıza yazılmış. Bunu hissedebiliyorum, bunu kabul edip ağlarsınız ya da biraz erkek gibi davranırsınız."

"Böyle mi derdi?" Beni takip ederek ekmeğinden bir ısırık aldı.

"Hı hım."

"Onu öldürsek mi?" diye sordu ve ben kahkaha attığımda gülümsedi.

Meyve suyumdan bir yudum aldığımda boğazım biraz rahatladı. "Henüz olmaz. Etrafta olmasından hoşlanıyorum." Ekmeğimi bir süre kemirdim, düşünüyordum. Sonra sordum. "Yani Russ ve benden haberin yoktu, öyle mi?"

"Hayır. Seni insan şeklinle, doğduğun anda tanıdım."

"Gerçekten mi?" Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Gerçekten." Gülümsedi. "Daha önce cennette tanışmazsak, beni baban olarak daha kolay kabul edeceğine karar

verilmişti. Benim çocuğum olarak yaratıldığını hissedersem, seninle bağlanacağımı umut ettiklerine inanıyorum."

"İşe yaradı mı?"

"Karşında mıyım?"

"Ah." Gülümsedim ve içime hoş bir his dolduğu için yanaklarım sıcacık oldu.

"Cole seni tanıyordu ve elbette Xavier senin hakkında bilinecek ne varsa biliyordu. Bize geçmiş ömürlerinden hikâyeler anlatırdı. Maceralarını, yaramazlıklarını. Bazılarını duyduğumda, bunun için neden seçildiğine dair bir şüphem kalmadı."

Xavier'ın hep benimle olduğu gerçeğini anlamaya başlamıştım. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Evet." Sırıttı, çünkü ona bir sürü şey sorup duruyordum.

Kızardıktan sonra konuştum. "Eğer bir koruyucu melek hep aynı ruhla olduysa bu, o ruh hakkında onun ruh eşinden daha fazla şey biliyor anlamına mı geliyor?"

"Muhtemelen. Ruh eşinden çok daha fazlasına tanık olur. Sonra ruh, ruh eşiyle tekrar birleşene kadar cennette birlikte kaldıkları gerçeği var."

"Bu yaygın mı?"

"Hayır." Sözleri o anda peşine düşmek istemediğim bir şeyi ima etmişti.

"Peki ya Russell'ın koruyucu meleği? O nerede?"

"Russell'ın yeryüzünde geçirdiği her ömürde farklı bir koruyucu meleği oldu. Böylesine uzun bir süre boyunca tek koruyucu meleğin olması epey alışılmamış bir durum."

"Ne kadar alışılmamış?" diye sordum kendimi durduramadan.

"Sen ve Xavier gibi bir çift duymadım. Ne de Serafimin bir ruhu koruması çok görülen bir şey." Bu bilgi karşısında için için irkildim.

"Neden Russell'ın bu hayat için bir koruyucu meleği yoktu?" Büyürken cennetten bir koruma almadığı için sinirlenmiştim.

"Her ruhun koruyucusu olmuyor. Genellikle özel bir görevleri olan ruhlara atanıyorlar."

"Öyle mi?" Huzurum kaçmıştı, çünkü görünüşe göre beni korumuş bir meleğim vardı her zaman ve artık benim kendisinin olduğunu düşünüyordu.

"Gerektiğinde çoğu ruha Erdemler yardım eder. Russell'a verilecek bir koruyucu meleğin ona dikkat çekeceği düşünülmüştü, istemediğimiz bir dikkat. Kalabalıklar arasında, insan ırkı tarafından gizlenmiş olarak doğarsa daha güvende olacaktı. Eğer hatırlarsan, ilk o doğdu. Bu bilinçli yapılmıştı," dedi Tau. "İnsan olduğu için dikkat çekmezdi."

"Bir melezin aksine."

"Bir melezin aksine," diyerek kabul etti.

"Peki ama benimle buluşmak için okula gittiğinde neden ona bir koruma verilmedi?"

"Bence bunun nedenini biliyorsun."

Yemek geldiğinde benim için ne hazırladığını açıklayan Aldo'ya kibarca gülümseyip başımla onayladım. Söylediklerini işitmiyordum, çünkü Tau'nun son dediklerini düşünüyordum. Burada kalmaması gerektiği için Russell'a bir koruma verilmemişti. Ben bu planı değiştirmiştim ama belki de plan zaten değişmişti. Tau'nun ayrılması gerekmişti ve onun planı bu değildi. Freddie beni eline geçirebilmişti ve bu da onun planı değildi. Belki de cennetin kendi hesapları vardı ve görünüşe göre, sadece onlar tarafından bilinen bir sırdı.

Aldo odadan çıkarken yine gülümseyip ona teşekkür etmeyi başardım. Bir süre çıt çıkarmadan yemeğimizi yedikten sonra Tau sordu. "Nasıldı?" Kaşlarımı kaldırdığımda

açıkladı. "Bir melek olduğunu, evrimleştiğini öğrenmek?"

"Be-ben..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için kekelemiştim. "Bu yanıtlaması güç bir soru."

"Özür dilerim. Sormamalıydım," dedi kaşlarını çatarak. "Yemeğin nasıl?"

"Yok, sorun değil. Mmm. Gözlerini kapat," diye mırıldandım ve söylediğimi yapması için sabırla bekledim. "Belki... Belki de ilk defa bir trene binmek gibi biraz. Bu yeni tecrübenin verdiği heyecan ve hayret, yerini bir şeyin tam olarak normal olmadığı hissine bırakıyor yavaş yavaş. Biletini tekrar kontrol ettiğinde bir hata yapmış olabileceğini fark ediyorsun. Aslında binmeyi istediğin tren bu değil. İlk başta inkâr ediyorsun. Manzaranın hızla geçip gidişini izleyip tanıdık bir görüntü bulmak için debeleniyorsun ve bir süre sonra, huzuru inkârda buluyorsun.

"Ama kısa süre sonra, pencereden dışarı baktığında gördüğün korkutucu derecede yabancı manzara paniklemene neden oluyor. Göz ardı edemediğin ezici bir korku etrafta dolanıyor; bir çıkış yolu arıyorsun ama öyle hızlı gidiyor ki tren durmadan inmen imkânsız. Bu yüzden sessizce koltuğuna geri dönüp üzerine dikkat çekmemeye çalışıyorsun, çünkü trendeki yabancı yolcular tuhaf, plastik bir görünüşe bürünmüşler. Daha evvel onlarla paylaştığın herhangi bir yakınlığın yerinde yeller esiyor, çünkü sen artık onlardan biri değilsin. Sen başka bir trende olması gereken bir yolcusun.

"Gitmek istediğin yerden biraz biraz uzaklaşırken bu bilgi yüreğine yük olmaya başlıyor ve içinde bulunduğun yolculukta hayatta kalmak için gerekli aletlerinin olmadığını öğreniyorsun," diye fısıldadım sesim titreyerek. Gözlerime yine yaşlar dolmuştu. "Bu çok zordu işte..." Durdum çünkü Tau gözlerini açıp üzerime dikti.

Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı yuttum. "Ama sonra...

Sonra yanında oturan yabancının diğerleri gibi olmadığını fark ediyorsun. Onun yerine oturmuş olsan da, içinde bulunduğun düğümü çözmene yardım etmeyi deneyecek. Ve bu yabancı öyle mükemmel ki sen biraz rahatlayıp başından beri yanlış trende olduğunu unutuyorsun."

"Reed bu senaryodaki yabancı."

"Evet."

"Peki ya Xavier?"

"Ona ne olmuş?" diye sordum içimde bir şeylerin battığını hissederek.

"Bir yere gittiği yok. Seni seviyor."

"Onu tanıdığım söylenemez," dedim huzursuz hissederek. "Lisede tanıdığım kişi değil o. Yanlış mıyım?"

"Ruhun uyandığında ve değiştiğinde ne olacak? Onu hatırladığında?"

"Bilmem. Belki de bu hiç gerçekleşmez."

"Ne kadar toy olduğunu unutup duruyorum Evie." Kaşlarını çattı. "Kalbin, ruhun ve aklın bir noktada buluşacak ve o zaman... farklı hissedebilirsin."

"Böyle olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum biraz sinirlenerek. "Çünkü Russell bana geçmiş hayatlarımızı hatırlatmayı deneyip duruyor ama yapamıyorum. Ancak onunla bağlantım olduğunu hissediyorum. Ruhum onunkini tanıyor. Neden Xavier'a uzaktan yakından böyle bir şey hissetmiyorum?"

"Ruhunun tutkulu özünün onu neden tanımadığını bilmiyorum," dedi yine edindiği sakin bir tavırla. "Ancak görevin yüzünden, yıldızlar bile ışıklarını senden gizlemeye mecbur kaldı. Mantıken, bu da aynı şekilde senden gizlenmiş olamaz mı?"

"Yüreklerimizde ne yatıyor, gerçekten bilebilir miyiz? Burada, Brennus'un kan şişelerini duvarlara sıra sıra ödüller gibi koyduğu imparatorluğunda oturuyorum ve hâlâ

onun gerçek kimliğinin bu olduğuna, bir katil olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Her şeye sadece yüreğinle bakma Evie. Seni kuzey kütüphanesinden aldığından beri onu tarafsız bir biçimde görmüş ya da hissetmiş değilsin. Tadı, kokusu... Senin sevgini hissediyor ama sana geri vermiyor."

"Brennus hayatta kalmamı istiyor," diye iç çektim bıkkın bıkkın.

"Sadece kendi keyfi için. Onsuz var olmanı istemiyor. Ve sen bu ipi koparana dek sana sımsıkı tutunacak."

"Ya Xavier? O da tutunacak mı? Çünkü benim bir *aspire*'ım var."

"Meşru bir bağlanma olarak görmüyor, aslında hiçbirimiz görmüyoruz," dedi yumuşak bir sesle.

"Neden?" Son derece hakarete uğramış hissettim.

"Beni yanlış anlama," dedi ciddi bir sesle. "Seni koruduğu için Reed'e minnettarım ve hayatını sana bağlaması, sana karşı olan hislerini açık açık söylüyor ama bu karar anında ölüm tehlikesi vardı. Bu teklifin inayetinin ikinizi de tatmin etmeyeceği bir anın geleceğinden kokuyorum."

"Reed'in teklifini kabul etmemin adil olmadığını mı söylüyorsun?" Korkularım böyle zarifçe yankılandığı için utançtan yanaklarım kızarmıştı.

"Senin sevginin güzelliğinin masum birini tutsak edebileceğinden korkuyorum... ve böyle bir sevgi... korkutucu," dedi dikkatlice.

"Reed benim kölem değil," dedim savunmaya geçerek. "İlişkimiz bir ortaklığa dayalı."

"Hayatı temelden değişti, senin hayatına zincirlendi. Acı karşısında böyle bir kudret göstermesi sana duyduğu sevginin bir kanıtı. Ancak dondurucu kış soğuğu seni onun kollarına fırlatmış olabilir mi?"

"Ona sevgimden şüphe mi ediyorsun?" diye sordum

hayrete kapılarak. "Yardımını kazanmak için onunla bağlandığımı mı düşünüyorsun?"

"Ondan kaçıp Brennus'un kollarına koştun."

"Onu korumaya çalışıyordum! Nasıl olduğuna dair bir fikrin yok. En sonunda İlahi meleklerin bile beni öldürmek istediğini öğrenmiştim. Beni avlayan Pagan'dan kaçmayı kıl payı başarabilmiştim. Eğer bizi birlikte bulsalardı, onu öldürürlerdi."

"Eğer onu sevdiysen, neden Dominion'a gidip seni öldürmeleri için yalvardın?"

"Onlara beni öldürmeleri için yalvarmadım. Bunu bir seçenek olarak sundum ve bu onu kurtardı! Benim hayatımı bağışlayacakları umudunu kaybetmiştim. Eğer onlara gidip teslim olursam belki de Reed ile Zee'nin hayatını bağışlayacaklarını düşündüm."

"Ve ölümünün onun içindeki her şeyi yok edeceğini bilmiyor muydun?"

Yanıt verirken dudaklarımı acı acı büktüm. "Biliyor musun, insan gibi yetiştirildiğimden emin olan sendin. Şimdi de bir insan gibi düşündüğüme şaşırıyorsun. Ben olmadan sonsuzluğu nasıl geçireceğini pek düşünmedim, sadece hayatta kalacağını umdum."

"Seni hayatta tutmak için yaptığı tüm fedakârlıkları elinin tersiyle kenara etmene şaşırmıştım."

"Bu bir meleğin bakış açısı. Belki şöyle söylersem daha iyi anlarsın: Onun için tüm varlığımla savaşacağım. Onu bırakmam. Bırakamam."

Gözlerini üzerime diken Tau'nun yüzü yine karardı ve bir şey yüzünden endişelendiğini bildiğimden benim de ifadem karardı.

"Ne var?" diye sordum.

"Bu konuda bir seçim hakkın olmayacağını düşünüyordum sadece. Xavier, Reed'e meydan oku..."

"Meydan mı okuyacak? Ne için?"

"Senin için."

"Hayır, yapmayacak." İştahım kapandığı için çatalımı bıraktım. "Bunun olmasına izin veremem."

"Nasıl durduracaksın ki? Bu ikisinin arasında."

"Gideriz," dedim sadece.

"Biz olmadan mı?" O da çatalını bıraktı ve arkasına yaslandı.

"Seninle olmak bana cenneti kısa süreliğine yaşattı," dedim hafiften alay ederek, "ama artık kendimi koruyabilirim... ve benim olanı," deyip mendilimi masanın üzerine bıraktım.

"Gideceğini mi söylüyorsun? Hemen?" Çok naif olduğumu düşündüğü hissine kapıldım.

"Brennus'la olan sorunu hallettikten sonra ayrılmayı öneriyordum," diyerek onu düzelttim. "Burada bir görev olduğunun farkındayım. Ancak bittiğinde, birlikte kalmamız için bir neden olmayacak."

"En azından bir tanecik neden düşünemiyor musun?" Sesi biraz kızgındı.

Bir saniye için tavana baktıktan sonra omuz silktiğimde gözlerimiz buluştu. "Şey, babam olduğun gerçeği var ama artık on dokuz yaşındayım. Zaten yuvadan uçma vaktim geldi."

"Ve senden üstün olmamın senin için hiç değeri yok mu?"

"Bir saniye, rütbeden mi bahsediyorsun yani?" diye sorup gözlerimi devirdim.

"Tam da bundan bahsediyorum," dedi soğukkanlılıkla.

"Rütbenin benim için bir önemi yok."

"Neyin var peki? Zorla alıkonmanın mı?"

Yavaşça kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Tau öne eğilerek avuç içlerini masaya bastırdı. Saldırgan duruşu yüzünden geri çekilip bakışlarımı kaçırmamak epey zor oldu.

Bir an beni inceledikten sonra konuştu. "Eğer benim iznim olmadan ayrılmayı düşünüyorsan, arkana bakmadan kaçmanı önerdiğimi söylüyorum. Çünkü seni bulurum ve o zaman rütbenin önemini gösteririm sana."

"Beni senden saklanmaya zorlar mısın?"

"Beni seni avlamaya zorlar mısın?"

"Artık arkanda bıraktığın o zayıf kız olmadığımın ayırdındasın, değil mi?" diye mırıldadım yumuşak bir şekilde. Sesim neredeyse tehditkârdı.

Ona doğru eğilip duruşunu taklit ederken kendime doğru enerji çektim. Parmak uçlarımdan akıp yavaşça masanın üzerine yayılmasına ve onun tarafındaki her şeyi kristal buzla kaplamasına izin verdim. Ne buz kaplı bardağına baktı ne de gözlerini yüzümden çekti. Ayağa kalkarken kanatları sırtından fırtına gibi çıkıp arkasındaki sandalyeyi parçaladı.

"Eğer üzerimde büyü deneyecek olursan, beni öldürmen en iyisi. Çünkü yapmazsan sana bunun bedelini ödetirim," dedi sesinde eşit derecede tehditle.

"Seni öldürmek istemiyorum, sadece özgürlük istiyorum." Ben de ayağa kalktım ve rengimin attığını hissettim. Bu işte benden daha iyiydi. Kendimi biraz daha geç yatmak için pazarlığa oturmuş bir çocuk gibi hissediyordum.

"Özgürlük yok. Kendi keyfin için yaşamıyorsun."

"Senin keyfin için de yaşamıyorum."

Masanın karşısından bana parmağını sallayarak konuştu. "Sen bir meleksin. Bu seni şu anda kanunlarımıza tabi yapıyor. Senin hakkında keyfi herhangi bir şey göremiyorum."

Kollarımı göğsümde çapraz yaptım. "Bu, sevimli çağlarımı geride bıraktığım anlamına mı geliyor?" diye sordum

bir parça tiksinerek. "Ayrıca insan olduğumu da unutuyorsun."

"Sen annene bu kadar benzerken nasıl unutabilirim?" diye sordu bana ve kanatları biraz düştü.

"Annem..." Sustum. Dudaklarıma oturmuş gerginliğin biraz gevşediğini hissettim.

"Annen bunda daha başarılı olurdu," diyerek masayı ve yemeği işaret etti.

"Daha kötü olamazdı," dedim kısık bir sesle ancak kaşlarını çattığını gördüğümde dudağımı ısırdım. "Sandalyeni kırdın," dedim yerde duran tahta parçalarını göstererek.

"Seni anlamak zor Evie," dedi bıkkın bıkkın iç çekerek. "Senin bir sürü katmanın var ve hepsi de ikiye bölünmüş durumda. "Hem naif hem bilgesin. Bağımsızlığında bir damla bağımlılık var. Hilesiz bir yanıltıcılığın ve inatçı uyumluluğun..."

"Anladım. Kusurluyum." Bir elimi kaldırarak onu durdurduğumda sırtımı dikleştirdim.

"Senin kusurların mükemmel. Seni bu kadar çekici yapan da bu. Annene çok benziyorsun."

"Ve sen de iltifat ederken öldürüyorsun. Sanki sana daha çok benziyorum," dedim ağrıyan başımı ovalarken.

"Belki de... İkimizin de güçlü iradeleri var."

"Eee, şimdi ne yapacağız? Tatlı deme çünkü aç değilim."

"Senin için planlarımın neler olduğunu mu soruyorsun?" diye sordu ve başımla onayladım. "Seni eğitmeyi planlıyorum."

"Nasıl dövüşüleceğini biliyorum."

"Bazı teknikler biliyorsun. Peki ya gerçek strateji?" Başını salladı. "Ayrıca buradaki ve cennetteki konumunu sana öğretmeyi planlıyorum. Üstelik dil, kazanç, protokol, pazarlık, melek algısı..."

"Melek algısı da nedir?"

"Melek karşıtının ne düşündüğünü kavrama yeteneği. Nasıl düşünüyor, hareket ediyor?"

"Bunların hepsini Reed'den öğrenebilirim."

"Reed'den bir Güç meleğinin nasıl tepki göstereceğini ve alacağını öğrenirsin. Peki ya Serafimler? Özellikle de Sürgün Serafimler? Sana bunu öğretemez."

"Ne bildiği konusunda çok şaşırırdın. Melezler hakkında sana çok şey öğretebilir."

"Bu konuda cahil olduğumdan ona güveniyordum zaten. Reed'in tavsiyelerine değer verirdim."

"Buradayken altını çizdiğin şeylerin hepsini öğrenmek isterim ama karşılığında bir şey istiyorum." Reed'in pür dikkat kesildiğinde yaptığı gibi başını hafifçe yana eğdiğini gördüm.

"Şartların neler?"

"Annemi öğrenmek istiyorum." Nefesimi tutmak istemiştim ama kendimi düzgün bir biçimde nefes alıp vermeye zorladım.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

"Sana onu anlatmak hoşuma gider," dedi yumuşak bir sesle.

"Güzel," dedim başımla onaylayarak. "Yarın başlayabiliriz." Arkamı dönüp kapılara doğru yürümeye başladım.

"Evie, buradayken dedin. Bunun manası nedir?" diye sordu arkamdan.

Durdum ve gözlerimi kapatıp ses çıkarmadan ağzımla *"Hay..."* dedim. Gözlerimi açtıktan sonra babamla yüzleşmek için yavaşça arkamı döndüm. "Brennus'u hallettiğimizde, anlaşmamızın şartları yerine getirilmiş olacak demek istedim."

"Ben de böyle düşünmüştüm," dedi etkilenmemiş görünerek. "Ufak bir uyarı ekleyebilir miyim?" dedi ve ceva-

bımı beklemeden devam etti. "Uygulamaya çalıştığın şartlar senin kontrolünde değil. Ben aksi şekilde karar verene kadar burada kalacaksın. Sonrasında da biz, yani sen ve ben başka bir yerde olacağız. Birlikte. Bu şartlara uymadaki başarısızlığın ciddi sonuçlar doğuracak. Bu açık mı?"

"Mmm," diye mırıldanıp bir kez daha kapılara döndüm.

Saniyenin ufak bir kısmı içinde önümde dikilmiş, yüzüne bakmam için parmaklarıyla çenemi hafifçe kaldırıyordu. "Bu açık mı diye sordum."

"Billur gibi," dedim içimde kötü bir hisle.

"Güzel." Gülümsedi. "O zaman seni arkadaşlarına geri götüreyim.

BÖLÜM 20

ardına bakma

Tau'yla yemeğimizi ardımızda bırakıp beraberce kütüphaneye doğru gittik. İkimiz de konuşmuyorduk; yemeğin ikimizin de beklentisine göre gitmediği açıktı. Durağımıza geldiğimizde Reed'in burada olmadığını hemen anladım, çünkü karnımda kelebekler yoktu. Hayal kırıklığına uğrayarak kendimi berjere bıraktım ve Tau Güçlerden biriyle konuşurken yarım kulakla onları dinledim.

"Arkadaşların onlarla güney kulesinde buluşmanı söylemişler. Sanırım buraya son geldiğinde oraya harem deniyordu," dedi bana Tau.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedim rahatlayarak. Koltuktan kalktım. "Onları bulurum."

"Olmaz," dedi sesinde emirle. "Seni onlara teslim edene dek benimle kalacaksın."

"Savunmasız değilim ben," diyerek söylendim.

"Burada bir başına dolanamazsın," dedi sakin sakin.

"İyi," dedim kalan haysiyetimle.

"Cole ile Xavier batı kulesinde. Onlarla konuşmam gerek."

Eliyle gitmeye hazır olduğunu işaret ettiğinde onu koridora doğru takip ettim ve Brennus'un sadece benim için yarattığı kule odalarına doğru yürüdük. Onları yine görmekle ilgilenmiyordum. En çok değer verdiğim şeyler, çocukluk resimleri gibi, artık yoktu. Arkadaşlarım tarafından

çalınmıştı. Tau'ya bakıp arşiv, yani anılarım hakkında ne düşüneceğini merak ettim.

Onları tanıyacak mı? diye düşündüm.

Yürürken, Tau'yla konuşmak için can atan birkaç tane melek grubu tarafından durdurulduk. Bazılarının onunla işi vardı ancak diğerleri sanki bir rockstarı ilk kez görüyormuş gibi davranmıştı. Kibar olmaya çalıştım ama bir süre sonra, sanki ailesi sıkıcı işler yaparken arabanın arka koltuğunda beklemeye mahkûm kalan bir çocuk gibi hissetmeye başladım.

En sonunda Tau'nun sevgi dolu hayranlarından ayrılıp şövalye barına giden koridora saptık. Neredeyse olduğum yere çivilenmiştim. Bu koridorda, Venedik'teki yıpranmış deniz setleri gibi yoğun bir çürüme vardı. Ben kaçtıktan sonra şövalye barına dolan deniz suyu buna neden olmuştu. Odanın içindeki eşyalar koridora vurmuş ve sular çekildiğinde korkunç sürüngen yaratıklarla işlenmiş goblenlerin altında kalmıştı.

Yıkıntıların arasından geçerken havayı karanlık ve ürkütücü bir enerji ele geçirdi. İki tane Orta Çağ'a ait zırhla korunan çift kapıya doğru attığımız her adımla daha da güçleniyordu.

"Off." İnledikten sonra içgüdüsel olarak kapılardan uzaklaştım. Alçak enerji, aynı akıntıda ilerleyen buz tutmuş su gibi kapıların altından ve kapıdaki çatlakların arasından geçerek tenimin üzerine aktı. Odayı tortuyla doldurmuştu sanki.

Tau'nun kanatları beni odanın girişinden korudu. "Orada bir şey mi var?" diye sordu endişeye kapılarak.

"Öyle de denebilir." Tau öne bir adım atıp kapıları açtığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum. "HAYIR, YAPMA!" diye bağırdım. Kolunun üstünden tutup onu odanın girişinden koridora doğru çektim.

"Sorun yok Evie," dedi Tau nazik bir sesle. Bana dönüp saçımı alnımdan geriye doğru okşadı. Gözlerimin içine bakıp, "Büyü mü seziyorsun?" diye sordu.

Başımla onayladım ve açık kolunu daha sıkı tuttum. Açık kapılardan içeriyi daha iyi görebilmek için döndü. "Girme."

"Gancanagh büyüsü bana zarar vermez. Benim için komik bir hile sadece," dedi rahatlatan bir sesle. "Melekler için ucuz oyunlar bunlar..." Sustu ve elimi kolundan çekti. "Eğer burada beklemeye söz verirsen odayı senin için inceleyeceğim."

"Belki de beklemeliyiz. O yoksa buradan uzak kalacağıma dair Russell'a söz vermiştim."

Tedirgin tedirgin içeriyi görmeye çalıştığımda açık mavi, zarif bir ipek eşarbın ardından bakıyordum sanki. Etkinin odayı biraz bulanık, şekilleri biraz yuvarlak kılması her şeyi epey baştan çıkarıcı ve huzurlu gösteriyordu. Uzansaydım, eşarbı çekerek ondanın asıl içeriğini görebilecekmişim gibi hissettim. Ancak kaldırmadığım için perde, oda okyanus suyuyla tavana kadar dolmadan önceki atmosferini canlandırıyordu.

"Bana ne görüyorsun söyle," dedi Tau ve kapıdan içeri bir adım attı.

"Ben... şövalye barını görüyorum. Vitraylı pencereler hasar almamış, ahşap bara renkli ışıklar yansıtıyor..."

"Akşam oldu," dedi Tau. "Farkında mısın?"

"Burada gündüz. Burada güneş parlıyor."

"Başka ne görüyorsun?"

"Zırh takımları duvarın önünde dizilmiş, şık avizeler ahşap masaların üzerinde duruyor ve barın arkasında sıra sıra egzotik likör şişeleri..."

"Çekici mi?"

"Öyle olurdu, eğer..." Sustum.

"Eğer?" diye sorarak devam etmemi istedi ve ona uzanamayacağım kadar odanın içine girdi.

Konuştuğumda sesim normalden biraz daha yüksekti. "Bulunduğun ortamdaki cesareti artırmakla ünlü olduğunu biliyorum ama beni geriyorsun." Odaya doğru bir adım atıp ellerimi ovuşturdum. "Buraya gelirsen sana anlatırım."

"Benim için endişeleniyor musun?" diye sordu Tau. Komiğine gitmişti.

"Bu neden komik?" Kaşlarımı çatıp yanıma gelmesi için ona işaret ettim.

"Bilmem, sadece öyle." Gülümseyip bana doğru geldi ama odadan tam çıkacakken durdu. "Neden çekici olacağını söylüyordun..." diyerek beni teşvik etti.

"Eğer bu oda sadece tek bir tür için yapılmamış olsaydı... Gancanagh," diyerek açıkladım.

"Ahh, değerini düşürüyor," dedi ve gözlerini pencerelere doğru kaldırdı.

"Eh... Evet, öyle. Şöyle söyleyeyim: İçeride gördüğüm her şey beni davet ediyor. Zarif detayları, ruhani ışıltısı yüzünden neredeyse başım dönüyor ama içgüdüsel olarak ödümü de kopartıyor."

"Anlıyorum," dedi dalgın dalgın.

"Öyle mi?"

"Evet." Başıyla onayladı. "Büyüyle taklit edilene hem çekiliyorsun hem de ondan tiksiniyorsun."

"Bundan daha fazlası var. Bu, kokuşmuş etin sinek çekmesi gibi kendisine alçak enerji çekiyor."

"Alçak enerji nedir?"

Düşünmeye çalıştığımda alnım kırıştı. "Şey, açıklaması zor. Alçak enerji soğuktur ve soğuk davranır. Daha yavaş ve daha katı. Buz gibi. Yüksek enerji yakar ve şelaleden dökülen su gibi hızlıdır."

"Bu oda alçak enerjiyle mi dolu?"

"Evet ama bu odadaki büyünün sorunu, hatlarını benden gizlemek için durmaması. Neredeyse sıvı gibi akışkan. Aynı yüksek enerji gibi davranıyor."

"Belki Brennus büyüsüne karşı ne kadar hassaslaştığını bilmiyordur. Odanın seni içeriye sokacak kadar etkileyici olabileceğini düşünmüş olabilir ve sen girer girmez seni tutsak edebilir ya da sana zarar verebilir."

"Olabilir. Ya da belki bunun tam aksi, gizlilik yaratacak bir hiledir. Sen güçlü bir avcısın, bu yüzden genellikle etrafına uyum sağlama ihtiyacı duymuyorsun ama ya muğlak enerjiyi fark etmemi planladıysa?" diye sordum kaşımı kaldırarak. "Peki ya beni bu odada istemiyorsa?" Girişe yaklaştım.

Tau önüme çıktı. "İçeri sokmak için rakibinin aklını karıştır," dedi yumuşak bir sesle. Etrafından dolaşarak odaya girmeme izin vermedi. "Bu senin tarif ettiğin gibi bir şey değil Evie. Burası kapkara... Düşen tek ışık kırık pencerelerden giren yıldızlarınki."

Yüreğimdeki boş şekil büyürken üzerimden bir titreme geçti. "Peki ya bu plan mantığa aykırı olmaksa?"

Bunun doğru olmasını istiyordum. Aniden içeri girmek için tatlı acı bir istek duydum. Kaçışımdan beri gördüğüm kâbuslardan farklı mı diye görmek istiyordum. Dalgalanıp süzülen bulanık büyü kumaşına doğru adım attım. Etki hipnotize ediciydi ve beni durgunlaştırdı.

"Ne?" diye sordum odadan gelen gizemli seslere. "Evet, sizi duyuyorum. Neden bu kadar uzun süredir bekliyordunuz?"

"Evie," dedi Tau. Tam karşımda dikilmiş, uzun boyuyla yolumu engelliyordu. Yüzünü görmek için yavaşça başımı geri eğdim. "Burada kimse yok. Kiminle konuşuyorsun?"

"Tek gerçek âşıkla... Benim için yüz tane öpücüğü var-

mış," dedim yumuşakça. Nefesim buhar dalgaları halinde çıkıyordu.

Tau hemen kapıları kapattı ve dirseğimden tutarak beni zırhlardan birine doğru zorla yürüttü. Mızrağı aldıktan sonra beni bıraktı ve kapılara doğru gidip mızrağı kapının kollarından geçirerek girişi engelledi.

Kapılar kapandığında düşünmem daha kolaylaşmıştı. "Vay, ne yolculuktu ama," dedim kısık sesle.

Kaşlarını çatıp parmağını bana doğrultan Tau, "Oraya girmen yasak," dedi sertçe.

"Evet... Tamam," diye kabul ettim. Aklım karışmıştı ve dalgın hissediyordum.

"Bu koridora girmen de yasak," diye emretti, "ve yanında her zaman en az iki koruma olmasını istiyorum."

"Koruma mı?" diyerek inledim. Düşünmekte zorlanıyordum. "Korumalardan nefret ediyorum."

"Alışırsın." Sert sert kapılara bakıyordu. "Bu evdeki büyüler çok güçlü ve sen ona karşı duyarlısın."

Yüzünü incelediğimde, savunmasız olmamın onu rahatsız ettiğini gördüm. "Endişelenme, onlar da benimkine duyarlı."

"Endişelenmeymiş," dedi kızgın bir tavırla. Cennetle konuşuyormuş gibi tavana baktı. Kaşlarını çatıp konuşmaya devam etti. "Biraz önce o odadaki büyüyle konuşuyordun."

"Tuhaf, ha? Sana yanıt verdiğinde daha tuhaf oluyor," dedim gergin bir gülümsemeyle.

"Ne söyledi?" Sorgulama için hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Kendimi toparlayıp omuz silkerken yanaklarım alev alevdi. "Bana bir âşığın gözleriyle odaya bakmamı söyledi. Eğer bir adım atacak kadar yürekliysem benim olacak güzelliklerin yansımasını görmemi... Böyle bir şeyler işte."

"Sadece güzel bir tiyatro olduğunun farkındasın, değil mi?" diye sordu gerilerek.

"Bu daha çok bir dikiz şovu. Gancanagh duygusal değildir; onlar şehvetli ve kurnazdır."

"Bu ev güçlü... Çelişkili. Burada vurdumduymaz olamazsın," diyerek beni uyardı.

Gözlerimi devirmek istedim. Burada o katillerle yaşamak neler beklemem gerektiği hakkında bana fikir vermişti. "O odanın kartpostalda göründüğü gibi olmadığının farkındaydım. Ve eklemem gerekirse, kapıyı mühürlemek için kullandığın mızrak kimsenin oradan çıkmasını engellemeyecek," dedim durumu gözler önüne sererek.

"Mızrak değil o. Bardiş* adı verilen bir silah. Başı baltanınkine benzeyen baltalı kargıyla karıştırma. Onu daha çok meleklerin girmemesi için bir uyarı olarak koydum."

"Şey, epey hafif. Mesajın yani." Sonra kendime doğru enerji çekip kapıların yanındaki girintilerde duran içi boş zırhlara gönderdim.

Zırhlar hareketlendiğinde sürtünen metalden çıkan yüksek çığlık yankılandı ve donuk demirin dizleri dışarıya doğru büküldü. Sonra taş hücrelerinden aşağıya atlayan antik savaşçıların ağır botları yere çarptığında şangırdadı. Ayağa kalkıp Buckingham Sarayı'ndaki korumalar gibi uygun adım yürüdüler öne doğru. Kapıyı engelleyip bu odayı araştırmaya yeltenen birine karşı caydırıcı unsur olarak hizmet edeceklerdi.

Biraz önce yaptığıma vereceği tepkiyi görmek için Tau'ya baktığımda tek kaşını kaldırdığını gördüm. "Ne? Abarttım mı?" diye sordum masum masum ve iki kaşımı kaldırdım. Omuz silktikten sonra koluma girerek beni kapılardan uzaklaştırdı. "Sence de bu harika değil miydi?" diye sordum şakacı olmaya çalışarak. "Onları uygun adım yürüttüm..."

"Biliyorum, onları gördüm," dedi. İlk kez onu göz de-

* *Bardiche*: Uzun saplı bir balta.

virmeye yakın bir hareket yaparken gördüm, üstelik dudaklarının kenarlarında bastırılmış bir gülümseme de vardı. "Askerlerin biraz zararsız göründü," diye yorumda bulundu. Gözlerimi kıstığımı fark edince de sırıttı.

"Arada sırada sıradan bir gözlemciymişsin gibi davransan ne olur sanki?" diye sordum bana sataştığını bilerek. "Hayır, hayır. Sakın yanıt verme," diye tavsiyede bulundum. Gözlerinin parladığını görmüştüm.

Batı koridorunda ilerlerken, Tau'yla laf cambazlığı yapmayı bırakın, nefes almak bile güçleşmişti. Eion'un, saldıran Werreelerden Lachlan'ı kurtarmaya çalışmasının anıları, sığmağımın uyandırdığı hoş hisleri yok etmişti. Melek kanatları oyulmuş kapılardan geçtikten sonra Tau'ya ayak uydurarak durdum. Normalde sakin olan yüz ifadesi şaşkındı, sanki bunu beklemiyordu.

Jim dayının yanında büyüdüğüm evin mobilyaları buradaydı. Çoğunlukla dokunulmamıştı. Buns'la Brownie çocukluğumdan anısı olan eşyaları ve resimlerimin çoğunu Russell, Zee ve Reed'in geri almasına yardım etmişti. Bir de Bay MacKinnon'un beni resmettiği portreyi de almışlardı fakat bazı şeyler hâlâ buradaydı, Tau'nun net bir şekilde tanıdığı şeyler. Aklım uzak geçmişte değildi, şömine rafına odaklanmıştı. Kristal kutu hâlâ orada, ızgaranın hemen üstündeki alanı şereflendiriyordu.

"Bu benim en sevdiğim koltuktu," dedi Tau kısık bir sesle. Şöminenin yakınındaki koltuğa gidip parmak uçlarıyla dokundu. "Hâlâ üzerinden ev kokusu geliyor. Yumuşacık."

"Hı hım," dedim dalgın dalgın. Yanından geçip rafa ilerledim. "Her şeyin kolay olduğu bir zamandan."

Şömineye vardığımda, kutunun soğuk ve yumuşak kapağını açtım. İçindeki mektup açacağının kayıp olduğunu gördüğüme şaşırmadım. O benim silahımdı. Brennus beni kütüphaneden kaçırdığında kendimi korumak için

kullanmıştım. Onun için değeri olan tek eşyaydı. Bana kendi silahını vermişti ve benimkini de almıştı.

"Tau," dedi yukarıdaki katların birinden Cole. Kutunun kapağını kapattıktan sonra üç kat balkonun aşağısında duran Tau'yu takip ettim. Yuvarlak tavana baktığımda, Cole'un rahat bir biçimde iki kat üstümüzdeki balkona yaslandığını gördüm. "Evie'nin bazı videolarını buldum, gelip bakman lazım," diye seslendi.

Tau sessiz bir soru sorarak bana baktığında omuz silktim. Gülümseyerek havalandı ve ikinci kattaki kütüphaneyi medya odasına bağlayan alana geçerken neredeyse bulanık göründü. Ben biraz daha yavaş takip ettim, çünkü kanatlarımda onunkiler kadar güç yoktu.

"Ah, hey," dedi beni gören Cole, sınıfta yan yana oturduğumuzda yaptığı gibi çenesini kaldırdı. Siyah saçları alnına düştüğünde eliyle ela gözlerinin önünden çekti.

Ben de çenemi kaldırarak, "Hey," diye selam verdim.

Duvara sabitlenmiş büyük ekranda pembe forma ve dizliklerinin üzerine pembe çorap giymiş yedi yaşındaki kızların görüntüsü vardı. Kireçle işaretlenmiş yeşil sahada koşarken siyah ve beyaz renkli bir topu aralarında paslaşıyorlardı.

"Evie pozisyona girmek üzere," dedi gözleri ekrana kilitli Cole. Kumanda da elindeydi.

Yanımda dikilen Tau taş kesildi. Sonra uzaktaki kalabalığı bastıran Jim dayı tezahürat etti. "Bastır Evie!" Görüntü bu sırada odaklanmaya çalıştığı için zıplayıp çabalıyordu.

O ses yüzünden boğazım yandı. Kendimi bir anlığına da olsa o sese sarıp olacaklardan saklanmak istedim. Gözyaşları yüzünden bulanıklaşan görüşümle Tau'ya baktım. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, peşinden koşup topu tekmeleyen yedi yaşındaki halimi izliyordu. Atkuyruğu yapılmış kırmızı saçım darbe yüzünden zıplamış ve sallanmıştı.

Tau hayran hayran öne giderek kahverengi deri kanepeye oturdu yavaşça. "Pink Pixies*," diyerek takımımın adını söyledi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Cole beklenti içinde, "Gol atmak üzere," diye Tau'yu uyardı ve onun yanına oturdu.

Eskiden ben olan ufak kız hızla koşup sarı renkli forma giyen savunmanın önünde topa tekme vurarak gol atarken ikisinin de gözleri ekrana kilitlenmişti.

"HAH!" diye bağırdı ikisi de. Sanki on iki yıl önce değil de şimdi olmuş gibi ayağa kalkıp alkış tuttular.

Kamera yakınlaşarak benim sahanın ortasına doğru koşmamı çekti. Arka planda, aileler sahanın kenarlarında toplanmışlardı. Cole uzaktan kumandayı kaldırarak videoyu ağır çekim oynattı.

"Xavier da şurada," dedi sırıtarak. Ekranı gösterdi.

Gerçekten de Xavier'dı. Karıştırmak imkânsızdı ve hiç değişmemişti. Kenar çizgisinde dikilmiş sırıtıyor, sevgi dolu bir baba gibi el çırpıp ıslık öttürüyordu. Bir karış açılan ağzımı elimle kapatırken Tau ve Cole maçı izlemeye devam etti. Arkamı döndüm. Yüzüme tokat gibi çarpan gerçekle baş edememiştim. Merdivenleri bulduktan sonra bir kat yukarı çıktım, odama.

Merdivenlerden yukarıya tökezleyerek çıktığımda derin, huysuz bir ses, "Sana yalnız kalmak istediğimi söyledim," dediğinde durdum.

Xavier gençlik yatağıma uzanmıştı ve ayakları ucundan sarkıyordu. Kolunu gözlerinin üzerine koymuştu ve güzel dudaklarını bükmüştü.

"Özür dilerim..." Kekelemiştim. "Burada olduğunu bilmiyordum..."

"Evie," diye soludu Xavier. Bana bakmak için kolunu yüzünden çekti. Çekip çıkardığı kulaklıklarından müzik geliyordu. Sonra kapattı.

* (İng.) Pembe Periler.

"Seni rahatsız etmek istemedim. Ben gideyim," diyerek söze başladım.

"Yok," dedi zarif bir şekilde yataktan kalkan Xavier. Yattığı için karmakarışık olmuş saçları ona seksi ve şehvetli bir hava vermişti. Tişörtü düzelip bedeninin çıplak tenini örttü. "Kal," dedi ipek gibi bir sesle.

Kapının hemen yanındaki duvara yaslandım; ne yapmam gerektiğinden emin değildim. "Aşağıda eski videoları izliyorlar," dedim gergin gergin. Başparmağımla aşağısını işaret ettim.

"Biliyorum," dedi son derece kaslı vücudu bana yaklaşırken. "Cole inat etti. Bu yüzden de buraya çekildim."

"Ben de," diyerek kabul ettim tedirgin bir gülümsemeyle. Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

Gizemli bir sesle, "Biri trolünü çalmış," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum sesini taklit ederek. Başımı çevirip Nirvana posterinin yanındaki rafıma baktım.

Kederle başını evet anlamında sallarken konuştu. "Mor saçlı olanı. Odandaki ikinci rafta dururdu hep. Ayaklarının tozda bıraktığı izi hâlâ görebiliyorsun."

"Büyük ihtimalle Eion çalmıştır," dedim yine gözlerine bakarak. "Gerçekte trollerin böyle görünmemesini ironik bulmuştu."

"Ben de bu yüzden hoşlanıyordum o trolden," diye yorumda bulundu çarpıcı bir gülümsemeyle. "Senin için onu bulup öldüreceğim."

Gözlerimi kaçırdım. "O zaten ölü. Russell öldürdü onu."

"Bu, trolünü bulmayı daha ilginç kılacak sadece," dedi tavrını değiştirmeden.

"Önemi yok," dedim dalgın dalgın. Kokusunu yakaladığımda içimde garip duygular uyandı.

"Önemi var," diyerek itiraz etti.

"Neden ki? Aptal bir oyuncak işte."

"Ama o *senin* aptal oyuncağın. Kimsenin senden ciddi bir bedel ödemeden başka bir şey almasına izin vermeyeceğim."

Bir an için bu yorumdaki kibri epey çekici buldum. Vücut dilimdeki bir şey ona bir şey söylemiş olmalıydı ki gözlerini yarıya kadar kıstı uyuşukça.

"Seni gördüm... biraz önce," dedim içimde tutamayarak, "aşağıdaki videoda. Sendin. Sadece yedi yaşındaydım ve oradaydın..."

"Aniden sana gerçek mi gelmeye başladım?" diye ciddi ciddi sordu bana. Elini uzatıp yanağımı avucunun içine aldı. Omuzlarını bana doğru düşürürken yüzünden endişe okunuyordu.

Dudağımı ısırıp yanıt verdim. "Gerçekten gerçek... Sen... Sen tam olarak aynı görünüyorsun." Kalbim göğüs duvarıma doğru küt küt atıyordu.

"Yaşlanmadığımızı biliyorsun, değil mi?" diye sordu kaşları birleşerek. Başparmağıyla tenimi okşuyordu.

"Ama seni öyle görmek aynı, bilmem, aynı bir hayalet görmek gibi," diyerek soludum ve sonra eklemeyi düşündüm. "Ve evet, onlardan birini daha önce görmüştüm."

"Ruh olarak çağırılmayı tercih ediyorlar," diyerek düzeltti beni sesinde neşeyle.

"Neyse ne." O anda önemli olamayacak kadar ufak bir hususdu.

Xavier'ın gözleri yüzüme odaklandı ve gülümsemesi biraz daha büyüdü. Bunu gördüğümde, davetsiz çekim hisleri yüzeye çıkarak yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

"Evet, sana gerçek gelmeye başlıyorum," dedi kendi kendine. Parmağıyla çenemin hatlarını takip etti.

Elini uzaklaştırıp aniden sordum. "Neden... Neden geri geldin? Bunlardan kurtulmuştun. Benden kurtulmuştun. Mutlu olma şansın vardı ve bunu elinin tersiyle ittin."

Xavier elini kaldırıp parmaklarını başımın arkasındaki saçlardan geçirdi. Beni kendisine doğru çekti. Dudakları dudaklarımın önünde durdu ve sonra beni serbest bırakılmış bir tutkuyla öptü. Şok yüzünden bir an durduktan sonra beni öpmesini durdurmak için göğsünü ittirdim. Dudaklarını çekerken gönülsüz olduğunu hissetmiştim. Konuşurken yine de dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta kaldı. "Senin için döndüm. Seni seviyorum."

"Hayır Xavier, böyle konuşamazsın," dedim gözlerimi kapatıp.

"Adımı yine söyle," diye rica etti yumuşak sesle. "Bu ses yüzünden yaşamaya devam ederim."

Gözlerimi aniden açtım. "Beni öpemezsin," dedim titrek bir sesle. "Beni bir daha asla öpemezsin."

Dudakları tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni yine öpeceğim ve sen de karşılık vereceksin," dedi söz verir gibi.

"Benim bir *aspire*'ım var." Israrcı tavrı beni üzüyordu.

Gülümsemesi biraz soldu. "Sen bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun. Onunla olmanın tek nedeni benim korumamı kaybetmiş olman. Artık döndüğüm için ona muhtaç değilsin."

"Neye ihtiyacım olduğunu bilemezsin," diyerek onu suçladım. İçimden yükselen öfke patlak vermişti. "Beni terk ettin!" dedim dişlerimin arasından. İhanet hissi öyle derinden geliyordu ki başlangıç noktasını kavrayamamıştım.

Xavier'ın yüzü düştü ve beni kollarının arasına alarak ayaklarımı yerden kesti, sonra beni kendisine bastırdı. "Kalmak için elimden geleni yaptım," dedi buruk bir sesle. Dudakları şefkatle saçlarımın üstüne dokundu.

Başım omzuna yaslanmış halde fısıldadım. "Şimdi de beni bırakmak için elinden geleni yapmalısın."

Gerilerek bana daha sıkı sarıldı. "Seni bırakmak gibi bir niyetim yok. Ne şimdi ne de gelecekte. Bu yüzden eninde sonunda beni affetmen gerekecek."

Ağlama istediğimi yutkunmam gerekti. "Reed'e meydan okumamaya söz verirsen seni affederim."

"Şartların kabul edilemez," dedi huysuz bir sesle. "Affın olmadan yaşamam gerekecek, çünkü sensiz yaşamak istemiyorum. Senin gülümsemene, öpücüklerine, sevgine ihtiyacım var."

"Brennus'a benzedin: Ben, benim, bana ait..." dedim yavaşça. "Beni artık tanımıyorsun bile."

"Onunla alakam yok," dedi boynumu koklayan Xavier. "O ölü... Bense son derece hayattayım."

"İkiniz de aşırı sevgi dolusunuz," diye ekleyip ondan uzaklaşmayı denedim.

Beni ayaklarımın üzerine bıraktıktan sonra uzanarak ona bakmam için çenemi kaldırdı. Başını eğdiğinde sarı saçları alnına döküldü. "İki uzun yıl boyunca yoktum, evet ama birlikte binlerce yıl yol aldık. Ömürlerin çok ötesinde. Eskiden tüm sırlarını bilirdim. Yine bileceğim," dedi ısrar ederek.

"O zaman şu sırrı da öğren Xavier: Reed'i seviyorum. Onu hayatım pahasına koruyacağım," dedim açık açık. "Ona meydan okursan bana okumuş olursun."

Xavier gözlerini çizgi haline gelecek kadar kısıp dişlerinin arasından konuştu. "OFFF Evie! Böyle konuşma! Onu bırak!"

"Yapamam," dedim başımı sallayarak. "Ona karşı duyduğum hislerin gidişatını istesem bile değiştiremem."

"Bunun bir parçası olması gerekmiyordu," dedi parmağını öfkeyle sallayarak.

"Onu dahil ettiğim için sana özür dileyecek değilim." Xavier'ın duruşu kaskatı oldu. "O olmasa burada olmazdım bile."

"Seni kaybetmeyeceğim," diye beni uyardı yumuşak bir sesle.

"Bunu nasıl önlersin bilemem." Gözlerinin içindeki acıyı görmemek için çenemi kaldırdım.

"Seni geri almanın binlerce yolu var. Bana sadece biri lazım." Ona bakmam için yine çenemi kaldırdı.

Gözlerinde yanan kararlılık ateşini gördüğüm için ondan bir adım uzaklaştım. "Ne yapacaksın?" diye sordum şüpheyle.

Yüzünden tüm ifade silindiği için bu biraz açıklamıştı aslında. "Buna yanıt vermem için benim sırlarımı öğrenmen gerek." Gözlerinde endişelerime teselli bulamadım. "Bir zamanlar sen harekete geçmeden ne yapacağını bilirdim. Eğer önüme geçmek istiyorsan, benimkini öğrenmen gerekecek."

Arkamı dönüp balkona gittim. Gözlerimi tavandaki kırık gök ışıklarına çevirdim. Derin derin iç çekip konuştum. "Reed'le aramızı bozmana izin vermeyeceğim."

"Ve ben de senin aramızdakileri bozmana," deyip kollarını iki yanımdan geçirerek tırabzanı tuttu. Xavier kulağıma eğilip fısıldadı. "İçinde bıraktığım boşluğu yanlış bir sevgiyle doldurdun. Yüreğinde boşluğu geri almak için döndüm."

"Yanlış sevgi mi? Neden bahsediyorsun sen?" Yüzünü görmek için arkamı döndüm.

"Evet."

Kaşlarımı çatıp konuştum. "Sana söyleyecek sözüm bile yok. Ah, bekle. Varmış. *Hayalinde ancak.*"

Elimi göğsüne koyup uzaklaşması için ittirdim. Elimi tutup dudaklarına götürdü. Öptüğünde bir çeşit *déjà vu* bilincime aktı. Bileğimden başlayan titreme tüm vücuduma yoğun bir görüntüyle karışarak yayıldı. O görüntüde, Xavier beni daha önce hiç, en azından yakın zamanda görmediğim bir ağacın altında tutkuyla öpüyordu. Bulanık anı giderken gözlerimi kırptım; gözlerim Xavier'ın üzerin-

deydi. Yüzünü incelerken düşündüm. *Kesinlikle oydu; farklı renkteki gözleri bana gülümsüyordu...*

Xavier beni incelerken donup kaldı. Sonra gözleri farkındalıkla büyüdü ve başını bir yana eğdi. "Evie, ne oldu?"

"Hı?" demeyi başardım. Elimi çekmeye çabaladım. "Bir şey yok." Bakışlarımı telaş içinde kaçırdım.

"Bir şey var," dedi düşünceli düşünceli. Elimi daha sıkı tuttu.

"Bırak beni Xavier," diye acı bir sesle emrettim. Telaşımı gizlemeye çalışıyordum ama kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Bana ne olduğunu anlatana kadar olmaz. Sen... bir an için yüzünde çok tatlı bir ifadeyle bana bakıyordun. Sanki..." Taş kesildi. Yine elimi çekmeye çalıştım ama alt dudağımı ısırdım. "Bir şey hatırladın!" dedi hem suçlayıcı hem de mutluluk dolu bir ifadeyle.

"Hayır," dedim güçsüz bir sesle. "Bilmiyorum..."

"Ne? Ne hatırladın?"

"Beni bırak," diyerek ısrar ettim. "Düşünemiyorum."

Bu büyülü sözlerle bana özgürlüğümü verdi. Xavier beklentili bir havayla başını eğmiş bana bakıyordu. Aklımda belirsiz bir sürü görüntü geçti: Xavier elimi tutuyordu, gülüyordu, yanımda yürüyordu, beni öpüyordu... Aniden hava inceldiği için nefes alamadım. Ona yanıt vermek yerine balkonun açık platformuna doğru dönüp fırladım. Havaya atladığımda kanatlarım açıldı ve epey aşağıdaki kata doğru daldım.

"Evie!" Xavier arkamdan bağırmıştı ama onu göz ardı ettim.

Yere indiğimde tereddüt etmeden son hız kapıya koştum. Xavier'ın arkamdan geldiğini duyduğumda, hemen bir büyü kullanarak yanından geçtiğim kule kapılarını kapatıp onu içeri kilitledim. Biraz ileride durup bitişik

koridorlara baktım ve boş olduklarını gördüm. Kalbim göğsümde daha da hızlı atıyordu ve Xavier kapılara ulaşıp onları yumrukladığında yerimden zıpladım. Darbe yüzünden kapılar zorlandı, büyü bile olsa uzun süre dayanmayacaklardı. Topuklarımın üzerinde dönerek doğaüstü bir hızla güney kulesine doğru koştum.

Çatır. Ben köşeyi dönerken Xavier kapıyı kırarak dışarı çıkmıştı. Taş duvarlardan kızgın sesi yankılandı. "EVIE! DUR!"

Avlandığımı hissettiğim için daha hızlı koştum. Koridorun ortalarındaki, güney kulesine giden bir hole girdim ve bu odanın Gancanaghlarla dövüşme egzersizi yaptığım oda olduğunu fark ettim. Molly'yle bu odaya savaş odası diyorduk ama eskiden bir müzik odası olduğu açıktı.

Görkemli taş pencereler, desenli kalıplarla bezenmiş yüksek tavanı saran odaya harika bir zarafet etkisi bırakıyordu. Odada egzersiz yapmaya başladıktan sonra eklenen yumuşak minderler koyu renkli ahşap zemini hâlâ örtüyordu ama onların dışında, odada köşedeki piyanodan başka ardına saklanacak pek bir şey yoktu.

Sessizce odada ilerledim. Hızla nefes alırken Xavier'ın bu odadan doğrudan geçeceğini umut ettim. En dipteki duvara yaslanıp bekledim. Soluklarımı sakinleştirmeye çalıştım ama kapılar içeriye doğru açıldığında Xavier'ın koca cüssesi kapıları doldurdu ve artık kontrol etmek imkânsızdı.

Saklan, diye düşündüm ve anında kıyafetlerim üzerimden yırtılarak paramparça halde yere düştü. Tenim dümdüz olup arkamdaki duvarın tonlarıyla hatlarını aldı. Katılık beni esir alırken duvarın taşına gömüldüm.

"Evie." Xavier'ın sesi kocaman odada yankılanmıştı.

İstesem bile ona yanıt veremezdim. Tenim soğuk ve gri olmuştu, beni ondan saklıyordu. Xavier havayı kurt gibi kokladığında kalbim küt küt attı.

Burnunu takip eden Xavier odayı taradı; gözleri beni görmeden üzerimden geçmişti. "Burada olduğunu biliyorum," dedi daireler çizerek. "Kokunu alabiliyorum..." Yine bana baktı. Gözlerini kapatıp bana doğru bir adım attı, sonra bir tane daha. "Sadece kokundan bile seni her yerde bulabilirim. Çok hafif ve tatlı..." Biraz daha yaklaştı. "Beni hatırlamaya başlıyorsun, değil mi?"

Hareket etmeyi denedim ama kolumun betonla birleştiği yerden bir katman koparabildim sadece. Duvara gömülmüştüm. "Benden korkma," dedi okşar gibi. "Tek istediğim beni hatırlaman."

Bana yaklaştığında gözlerini açtı ve önümde parçalanmış halde duran kıyafetleri fark etti. Gözlerini yavaşça, adeta hatlarımı takip eder gibi duvar boyunca kaldırdı. Eğilip kıyafetlerimi aldıktan sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Bu harika bir görünüm Evie ve böyle bir özelliğin cephanene katılmasını ben önermeseydim buna kanabilirdim."

Elini uzatıp şeklimi takip etti. Sert ve katı yüzeyime dokunan parmakları yumuşaktı. Bana Melek lisanında bir şey söyledikten sonra devam etti. "Harika." Parmaklarıyla yüzümü inceleyip dudaklarımı bulduğunda başparmağıyla okşadı. "Yine senin aşkın olmak istiyorum ama şimdilik öğretmenin olmakla yetinmeye mecburum. Benim yanımda güvende olacaksın, söz veriyorum."

Eğilerek dolgun dudaklarını benim taş dudaklarıma bastırdı ve ağlamak istememe neden olan bir kibarlıkla beni öptü. Sonraki an yine şekil değiştirdim. Taş benzeri hapishanemi dökerek narçiçeği renginde bir kelebek sürüsüne dönüştüm. Xavier'ın etrafında parlak, kırmızı renkteki bir fırtına gibi döndükten sonra hortum gibi kıvrılarak yukarıya doğru hızla gittim.

"Yapma Evie, gitme..." dedi ıstırap dolu bir sesle. "Geçmişinin bir parçası olmayacağım..."

Xavier'ın emrini göz ardı ederek kanat çırpan bir sürü halinde uçtum. Kadife kanatlar dışarı çıkan cam kapılara doğru ilerledi. Kırık pencerenin pervazından kaçarak soğuk gece havasına çıktım.

Deniz havası sert ve buz gibiydi. Güney kulesinin dış hattından dönerken tuzlu rüzgâr beni tokatlayıp savuruyordu. Başka bir koku tarafından bahçenin köşesine doğru çekildim. Bana nektar gibi gelmişti. Duvarla çevrelenmiş, uyuyan bahçeyi geçtim ve taş yoldan ilerleyerek vitraylı pencerelere gittim. Dövme demir tokasını açmak için büyü kullandım. Ahşap pervaz içinden uçarak geçebileceğim kadar açıldı.

Reed kocaman, dört direkli yatağın üzerine uzanmış, ciltli, eski bir kitap okuyordu. Kelebeklerimden ilki göğsüne konduğunda yatağın üzerinde oturdu. Teker teker kapladım onu kırmızı yaratıklarla. Reed nazikçe kitabını kenara bıraktı. Sonuncu kelebek de üzerine konduğunda şekil içe doğru patlayarak gerçek biçimime dönüştü. Göğsüne yatarken soğuktan titriyordum ama kollarını sahiplenici biçimde etrafıma dolandı.

Onu sadece kaybetme korkusunun yaratacağı bir endişeyle bezenmiş bir tutkuyla öptüm. "Asla bırakma beni," diye soludum ağzına doğru.

"Asla," diye söz verdi sorgusuz sualsiz.

BÖLÜM 21

yalan üstüne yalan

Dört direkli rahat yatakta Reed'in üzerinde yatarken bir anda beni şehvetle altına alıverdi. Benim için mükemmel olan yeşil gözleri alnına dökülen koyu saçlarıyla örtülmüştü. Uzanıp nazikçe saçlarını kenara ittirdiğimde soğuk yüreğimin, görüntüsüyle ısındığını hissettim.

"Girişin şaraneydim aşkım," dedi Reed yumuşak sesle. Yukarıdan bana gülümsüyordu. "Yumuşak, kırmızı dalgalarda zarif hattını son âna kadar seçememiştim. Seni aramamak için kendimi zor tuttum." Kaşlarını çattı. "Neden yalnızdın?"

"Akşam yemeği planladığım gibi gitmedi," dedim yüzümü asarak.

"Titriyorsun," dedikten sonra üzerime kalın bir battaniye örttü. "Ne oldu?"

"Bu biter bitmez gitmemiz gerektiğini söylesem ne derdin?" diye sordum gözlerini incelerken.

Reed endişeyle kaşlarını çattı. "Serafimler olmadan mı gitmek istiyorsun?"

Ciddi bir ifadeyle başımla onayladım.

Nefesini verdi. Güzel, yeşil gözlerinden endişe okunuyordu. "Yargına güveniyorum derdim ama bu sonucu neyin doğurduğunu merak ederdim."

"Gitmemiz mümkün mü?"

"Evet," dedi yüzündeki endişe artarken. "Zor olan bu değil Evie. Zor olan onların bir adım önünde kalmak. Epey becerikliler."

"Ama yapabiliriz, değil mi?" diye sordum çaresiz bir sesle.

"Gerekirse yapabiliriz," diye ciddiyetle kabul etti.

Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim. "Güzel," dedim yarı fısıldayarak yarı soluyarak. "Bu bizim acil durum planımız olsun. Aramızda tut, sadece bizim grubumuz bilsin. Zee, Russell, Buns, Brownie ve Anya."

"Peki ya Preben?" diye sordu Reed ve kaşımı kaldırdığında omuz silkti. "Brownie ile aralarında bir şey var."

Tırnağımı ısırdım. "Bilmiyorum. Detayları Zee ve Russell'la konuşalım, sonra Preben'e yaklaşırız, olur mu?" diye sordum endişeyle.

Reed'in yüz ifadesi biraz daha kardı. "Evie, akşam yemeğinde neler oldu?"

Omuz silkip Reed'e deli gibi görünmemek için hislerimi hafifletmeyi denedim. "Planlarının arkadaşlarımı içermediği hissine kapıldım."

Reed biraz rahatladı. "Diğer meleklerin kendi planlarının olacağından haberdardık. Ölüm meleklerinin savaşa dahil olması nadirdir. Henüz Buns ve Brownie'yi tanımıyorlar. Senin arkadaşların olarak etrafta olmalarının yararını göreceklerdir," dedi içimi rahatlatarak.

"Hayır, anlamıyorsun. *Tüm* arkadaşlarımdan bahsediyorum..." Öfke yüzünden kızardığım için sustum. Reed'in yüzünden anladığını okudum. "Bizim üstümüzler, değil mi?"

"Öyleler."

Ona bu akşam yemekte olanları anlattım hemen. "Bizi ayırmak isteyen biri ne yapar sence?" diye sordum çaresize.

"Bizi ayrı görevlere gönderir," dedi tereddüt etmeden.

"Hayır diyebilir miyiz?"

"Hayır ama Tau mantıklı davranacaktır," dedi doğrularak. "Henüz bizi birlikte gözlemleyecek vakti olmadı. Sen onun evladısın. Bağlanmamızın koşulları yüzünden endişeleniyor."

"Neden onlara kendimizi açıklamamız gerekiyor? Bu onun kararı değil. Bu bizim kararımız ve kararımızı çoktan verdik."

Tartışmamızın ciddiyetine rağmen Reed'in dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Verdik, değil mi?"

Öne doğru eğilip battaniyeyi çekerek omzumu açtı. Dudaklarıyla eskiden battaniyenin olduğu yeri takip etti. Nefesimi kesmişti.

"Bir plana ihtiyacımız var," diye fısıldadım yumuşak şiltenin üzerine uzanırken. Reed de takip etti.

"Eğer diplomasi işe yaramazsa bir çıkış yolumuz olacak," dedi hassas tenime öpücükler yağdırırken. "Dua edelim de ihtiyacımız olmasın."

"Neden?"

"Eğer bize ulaşırsa ödememiz gereken bir bedel olacak," dedi alçak bir sesle.

"Seni seviyorum," diye yumuşak bir sesle fısıldadım kulağına. Kollarımı yine etrafına sardım. "Sen ödeyeceğim her bedele değersin."

"Ve sen de benim için paha biçilmezsin."

"Benimle kalmak için mücadele eder misin?" diye sordum dudakları aşağıya doğru kayarken. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı ısırdım.

"Benim için senden daha önemli bir şey yok." Dudakları tenimin hemen üstünde duruyordu. Sonra yine beni öptü ve hafifçe iç çektim.

Odamızın ahşap kapısı sertçe çalındığında yerimde zıpladım, sonra Russell'ın sesini duyduk.

"Reed, içeride misin?" diye sordu gergin bir sesle.

Reed hırladıktan sonra yataktan kalktı. Battaniyeyi etrafıma sarana kadar bekledikten sonra kapıyı açtı.

Russell hızla konuşmaya başladı. "Evie'yi kaybetmişler. Xavier onu ararken öfke nöbeti geçiriyor..." Reed gönülsüzce kapının aralığını genişletince beni gören Russell sustu. "AHH, KIZIL!" diye haykırdı. Sesi hem biraz sinirli hem de rahatlamış çıkmıştı. "Neler oluyor yahu?"

"Uzun hikâye. Onlara iyi olduğumu söyleyebilirsin," dedim.

"Olmaz. Ona git sen söyle," dedi başını iğrenmiş bir tavırla sallayıp. "Zaten elimde öfkeli bir melek var ve bununla zor başa çıkıyorum."

"Anya mı?"

"Başka kim olacak?" dedi üzgün üzgün. "Ondan tek istediğim benim yatak odamı paylaşmasıydı. Tek başına bir odada kalmasına izin verecek değilim. Sonra bana Melek lisanında sövmeye başladı ve bana sövdüğünü nereden bildiğimi sormadan önce size söyleyeyim: Hepiniz bana yeterince sövdüğünüz için biliyorum," dedi Reed'e gözlerini diken Russell.

"Russell," diyerek boş boş konuşmasını durdurdum. "Xavier nerede şimdi?"

"Ah, odamı dağıttıktan sonra nereye gittiğini mi soruyorsun?" diye alay etti dudaklarını bükerek.

Rengim attıktan sonra başımla onayladım.

"Zee ona Reed'in kuzey kulesinde olduğunu söyledi ve senin de orada olabileceğin imasında bulundu. Sonra da Reed'i almam için beni buraya yolladı," dedi pişkin pişkin sırıtan Russell.

"Bana Zee'ye teşekkür etmemi anımsat," dedim Reed'e.

Reed başıyla onaylayarak benimle aynı fikirde olduğunu belirtti. "Ben gidip Tau'ya burada olduğunu söylerim. Russell, ben dönene kadar Evie'yle kalır mısın?"

Russell endişeli yüzüme bakıp boyun eğdi. "Olur, zaten Zee de benim için Anya'ya göz kulak oluyor. Muhtemelen benim yerime Zee'yi tercih ediyordur ya. Sen dönene dek ona bebek bakıcılığı yaparım."

Reed güzel, maun sandığa gidip içini karıştırdı ve uzun, bordo bir gecelik çıkardı. Yanıma gelerek bana verdi. Geceliği buz tutmuş, ölü bir yaratıkmış gibi elime alıp Reed'e tek kaşımı kaldırarak baktım.

"Korse mi tercih ederdin?" diye sordu bir gülümsemeyle.

"Hayır." İç çektim. "Bu iyi." Geceliği başımın üstüne kaldırıp yumuşak kumaşın battaniyenin altındaki çıplak vücudumun üzerinde kaymasına izin verdim.

"Lütfen ben dönene dek burada kal," diyerek rica etti Reed.

"Tamam," diyerek yanıtladım ama gitmek için arkasını döndüğünde yataktan dışarı zıpladım. "Bekle!"

Yüzünü bana döndü ve kendimi ona atıp sarıldığımda beni yakaladı. Öpüşmemiz bana Russell'ı unutturmuştu ama o arkamızdan boğazını temizledi.

"Hâlâ buradayım ben," dedi Russell yüzünü ekşiterek.

Reed yere kadar uzanan ve her kıvrımımı saran geceliğe bakıp konuştu. "Hemen dönerim."

"Acele et," dedim ve bir saniye içinde yok oldu.

Kapıyı kapatıp yatağa geri girdim ve battaniyeyi şal gibi omuzlarıma aldım.

"Odanız güzelmiş," dedi etrafa bakan Russell.

Öyleydi. Sade bir kır evine benziyordu. Geniş yatak biraz göz korkutuyordu ama odada ondan başka basit bir sandık ve taş şöminenin yakınında duran iki tane yumuşak koltuk vardı sadece. Odanın köşesinde, şöminenin yanında, içeriye girmeden önce gördüğüm, duvarla kapatılmış bahçeye giden bir kapı vardı. Kapıya gidip sadece üst yarısını çekerek açtım, altı sabit kalmıştı. Soğuk deniz havası saçlarımı uçuşturdu.

"Bu kulenin daha farklı olacağını düşünmüştüm, haremin yani," dedim omzumun üstünden.

Russell ateşe gittikten sonra ocak demirini alıp karıştırdı ve bir tane daha odun ekledi.

"Her yer böyle değil... Bu oda haricinde bir kerhane gibi görünüyor. Bu oda..." Sustu.

"Brennus'undu," diyerek sözünü bitirdim. Onun tarzını tanıyordum: basit zarafet. Geri kalan her şey zenginlik ve güç gösterisiydi ama bu, onun tarzına daha çok benziyordu. Sakin güzellik.

"Evet," dedi. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Russell.

Dışarıdaki soğuk bahçeye son kez baktıktan sonra kapıyı kapattım ve yüzümü Russell'a döndüm. "Bunların hepsi benim hatam," dedim ellerimi ovuşturarak.

"Çok kafa yorma Kızıl. Xavier..." Başımı salladığımı görünce konuşmayı kesmişti.

"Hayır, bu beladan bahsediyorum. Burada oluş nedenimizden," dedim boğularak.

"Ah, evet. Şaşırmadım Kızıl," dedi yamuk bir gülümsemeyle. "Zaten benim yüzümden olmadığını çözmüştüm. Dünyanın düz olmadığını kanıtlaması gereken hep sen oluyorsun."

"Hayır, Russell... Özür dilerim," dedim kötü hissederek. "Bence her şey benim suçumdu, aramızda yanlış giden neyse artık."

Russell hareket etmeyi kesti. "Neden? Ne öğrendin?" diye sordu gülümsemesini kaybederek.

"Xavier bir şey söyledi... Yüzyıllardır benim koruyucu meleğim olmasıyla ilgili..." Sertçe yutkunup söze devam ettim. "Ve bunu koşulsuz bir özgür iradeye sahip olabilmek için istemişim."

"Koşulsuz özgür irade de nedir?" diye sordu kısık bir sesle.

"Off, hasta hissediyorum," diye mırıldanıp koltuğa doğru sendeleyerek yürüdüm ve üzerine kendimi bıraktım.

"Koşulsuz özgür irade nedir?" diye sordu yine ve yanımdaki koltuğa oturdu.

"Seçebilme yeteneği... Kendi aşkımı seçebilmeyi istemişim. Benim için yaratılmamış olanı," diyerek kabul ettiğimde suçluluk hissi dalga dalga içimde yayılıyordu. "Ruh eşleri birbirleri için yaratılmışlar. Özgür irade içerdiği pek söylenemez."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" diye sordu aklı karışarak.

"Bilmem." Başımı sallayıp kahverengi gözlerinin içine baktım. "Xavier onun için yaptığımı söyledi. Birbirimize âşıkmışız..."

"YOK YA! OLAMAZ!" dedi kızgın Russell. "Buraya sadece onun için gelmezdin. Gelirdin ama sadece onun için değil. Senin içini bilirim ben," dedi Russell kendi göğsünü işaret ederek. "Bunu kabul eder, elinden geleni yapardın ama beni harcamazdın."

"Peki ya o kadar bencilsem Russell?" diye sordum keder içinde.

"Değilsin," dedi kararlı kararlı. "Anya'yla konuşmamız gerekiyor. O biliyordur."

"Sence bize anlatır mı?"

"Evet, anlatacağını düşünüyorum. Oyunun bir parçası değil. Bize anlatır ya da anlatmaz ama bilgiyi kendi hayrına göre çevirmez."

"Neden böyle söyledin ki?"

"Çünkü hepsinin kendi planları var Kızıl. Xavier'ın seni istediği açık ve baban da kontrol istiyor. Takımımız bu ikisini tehdit ediyor."

Göz kırptım. Nereye vardığını anlamıştım. "Bunu nasıl bilebiliyorsun?"

"Çünkü binlerce kez yaşadım ve neredeyse her birinde ya ana ya baba oldum. İkimizin kız evlatları oldu. Bir sürü kız evlat. Kızının senin istediğini yapması için, onu korumak için neler söyleyebileceğini bilsen aklın hayalin şaşar."

Bir an için söylediklerini düşündüm ve dudaklarım ufak bir tebessümle kıvrıldı. "O melekler böyle bir cephane karşısında güçsüzler Russell," dedim.

"Not tutmaya başlasalar iyi olur," dedi kaşını kendini beğenmiş bir tavırla kaldırarak. "Şimdi, utanç sandviçini yemeği bitirdiysen konuştuklarınızı anlat bana."

Ona Tau'yla yediğim akşam yemeğini ve Xavier'la olan yüzleşmemi anlattım. Ciddi ciddi başını salladı. "Bizi ayırmak mı istiyorlar?"

"Bilmem. Sadece beni istiyorlar, geri kalan herkes onlar için ikincil. Tau Serafim olmak konusunda beni eğitmek istiyor. Rütbe, pozisyon vesaire, vesaire."

"Ve sen buna katılmıyor musun?"

"Yok. Bana göre hepsi melek. Eşitler."

"Katılıyorum," dedi başıyla onay vererek.

Sonra ikimiz de ses seda çıkarmadan şöminedeki ateşe baktık; hipnotize edici dansları beni çakırkeyif yapıyordu. Pencerelere vuran deniz havası, etrafıma rahat bir battaniye gibi sarılan tuhaf bir müzik yaratıyordu.

"Bunu hatırlıyorum," dedi göz kapakları düşmüş ve gülümseyen Russell. Koltuğundan bana bakıyordu.

"Hıı?" diye sordum uykulu uykulu.

"Bunu ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Sadece bunu." Uzanarak elimi tutup sıktıktan sonra bıraktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum uyuşuk bir gülümsemeyle.

"Sadece en iyi arkadaşımla oturmuş, ateşin yavaşça sönmesini izlemeyi..." Uzak geçmişte kalan bir anımızı yine yaşarken konuşmayı devam ettirmedi.

"Ben de seviyorum," diyerek kabul ettiğimde gözlerim korlara odaklanmıştı.

"Birbirimize olan tutkumuz yaşlı kemiklerle yer değiştiğinde olurdu bu genellikle," dedi Russell ve bıkkın bıkkın gülümsedi.

Ben de hayal âlemine dalarak gülümsedim. "Ya ben çekimimi kaybediyorum ya da Anya beni geçmiş, çünkü yaşlandığımız söylenemez."

"Bir şey yaptı. Onun yanındayken yılan zehrinden ve tepkiden ibaretim. Ona yaklaşan herkese saldırmaya hazırım."

"Öyle mi?" İlgilenerek kaşımı kaldırdım.

"Evet. Yalnız kaldığımızdaysa... aynı seninle eskiden olduğumuz gibi ama..." dedikten sonra bana baktı.

"Beni merakta bırakma. Ama ne?" diyerek ağzından laf almaya çalıştım.

"Ama Reed'e karşı hissettiğin kelebekler bende de var artık," dedi ve tepki vermemi bekledi.

"Yaaaa," dedim biraz sırıtarak. "Kelebekler demek... Nasıl hissediyorsun peki?"

"Offf, gerçekten duymak istiyor musun?" Konuyu açtığı için biraz utangaç hissediyordu.

"Hı hım," dedim tereddüt etmeden.

Uzun bir soluk verdikten sonra konuşmaya başladı. "Sanki... onun etrafında ava çıkmış gibi dolanıyorum. İçim kurt ateşi ve ilkel duygularla dolu. Başımı geriye fırlatıp ciğerlerimin son gücüyle ulumak istiyorum ama bu üzerime düşen çığı durduramaz. Onun yanındayken daha fazlayım. Mükemmel biçimde canlı hissettikçe ilgisi için daha bir açgözlü oluyorum."

Başımla onayladım. "Evet, güzel tarif ettin. Bu konuda ne yapacaksın peki?"

"Bilmem," diyen Russell kaşlarını çattı. "Aramızı fena

bozdum. Ona ikinci el bir elbise gibi davrandım. Benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmek imkânsız Russell," dedim içimden gelerek.

"Senin için imkânsız... O epey güzel bir iş çıkarıyor," dedi iç çekerek.

"Bir şey bulursun." Dediklerimin her kelimesine inanıyordum.

"Son zamanlarda o konuda pek iyi bir iş çıkarmıyorum."

"Ama elinde avantaj olan sensin, çünkü onun da sana karşı şu kelebekleri hissettiğine bahse girerim," dedim kuru kuru gülümseyerek. "Karşılıklı oluyorlar."

"Gerçekten mi?"

Başımla onaylayıp kısık bir sesle ekledim. "Bizimle gelmek zorunda kalacak."

"Gidiyoruz demek?" diye sordu sesime ayak uydurarak.

"Bizi koparmalarına izin vermeyeceğim," dedim yüzümü ekşiterek.

"Ne zaman?" Ne plan yaparsak yapalım bizimle aynı yola baş koyacaktı.

Yanıtı yüzünden göğsüme sıcacık bir his doldu. "Bunu çözmemiz gerekecek."

"Umarım yakındadır," dedi yorgun yorgun iç çekip. "Burada olmak beni bitiriyor."

Esnedim. "Aynen."

Ateş bulanıklaşmaya başlayınca gözlerimi kapattım. Bir saniye sonra kalkıp yatağa doğru yalpalayarak gitmeyi deneyeceğime karar verdim ancak bir an için dinlenmem gerekiyordu.

Yerinden çıkan bir kilidin sesi yüzünden gözlerim açıldı. Sesin yerini alçak, cazibeli bir müzik almıştı ancak çalgı aletini bir türlü çıkaramıyordum. Belki de bir gitardı? Bah-

çe kapısına doğru baktığımda mor renkli gölgeler, çatlaktan içeri sızan altın renkli bir ışık parçası tarafından geri ittiriliyordu.

Sıcak, tutkulu, güneşten kızmış kumun kokusunu taşıyan bir esinti bana doğru geldi. Yanımda oturan Russell'a baktım ama orada yoktu. Şaşkın şaşkın öne eğilip odayı aradım ama oda da boştu.

"Russell?" Yumuşak bir sesle konuşmuş, yanıt verdiğini duymayı ummuştum ama çıt çıkmadı.

Yavaşça koltuğumdan kalkıp ateşin önünden geçerek bahçe kapısına doğru yürüdüm. Araladıktan sonra dışarıyı gözetledim. Uzaktan gelen müziğin ritmi yumuşadığı için kulak kabarttım. Gözlerim kamaştırıcı güneş ışığına alışmıştı. Işığa karşı gözlerimi kısıp bahçenin aydınlatılmış tek tarafı olan yosun kaplı, kapıdan uzağa giden taş yola baktım. Geri kalan yerler karanlık ve gölgeliydi.

Kapıyı kapatmaya hazırken Russell'ın kendine has kahkahalarının bahçe yolunun vardığı ufak ağaç topluluğundan geldiğini duydum. Tereddüt ettim ama Russell'ın şen kahkahaları ve ağaçlığın şirin doğa sesleri bana ulaştı.

Kapıyı açıp dışarı bir adım attım. Çıplak ayağım yakut rengi ipek geceliğin ön tarafından çıkarken, kuyruğu da arkamdan beni takip ediyordu. Kapıdan uzaklaştığım her adımda, yol boyunca çiçekler büyüyor ve ölü yaprakların yerini capcanlı yeşillik patlamaları alıyordu. Endişe yüzünden bacaklarım titremeye başladı.

Basık geceye doğru, "Russell, neredesin?" diye sordum dikkatlice.

Etrafımda bahçenin yeşillikleri büyüyüp duruyor ve çiy kaplı sarmaşıklar topraktan patlayarak gri duvarlara tırmanıyordu. Kanatlarım uçma beklentisiyle sırtımdan çıktığında kenarları bıçak gibi sivrildi. Gözlerimin önünde beyaz çiçekler açan bir ağacın arkasından hızlı bir tavşan

kaçıştığında korkudan tir tir titredim. Tavşanın kahverengi, yumuşacık tüylerini fildişi noktalar süslüyordu.

Egzotik, sarhoş edici kokan ılık hava bana dokunuyor ve beraberinde ninniye benzer bir melodi taşıyordu. Rahatlatıcı etkisine direnip fısıldayarak yolun hemen ötesindeki karanlığa doğru bağırdım. "RUSSELL MARX!"

Russell dikkati dağınık bir şekilde, "Evet, evet... Seni duyuyorum Kızıl," diye yanıt verdi bana. "Buradayım."

Rahatlayarak kocaman bir nefes verdikten sonra geçtiğim savunma duruşundan çıktım. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum sesimden kızgınlık akarken. "Bu senin büyün mü?"

Yolda ilerleyip ufak bir ağaç topluluğuna döndüm ve aniden durdum. Karnım buz kesmişti. Russell, Faolan ve Declan'ın arasında, hoş, pembe çiçekli bir ağacın altında dikiliyordu. Russell'ın iki yanına geçmişlerdi ve Faolan ona bir rüzgâr büyüsü gösteriyordu. Küçük bir hortumu bahçenin etrafında karmaşık bir dansla döndürüyorlardı. Esinti yüzünden saçlarının ve omuzlarının üzerine yumuşak çiçek yaprakları dökülüyordu.

Declan ve Faolan dışarıdan arkadaş canlısı görünüyor, Russell büyüyle dönen bir toz bulutunun kontrolünü eline alıp diğer yöne gönderdiğinde hep beraber kahkahalar saçıyorlardı. Felç eden bir korku yüzünden ellerimle kollarım ağırlaşmıştı. Aklıma gelen birkaç tane saldırı planını göz ardı ettim, çünkü hepsinin Russell'ın ölümüyle sonuçlanma olasılığı vardı. Avcılara özgü dikkatimi fark eden Declan kolunu bir arkadaşlık gösterisi ya da bir tehdit gibi Russell'ın etrafına doladı. Hareketi kişinin nasıl yorumlayacağına bağlıydı tamamen.

Düşmanlarımı okuduğumda görünüşlerini değiştirdiklerini fark ettim. Faolan uzun, ince olmuş ve soluk benzini kaybetmişti. Artık neredeyse kanlı canlı görünüyordu.

Declan'ın da teni normal görünüyordu. Declan, darmaduman eden rüzgâr fırtınasının yolunu takip etmek için Russell'la beraber döndüğünde ağzım bir karış açıldı. Uzun sırtında yükselen gümüş rengi kanatlarını görmüştüm. Declan'ın kulakları da perilerinkilere benziyordu. Eskiden yuvarlak olan uçları sivrileşmişti.

"Kızıl," diye bana seslendi Russell, "şunu gördün mü?" diye sordu. Rüzgâr hiçliğe kaybolurken sersemlemiş görünüyordu. Elinin bir hareketiyle onlara katılmamı işaret etti ama sonra eli düştü ve bu, bana bir tür kontrol ya da büyü altında olduğunu işaret etti.

Müzik bahçede şen şakrak dolanıyordu. Bir an buradayken sonra oradaydı ve stereo hareket ediyordu. Sarmaşık ve acı tatlı asmalarla kaplı duvara bakıp kaynağını aradım. Finn'i buldum. Rahat bir şekilde sarmaşığın üzerine yaslanmış, adını koyamadığım uzun telli bir gitar çalıyordu. Gitar önünde alçakta duruyordu ve bir müzik aletinden çok çelik bir silaha benziyordu. Çalarken aletin üzerine eğilerek müziğin hayran edici notalarına odaklanıyordu sadece. Gözlerim omuzlarının arkasında uzanan beyaz renkli sivri kanatlara kaydı.

Müziğinde katmanlar, melodiler içinde kıvrılan melodiler vardı. Ve bir şey daha... Sesin ötesinde bir şey. Erotik ve ele gelen bir şey. Arap güneşinin yakıcı sıcaklığı, kuvvetli bedevi yangınlarının ve dünyanın öbür ucundaki kumlu yerde pişen yemeklerin kokusunu getiriyordu. Etki yoğundu. İçimi bir yenilmezlik hissiyle doldurmuştu. Sanki sarhoş olmuştum. Aklım bunların hepsinin sahte, bir peri masalı olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Çocuklar kurnaz illüzyonlar yaratıp her şeyi düşlere özgü ve gerçekdışı gösteren büyüler yapabiliyorlardı.

Finn'in yanında, Brennus sakin sakin duvara yaslanmış, açık yeşil gözleriyle beni izliyordu. Başının üzerindeki

defneden taç, siyah saçlarıyla son derece zıttı. Nazik yaprakların dokusuna ve kesik kesik şekline benzeyen beyaz kanatları tacının üzerine ve baldırlarının hemen aşağısına kadar uzanıyordu. Solukluğunun yerini görmeye alıştığım bronz teni almıştı. Özet olarak, hiç bu kadar nefes kesici ve peri gibi olmamıştı.

Beyaz renkli şık gömleğinin manşetindeki düğmeyi ilikleyen Brennus, kolundaki buruşuklukları düzeltti... ve sonra bekledi.

"Russell," diyerek en tatlı sesimle mırladım. Gözlerim Brennus'un üzerindeydi. "Gidip Anya'ya yeni hileni göstermeye ne dersin?"

Brennus'un dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayılırken Faolan konuştu. "Bekle Russell, sana gösterecek bir büyüm daha var. Bu, kırılmış onuru iyileştiriyor," dedi anlayışlı bir tonla.

"Kendi topraklarına geri dönüyorlar Kızıl," dedi Faolan'ın sözünü kesen Russell. Gün gibi açık tehdidi görmüyordu. "Durumları için bir tedavi bulmuşlar, yani artık eve dönebilirler."

"Gerçekten mi Russ? Kibrin tedavisini mi bulmuşlar?" diye sordum ona. Russell tamamen "orada" olmadığı için bu savaşta tek başıma kaldığımı acı bir hisle fark etmiştim. Bu detaylı kandırmacaya, yalan üstüne yalana gerçekten de inanmıştı.

Russell sözüme sarhoş sarhoş güldü ve şakalaşarak Declan'ın göğsüne vurdu. Onun kaşlarını çattığını fark etmemişti bile. "Bu kız çok komik ya," dedi hafif kahkahalar atarak.

"Öyle," dedi Declan gönülsüz bir gülümsemeyle.

"Russell," diyerek yine şansımı denedim. Önce ona, sonra da Brennus'a baktım. "Eve dönebileceklerini sanmıyorum. Hâlâ Gancanagh olduklarından epey eminim."

Russell kaşlarını çatıp başını salladı. "Yok ya, baksana!" dedi Faolan'ın ağzını göstererek. "Vampir dişleri yok."

İçim öfke ve dehşetle doldu. "UYAN RUSSELL!" diye bağırdım ona. "Dişlerini içeri sokabildiklerini biliyorsun!"

"Hı?" diye mırıldandı ve aklı karışarak Faolan'a baktı. "Orada diş mi saklıyorsun sen?"

Tüm kuvvetimi toparlayıp Russell'ı hayal bulutundan çıkaracak bir büyü yapmak için kendime enerji çekmeyi denedim ancak hava, müzik enerjiyi paramparça edip bastırıyormuş ve benden saklıyormuş gibi basıktı.

Çaresizlik ve çaba yüzünden nefes nefese kalarak Finn'e baktım. "Finn, başka bir şey çalabilir misin?" diye ona seslendim baştan çıkarıcı notalar arasından.

"Ne duymak istersin?" diye biraz bağırdı ufak bir gülümsemeyle.

"Bilmem... *Stairway To Heaven*'a ne dersin?" Uğursuz etkileri olan büyüyü yapmasını durdurmaya çalışıyordum.

"Onu bilmiyorum Genevieve," dedi Finn yumuşak bir sesle. "Bana öğretmen gerek."

"İstek şarkı kabul etmiyor," dedi Brennus. Pek çaba sarf etmeden kendini duvardan ittirdi. "Ama ben ediyorum."

Ona doğru kaşlarımı çattım. "Ya?" diye sordum kaşımı kaldırarak. "Şu şarkıyı biliyor musun? *Cehenneme git ve bir daha asla gelme.*"

Brennus konuşurken gülümsüyordu. "Bu melodiyi bilmiyorum ama sözleri tanıdık."

Kendinden emin adımlarla bana doğru gelirken gözlerimin içine bakıyordu. Yeni kafesinin demirlerini hissettiğim için uçarak kaçma dürtüsüyle kıpırdandım. "Eğer kalmayı planlıyorsan, belki de sana birkaç melodi mırıldanabilirim?" dedim blöf yaparak. Saldırmasın diye onu konuşmaya tutmak istiyordum. Bu Russell'ı kurtarmak için tek şansımdı. "Casimir'in üzerinde işe yaramıştı."

Pek etkilenmiş görünmeyen Brennus konuştu. "Şarkını söyle Siren, *grá mo chroí* ama senin şarkını dinlemeyeceğim. Benimkini duyma vaktin geldi."

"Yani bir kez daha 'kalbinin aşkı' mı oldum?" diye sordum hafifçe gülümseyerek.

"Bu hiç değişmedi ki." Ne bir tedbir ne de bir çekinme göstererek bana doğru geliyordu. "Sen hep benim kalbim olacaksın."

Yine kendime doğru enerji çekmeyi denedim ama sadece biraz toplamayı başarmıştım. Kendimi Brennus'tan korumak için görünmez bir duvar yarattım. Ancak duvarla karşılaştığında sadece elini kaldırdı ve duvar yok oldu.

Merakla ona bakarken tutkuyla konuştuğunu duydum. "Sana daha önce öğretmediğim büyüler var."

Korkunç, kâbuslara has bir korku bacaklarımı uyuşturdu. Brennus elini bana doğru uzattı ve dokunuşunun soğukluğu teninin sıcak tonlarını yalanladı. Beni kollarının arasına aldığında, yeşil bakışlarındaki kıskanç âşığın öfkesini gördüm. Çığlık atardım ama geç kalmıştım. Brennus elini kaldırıp yanağıma sert bir intikam tokadı çarptı.

Russell öfkeyle bağırdıktan sonra Declan ve Faolan'dan kaçarak bize doğru geldi. Belimi tutan Brennus diğer elini kaldırarak Russell'a enerji dalgası gönderdi. Ayakları yerden kesilen Russell yeni açan bir ağacın gövdesine doğru geri uçarak çarptı. Yoğun bir konfeti yağmuru gibi etrafa pembe yapraklar döküldü. Ağacın dibine düştükten sonra ayağa kalktı ancak Declan ve Faolan ona odaklanmıştı. Dişleri *tık, tık* sesiyle yerlerinden çıktı.

Russell Declan'ın yüzüne döner tekme atıp onu kendisinden uzaklaştırdığında Declan'ın çenesi garip bir açıyla kalakaldı. Sonra ağacın gövdesini tutan Russell etrafa kökle toprak saçarak gövdeyi yerinden söktü.

Ağacı kaldıran Russell, Faolan'a gel de al yüz ifadesi

attı. Yükünü salladığında etrafa yapışkan ve tatlı kokan sarı renkli polenlerle pembe çiçek yaprakları dağıldı. Yosun kaplı dallar Faolan'a çarptığında ağaç parçalandı. Darbe Faolan'ı Finn'in sahte cennet bahçesinin karanlık kısmına fırlattı.

Declan Russell'a doğru koşup ona bir nakliye treninin hızıyla çarptığında parçalanmış ağaç Russell'ın elinden düştü. Kırık çenesinden aşağıya salya damlayan Declan, kollarını Russell'ın beline sardı. Russell'ın ciğerlerindeki hava boşaldığında görüşüm dışındaki ağaçlarm oraya düştü.

Ve Finn çalmaya devam etti.

Brennus'un kolları arasında dönerken ellerini belimden ayırmaya çalışıyordum çaresizce; Russell'a yardım etmem gerekiyordu. Brennus barbar gücünü kullanarak beni kendisine doğru çekti. Sırtım göğsüne bastırılmıştı ve soğuk dudaklarıyla boynumun uzun hattına öpücükler konduruyordu.

Kanatlarım göğsünü ittirdiğinde belimdeki tutuşunu canımı yakacak kadar sıktı. Büyüsü etrafa yayılarak dövüşen Gancanaghlar şenliğini ve vahşice büyüyen bahçeyi geri ittirdi. Müziği gölgelerle gecenin imgelerine doğru yaydı.

Titreyen tenime doğru, "*Mo chroí*, seni kollarımın arasında tutmak için alev alev yanıyordum," dedi boğuk bir sesle. "Yüreğimi yerinden söktün."

Suçlamasını duyduğumda boş yere tepinmeyi bıraktım. Başımı Brennus'un göğsünün üzerindeki beyaz renkli yumuşak kumaşa doğru yatırdım. Harcadığım çaba yüzünden nefes nefeseydim ve kalbim küt küt atacağına, ayaklarım buradan uzağa giderken yere küt küt vursaydı diye diledim.

Boğazım sıkışarak Brennus'a acı bir sesle fısıldadım. "Olduğum şeyden öyle utanç duyuyorum ki." Neden

bahsettiğimi herkesten daha iyi anlayacağını biliyordum. Brennus'un vücudu hareketsizleşti. Soğuk dudakları tenimin birkaç santim üzerinde duruyordu. "Asla seni incitmek istemedim... Dediler ki... Dediler ki bunu ben istemişim. Bu kıskançlık uyandıran şey olmayı kabul etmişim ve şimdi de aynı senin gibi olduğumu fark ediyorum: baştan çıkarıcı bir canavar."

Brennus'un nazik nefesi yanağıma dokundu. "İşte bu yüzden sensiz yaşayamam. Bana öyle büyük sırlarını anlatıyorsun ki içimdeki kapkaranlık öfke yatışıyor," diye soludu. "Sen bir canavarsın Genevieve. Senin en çok bu yönünü seviyorum. İçindeki tehlikeli, baştan çıkarıcı katili. İçinde körpecik bir kızın tatlılığı ve ölümsüz bir varlığın kudreti var ama utanç güçsüzlere yaraşır *síorghrá*," dedi bir bebekle konuşur gibi. Bana sonsuz aşkım demişti. "Ve elimde bir şifa var."

Dişleri yerlerinden *tık* sesiyle çıktıktan sonra boynumdaki yumuşak deriyi deldi ve nabzımı buldu. Bu sefer çığlık attım, çünkü damarlarımı kesen acı artık cidden hayatta kalmak için savaştığımı işaret eden acımasız bir gerçekti. Kısa süre sonra kan kaybı yüzünden gözlerim kararmaya başladı ve nefes almak için çabaladım. Parmaklarımla yanağını tırmaladıktan sonra ellerim yumruk oldu ve sertleşmiş çenesine vurdum. Ancak parmak uçlarımdaki büyüyen karıncalanma etinde bulanık daireler bırakmıştı ve kanım aktığı için ısındıklarını fark ettim.

Deli gibi atan kalbim yavaşlamaya başlamıştı. Nabzım düşüyor ve bir daha asla atmamakla tehdit ediyordu. Ne sevginin güzelliği ne âşığın beklentisi ne de başka birinin yüreğine bağlanmak için... Karanlık büyüyerek tüm umudu acıyla öldürüyordu. Yanağımdan dökülen bir damla yaş nazikçe üzerine düştü. Bacaklarımın dermanı kesildiğinde Brennus dişlerini boynumdan çekip gücü kesilen

vücudumu kollarına aldı. Yüzünün sert çizgilerinin yumuşadığını bulanık görüşümle fark ettim. Bu, kanımın gücünü zayıflattığını ve onu sarhoş bir şekilde tatmin ettiğini işaret ediyordu.

Bir oyuncak bebek gibi ona tutunup artık incelmiş olan ve gerçeklikle taklit arasında dalgalanan büyülü örtünün ardındaki Russell'ı aradım. Hâlâ çocuklarla savaşıyordu ve bir an önümüzde savaşırken sonrakinde arkada kalıyorlardı.

Brennus yüzümü kendisine doğru çevirdiğinde gözlerim açık yeşil gözleriyle buluştu. Hırslı sesi aklıma bulanık bir şekilde ulaştı. "Bu sefer tutkularıma boyun eğeceksin. Bana olan aşkını itiraf et ve ben de kanımla beraber sana sevgimi bahşedeyim. Her şey yine senin olacak ve beraber her yeri fethedeceğiz."

Sözlerindeki kibir yüzünden morarmış dudaklarıma bir gülümseme yavaşça yayılırken boynumdan aşağıya kan akıyordu. Titrek parmaklarımla yanağına dokunmak için uzanırken yanıtımı çatlak bir sesle söylemiştim. "Zaten kazandın. Ölüyorum... İntikamını aldın."

Korkudan gözleri büyüdü ve gözlerimi kapadığımda yine ona bakayım diye beni sarstı. Kalp atışlarım birinden diğerine ulaşmak için çabalıyor, her seferinden bir öncekinden daha yavaş atıyordu.

Brennus yüzünde karanlık bir ifadeyle kaşlarını çattı ve bana hırladı. "Kazanmak değil bu!" Odağımı kaybettiğimde beni yeniden sarstı. "Seni kaybedersem sonsuza dek yas tutarım..."

Nazikçe yanağına vururken fısıldadım. "O zaman... kaybettin." Sonra elim yanağından kaydı.

Yüzünü bana doğru yaklaştırdığında dudaklarının kenarlarına bir gülümseme oturdu. "Genevieve, daha önce hiçbir şey kaybettiğimi gördün mü?"

Ölen yüreğimi soğuk ve karanlık bir korku sıkıştırdı. "Ne?" diyerek nefesimi verdim.

"Bana veda öpücü ver *mo chroí*," dedi gülümseyerek ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

Ağzımı ufak öpücüklerle açan Brennus alt dudağını sertçe ısırdı. Kanı, düşen gözyaşları gibi dudaklarımı ve ağzımı ıslattı.

Ölümsüzlük şiddetli bir zehir gibi uyuşuk bacaklarımda dolandı. Kaslarım sertleşip kaskatı kesilerek ve acı vererek spazma neden oldular.

Sevinç dolu suratına, "Hayır," diye fısıldadım suçlayarak. Geri çekilerek ölümsüz bir canavara dönüşümümü incelemeye başlamıştı.

"Evet," diye fısıldayarak yanıt verdi Brennus. Şefkatle saçımı okşuyordu. "Bundan sonra gerçekten benimsin."

Brennus beni kucağına almıştı. Mutlak bir keder ve azabın soğuğu içinde kıvranıyordum.

Russell sıktığı dişlerinin arasından konuştu yanımda. "Onu yere bırak yoksa kafasını keserim."

Başımı Russell'm sesine doğru kaldırdığımda Finn'in arkasında durmuş, onun daha evvel çaldığı çelik müzik aletini ellerinde tutuyordu. Brennus kendisine doğru baktığında aleti boğazına kararlı ve ciddi bir ifadeyle biraz daha bastırdı. Finn'in başını vücudundan ayırmak için Russell'ın aletin keskin ucunu çekmesi yeterliydi.

Brennus, "Geç kaldın," dedi yumuşak bir sesle.

Hızla nefes alan Russell kaşlarını çatıp bağırdı. "ONU. YERE. BIRAK!"

Brennus camdan yapılmışım gibi beni sert ve soğuk zemine bıraktı nazikçe. Güzel bahçe her yerde yok oluyor, cazibeli yeşillik geri çekilerek yerini kışın karanlığına bırakıyordu. Soğuk ve kıvrılan rüzgâr Finn'in büyüsünün bunaltıcı sıcağını almıştı.

Finn ve Brennus da değişmeye başladı. Parlak, beyaz kanatları duman bulutuyla yok oldu ve tenlerinin rengi değişti. Beyaz, büyülü kıyafet yerini şık, siyah, üzerlerine tam oturan takım elbiselere bırakmıştı.

"Şimdi, geri git!" diye emretti Russell. Tehditkârca Brennus'a bakıyordu.

Brennus benden bir adım uzaklaştığında Russell, Finn'i yanıma doğru getirdi zorla. Başını eğip hemen bana, sonra da Brennus'a baktı. "Kalk hadi Kızıl. Gidelim."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Hareket edemez," diye ona bilgi verdi Brennus. "Ölüyor... ya da ölümsüz oluyor, artık hangi terimi tercih edersen..."

Declan topallayarak Brennus'un yanına geldi. Büyünün etkisi geçtiği için asıl hali gözler önündeydi: soğuk ve acımasız, katil bir Gancanagh.

"Ne?" diye sordu yüksek sesle Russell. Gözlerini bana çevirdiğinde yüzündeki tüm kan çekildi.

Russell'a kaçmasını söylemeyi denedim ama en soğuk buzlarla için için yandığımdan çenem kaskatı kesilmişti. Brennus'un zehirli kanı, ellerimin ve kollarımın bembeyaz kesilmiş derisinin altındaki damarlarda gezinerek onları siyaha çeviriyordu.

"Hayır, hayır, hayır..." Russell sanki istemeden konuşuyordu. Sesi kötü ve detone çıkmıştı. "Senin kanını asla içmez o..."

"Ama içti. Dudaklarımdaydı, görüyorsun ya, ona veda öpücüğü verdiğimde," dedi neşeyle. "Artık benimle beraber sonsuzluğun bu tarafında kalacak."

"BUNU ONA NASIL YAPABİLDİN?" diye bağırdı Russell yılan gibi zehir saçarcasına. "Ruhunu lanetledin onun! Bunun bir seçim olması gerekiyordu!"

"Bir seçimdi zaten. Benim seçimim." Russell'ın gümüş müzik aletini Finn'in boynuna daha sert bastırmasını izliyordu.

"Brenn," dedi üzgün bir ifadeyle bana bakan Finn, "yolu bu değildi."

"İş işten geçti!" diyerek tısladı Brennus.

İçimde büyüyen kara deliğe düşmemek için acının keskinliğine tutunmaya çalışarak azap içinde inledim. Bir an sonra Russell beni kollarının arasına alarak yüzünü saçlarıma gömdü. Beni kollarında sallıyordu. Kan kırmızısı kanatları bizi Gancanaghlardan korumaya çalışarak etrafımıza yayıldığında benimle beraber acıyla inledi. "Ahh Kızıl, hayır... Özür dilerim..." diye fısıldadı bana çatlak bir sesle. Beni kendisine çektiğinde yanaklarımız buluşmuştu. Öyle sıcaktı ki... Isısını kendime çekip bir battaniye gibi sarınmak istiyordum.

Yumuşak gözyaşlarının tenimi ıslattığını hissetim. Kulağıma doğru inleyen Russell'ın sesi çatlamıştı. "Ne yapayım? Bunu nasıl durdururum?"

Artık dudaklarımın arasından buhar çıkmıyordu, çünkü nefesim dışarıdaki havadan daha soğuktu. Konuşmayı başardım. "Beni... öldür."

Sözleri söylediğimde Russell'ın eli saçımın içinde bir yumruğa dönüştü, sanki kusacaktı. "Yapamam," dedi işkence çeken bir sesle. Dişlerini sıkmıştı.

"Lütfen..." diye fısıldadım. Kışın çimlerin üzerinde savrulan bir sonbahar yaprağından daha fazla ses çıkaramamıştım.

Finn bize doğru eğildi. Anlayışla Russell'a, "Artık onu kurtaramazsın. Onunla ilgileneceğiz, bizim değerlimiz olacak. Şimdi git artık. Öldürdüğü ilk kişi olma," dedi.

Alnını kırıştıran Russell hırlayarak yanıt verdi. "Neler yapabileceğimden haberin yok!"

"Durduramazsın," dedi Brennus. Tehditkârca yanımıza gelerek bize vampir dişlerini gösterdi. "Ve bence ilk öldüreceği kişi için sen harika bir seçimsin."

Öldüresiye dövülmüş Faolan, yukarıdan Brennus'un ayaklarının önüne bırakıldı. Vücudu yanımıza geldiğinde inledi. Brennus tıslayıp başını kaldırarak yukarıya baktığında Reed yüzüne sert bir tekme indirdi ve ayaklarını yerden keserek onu benden uzaklaştırdı.

Her hattını ve rengini bildiğim kömür grisi kanatlar Brennus'la aramıza yayıldı. Gancanaghların Russell ile bana ulaşmasını engelliyordu. Reed, Declan'a saldırarak bacağını kırdığında bu, çenesine uyum sağlamıştı. Korumasız, çıplak yanağına doğru gelen Declan'ın yumruğundan kıl payı kaçtı.

Reed Russell'a emir verirken sesinde yoğun bir korku vardı. "NE YAPMAYI PLANLIYORSAN YAP ARTIK RUSSELL!"

Delirmiş ve fal taşı gibi açtığı gözlerle bakan Russell derin bir nefes aldı. Kocaman açılan burun deliklerinden nefesini verip büyük elini göğsüme koydu. Parmakları erimiş metal gibi parlayıp ısınmaya başladı ve göğsümü delerek içimde büyüyen kristalleşmiş buzu eritti.

Bağırdım. Damarlarımda dolaşan kan akım değiştirip ters yöne gittiği için canım yanıyordu. Russell yanıma düştüğünde ikimiz de buz tutmuş zemine devrilmiştik çuval gibi. Yan yana yatarken Russell'ın eli göğsümdeydi. Zehirli kanı damarlarımdan kendisine doğru çekerken siyam ikizleri gibi birbirimize kilitlenmiştik.

Russell'la aramda geçenlerden huzursuz olan Finn, Russell'ın elini yüreğimden çekmeye çalıştı. Russell diğer elini uzatarak yanında yatan Faolan'ın göğsüne koyduğunda, o da parlamaya başladı. Finn'in yüzüne dehşet dolu bir ifade yerleşti ve hemen Russell'ın üzerimdeki elini bırakıp diğerini Faolan'dan çekmeye çalıştı. Kaldıramadığındaysa etrafa bakındı ve Reed ile Brennus'un dövüştüğünü gördü. Ayağa kalkıp kardeşine yardım etmeye gitti.

Yüzü gri-beyaz olan Faolan'ın damarları tıkanıp yumuşak teninin altında gezinen kapkara sülükler gibi şişti. Normalde kapkara olan saçları yüzyıllar geçirmiş gibi beyazlardı. Faolan'ın boynunda iki derin yara açıldı. Brennus'un dişlerinin bıraktığı yaraların tıpatıp aynısıydı. Yaralardan kandan çok, yoğun ve pis motor yağı akıyor gibi görünüyordu. Kısa bir andan sonra sülük damarları patladığında gözenekleri, gözleri ve kulaklarından kara kan akmaya başladı. Çırpınmayı kestiğinde gözleri tepemizdeki gökyüzünden daha kara olmuştu.

İçimdeki çürümüş eti iyileştiren rahatlatıcı sıcaklık yüzünden güçsüz kalmıştım ve titriyordum. Russell'ın ışık saçmayı kesen eli üzerimden düştü. Çırpınmaya ve Russell'ın göğsünü tutup onu kendime doğru çekmeye çalıştım.

Öksürüp nefes almaya çalıştığında ağlamaya başladım ve ona doğru emekledim.

Yanında durup yüzüne baktım ve aklı bulanık şekilde bana baktığını gördüm. "Russell," diyerek iç çektim. "İyi misin?"

"Hayır," dedi başını yavaşça sallayarak. "İçin için yanmışım gibi hissediyorum."

"Hareket edebilir misin?" diye sorup onu oturtmaya çalıştım.

"Hayattasın," dedi hayrete kapılarak. Sonra başını yana çevirip Faolan'm tamamen ölü vücudunun yanında yattığını gördü. "İşe yaramış," diyerek mırıldandı.

"Ne yaradı?" dedim çatlak bir sesle. Bahçeye ve gökyüzüne bakarak Reed ile Brennus'u aradım.

"Ben alacaktım hastalığını ama Faolan yanımdan inledi ve düşündüm ki, 'Zehir senin olsun soğuk ucube,' ve hastalığının benden geçerek ona gitmesine izin verdim," diyerek donuk bir sesle açıkladı Russell. Sanki acıyormuş gibi

ellerini ovuşturdu. "Onu kızartmış olmalı. Çok soğuklar."

"Yani elektrik akımı gibi senden ona mı geçti?"

"Evet, sanırım," dedi dalgın dalgın.

Parlak bir beyaz ışık eşliğinde Declan ellerini kırık bacağının üzerinde gezdirdi. Bacağı hemen düzelerek Reed'in biraz önce verdiği hasar iyileşmişti. Elini yukarı kaldıran Declan bunu sallanan çenesine de uyguladı ve gürültülü bir *çatırt* sesiyle çenesini yerine oturtup büyülü bir ışıkla oraya sabitledi.

Sonra Declan pis bakışlarını Russell ile bana çevirdi. Declan'ın demir bakışları beni atlayıp Russell'a odaklandığında gözlerimi kısıp tehditkârca hırladım; yavrusunu koruyan dişi bir aslan gibiydim.

"Faolan'ı öldürdün!" diye hırladı Declan öfkeyle bir adım öne çıkarak.

Elini barut rengi taş duvara doğru sallayınca taşlar yerlerinden çıkıp bize doğru taş ve harç dalgası olarak uçtu.

Finn'in büyüsü gittiği için kendime enerji çekebildim ve onu üzerimize gelen taşlara fırlattım. İlk sıra toza dönüştü ama birkaçı aradan sıyrılıp hemen yanımızdan geçti.

"Russell, gitmemiz gerek!" diyerek ona bağırdım. Gözlerimi öfkeli ve iri Gancanagh'ın üzerinden ayırmadım.

"Nedenmiş? Ben ondan daha iriyim?" diye sordu Russell güçsüzce. Boynu bükük bir şekilde yanımda dikiliyordu. Biraz öne eğilmişti ve ağırlığını sağ tarafına veriyordu.

"Ben onu tutarım. Gidip yardım getir," diye fısıldadım.

"Sen gidip yardım getir, ben onu tutarım," dedi acıyla irkilerek.

"İnat yapma," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Asıl sen yapma," diye karşılık verdi.

Brennus ve Reed hemen Declan'ın ötesinde ortaya çıktı. Kıvrılıp dönüyorlar ve doğaüstü bir hızla bıçaklarla ve tutkuyla birbirlerine saldırıyorlardı. İlerlemelerini seçe-

miyordum ve Reed'in, Brennus'un çok iyi tanıdığım bir silahı sallayarak yaptığı saldırıdan kaçtığını gördüğümde nabzım hızlandı. Silah bir mektup açacağıydı... Benim silahım. Finn de onun yanında, kendi bıçağıyla Reed'i öldürmeyi deniyordu ama Reed tüm odağını Brennus'a ayırmış gibi görünüyordu.

Brennus bahçede çekirge gibi zıplayarak ve büyüyle yerçekimine karşı koyuyordu. Reed Brennus'un gölgesi olmuştu ve onun milisaniye arkasındaydı ancak Brennus'un sonraki hareketini tahmin etti. Sert bir darbeyle onun sırtında derin bir kesik açmayı başardı ve hemen başka bir kesik daha açtığında Brennus daha fazla kan kaybetmeye başladı.

Dövüşmelerine öyle odaklanmıştım ki karşımda duran Declan'ı unutmuştum ancak bu onun için geçerli değildi. Russell yanımda Declan'dan hızla çıkan büyüyü engellemek için çabalıyordu. Parlayan güçlü hava dalgalarıyla bize rüzgâr fırlatıyordu. Dönüp duran akımlar burunlarımızdan girerek ciğerlerimizdeki havayı toparlıyor ve ağızlarımızdan çekerek alıyordu. Bu karmaşa içinde Russell'la beraber dizlerimizin üzerine düştük ve nefes almaya çalıştık.

Bana uzanan Declan eliyle boynumu tuttu ve beni kaldırarak ayaklarımı yerden kesti. Nefes alamadığım için deli olmuş bakışlarla sinirli yüzüne baktım.

"Faolan seni severdi! Neden bize boyun eğmedin ki?" diye sordu utandıran bir suçlamayla ancak ona cevap veremeyeceğimin epey farkındaydı. "Bizden biri olup hayatının geri kalanını ona kendini affetmek için harcayacaksın... ve başarısız olacaksın. Seni aptal, kendini ona affettiremeyeceksin!"

Çaresizce Declan'ın elini tırmalarken boğuluyor ve pancara dönüyordum. Bacaklarım havada sallanırken acı dolu bir dans gösterisi gerçekleştiriyordum. Declan boynuma

daha fazla baskı uygularken yüzündeki ifade biraz daha karardı. Öfke ve hışım Declan'ın bakışlarını karartmıştı ve arkasına baktığımda güzel, yeşil gözler gördüm.

Bir bıçağın kör parıltısı gözlerimin önünde Declan'ın ensesinden girip boynunun ön tarafından çıktı. Reed sert bir darbeyle dokuları ve sinirleri kesti. Declan'ın tutuşu hemen gevşedi ve ben yere devrilirken başı öne düştü. Boynunun yarısı hâlâ bedenine bağlı olsa da artık tamamen ölüydü.

"Evie," dedi Reed. Gözleri endişeyle kocaman olmuştu. Beni kollarına almak için uzandı.

"Reed," dedim rahatlayarak ancak Reed bana dokunamadan önce Brennus arkasında belirdi.

Gözlerimi aniden açtım. Dehşet şişmiş boğazımın ıstırapla kasılmasına neden olurken dudaklarımdan acı dolu, yumuşak bir ses döküldü. Reed yüzümden anlamış olmalıydı, çünkü arkasını dönüp Brennus'un omzuna bıçağı sapladı. Brennus irkildi ama yine de uzanıp soğuk ve zehirli parmaklarını Reed'in bıçağı kendisine sapladığı eline değdirdi.

Reed'in sırtındaki kaslar gevşediğinde yüreğim korkuyla buruldu. Kanatları boyun eğerek yavaşça alçaldı. Brennus'un önünde uysal uysal dikiliyor, sanki aşkı ben değil de Brennus'muş gibi ona bakıyordu.

Elini Reed'in güçlü göğsüne koyan Brennus onu nazikçe ittirdi ve Reed'in pasif vücudunu kolayca döndürerek bana doğru gönderdi. Bıçağı göğsünden biraz irkilerek çıkaran Brennus Reed'e, "Burada kal," dedi ve meleğim emrine uydu.

Kulak tırmalayan, çığlık benzeri bir ses duyar gibi oldum ama çok kısıktı. Gerçek bir ses gibi değildi. Bu sesleri benim çıkardığımı anlamam birkaç saniye sürdü. Ezilmiş gırtlağım yıkılan ruhumun ıstırabını ve acısını haykırmasına

izin vermiyordu. Biraz önce yaşananların dehşeti yüreğimi ikiye bölerken titreyen vücudumdan yumuşak inlemeler dökülüyordu.

Brennus'un gözlerindeki keder benimkine karşılık veriyordu. Uzanıp ıslak yanağımı avucunun içine aldı. Derin, acımasız, kin dolu bir titreme vücudumu ele geçirirken Brennus'un gözlerine baktım. Biraz önce Reed'i idama mahkûm etmişti. Ya Brennus'un ya da başka bir meleğin elinden gelecekti, çünkü Brennus'un dokunuşla bulaşan zehri, neredeyse kanıyla gelmiş kadar ölümcüldü.

Brennus parmağıyla gözyaşlarımın bıraktığı izi takip etti. "Benim için de böyle ağlar mıydın *mo chroi*, eğer beni öldürmüş olsaydı?" diye sordu ıstırap içinde.

Ağlamaya devam ediyordum ama aklım haykırıyordu. *ÖLÜMCÜLDÜ... KAN... AMA RUSSELL BENİ KURTARDI...*

Göz kapaklarımı düşürdüm. "İstediğin her şeyi yaparım, her şeyi," diye yalvardım çatlak bir sesle. Gözlerim, Gancanagh'ın uyuşuk zehri atında mutlu mutlu gülümseyen Reed'e kaydı.

Senin için savaşacağım. Gözlerim Reed'e söz verdikten sonra Brennus'a döndü.

Başımı çevirip boyun eğerek Brennus'un avucunu öptüm. Bakışları yumuşarken hareketim bir şekilde içini rahatlatmıştı. Başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Kanımdan hayatta kalan kimseyi görmedim," dedi uyuşuk uyuşuk. Parmağını nazikçe yanağımda gezdiriyordu. "Sen harikasın Genevieve."

"Senin harikan olacağım Brennus. Bırak Reed Russell'la gitsin. O zaman tamamen senin olurum," dedim baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğüm bir gülümsemeyle.

Brennus gerildi. "Daha fazla koşul ha?" diye sordu. Kara kaşını kurnazca kaldırmıştı.

"Pazarlık etmeye bayılıyorsun Brennus. Hayatının amacı bu," dedim. Duyabildiğinden emin olduğum kalp atışlarımı yavaşlatmayı denedim. "Beni yanında götür ve onu burada bırak." Bakışlarımı Reed'e çevirdim. "Artık onun ne kadar zayıf olduğunu görebiliyorum. Onu yendin. Bırak onu melekler öldürsün."

"Olmaz. Onunla hiçbir yere gitmiyorsun," diyerek hırladı Russell. Kolumun üst kısmını tutarak beni Brennus'un ellerinden kopardı.

Brennus'un tavrı ölümcül oldu. Hemen kendisine enerji çekmeye başladığında içimden geçtiğini hissettim. "Faolan'ı öldürdün," diye hırladı Russell'a. "Bir an için bile yaşamana izin vereceğimi sanma."

"Hayır, onu sen öldürdün. İçine senin kanını gönderdim, benimkini değil," diye tükürür gibi yanıt verdi Russell. Bu sırada havadaki enerji Russell'a doğru çekilmeye başladı. Russell'ın içinden bir kopya çıkarak kalenin tarafına doğru kaçtı. Brennus gittiğini görmüştü ve bunun tek bir manaya geldiğini biliyordu. Başka melekler gelecekti.

"Pek akıllı değil ha *mo chroí*? Bu yüzden mi onu *aingeal* için kenara fırlattın?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Diğeri, farkındasın değil mi, artık Güç meleğinin kontrolü bende? Ufak bir sözümle seni öldürebilir."

"Onu öldürmemi isterdi," diye karşılık verdi Russell. Beni kendisinden uzağa itti.

Yere düşüverdim ve kalkmaya çalıştığımda Russell'ın Brennus'a gitmeyeyim diye yarattığı görünmez duvara çarptım. Transparan engeli yumruklarken kalbim göğsümde küt küt atıyordu, çünkü gitmem gerekliydi. Bu Reed'i kurtarmanın tek yoluydu.

"O zaman al sana onu öldürme fırsatı," dedi somurtan Brennus, sonra Reed'e dönüp yumuşak bir sesle konuştu. "*Aingeal*, diğerini öldür..."

Kanatlarını sırtına sımsıkı yapıştıran Reed, Russell'a doğru tüm hızıyla koştu ama Russell ile beni saran enerji duvarına çarpınca geri sekti. Kısık sesle hırlayan Reed öne doğru sinsice ilerledi ve omzuyla enerji duvarına saldırarak zayıf nokta aradı. Yüzündeki korkunç ve kurnaz ifade hırlamasından daha ürkütücüydü, çünkü Reed daha önce bize hiç böyle bakmamıştı. Sanki eline fırsat geçerse bizi yeryüzünden silerdi.

Yolun ilerisinden, odamdaki bahçe kapısından bağrış çağırış sesleri işittik. Geceye doğru haykıran güzel melek sesleri içimi çaresizlikle doldurdu. Russell'ın büyüsüne karşı direnip ben de bir zayıflık bulmak için kendimi ona doğru fırlattım.

"Russell, geliyorlar! Gitmeme izin ver! Brennus'la gitmem gerek," diye yalvardım. Beni geri tutmak için Russell'ın daha fazla enerji verdiğini hissettim.

"Bunu yapmana izin veremem," dedi Russell sertçe.

Brennus kolunu geri çekip Russell'ın duvarına ateş fırlattı ama sadece etrafa kıvılcım yağdırabilmişti.

Russell dalga geçti. "Sana uzun zaman önce ileride ne olacağım konusunda endişelenmeni söylemiştim. Artık çok geç. Adamların öldü ve sıra sende."

"Bu tam olarak doğru değil ama. Senin zayıflığın arkadaşını ölüme gönderdi. Evie benden önce seni öldürebilir," dedi başıyla beni işaret ederek. "*Aingeal*'ı ölmüş sayılır ve hepsi senin suçun."

"Russell! LÜTFEN GİTMEME İZİN VER!" diye deli gibi yalvardım. Gözlerim Russell'ı tavşanmış gibi izleyen Reed'in üzerindeydi.

"YAPAMAM!" diye bana bağırdı Russell. Sesi öfke ve çaresizlik arası bir yerdeydi.

Melek sesleri yaklaştığı için kaçma ihtiyacı duyan Brennus buruşmuş ceketinin cebinden bir pudralık çıkardı.

Portalın kapağını açarak Reed'e emretti. "Portala girip beni bekle."

Reed hemen şekil değiştirerek bal arılarına dönüştü. Bir an sonra portalın içinde kayboldu.

"HAYIR!" diye bağırdım. Reed'i portalın ucunda bekleyen korkunç işkence yöntemleri geçip duruyordu aklımdan. Etrafımı saran görünmez duvarı yumrukladığımda Brennus tereddüt etti. "BEKLE! BRENNUS BEKLE!" diye haykırdım çaresizce. "Sana geleceğim. Söz veriyorum ki geleceğim."

Brennus'un dudaklarına bir gülümseme yayıldı yavaşça. "Gelecek misin?"

"Evet! Reed'i dönüştürme, söz ver!" diye yalvardım ona.

Brennus merakla kaşını kaldırdı. "Nedenmiş?"

Boğuk bir sesle konuşurken parmaklarım duvarın üzerinden aşağıya doğru kaydı. "Çünkü... Çünkü onun benim *sclábhaí*'m olmasını *istiyorum. İyi bir köle olacak.*"

Brennus'un gülümsemesi büyüdü. "Öyle olacak gerçekten de." Kabul ederken sırıtıyordu.

"Brenn artık gitmemiz gerekiyor," dedi Finn; arkamızdaki binadan gelen sesleri işaret etti. Brennus'un başıyla onay verdiğini görünce portalın içinde kayboldu.

"Nerede olacağımı biliyorsun," dedi tebessüm ederek.

"Evet." Nereye gideceğimi biliyordum: *şövalye barı.*

"Acele et... Onu senin için uzun süre saklamayı planlamıyorum," diye tavsiyede bulundu.

"Geleceğim, söz..." dedim ve ellerimi engelin üzerine yapıştırdım.

"Görüşene kadar." Başıyla onayladıktan sonra portalın içine atlayıp kayboldu.

BÖLÜM 22

dostlar ve casuslar

Brennus'un kaçışını gerçekleştirdiği portal buz tutmuş zemine düştü ve bu bana onları takip etmem için çekici bir davetti. Russell onu koruyan enerjiden çıkarak portala gitti ve onu aldığında yalvardım. "Yapma..." Ama yumruğunun içinde ezdi, sonra elini sallayarak beni görünmez hapishanemden dışarı saldı.

Böylesine ağır bir kederin altında ayakta kalamayacağım için dizlerimin üzerine düştüm. Hıçkıra hıçkıra ağlarken gözyaşlarımı tutmak için ellerimi yüzüme götürdüm. *Gitmeliyim... Plan yapmalı... Gitmeliyim... Gitmeliyim... Reed!* Yüreğim göğsümde sancıyarak attı. Benden Reed'i almıştı! Aklım beni ele geçiren işkence yüklü duygularla mücadele ederken sessiz çığlıklar attım.

"Kızıl." Russell'ın yumuşak sesi çıldırmış beynime girerken, tehditkâr silahları ve daha tehditkâr yüz ifadeleri olan melekler etrafımızda bir daire oluşturup bölgeyi saldırganlar için taradı.

Bana sarılmak için kollarını uzattığında bunu yapmaması için titreyen elimi kaldırdım. Russell'ın beni rahatlatmasını istemiyordum. Rahatlık diye bir şey yoktu. *Zee'ye ihtiyacım var. O akıllı, becerikli. Reed'i kurtarmama yardım eder,* diye çılgınca plan yapıp ayağa kalktım.

Gördüğüm ilk Güç meleğine gidip zırhını tuttum ve bit-

kin bir sesle sordum. "Zephyr King nerede? Onu bulmam gerek!"

Dirseğimin üstünü tuttu, çünkü dünyam dönmeye başladığı için sallanmaya başlamıştım. Düşünmeden içimden bir kopya çıktığında, Güç meleğinin gözleri hayranlıkla büyümüştü. Görüntüm melek topluluğunun içinden geçtiğinde mırıltılar ve ahenkli iltifatlar yükselmişti. Aklım bulanık ve şaşkın halde, dikkatli Güçlerden geri kaçtım ve arkamı dönüp bahçe yolunda sendelemeye başladım. Russell yanıma geldi ve kolunu belime dolayarak bana yardım etmeye çalıştı.

"Hayır!" dedim öfkeyle. Kolundan kurtulmaya çalıştım ama beni bırakmadı.

"Seni durdurmam gerekiyordu," diye yalvardı Russell. Ona bakmamı sağlamak için benimle mücadele etti. "Çünkü seni aldıklarında neler hissettiğimi hatırlıyorum ve bunu yine yaşayamazdım."

Ona dönüp parmağımı yüzüne doğru salladım. "SENİN KARARIN DEĞİLDİ!" diye hırladım çatlak bir sesle. Declan boğazımda derin ezikler bırakmıştı. *Declan! Declan öldü*, diye haykırdı aklım.

Hırpalanmış görünen Russell duruşunu dikleştirip parmağını bana doğru salladı. "Ben kendi kararımı uyguladım! Reed seni durdurmamı isterdi. Şu anda Brennus'u yenecek durumda değilsin!" dedi kızgın bir sesle. "Ve Brennus seni yine yemeye kalkışmadan önce Reed'i iyileştirebileceğini falan söyleme bana sakın, yemiyorum bunları."

"Reed hakkında böyle konuşma!" diye hırladım. Yüreğim acıyla burulduğunda değerli vaktimi boşa harcadığımı fark ettim. Zaman sınırlıydı ve Reed için neredeyse tükenmişti. Russell'ı kenara ittirip Zee'yi aramak için kaleye doğru koştum.

"EVIE!" diye bağırdı Russell; beni takip etti.

Xavier güçlü kanatlarını açarak gökyüzünden önüme indi. Yüzünde benimki kadar ciddi bir ifade vardı. Etrafından dolanmayı denedim ama eşit derecede hızlı olduğu için beni kollarıyla yakaladı. "Konuşmamız gerek," diyerek söze başladı ve gerçekten bana baktı. Gözleri karardı. Çenemi tutup kararan boynumu incelemek için çevirdi.

"Beni yere bırak," diye fısıldadım çatlak bir sesle. "Konuşacak vaktim yok!"

"Konuşabilmene bile şaşırıyorum. Bunu sana kim yaptı?"

"Gancanaghlar," dedim ve görmesi için Declan'ın cesedini işaret ettim. "Gidip bir baksan..."

"Saldırıya mı uğradın?" diye sordu onay bekleyerek.

"Evet," dedim kollarının arasından kıvranarak çıkmaya çalışırken.

O anda Zephyr'in sesi geldi. "Evie," diye üzgün bir sesle mırıldadı.

"ZEE!" diye nefesimi verdim ve buz mavisi gözlerinin içine baktığımda yüzüm binbir parça oldu. Ona uzanıp kollarımı boynuna doladım. Kendimi Xavier'ın kollarının arasından kurtarmaya çalışırken vücudum şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Zephyr'e sımsıkı tutunduğumda nihayet Xavier pes edip beni onun kollarına bıraktı. Zor konuşabiliyordum ancak ona tam olarak neler yaşandığını anlatmalıydım. Reed'e yardım etmesi için bilmesi gerekiyordu fakat ağzımdan dökülenler yoğun hıçkırıklarla bölünen anlaşılmaz sözcüklerdi.

"Şşş..." dedi Zephyr nazik bir sesle. Saçımı okşuyordu. "Mesajını aldım Evie. Brennus'un sana saldırdığını biliyorum. Reed'in kayıp olduğunu..."

"Hayır." Başımı salladım. "Kayıp değil o..."

Xavier kinle Zephyr'e döndü. "Brennus Evie'ye mi saldırdı?" diye hırladı.

"Evet, takip etmeyi dene," dedi Russell; Zee'yi savunmuştu.

Yüzü kararan Xavier saldırgan bir şekilde Russell'a doğru eğildi. "Seni parçalamadan önce bana olanları anlat!"

"XAVIER," diye uyarıyla bağırdı Tau ve yanında Cole'la yanımıza geldi. Tau'nun gözlerine baktığımda yüzündeki ifade tamamen silindi. Başımı çevirip yüzümü Zephyr'in boynuna bastırdım.

"Evie," dedi merhametli, yumuşak bir sesle, "yaralanmışsın. Zephyr onu içeri götür."

"Yaralı değilim ben," demeyi başardım, "Reed..." Süngü yemişim gibi karnım burulunca, şiddetle öğürme dürtüsünü bastırmak için konuşmayı kesmem gerekti. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

"İçeri," diye ciddiyetle tekrar etti Zephyr'e. Sözlerimi bitirmemi istemiyordu.

Zephyr beni kollarında içeriye götürürken uyuşmuş kollarıma soğuk rüzgâr çarptı. Baş döndürücü bir hızla koridorların içinde Tau'yu takip ediyordu. Zephyr'in omzunun üstünden baktığımda bizi yakından takip eden Russell'ı gördüm. İhanetin acısı boğazımı tıkadığı için bakışlarımı çevirip bana yaklaşan Xavier'a baktım.

Zephyr beni Brennus'un ofisinin oturma odasına taşıdığında havadaki pahalı parfümün hayalet kokusunu aldım. Koku Brennus'un hediyesiydi. Ofisine bağlantılı süitlerde kalırken bana almıştı. Ofisin kapısını geçtiğimizde kaleyi mahveden savaş sırasında bu odaya pek dokunulmadığını fark ettim. Brennus'un kocaman, maun masası hâlâ buradaydı ve ipek kaplı sandalyelerle şereflendiriliyordu.

Zephyr, bir süre önce her sabah kahvaltımı ettiğim ufak masayı geçerek beni denize bakan, kocaman, kemerli pencerelerin altındaki zarif kanepeye götürdü. Beni yastıkların üzerine bırakıp hemen yaralarımı incelemeye koyuldu.

Tau yanında durmuş, onunla Melek lisanında konuşuyor ve incelemenin her detayını takip ediyordu.

"Bunun için vaktimiz yok!" dedim kırık bir sesle. "Reed'in bize ihtiyacı var."

"Neler oldu?" diye sordu Tau.

Konuşmayı, olan her şeyi ona anlatmayı denedim ama yapamadım. Dudaklarım ıstırapla bükülmüştü. Hemen Russell yardımıma yetişti ve akşam yaşananları iğrenç detaylarıyla anlattı. Konuşmayı bitirdiğinde hepsi şok içindeydi.

"Yani Gancanagh kanı içmeye zorlandı ve sen de onu iyileştirdin mi?" diye sordu Tau.

"Evet," dedi Russell kekeleyerek, "ama orada olması zaten benim suçumdu..."

"Brennus'un kanından nasıl kurtuldu Russell?" diye sordu Tau kısık bir sesle. "Hayatta ve hâlâ ruhu var."

"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıt verdi Russell. "İçinizden birinin bana nasıl olduğunu söyleyeceğinizi umuyordum."

Onları boş verip Zephyr'in kulağına doğru fısıldadım. "Onu kurtarabilirim. Sadece yakınına gitmem, dokunmam gerek. Zehri almam..."

Tau sözümü kesti. "Reed gibi bir melekteki Gancanagh zehrini iyileştirebileceğini nereden biliyorsun?"

"Russell beni iyileştirdi. Zehirli ten kanlarından daha güçsüz," dedim hırıltılı bir sesle. "Ve benim bağışıklığım var."

"Öyle ancak bunun Reed'de işe yarayacağını nereden biliyorsun?" diye sordu yine. "Russell'la fizyolojiniz benzer. Reed'le pek değil."

Sözleri üzerine hareket etmeyi kestim, planımın mantığını sorguladığını fark etmiştim. "İşe yarayacak," dedim inatla.

Yanıt verdiğinde sesi umutsuzdu. "Bu çok büyük bir risk."

Biraz daha umutsuzluğa kapıldım. "Riske giren sen olmayacaksın," dedim kin dolu, ciddi bir sesle.

"Ne de sen," dedi Tau soğukkanlılıkla. "Planın kusurlu. Başarısız olursa Reed'in seni öldürmesiyle sonuçlanabilir ya da daha kötüsü olabilir. Brennus seni ölümsüz kraliçesi yapabilir."

"Reed asla bana zarar vermez."

"O artık Reed değil."

Boynuma bir kement geçirmiş gibi nefes alamadım. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum yenilenen bir endişeyle. Zaten korku ve dehşet duygusuyla için için hasta hissediyordum.

"Elimizden gelenin en iyisi Reed'i bulup ele geçirmek. Onu düzgünce kontrol altına aldığımızda iyileştirmeyi deneyebilirsin belki" dedi Tau. Baştan aşağıya komik bir plan yapmıştı.

"Ona yaklaşamazsınız bile!" diye bağırdım hırıltılı sesle. "Brennus tarafından kontrol ediliyor ve elimizdeki tek şans, Brennus'a gidip onunla buluşmam..."

Xavier'ın derinden gelen hırlaması sözümü kesti. "Olmaz!" diye karşı çıktı başını sallayarak. Brennus'un masasında, Reed'in beni örnek alarak yaptığı ufak heykeli elinde tutuyordu.

"Olmaz mı?" Kelimeyi anlamamış gibi davranıyordum ama yüreğim tekledi.

Xavier heykeli masanın üzerine bıraktı. "Söylediğin her şeyin tamamen mantıksız olduğunu biliyor olmalısın."

"Mantıksız mı? Hayır, tamamen makul!" diye ısrar ederken alnımdan soğuk terler akıyordu.

"Yapamazsın," dedi Xavier sakinleştiren bir sesle: parmakları hâlâ heykelin üzerindeydi. "Senin için bununla biz ilgileneceğiz."

"Nasıl yapacaksınız bunu?" diye sordum midem bulanarak.

"Senin için onu öldüreceğim. Acı çekmeyecek," diyerek uyumsuz gözlerinde anlayışla yanıt verdi.

"Ne?" diye sordum şok içinde.

"Başkalarına zarar vermeden önce öldürülmesi gerek," dedi dikkatlice. Tepkimi ölçüp biçiyordu.

"Onu öldürdükten sonra beni de öldürecek misin?" diye sordum içim öfkeyle dolarken. "Çünkü Reed'i iyileştirme şansını elimden alıp onu öldüren meleğin beni de öldürmesi gerek. Onu avlamayı asla bırakmam. Bu benim tek amacım olur."

Tau, Xavier'la Melek lisanında konuşarak beni dışarıda bıraktı. Çevirmen arayışı içinde bakışlarımı Zee'ye kaldırdım. Gözlerindeki yoğun keder yüzünden hıçkırıklara boğulmamak için dudağımı ısırmam gerekti. Paramparça hissediyordum.

Neredeyse duyulamayacak bir sesle Zephyr'e sordum. "Ne konuşuyorlar?"

"Şşş... Burada değil," dedi kurnaz bir şekilde. Sonra Tau'ya sesini yükselterek hitap etti. "Evie'nin dinlenmeye ihtiyacı var. Onu odasına götüreceğim."

Tau gri-mavi bakışlarını okunmaz bir ifadeyle bana çevirdi. Sakin sakin konuştu. "Onunla ben ilgilenirim." Sonra Tau Melek lisanıyla Zephyr'le konuştu.

Zephyr gerildi. Bir şey, bir dakika önce olduğundan daha kötüydü. Uzanıp Zephyr'in elini tutup sordum. "Ne oldu Zee?"

"Beni zorla gönderiyorlar Evie," dedi buz gibi sesle.

"Zorla mı?" dedim uyuşuk uyuşuk.

"Benim verebileceğim bir karar değil. Emir büyük yerden," dedi Zephyr kaşlarını derin bir şekilde çatarak. "Sadece buradaki görevimin bittiğini söylemeleri yeterli, sonra gitmem gerekiyor."

Başımı sallarken elini biraz daha sıktım. "Ama... ben de Serafimim. Burada kimse rütbemin ne olduğunu bilmiyor, değil mi?" diye sordum, kanunlarında bir açık arıyordum.

"Hangi senaryoda bir evlat babasından rütbece üstün olur?" diye sordu nazik bir sesle Tau.

"Neden bunu yapıyorsun?" dedim boş bir sesle.

Uzanıp yanağıma dokundu. "Sana yardım etmek istiyorum."

Elini yanağımdan düşmanca ittirip karşılık verdim. "Arkadaşımı göndermek bana nasıl yardım edebilir?"

"Arkadaşların olmadığında yardım, destek... ve rehberlik için bana güvenmek zorunda kalacaksın," diye düz bir mantıkla yanıt verdi Tau. "Kalmalarına izin verilirse seninle yakınlaşmama asla izin vermeyeceksin."

"VAY BE!" diye kızarak araya girdi Russell. "Ciddi olamazsın, çünkü kimse bizi ayırmıyor!"

"Son derece ciddiyim Russell," dedi tavrını bozmayan Tau.

"Bu kontrolle ilgili, değil mi?" diye sordum gözlerimi kısarak. "Bu ne söylendiyse onu yapmamla ilgili."

"Sen bana güvenmeyi öğrenene dek hedef bu," dedi Tau.

Pencereleri, balkona çıkan kapıları ve oturma odasını koruyan Güç meleklerine baktım ve kırılgan durumumun olasılıklarını hesapladım. Boşunaydı, hepsi emirleri Tau'dan alıyordu. Sonra beni yüzünde sert bir ifadeyle izleyen Xavier'a baktım. Babama sonuna kadar katılıyordu.

Gözlerimi Tau'ya çevirdim. "Senden şimdiye dek hiçbir şey istemedim ama şimdi rica ediyorum. Lütfen, lütfen Reed'i geri almama yardım et!" diye ona yalvardım. "Sana güveneceğim. Ne dersen onu yapacağım, söz!"

"Reed'in yerini bulmak için her şey yapılacak," dedi Tau.

"Güzel," dedim nefesimi vererek. Garip bir rahatlama hissettim. "Kimin takımındayım?"

"Kurtarmaya katılmayacaksın," dedi yumuşak bir sesle.

"Ama... onu iyileştirmek için bana ihtiyacınız var," dedim yavaşça. Sesim gittikçe yükseliyordu.

"Eğer onu canlı ele geçirirsek sana bilgi verilecek."

"*Eğer* mi?"

"Evet," diye cevapladı ebeveynlere özgü bir sabırla.

"Kusacağım," diyerek inledim. "Lütfen bunu yapma. Bana yardım etmen gerekiyor," diyerek yalvardım.

"Yardım ediyorum zaten," dedi ikna olmuş Tau. "Mizacın ve saçma sadakatin yüzünden kendini ya da ruhunu feda etmene izin vermeyeceğim."

"Saçma sadakatim mi?" diye sordum düz bir sesle. "Eğer yapabilseydin, *aspire*'ını kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmaz mıydın?"

Tau üzgün üzgün kaşların çatıp bakışlarını kaçırdı.

"Evie," dedi dikkatli olmamı öneren bir sesle Xavier. Ona baktığımda uyarıyla başını salladı.

"Ne var Xavier?" diye sordum kederli bir sesle. "Anneme yaptığı gibi Reed'in ölmesine izin mi vereyim yani? Bu aile geleneğimiz mi?" diye sordum büyüyen bir öfkeyle. "Bunu yapamam ben! Reed'in başka şansı olmayacak! Eğer ölmesine izin verirsem cennete gitmeyecek." Ezici bir acı altında kalan göğsüme titreyen elimi koydum.

"O bir Güç. Bu tür bir fedakârlığı yapmaya gönüllü," dedi bana doğru gelen Xavier. Gergin gergin Tau'yla aramda duruyordu.

Tau takındığı soğukkanlılığın hepsini kaybettiğinde kaşlarını biraz daha çattı. Sert bir sesle, "Annenin korunmadığı şekilde korunacaksın," dedi.

"Senin korumanı falan istemiyorum ben!" diye bağırdım.

"Kendini düşmanının merhametine bırakmaya iznin yok! Brennus'a gitmek Melek kanunlarını doğrudan ihlal eden bir davranış." Nedenini bana açıklarken Tau'nun sesi yükselmişti. "Planın kusurlu."

Söylediklerini anlamayı reddederek karşılık verdim. "Dilinizi ya da kanunlarınızı bilmemem de bir tesadüf mü? Ama ben hiçbir şeyin tesadüf olmadığını öğrenip duruyorum. Bu yüzden de, onları bilmediğimden benim için geçerli olmadıkları sonucuna varıyorum. Protokol önüme çıkmadığında daha etkili bir katilim ve benden istediğiniz de bu değil mi? Katil olmamı istemiyor musunuz benden?" diye sordum öfkeyle kaşlarımı çatarak. "Yaratılma nedenimi gerçekleştirmeme izin verin. Brennus'u öldürmeme..."

Tau gözlerini kıstı. "Bilerek uzlaşmıyorsun," dedi suçlayarak.

"Hayır! Asıl sen benim bakış açımdan bakmak istemiyorsun!" diyerek suçlamasını reddedip topu ona fırlattım.

"Duyguların yüzünden net düşünemiyorsun. Sen aklını başına toplayana dek hayatını etkileyecek her kararı ben vereceğim," dedi sakin ve otoriter görünmeye çalışarak.

"Hayır," dedim ve oturma odasının kapısına doğru ilerledim. Cole hemen karşıma dikilip kollarını göğsünde çapraz yaptı. İnatçı olduğunu gördüğüm için tereddüt ettim. Yavaşça mırıldadım. "Beni burada tutamazsınız."

"İş birliği yapacaksın," dedi Tau tam bir ebeveyn gibi.

"Hayır, yapmayacağım," diyerek karşılık verirken ona en sert bakışımla bakıyordum.

"Evie," dedi bıkkın bıkkın.

"Beni nasıl durduracaksın?" diye sordum ona. "Beni burada tutamazsın. İstersem kelebeklere dönüşüp bacadan dışarı uçabilirim."

"Phaedrus," dedi yumuşak bir sesle.

"Phaedrus mu?" diye sordum içime işleyen bir dehşetle.

"Bize ne planladığını söyleyecek." Phaedrus'un, daha aklıma düşer düşmez düşüncelerimi okuduğunu biliyordu. Sanki onunla konuşuyormuşum gibi onları duyabiliyordu.

"Phaedrus bunu asla yapmaz," dedim şüphe etmeden.

"Phaedrus rütbeye saygı duyuyor. Emirlere uyacak," dedi Tau aynı derece emin bir şekilde. Kızardım. "Şimdi, Zephyr ve Russell'a veda etmen için sana izin vereceğim."

"HAYIR!" diye bağırdı Russell öfkeyle. Ellerini yumruk yaparken kanatları arkasında genişçe açıldı. "Bizi ayıramazsın!"

"Bu görev tamamlandığında onu yine göreceksin ancak şimdilik, kendi güvenliğin için burayı terk ediyorsun. Brennus istediği an seni kontrol edebildiğini kanıtladı. Bu seni tehlikeli bir mesuliyet yapıyor Russell," dedi Tau mantıklı bir sesle.

Russell beni gösterdi. "Onu bırakmam."

"Ona zarar verme potansiyelin var Russell. Bunu, bu akşam gösterdin. Bu yüzden bir saat içinde burayı Zephyr ve Ölüm melekleriyle terk edeceksin," dedi sakin maskesini takınıp.

"Hata yapıyorsun!" dedi sinirle volta atarken. "Onu durdurup Reed'i geri almak için bana ihtiyacınız var. Ben de Reed'i iyileştirebilirim."

"Kararım kati. Gancanagh tehdidi ortadan kalktığında size bilgi verilecek," dedi duygusuzca.

İlk defa tutsak edilen vahşi bir kaplanın öfkesi ve şaşkınlığıyla Russell büyük ihtimalle Tau'ya saldırırdı ama Zephyr vücut dilini okuduğu için göğsüne bir el koyarak onu durdurdu.

"Russell," dedi gözlerinin içine bakarak. "Gitmemiz gerek."

Öfkeden pancara dönen Russell, Zephyr'in elini omuz

silkerek üzerinden atmak istedi. Zephyr onu daha sıkı tuttuğunda, Russell ona bakmaya mecbur kaldı. "Beni dinle," dedi inatla. "Emirlerimizi aldık. Elimizden başka bir şey gelmez."

Russell, Zephyr'in gözlerinde bir şey görmüş olmalıydı ki çırpınmayı bırakıp gözlerini ona dikti.

"Bu yanlış Zee ve sen de bunu biliyorsun!" diyerek karşı çıktı ve etrafını saran Güçlere baktı. Hırladığında hepsi tereddüt etti.

"Hoş bir durum değil bu," diye kabul etti kontrol edilmiş bir sinirle. "Ama Evie'yi görmeyi beklerken vakit geçirecek birkaç şey düşünebilirim."

Yeniden beni esir alan panikle, "Zee! Gidemezsin!" dedim. Yardımına muhtaçtım. Ağabeyim sayılırdı benim.

"Beni yine göreceksin Evie," diye söz verdi Zephyr. Russell'ı bıraktığında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

"Sana ihtiyacım var. Reed'in sana ihtiyacı var!" diye bağırdım. Bana sarıldığında ona sımsıkı tutundum. "Böyle arkanı dönüp gidemezsin."

Sımsıkı sarıldı bana. "Zırhındaki çatlakları gizle Evie," dedi kulağıma doğru kısık bir sesle. "Onlara duygularını asla belli etme ve bizi Buns'ı bulduğun yerde bekle." Elime soğuk bir şey tutuşturduğunda hemen geceliğimin koluna sakladım.

Sonraki an, Zephyr'in kollarından alındım ve Russell bana sarıldı. Sessiz sedasız bir çaresizlik içinde ağlamayı kesmeye çalıştım.

"Çok uzağa gitmiyorum," diye kulağıma fısıldadı Russell ve boğazıma öyle bir yumru oturdu ki zor konuşabildim. Ona daha sıkı sarılırken nefesim kesik kesikti.

"Biliyorum."

Russell beni bıraktığında odadaki Serafimlere dönerek, "Eğer ona bir şey olursa, hepiniz için geleceğim," dedi.

Xavier'in kanatları biraz daha büyümüş göründü. "Veda et," diyerek Russell'a hırladı.

Gözlerini kısan Russell, "Yakında görüşürüz Kızıl," dedi.

Konuşamadığım için sadece başımla onay verdim. Zephyr ve Russell odadan çıkarken nefes almak zordu. Kaçmak için etrafa bakındım.

"Phaedrus," dedi Tau yüksek sesle. Gözleri üzerimdeydi.

Phaedrus oturma odasından ofise girdi. Siyah gözlerini düşüncelerimi okumak için bana çevirdiğinde dudaklarını büktü. Ona koşup ıslak yanağımı güvercin tüylü, karamel renkli kanatlarına bastırma isteğimi yutkundum.

"Evie'nin ne planladığını öğrenmem gerekiyor," dedi gözlerini üzerimden ayırmayan Tau.

Gerildim ve Phaedrus'un ne yapacağını öğrenmek için gözlerimi üzerinden ayırmadım.

Phaedrus derin bir nefes aldı. "Girdiğimde bir kaçış yolu bulup Reed'in yerini öğrenme yöntemlerini düşünüyordu. Sonra... Beni gördü ve rahatlamak için bana sarılmak istedi. Kanatlarımdan hoşlanıyor," diye açıkladı hemen.

Tau, "Nasıl kaçmayı deneyecekti?" diyerek konunun üzerine gitti kaşlarını çatarak.

"Kelebeklere dönüşmeyi planlıyordu..." Ona aklımdan hakaretler savurduğum için sustu; *ispiyoncu* aralarında en baskınıydı.

Aklımdan söylendiğimi okuyan Phaedrus kaşlarını çattı. "İspiyoncu değilim ben!" diye itiraz etti yanakları kızarırken. "Bir görevim var..."

Sözünü kesen Tau sert bir sesle konuştu. "Evie, şekil değiştirmeyi düşünüyorsan eğer, kelebeklerinden birini alıp bir yere kapatmam yeterli olacaktır. Onu serbest bırakana dek, eski haline dönemez, benim tutsağım olursun."

"Zaten öyleyim," dedim ellerimi yumruk yaparak.

"Şimdi ne düşünüyor?" diye sordu Phaedrus'a.

Düşünmeyi kesmeyi denedim ki aklımdan geçenleri saklayabileyim ama içim öylesine şiddetli duygularla doluydu ki düşünceler aklımdan dökülüp duruyordu.

Phaedrus tereddüt etti.

"Evet," diyerek onu teşvik etti Tau.

"Kaçmakla alakası yok," diye kaçamak bir yanıt verdi Phaedrus.

"Ne düşünüyor?" diye yine sertçe sordu.

Gözlerimle Phaedrus'a yalvardığımda kanatları düştü ve omuzlarını öne eğdi. Alçak bir sesle, "Hayallerini düşünüyor..." dedi.

"Hayallerini mi?" diye sordu aklı karışan Tau.

"Bir gün gerçekleştirmek istediği, seninle ilgili hayallerini. Öyle canlı ve gerçekçiydiler ki... Günün birinde sana baba demek, kollarında merhamet bulmak istiyordu ama artık..." Phaedrus devam edemedi.

"Artık?" diye sordu ciddi bir sesle.

"Soluyorlar... Ne onu ne de aklını tanıyabileceğin senaryolarla yer değiştiriyorlar," dedi gönülsüzce.

"Kollarımda merhamet bulacaksın Evie," dedi nazik bir sesle Tau.

Başımı salladım, tüm bu olanlar yüzünden gücüm tükenmişti. "Eğer düşüncelerimi öğrenmek istiyorsan bana sorman gerekirdi. Sana gösterebilirdim," dedim düşmanca.

Bana yaklaştığında eli seyirdi, sanki bana dokunma isteğine direniyordu. "Bana düşündüklerini göstermen hoşuma gider," dedi gözlerimin içine bakarak.

Gözlerimi kısıp tehditkârca ona baktım. Ne istediğini bilmediğinin farkındaydım. "Ben halletmen gereken bir sorun değilim Tau."

Gözlerimin içine baktı. "O zaman seni anlamamı sağla," diyerek emretti.

Çaresizlikten midem bulanarak sıktığım dişlerimin arasından konuştum. "Bu ikimizle ilgili değil. Bu Reed'le ilgili."

"Birbirimizi anlamamızı istiyorum," dedi ciddiyetle. "Senin hayatını onunki için riske atmaya gönülsüz olduğumu bilmeni istiyorum."

"Benim hayatım o!" dedim fevri bir şekilde. Tau'nun kayıtsızlığına karşı mücadele ediyordum.

Xavier aramıza girdi. "O zararlı bir takıntı."

Rengimin attığını hissettim. "Eğer buna inanıyorsan Xavier, o zaman kim olduğumu asla öğrenemeyeceksin," dedim yürekten gelen bir samimiyetle. "Şu anda hepinizin bana yardım etmek için bir şansı var ve eğer es geçerseniz, başka bir tane olmayacak."

"Seni hareketlerinin sonuçlarından kurtaracağız Genevieve. Çürümekte olan ruhunu aramak için Sheol'a gitme düşüncesi bana zevk vermiyor! Cehennem hakkındaki süslü püslü hayalleri bırak artık, çünkü her ne hayal ettiysen gerçeğin dehşetine yaklaşmıyor bile."

"Kendi günahlarımın bedelini öderim ben. Beni kurtarmanı senden istemedim hiç."

"Asla istemen gerekmeyecek, benim evladımsm sen. Reed için elimden geleni yapacağım ve sen dahil olmayacaksın. Gerekirse senin ağzını tıkar, ellerini ve kollarını bağlarım."

Yüreğimdeki acı neredeyse dayanılmaz bir seviyeye ulaşırken parmaklarımı biraz daha sıktım. "Öyle mi? İyi şanslar o zaman," dedim karanlık bir alayla. Savunma pozisyonuna geçtikten sonra balkon kapılarına doğru geriledim.

Normal bir zaman olsa etrafımdaki enerjiye hükmederdim ama şimdi onu kendime çekmekte bile zorlanıyordum. Çorba olan duygularım beni engelliyor ve tutunmama izin vermiyordu. Enerji üzerimden rasgele akarken duvarları çatlayan buzullarla dondurdu. Parlayan soğuk kristaller sinsice üzerlerine yayılıyordu.

Phaedrus, "Bizi hareketsiz kılmak için büyüsünü kullanacak," diye tavsiyede bulundu Tau'ya. Kara gözleri sadece bana sabitlenmişti. "Brennus'a tek başına gitmeyi planlıyor, şövalye barına..."

Çaresizce Phaedrus'a bir büyü fırlattığımda bir kuşun çevikliğiyle ondan kaçtı. Büyü arkasındaki sandalyeyi bebek evi boyutuna küçültmüştü.

Xavier önümde belirerek eldivenli avucuna doğru üfledi. Parlak, gümüş rengindeki minik toz parçacıkları dönerek beni bir bulut içine aldı. Gözlerimin önünde siyah noktalar belirirken bacaklarımın gücü kesildi. Xavier beni kollarına aldı. Uyumsuz gözleri başımın üzerinde dönerken tişörtünün yumuşak kumaşına sımsıkı tutundum. Panik içinde tenimden birkaç tane kopyam ayrılarak farklı yönlere gitti.

Kederli bir kopya Xavier'a girerek geniş göğsünün içinde kayboldu. Son birkaç saat içinde hissettiğim çılgınca duyguların hepsi ona saldırırken gözleri ıstırapla büyüdü. Diğer bir ışık saçan kopyam Tau'ya saldırıp içinde kayboldu. Rengi atarken hastalıklı bir halde öne eğildi. Cole ve Phaedrus da onlara çarpıp yok olan kopyalara benzer tepkiler verdiler.

Xavier da yüzüme üflediği şey beni okşanan bir evcil hayvan gibi uysal yaptığında, kolunu dizlerimin altına koyup beni kucağına aldı. Kulağıma doğru mırıldadı. "Özür dilerim ama artık güvendesin."

Uyuşmuş yanağım göğsüne düşerken baygın baygın fısıldadım. "Asla... affetme..." Sözümü tamamlayamamıştım.

Aklım bulanık bir şekilde babama baktığımda odadaki meleklerle konuştuğunu gördüm. Emir verip toplananlara görevler yağdırdığını tahmin ediyordum. Kimyasallar işlemeye devam ettiği için odağımı yine kaybettim. Görüşüm düzeldiğinde Tau yanıma gelmişti. Elini uzatıp şefkatle

saçımı okşadı. "Bu senin iyiliğin için Evie," diyerek gönlümü almaya çalıştı.

"Yalancı." Kelime dudaklarımdan bir fısıltı olarak dökülmüştü ama gözlerim kapanmadan önce Tau'nun bakışlarının karardığını gördüm.

Gözlerimi akşam karanlığının loş ışıklarına açtım yavaşça. Gölgeler uzayıp Brennus'un odasındaki dört direkli oyma yatağın yanındaki zarif masanın üzerine düşüyordu. Halsiz bir şekilde, ağrıyan kaslarımı hareket ettirmeyi denedim ama kollarımı uzatamamıştım, çünkü yumuşak ama sağlam bir sicimle arkamda bağlanmışlardı. Kanatlarım da sırtıma bir iple bağlanmış, ne eğilmeme ne de hareket etmeme izin veriyordu. İnledim. Zonklayan ağrı yüzünden başımı bezmiş bir halde yatağa geri bıraktım.

Dizlerimi biraz büktüğümde ayak bileklerimin etrafına dolanmış yumuşak ip sıkılaştı. Bu ip kolumdaki bileklere de bağlı olduğu için çarşafın üzerinde elim kolum bağlı halde kalakaldım. Ağzımdaki tıkaç panik içinde hızla aldığım nefeslerin gürültüsünü kesiyordu.

Hareket etmeyi bıraktım ve Reed'in boş ve donuk yüz ifadesinin korkutucu anıları aklıma geldiğinde ani bir adrenalin akımı yüzünden cin gibi oldum. Sonra gölgelerin anlamını fark ettim. Birkaç saat geçmişti ve güneş ufukta batıyordu. Beni bağlayan iplerin içinde çırpındım. Her an parçalanacaklarından ve özgür kalacağımdan emindim ama sapasağlam kalıp etimi kestiler.

Hızla nefes alıp verdikten sonra bir an için çırpınmayı kesip düşünmeyi denedim.

Şekil değiştir, diye düşündüm. Konsantre olup dönüp duran kanat yığınına dönüştüğümü hayal etmeyi denedim.

Kanatlarım çekilmek için atıldı ve memeliden bir pul kanatlıya dönüşmeye başladığımı hissettim ancak kanatlarımın sırtıma bağlanma noktasına keskin bir acı saplandı. Sanki birisi baltayla kanatlarımı kesmeye çalışmıştı. Oraya bağlanan ip kanatlarımı açık bir niyetle kesiyordu ve yine şekil değiştirmeyi denersem kopacaklarından emindim. Acınası bir sızlamayla güçsüzce ağladım ve biraz daha kıvrandım. Sırtüstü dönmeyi başardığımda tavana baktım ve hemen taş kesildim. Ağzımdaki tıkaç çığlığımı susturmuştu.

Başımın üzerinde havada duran Brennus avını izleyen bir örümcek gibi tavana tutunmuştu. Yakışıklı yüzüyle beni incelerken dudaklarına çapkın bir gülümseme yerleşti yavaşça. Reed'in uyuşuk bakışlı hatıraları kalbimi küt küt attırıyordu. Yine bayılma tehlikesiyle karşı karşıyayken gözlerim Brennus'un üzerindeydi. *Reed'in bana ihtiyacı var, suyuna git,* diye düşündüm. Burnumdan kesik kesik nefes alıyordum ve bayılmayayım diye çılgına dönmüş soluklarımı sakinleştirmeye çalıştım.

Brennus tavana tutunduğu parmak uçlarını bıraktı ama düşmemişti. Yavaşça inip birkaç santim üzerimde havada kaldı. Soğuk, karıncalı bir his bana gelerek tenimi okşadığında açık yeşil gözlerindeki alevlere bakıyordum.

"Çırpınışın... bana bir işkence gibi geliyor," dedi sessiz bir kahkahayla bana yaklaşırken. Uzanıp alnıma dökülmüş saçlarımı kenara çektikten sonra yatağın üzerine bana bakacak şekilde yattı. Dirseğini şilteye koyup eliyle yanağını destekledi. Bağlı dudaklarımın yanına düşen bir gözyaşını öpmek için eğildiğinde yatak, ağırlığı altında biraz çöktü.

Titrediğimde dudakları çapkın bir gülümsemeyle büküldü. "*Aingeal*'lara güven olmaz demedim mi ben sana?"

Uysal uysal başımla onaylarken gözlerime acı yaşlar doluyordu. Başparmağıyla onları sildi. Öyle nazikti ki daha çok ağlamak isteme neden oldu ancak bu isteğe direndim.

"Hemen gelmediğinde yine bana ihanet ettiğini düşündüm," dedi Brennus fısıldayarak; sanki bana bir sır veriyordu. Omzumda gezdirdiği parmakları bir gölgeden daha yumuşaktı.

İçimdeki bir şey ona cevap vermişti ve bana dokunmasını arzuluyordum. *Daha çok zehir... Onu daha çok istiyorum... Tenimin altında, damarlarımda dolaşıyor.* Dehşet ve arzu birleşerek damarlarımda kış soğuğu yarattı. Bacaklarım uyuşmuştu ancak onları iplerden kurtulmak için kullandım tekrar.

"Ah, çırpınma *mo chroí*. Bu *aingeal* ipi, ne kadar çok çırpınırsan o kadar çok güçlenir," dedi hafifçe iç çeken Brennus. Başını biraz yana eğip konuşmaya devam etti "Ya da... çırpın. Karar veremiyorum ki. Yine kanattın kendini."

Brennus el bileklerime dokunduğunda parmak uçlarına bulaşan kanı diline götürdü. Gözlerini kapatıp kanımın tadını çıkardı. Gözlerini açtığında parmaklarını beni bağlayan yumuşacık ipin üzerinde gezdirdi nazikçe. Kibarca beni yan tarafıma yatırıp kanayan ellerimi inceledi.

Beni yine sırtüstü yatırıp gergin bir sesle konuştu. "Bu düğümü bilmiyorum. Finn en karmaşık kördüğümü bile çözebilir."

Odaya çöken karanlıkta ona gözlerimle neden bahsettiğini sormaya çalıştım. Fark ettiğinde ellerini boynuma götürerek ağzımdaki ipek fuları çözdü. Ağzımın köşeleri sızlarken dudaklarımı yavaşça hareket ettirdim ama alt dudağım yarıldığında irkildim. Ağzımda çöl varmış gibi hissediyordum. "Çöz beni Brennus," dedim boğuk bir sesle.

Saçımı geriye tarayarak boynumu ortaya çıkardı. Soğuk dudaklarını boğazımın üzerine değdirdiğinde nabzım hızlandı. "Sana ne dedim, duymadın mı?" diye sorup dişleriyle tenimi ısırdı yavaşça. İçimden bir titreme geçerken nefesimi verdim. "Bu düğümü bilmiyorum."

"O zaman ipi kopar," diye önerdim nefes nefese ve kapıya baktım. İmdat diye bağırırdım ama o zaman da Reed ölürdü. Eğer kapıdan içeriye bir melek girerse Reed'i bir daha canlı göremezdim. Şimdilik Brennus'u hayatta tutmalıydım. Reed elindeydi.

Brennus üzerimdeki yakut rengi geceliğimin ipek askısıyla oynadı. İnce kumaş omuz kıvrımımdan aşağıya kaydı. Askıyı kalbimin üstünde duran kenarına doğru parmağıyla takip etti. "İpi koparamam. *Aingeal* tüyü bu..." Ağzımdan kaçmaya çalışan yumuşak iç çekişi tutmak için alt dudağımı ısırdım. Dokunuşuna verdiğim tepkiyi görünce gözlerini tutkuyla kıstı. "Cennetteki özel bir ağaçtan yapıldığı için bu adı vermişler. Büyüyle de koparamam ve düğümü de bilmediğim için yanlış bir dönüş kilitlenmesine neden olabilir. Seni bağlayan kişi çözene kadar içinde mahsur kalabilirsin."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diyerek nefesimi verdim hafifçe. Yanağımı yastığa bıraktım.

"Yapmıyorum," dedi Brennus. "Sana bir şey öğretmiyorlar mı?" diye sordu kaşlarını çatarak. Eliyle sırtıma uzanıp ipi hafifçe çekti. İp gerilerek omuzlarımı arkaya doğru çekti. Mücevher rengi ipek gecelik biraz daha aşağıya kaydığında tenim gözleri önüne serilmişti ve göğüslerim tehlikeli bir şekilde kumaşı germişti. Ayrıca beni öne ittirdiği için Brennus'un göğsüne doğru gitmiştim. "Bu ipten ele geçirmemiz lazım *mo chroi*, gelecek için."

"Brennus! O zaman beni yanında götür," diye fısıldadım. "Birisi daha sonra açabilir."

Gözlerine sinsi bir gülümseme yerleşti, sonra yavaşça başını salladı. "*Aingeal*'lardan kaçmana yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Senden beceremeyeceğin bir şey mi istedim?" dedim kaşımı kaldırarak. Meydan okumanın onun için afrodizyak gibi olduğunu biliyordum.

"Her şeyi bırakmaya hazır mısın *mo chroi*?" Parmağını şişmiş dudaklarımda gezdirdiğinde buz koymuş gibi acımı dindirmişti.

"Neyi?" diye öylesine sordum. "Hayatımı mı?"

"Hayatını." Başıyla onayladı.

Gözlerimi kaçırdım. "Seninle karşılaştığımdan beri Brennus, hayatım zaten benim olmadı," dedim kendime itiraf etmekten hoşnut kalmadığım bir dürüstlükle. "Seninle geçirdiğim içgüdüsel... tehlikeli anlar bana hayatta olduğumu hissettiriyor. Sanırım uyandırdığın arzu ve korku duygularına bağımlı oldum. Eskiden dayanmaya mecbur kaldığım şüphe bir ihtiyaç oldu, insanların ilkyardım dolaplarında tuttuğu haplar gibi..."

"Çok yaramazsın," diye sırıtarak nefesini verdi Brennus. "Senden aşağısı artık bana sıkıcı geliyor, uykumu getiriyor."

"Sen uyumazsın ki."

"Neden bahsettiğimi anlıyorsun, değil mi?" diye sordu kaşını kaldırarak. "Kendi iyiliğin için fazla idealsin."

"Ve sen de kendi iyiliğin için fazla ilkel." Söylediklerim için endişelenmemiştim, çünkü yumuşak bir kahkaha attı. Ellerimi bağlayan ipi hafifçe çektiğinde acıyla inledim ve göğüslerim tamamen göğsüne yapıştı. Vücudunu böyle hissetmek tuhaftı, hem acı hem zevk veriyordu.

Aklımın karıştığını gören Brennus'un gülümsemesi biraz büyüdü. "Hayatın önemli ve önemsiz kısımlarının ayırdına varmaya başlıyorsun *mo chroi*," dedi Brennus. "Durağan bir yaşama ait değilsin, belki de artık kum havuzunu terk etme vakti gelmiştir."

"Ederdim ama düğümü çözemeyeceğini söyledin," dedim ince bir alayla. İpi sertçe çektiğinde irkildim. Geceliğimin kumaşının üstünü kokladığında bağırmak istedim.

"Epey beceriklisin," dedi tenime doğru, sonra gözlerime baktı. "Ve ağızda hınzır bir tat bırakan bir prototipsin

sonuçta. Kendini kurtarmanın bir yolunu bulacağından eminim." Parmaklarının tersiyle yanağını okşadı.

Brennus arkamdaki ipi bıraktığında ip biraz gevşedi ve vücutlarımızın arasına mesafe girdi. "Ne?" diye sordum ona nefes nefese. Duymamışım gibi davranıyordum. "Bana yardım etmeyecek misin yani?"

"Etmeyeceğim," diyerek yumuşak bir sesle kabul etti.

"Nedenmiş?" diye fısıldayarak ona bağırdım ve sonra biri geliyor mu diye gergin gergin kapıya baktım.

"Çünkü mümkün olan en kısa sürede bana geleceğini biliyorum. Bu dünyada en çok istediğin şey elimde, *aingeal*'ın. Finn benim için neyse, o da senin için o: bağlayan bir ip..." Susup rengimin atışını izledi.

"Hâlâ hayatta mı?"

Yanıt vermeyen bir şekilde omuz silktikten sonra konuştu. "Öğrenmek için bana gelmen gerek."

"Sana gelmemin ne önemi var ki?" diye sordum sinirle.

"Önemi tek başına olmayacak olman. Yanında birini getirmeni istiyorum," dedi gözlerini üzerime dikerek.

"Kimi?" dedim boğuk bir sesle. Ancak yanıtı biliyordum.

"Diğerini," dedi çenesini sıkarak. Parmak uçlarını göğüslerimden karnıma inen kumaşın üzerinde gezdirdi, sonra ellerini kalçama götürüp orada tuttu.

"Russell," dedim boğularak.

Adı duyan Brennus'un burun delikleri büyürken gözlerine öfke yerleşti. Sesi soğuktu. "Bedel o *mo chroi*. İtaatsizliğin için ve Faolan ile Declan için..."

"Russell Faolan'ı öldürmek istemedi. Sadece beni kurtarmak istemişti," diyerek açıklamayı denedim. Kendimi ümitsizce kurtarmak için bileklerimi bağlayan iplerin içinde çırpındım. "Sana Russell'ı getiremem," diyerek hızla nefes alıp verdim. "Benden başka bir şey iste."

Brennus elini popoma kaydırıp beni kendisine doğru çekti. Uzun vücudunun üzerinde duruyordum artık. Kıpırdadığımda elleriyle beni tutarak kendisine bastırdı. Yorulup nefes almak için hareket etmeyi kestiğimde konuştu. "Kararımı değiştirmem olanaksız. Onu bana getir, yoksa *aingeal*'ını öldürürüm."

"Sana böyle bir intikamı tattıramam," diye fısıldadım. Güçten kesilerek başımı salladım. Ağlayarak yüreğimi göğsüne boşaltmak istiyordum ama teslim olmayı reddettim.

"Bu tamamen intikam değil." Kurnaz bakışlarını görebileyim diye benden biraz uzaklaştı. "Ona ihtiyacımız var. Kuvveti yerinde ve bir gün gerçekten güçlü olacak. Aynı senin gibi, *aingeal*'ları etkileyen büyüyü kontrol edebiliyor."

"Yani?" dedim midem bulanarak.

"Russell bizden biri olacak, benim *sclábhaí*'m. Onu eğiteceğim," diyerek mantığını açıkladı Brennus. "Bir sürü düşmanımız olacağı için işe yarayacak."

"Russell'ın ölmesini istediğini sanıyordum!" diye itiraz ettim kendimi durduramadan.

"İstiyordum," diyerek kabul etti, "ama bu intikam daha iyi. Ruhunu Sheol'a kaybedecek ve sonsuza dek kölem olacak."

"Russell bunu asla kabul etmez; ölmeyi yeğler."

"Kabul edecek," dedi bir gram şüphe duymadan. "Senin için her şeyi yapar. Sana kanımı verdiğimde yerine ölmeyi bile göze aldı."

Planını değiştirmek için bir yol aradım çaresizce. "İlk önce beni dönüştürsen de Russell'ı beraber avlasak olmaz mı?" diye sordum.

Brennus'un kabul edeceğini umuyordum. Belki de Russell'ı dahil etmeden Reed'i kurtarmanın bir yolunu bulmuş olabilirdim.

Brennus başını salladı. "Dönüştürülmüşsen boyun eğ-

mez. Seni şimdi alıp iplerini gözetmeksizin dönüştürebilirim. Bunun seni kurtarmanın tek yolu olduğuna inanmalı... ve bunun senin elinden olmasını istiyorum."

"Neden?" diye bağırdım fısıldayarak. Gözlerim kocaman açılmıştı.

"Çünkü ihanetin yarası derindir," dedi çapkın bir gülümsemeyle. "Bu sonsuza dek onun için ölümcül bir darbe olacak."

"Öyle körmüşüm ki," diyerek mırıldadım. "İçinde bir gram iyilik yok senin."

"Öyle," diye kabul etti Brennus. Popomdaki elini sıkarak beni kendisine çekti ve bana duyduğu arzuya dair bir şüphem kalmadı. "Ve sen de çok naifsin. Bana çektirdiğin gibi sana çektirmem mi sandın? Acı hakkında hayal edebileceğinden çok daha fazlasını biliyorum ve bildiğim her şeyi sana öğretmeye niyetliyim."

"O zaman bana öğret," diyerek öğrendiğim acıyla iç çektim. "Her şey benim suçum."

"Öyle. Her şey senin suçun ama tecrübelerimden sana uzun süre kızgın kalamadığımı öğrendim. Sana karşı zayıflığım bu. Bu yüzden diğeri benim *sclábhaí*'m ve sen de kraliçem olacaksın," dedi kararlı bir bakışla. "Ve düşmanlarımız geldiğinde yenilecekler."

"Senin için öldürmeyeceğim," diye fısıldadım.

Brennus keder içinde gülümsedi. Ağzımı bulup beni öptüğünde onu durdurmamın yolu yoktu. Onu ısıramazdım, kanardı. Onu ittiremezdim, elim kolum bağlıydı. Odadaki tüm enerjiyi kontrol ediyordu. Mum yakacak kadar bile enerji toparlayamazdım.

Alt tutağımı dişiyle çektiğinde öpücüğüne karşılık vermezsem beni bırakmayacağı açık oldu. Çekinerek onu öpmeye başladım ama aramızda çabucak bir tutku patlak verdi. Benden uzaklaşırken gülümsediğini hissettim.

"Öldüreceksin ama benim için değil. Hayatta kalmak için yapacaksın bunu. Ancak bu şekilde öldürürsün. Tam ortadasın, göremiyor musun hâlâ? Her şeyin nereye gittiğini göremiyor musun? *Aingeal*'lar seni ele geçirmek için savaşırken seni ikiye ayıracaklar."

Gözlerimi kıstım. "Sen de aynısını yapıyorsun zaten!"

"Evet ama seni sevdiğimden yapıyorum. Onlarsa sana boyun eğdirmek için." Beni tamamen bırakıp kolundaki pahalı saate baktı. Başını salladı. "Neredeyse vaktin tükenmiş. *Aingeal*'ın her an daha da zayıf düşüyor. Çok fazla dayanamayabilir."

"O zaman... hâlâ yaşıyor," diyerek garip bir rahatlamayla nefesimi verdim.

"Öyle, epey lezzetli üstelik," dediğinde hayalete döndüm. Brennus'un Reed'den beslendiğini anlamıştım.

"Onun için ne planlıyorsun?" diye sordum yüreğimde şiddetli bir sancıyla.

"Onu dönüştürmene izin vereceğim. Kraliçem için harika bir koruma olur. Sadece, bir daha asla ama asla sana dokunamayacağını anladığı sürece. Eğer dokunursa onu yok ederim."

Gözlerimi kapatıp başımı çevirdim. "Peki ya sana gelmezsem?" dedim kırık bir sesle.

"O zaman onu kendim dönüştürüm ve seni beraber avlarız."

Öne eğilip soğuk dudaklarıyla beni artık kontrol edemediği bir tutkuyla öptü. Başını kaldırıp gözlerimin içine bakarak gülümsedi.

"Yine kendini bende kaybediyorsun Brennus," dedim onu uyararak.

"Senin içine gömülene dek tatmin olmayacağım," deyip yataktan kalktı. "Oyun zamanı bitti. Diğerini bana getir, yoksa *aingeal*'ını ölümsüz yapar ve seni yeryüzünü altüst edene dek avlatırım."

Pencerenin yanındaki antika masada duran büyük saate giden Brennus cam kapağını açtı. Tek söz etmeden dönüp duran bir et yığınına dönüşerek alışkın bir gezginin hevesiyle portalın içine girdi.

Masanın üzerindeki diğer eşyalar sarsılıp düştü ve odadaki diğer eşyalar da şeklini kaybedip kaybolmaya başladı ama başladığı gibi ansızın her şey bitmişti. Brennus'un portalın diğer tarafına gidip geçidi kapattığını işaret etti bu.

Hemen gözyaşları dökmeye başladım. Ağlayışım yumuşaktı ve kalbi kırık birine aitti. *Her şey bitti,* diye düşündüm. *Russell'a ihanet edemem, bu yüzden de Reed'i kurtaramayacağım. Brennus beni Reed'e avlatacak ve beni öldürmesine izin vereceğim.* Yüksek sesle burnumu çekip hıçkırıklara boğuldum.

Banyoyu süit odalara bağlayan kapının menteşelerinden ufak bir gıcırtı geldi. Baktığımda kapıya umursamazca yaslanmış, siyah saçlı Tahtı tanıdım. Konuşurken Anya'nın ahenkli sesi odanın kasvetini delip geçti. "Russell haklıymış. Brennus şeytani bir piç. Eğer onu öldürmeme yardım edeceğine söz verirsen seni çözerim."

BÖLÜM 23

eski artık yeni

"Anya," diye solurken pürüzsüz, siyah atkuyruğunu omzunun arkasına attığını gördüm. Kapının girişinden zarif yatağa geldi hızlı bir şekilde. Elinde tuttuğu bir bardak suyu güzel başucu komodininin üzerine bıraktı. Zümrüt yeşili gözleriyle beni ölçüp biçtikten sonra saçımı parmaklarıyla yüzümden geriye taradı.

"Şşş..." dedi parmaklarını dudaklarına götürerek. Omzunun üstünden arkasındaki kapıya baktı. Yanımdan ayrılıp saatin yanındaki pencereye gitti ve açıp eliyle havayı temizler gibi yaptı. "Pöff," diye bana burnunu buruşturup irkilen bir yüz ifadesi yaptı. "Leş gibi kokuyor!" diye suçlayarak fısıldadı. Brennus'un arkasında bıraktığı pis ve yapışkan kokudan bahsediyordu.

Masanın üzerindeki saati fark ettiğinde sertçe dirseğiyle ittirerek saati düşürdü. Yere çarpan aletin cam kapağı kırıldı ve içi pahalı halının üzerine döküldü. Oturma odasının kapısı açıldı ve dört adet Dominion Güç meleği ellerinde kılıçlarla odaya tedbirle girdi. Biri hemen banyoya gidip içeriyi incelerken diğerleri dağıldı ve dolaplarla pencereleri inceledi.

Anya açık gri kanatları olan selvi boylu Güçle Melek lisanında konuştu. Omuz silkerek saati işaret ettiğinde yüzünde masum bir ifade vardı. Güç şüpheli şüpheli etrafa bak-

tığında elim kolum bağlı, Brennus'un yatağında olduğumu gördü. Kaşlarını çatarak Anya'ya dönüp onunla Melek lisanında konuştu. Anya yine omuz silkip yanı başıma doğru geldi. Komodinin üzerindeki bardağı alıp dudaklarıma getirdi ve bir yudum içmeme izin verdi. Bardağın yarısını içtiğimde ağzımdan çekerek komodinin üzerine bıraktı.

Aynı Dominion meleği bana doğru yaklaşıp yatağa fırlatılmış fuları kaldırdı ve Anya'nın eline tutuşturdu. Nazikçe fuları ağzımın üzerine bol bir şekilde, boynumdan dolayarak bağladı. İşi biten Anya cilveli bir şekilde kendisine yaklaşan meleğe gülümsedi. Melek, Anya'nın sırtının her kıvrımını saran zırhını dikkatle süzdü. Yine konuştuğunda dudaklarında çapkın bir gülümseme vardı. Anya gülümseyerek söylediği şeye aynı tonda karşılık verdi. Banyodaki Güç arkadaşının göğsüne şakayla vurarak onu oturma odasının kapısına doğru ittirdi. Ahenkli seslerle şakalaştılar. Son Güç odadan çıkıp kapıyı ardından kapatırken Anya'ya kaçamak bir bakış attım.

"Güçler," diye iç çeken Anya kapalı kapıya baktı. "Burada çok uzun süre kalmışlar."

Gözlerini bana çeviren Anya, ağzımdaki bağı çözüp aldı. Bana doğru eğilerek gözlerimin içine baktı. "Eğer sana güvenirsem, Brennus'u öldürmeme yardım etmeye söz veriyor musun?" diye sordu kaşlarını çatarak. Ben yanıt veremeden ekledi. "Elini göğsünün içine sokup buz tutmuş yüreğini söküp sökmeyeceğini öğrenmek istiyorum. Bundan daha azı olacaksa seni burada bırakır ve onunla kendim ilgilenirim."

"Söz veriyorum," diye çatlak bir sesle fısıldayarak gözlerinin içine baktım.

"Güzel," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak. Hemen kollarımdaki ipleri çözmeye koyuldu.

Yan tarafımda yatarken sordum. "Russell nerede?"

"Gitti," dedi dalgın dalgın. Dikkatini karmaşık düğüme vermişti.

"Seni bırakıp gitti mi?" diye sordum hayrete kapılarak.

"Tam olarak değil."

"Anlamadım. Burada mı, değil mi?"

"Gitti ama kendi isteğiyle değil," dedi alçak bir sesle. "Xavier, Cole ve yirmi melekten fazlası onu göndermeye çalıştı ama sonuçta onu portalın içine çeken Zee oldu."

"Neden onunla gitmedin Anya?" diye sordum kırık bir sesle. "Seni seviyor."

Eli bir an için durdu. "Henüz gitmeye hazır değildim."

"Offf," diye inledim. "Büyük ihtimalle hâlâ burada olduğun için çıldırmıştır!" diye fısıldadım bıkkın bıkkın.

"İyi anlamda mı, kötü mü?" diye sordu düz bir sesle.

"Kötü anlamda! Cidden ama cidden kötü," dedim kaşlarımı çatarak. "Senin için deliye dönüyor. Seni kaybetmekten korktuğu için aranıza mesafe koyuyordu. Senin yanındayken nasıl hissettiğini bana anlattı."

Anya'nın eli yine durdu. "Nasıl hissediyor?" diye mırıldadı.

"Şu... Şu kelebek şeylerini hissediyor ve sakın bana neden bahsettiğimi bilmediğini söyleme, çünkü senin de hissettiğini biliyorum," dedim. Eğer Anya'nın başına bir şey gelirse Russell'ın beni asla affetmeyeceğini bildiğim için sinirliydim.

Düğümü çözmeye çalışan Anya konuştu. "Bu çekim, sevgi değil. Gitmeden önce bana söylediği şeyleri duymadın."

Yüreğim sıkıştı. "Ne söyledi?"

"Onunla gitmemi emretti. *Çetin ceviz* tavırların seni öldürtecek dedi." Bir an için durdu. "Bu ne demek?"

"Şey..." Hemen düşündüm. "Güçlü davranmak, gerçekten cesur ve züppe davranmak."

"Bana züppe de dedi. O ne demek?"

"Kibirli," diye mırıldandıktan sonra ekledim, "ama buralarda iyi bir şey. Eğer masaya yumruğunu vurmazsan, burada kimse sana saygı göstermez."

"O zaman moron ne demek?"

İrkildim. "Bazen bana da bunu söylüyor..."

"Moron mu?" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından; sesimden kötü bir şey demek olduğunu anlamıştı.

Hemen fısıldayarak yanıt verdim "Doğru karar veremeyen birisi ama..."

"Taşaklı peki?" diye sordu sıktığı dişlerinin arasından.

"Tamam, bu bir iltifat. Büyük risk alabilen, yürekli biri..." diyerek iç çektim.

"Kahrolası seksi?" diye sordu meraklı bir fısıltıyla.

Her şeye rağmen gülümsedim. "Kahrolasıca seksi, şey, hayal edebileceğin en çekici varlık."

Sinirlenerek biraz homurdandıktan sonra fısıldayarak bağırdı. "Bunlar sözlükte yok. Eğer İngilizceye sadık kalsa onu sürekli öldürmek istemezdim!"

"İngilizceni geliştirmişsin."

"Çok zekiyimdir," diye vurguladı, sanki öyle olduğundan şüphe duyuyordum.

"Biliyorum. Buraya gelebilmek için öyle olman gerek."

"Kolaydı," diyerek alçak gönüllü davrandı. "Xavier, Russell yüzünden seninle aramızın bozuk olduğunu düşünüyor. Seni avımmışsın gibi göz hapsinde tutmama ve o Reed'i ararken seni uzak tutacağıma güveniyor."

"Russell yüzünden aramız bozuk mu?"

"Hayır. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nedir o?"

"Russell'ın güvende olmasını... ve o moron Brennus bunu tehlikeye atıyor," dedi iplere odaklanarak. Onları öne arkaya büktüğünde gevşediklerini hissettim. Sonra

mırıldadı. "Off, Xavier seni güvende tutmak için çaresiz olmalı. Bunu yürek telleriyle bağlamış."

"Ne?" diye sordum. Kelimenin gerçek anlamını kastetmediğini umuyordum. "Lütfen bana bunun bir mecaz olduğunu söyle."

"Evet, bir mecaz. Xavier seni kaybetmekten korkuyor, üstelik senin için deliye dönüyor," diyerek benim sözlerimi kullandı dalgın dalgın. "Seninkiyle bağlanacak bir ruhu ya da seni uyandıracak kadar derin bir çekimi olmamasına rağmen deliye dönüyor ama bu Tanrısız yere katlanacak kadar sana düşkün."

"Buraya gelmesini istemedim ben ondan."

"Bundan emin misin?"

"Bana böyle şeyler yaparken neden onu burada isteyeyim?" Bileklerimi biraz kaldırarak sırtımdan bağlandıklarını işaret ettim.

"Çünkü koruyucu meleğin tehlikeli ve korkunç. Zeki ve saygıdeğer... ve kontrolsüzce erkeksi."

"Zorba ve acımasızı unutma lütfen. Beni bayıltıp bu hale soktu!" diye yumuşak bir sesle bağırdım.

"Mükemmel demedim," dedi sakince. "Sadece seni sevdiğinden bahsediyordum. Hep sevdi, ruhunun yaratıldığı andan beri." İpi sertçe çekti.

İrkildim ama ip yüzünden değildi. "Ben de... Ben de onu sevdim mi?" diye sordum fısıldayarak.

"Elbette." İp yine gerildiğinde çaresizce iç çekti. "Siz ikinizin özel bir dili vardı. Beraber ruh eşlerinden daha çok vakit harcadınız. Onu bu konuda uyardım."

"Ne?" diye sordum nefesimi tutarak.

"Ruh eşlerinin arasına girmenin kötü karma olduğunu söyledim. Başka bir ruhu korumak için atanmasını önerdim, senin için iyi bir koruyucu melek değildi," diye fısıldadı kederle.

"Gerçekten mi?" diye mırıldayıp yüzünü görmeye çalıştım.

Anya başını sallayıp alçak bir sesle açıklamaya koyuldu. "Şey, görevin büyük tehlikelere atılmak ya da korkutucu durumlara fırlatılmak olduğunda Xavier harikaydı. Sen ortalama bir ruhtan daha çok devrimlere, ayaklanmalara, felaketlere bulaşırdın. Bunlarla başa çıkabileceğini söylerdi ama bence sana daha çabuk kavuşup seni Russell'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu."

"Uyarına nasıl tepki verdi?" diye merak ettim yüksek sesle.

"Xavier ikinizin gizli bir göreviniz varmış gibi gösterdi. Başlangıçtan beri var olan bir görevmiş ama sonra seninle yakınlaştı... Benimle bu konuda konuşmayı kesti. Başka bir şeyin olduğunu görmek kolaydı..."

"Görmesi kolay olan neydi? Bana atanması şüpheli bir durum muydu?" diyerek sözünü kestim.

"O yüksek rütbeli bir Serafim olmasına rağmen Erdem görevlerini gerçekleştiriyordu," diye açıkladı. "Ve onun tek görevi sendin. Bu süre boyunca başka ruhu korumadı. Hayatlarının arasında, onun sana içgüdüsel olarak bağlanmamasını sağlayacak bir süre verilmedi. Bu duyulmamış bir şey..." Kollarımdaki ipler üzerimden kaydığında sadece kanatlarıma ve ayaklarıma sıkıca bağlanmış ipler kaldı. "Xavier'ı bu kadar iyi tanımam iyi bir şey, yoksa bunu asla çözemezdim!" dedi zaferle.

"Neden onu bu kadar iyi tanıyorsun?" Meraklı fısıltım kulağa eski bir kız arkadaşın suçlayıcı sözleri gibi gelmişti. Acıyan bileklerime kan gitmesi için ellerimle ovaladım.

"Biz aynı ateşten doğduk," diye yanıt verdi kibar bir sesle ve oturmama yardım etti. "Onu sık sık görürdüm. Senin ve Russell'ın yüzünden yollarımız kesişti. Karmanın sizin etrafınızda patlak vermek gibi bir huyu var."

Neredeyse konuşamıyordum. Neredeyse. "Tamam, bir sürü sorum var." Acıyan bacaklarımı uzatıp sırtımı esnettim. Düğüm düğüm olmuş kaslarımı açmaya çalışıyordum. "Ufaktan başlayıp büyüğe gidelim o zaman. Olur mu? Aynı ateşten doğmak ne demek?"

"Hiçbir şey hatırlamaman şok edici. Belki aynı rahmi paylaşmaya benziyor birazcık ama bu doğru mu bilemem," dedi şaşkın bir sesle.

"Yani Xavier'la kardeş misiniz?"

"Yine söylüyorum. Bu nasıl bir şey bilemem."

"Xavier'ı öpmek istiyor musun?"

"Iyy." Aynı Russell gibi yüzünü ekşitmişti. "O kokuşmuş ölü moronu öpmeyi tercih ederim!"

"Kardeşsiniz denebilir o zaman," dedim kısık bir sesle. "Peki, karma şeyi ne o zaman?"

"Çevrendekileri hep aşırı uçlara itmişsindir Evie," dedi bir gerçeği söyler gibi.

"Öyle mi yapıyorum?"

"Evet. Benim çevremde kötü bir ünün var."

"Cidden mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Anlamıyorum. Neden derken, neden bahsediyorsun?"

"Neden kötü bir ünüm var?"

Kötü bir şey söylemişim gibi burnundan güldü. "Her şeyi sorguluyorsun. Olayların gidişatı seni asla tatmin etmiyor. Bunları değiştirmeye çalıştığında diğerleri de tepki veriyor. Bu bazen olumlu, bazen olumsuz oluyor ama her zaman tepki veriyorlar. Tahtlar senin ardından gelip bazen davranışları ödüllendiriyor ve bazen adalet dağıtıyor."

"Nasıl?"

"Karma. İyi ya da kötü kader. Hangisi gerekiyorsa. Bizler ödül verip intikam alırız. Kazanılan kaderi dağıtır ve ceza veririz."

"Russell'la böyle mi tanıştın? Her zaman doğru şeyi yapmaya çalışır."

"Onun gibi biri yok."

"Biliyorum."

"Onu çok uzun süre takip ettim. Kendime engel olamadım. Hislerim yüzünden görevimi değiştirmeye çalıştım ama reddedildim. Sanki Russell'a âşık olmamı istediler. Xavier için bu daha kötü olmalı. Seninle çok daha uzun vakit geçirdi."

"Bizi takip mi ettin? O zaman dilimizi neden konuşamıyorsun?"

"Kendi kendime geldim. Bir göreve bağlanmamıştım. Geçmişte öğrendiğim şeyleri hatırlamam vakit alıyor."

Kanatlarıma dolanmış ipi çektiğinde yumuşak ipler kanatlarımın sırtımla birleştiği yeri biraz daha kesti ve inlememek için alt dudağımı ısırdım. Anya hafifçe iç çekip tıslayarak sordu. "Bağlı haldeyken şekil değiştirmeyi mi denedin?"

"İşe yaramadı," dedim irkilerek.

"Elbette yaramadı," diyerek azarladı beni. "Kanatlarının kopmamış olmasına şaşırdım!"

"Ben de," dedim homurdanarak. Kendimi toplamaya çalıştım.

"Kanatlarını içeri sokamıyorsan şekil değiştiremezsin. Kıpırdama," dedi nazik bir sesle. "Kimse sana nasıl melek olunacağını öğretmedi mi?"

"Şey... Her şey bilmem gerektiği kadar söyleniyor," diye fısıldadım. "Şekil değiştirmeyi de daha yeni öğrendim. Birileri bunu da eninde sonunda söylerdi herhalde."

Anya inledi. "Bebek olduğunu unutup duruyorum," dedi pişman hissederek.

"Bebek falan değilim ben," dedim alınarak.

"Ruhun değil ama melek parçan öyle," dedi dalgın dalgın. "Burada eski artık yeni, aynı görevin gibi..."

Nefesim göğsümde sıkışıp kaldı. "Buradaki görevim hakkında ne biliyorsun?" dedim çatallı bir sesle. Sesim yükselmesin diye fısıldamaya çalışıyordum.

"Bana ne anlattıysan onu biliyorum," dedi düşünceli düşünceli. Yine düğümlere odaklanmıştı.

"Sana neden böyle gizli bir şey anlattım ki?"

"Çünkü ortak bir endişemiz var," dedi gergin bir sesle.

"Nedir o? Russell mı?"

"Russell."

"Çok güçlü bir ortaklık değilmiş sanırım. Torun'da beni okunla vurmayı denemiştin," dedim dikkatini çekerek.

"Benim *aspire*'ımı elinde tutmaya çalıştın," dedi somurtarak. "Russell nasıl diyor... Deliye dönmüştüm. Hak ettiğini düşündüğüm karma oydu."

"Gerçekten mi?" dedim alay ederek. "Neyse, o benim ruh eşim," dedim aynı derecede somurtarak.

"Her zaman senin ruh eşin olacak ama artık o benim *aspire*'ım. Onu kendinden uzaklaştırdın ve onu geri alamazsın," diye karşılık verdi fısıldayarak. Kanadımı gerektiğinden biraz fazla çekiştirdi.

Acıyla tısladım.

"Karma," diye fısıldadı.

"Onu kendimden uzaklaştırdım mı?" diye sordum şüpheyle. "Neden böyle yaptım?"

"Buradaki görevin gizliydi ama bir teorim var."

"Nedir?"

"Bence döneceğini düşünmüyordun. Sonsuza dek acı çeksin istemedin."

Ağzım yine kurudu. "Ya..."

"Bu görevi kabul ettikten sonra aranızdaki bir şeyin koptuğunu söyledi. Ruhlarınızın arasındaki o güçlü bağ. Tamamen gitmemişti ama eskisi gibi değildi. Tarif edemem, çünkü daha önce hiç hissetmedim. Bağdan, bağlılıktan bahsediyordu..."

"İpler," diye fısıldadım dalgın bir şekilde. Beni Reed'e bağlayan, ikimizin de sımsıkı tutunduğu ipi düşündüm.

"Anlıyorsun. Sonra da görevi planlamaya odaklandın. İkiniz tartıştınız. Senin gitmeni istemedi."

"Neden?"

Anya bir an için sessiz kaldı, sonra fısıldadı. "Çünkü kendini Sheol'daki melekler için bir yem yapıyordun."

Gözlerimi kapattım. "Yani bu doğru? Yeryüzüne melez olarak gelmek, kötülüğe karşı bir silah olmak istedim."

Anya arkamda taş kesildi. "Buraya gelmenin tek nedeninin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

"Öyle değil mi?" diye sordum omuzlarımı dikleştirerek.

"Sadece Sürgünleri öldürmek için bu göreve gönüllü olmayacağını bilecek kadar tanıyorum seni," dedi gergin bir sesle. Sırtımdaki eti kesmiş olan ipi nazikçe çekti. Parmaklarımla yatağın örtüsünü tutup yumruklarımın içine aldım ki bağırmayayım. Anya yumuşak bir sesle nefesini verdi. "Bunu bilerek yapmadım."

Gözlerimi açıp hızla nefes alırken, "Sorun yok," dedim.

Kanatlarımın etrafına bağlanmış ip nazikçe düştü. Anya yine önüme gelip ayak bileklerimi çözmeye girişti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ne için?" diye sordu siyah kanatlarını arkasında toplayıp.

"Ne yaptığını öğrendiğinde Xavier seni paramparça edecek."

"Bu, Brennus'un Russell için planladıklarından daha az korkutucu. Onu orada bir başına bırakabilirdin, bahçede," dedi parmakları hızla çalışırken.

"Hayır, yapamazdım."

"Bunun için büyük bir bedel ödedin. Neden Reed'i sevdiğini anlıyorum. Tanıdığım her Güçten farklı, özel..."

"Onu geri almam gerek!" Boğazımdaki kocaman yumruyu yutup konuşmuştum. Anlamaması için dua ettim.

"Planım bu," dedi hemen. Kollarımı uzatıp ona sarıldığımda hareket etmesi zorlaşmıştı.

"Bir planın mı var?" Kollarımı gevşettiğimde boğazım dökülmemiş yaşlarla acıyordu.

Hızlı bir şekilde geceliğimin koluna bakıp Zephyr'in gitmeden öne bana verdiği soğuk şeyi çekip çıkardı. "Sen Tau'yla yemek yiyorken, Buns ve Brownie'yle sadece İngilizce çalışmıyordum," dedi hemen ve Buns ya da Brownie'ye ait bir kız birliği broşunu kaldırdı. Süslüydü ve altın kaplıydı. Üstünde ufak inciler vardı. Daha yakından baktığımda ufacık menteşelerle açıldığını ve bir tokası olduğunu gördüm. Anya konuşmaya devam etti. "Önce ölümsüz canavarları öldürüp sonra da seni Serafimlerden kurtarma yolları düşünüyorduk. Ölüm melekleri olayların buraya varacağından korkuyordu. Buradaki neredeyse herkes rütbe olarak onlardan daha üstün ve onların deyişiyle, seni ilk onlar bulmuş."

Broşu elime bastırdığında gözlerimi kırptım. "Bu..."

"Bir portal," dedi Anya.

"Nereye?"

Tam cevap verecekken kapı aniden açıldı ve Xavier'ın iri cüssesi kapının girişini kapladı.

İplerin çözüldüğünü gören Xavier hemen gözlerini kısıp sert sert baktı. Kaşlarını çatıp, "Anya," diye tehditkârca hırladığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Gözlerimi bile kırpmadan kendime enerji çekip ona doğru fırlattım ve Xavier'la aramızda görünmez bir duvar yarattım. Dikkat etmemişti, çünkü bize doğru koştuğunda sertçe duvara çarptı ve yerdeki pahalı halının üzerine düştü.

Xavier yarattığım duvarın etrafında sinsice dönüp aramızdaki enerjide bir kusur aradı. Arkasından sessizce odaya giren Tau'nun gözleri üzerimdeydi. Rengim biraz attı.

"Büyünü geri kazanmışsın," dedi. Xavier'ın, önünde hırsla yürümesini göz ardı etti.

Dudaklarım somurttuğum için düşerken ayak bileklerime dolanmış ipi elimde tuttum ve kırılabilmesi için onu dondurdum. Ayaklarımı hareket ettirdiğimde ip çatlayıp cam gibi kırıldı ve üzerimden hemen düştü.

"Şiddetli duygular büyünü etkisiz kılıyor," dedi Tau sakince. Camın ardındaki bir böcek gibi beni tarafsızca inceledi.

"O ve seni incitmeye gönülsüz oluşum. Bu iki şey artık beni pek etkiliyor gibi görünmüyor ama," dedim elimden gelen en sakin tavırla.

"*Aspire*'ını buldum Evie," dedi Tau ve sonra benden doğru Xavier'a baktı.

Tau'nun sözleri yüzünden dikkatim dağıldığı için duvarım bir anlığına çöktü. Xavier zayıflığımdan faydalanarak yatağın çok yakınına geldi ve ona doğru fırlattığım duvara çarptı.

Xavier Anya'ya hırlayıp öfkeyle Melek lisanında konuştu.

Anya eşit bir öfkeyle karşılık verdi. "İp üzerindeyken şekil değiştirmeye çalışmış."

Xavier üzerinde yer yer kurumuş kanımın olduğu ipe baktı ve rengi attı. Gözlerimi bulup kısık bir sesle konuştu. "Kanatların bağlıyken şekil değiştiremezsin."

"Hadi ya?" diye sordum. Sesimin alaylı çıkmasını istemiştim ama istediğimin aksine üzgün çıkmıştı.

Xavier ellerini aramızdaki duvara koydu. "Koptular mı?" diye sordu endişeyle.

Kanatlarım kendi kendilerine hareket edip canımı yakarak yayıldılar ancak tamamen iş görüyorlardı. Xavier'ın gözerindeki acı birazcık dindi ama sadece birazcık.

"Reed'in nerede olduğunu biliyorum Evie," dedi Tau

yine. Tekrar dikkatimi çekmişti ama Xavier'ı tutan duvar yerli yerinde kaldı.

"Ben de nerede olduğunu biliyorum," dedim kalbim kulaklarımda küt küt atarken. "Brennus'un yanında. Gelmemi ve onu özgür kılmamı bekliyor, bu yüzden bana yalan atıp onu bulduğunu söyleme. Brennus buradaydı..."

"BRENNUS BURADA MIYDI?" diye kükredi Xavier.

Zıt renkli gözlerini kısıp bir sehpa alarak aramızdaki duvara fırlattı, bana ulaşmaya çalışıyordu. Sehpa çarptığında enerjinin beni ittirdiğini hissettim, sonra parçalanarak yere düştü ama içeri girmesini sağlamadı.

Kalp ritmim iki katına çıktı. "Biraz sakinleşir misin?" diye sordum azarlayan bir bakışla. "Beni ürkütüyorsun!"

"Ürkütücü!" diye ekledi yanımdan Anya. Elleri titrerken başıyla onay veriyordu.

Tau engelin yanında duran Xavier'ın hizasına geldi. Yüzlerinde sert bakışlar olan iki kocaman, kırmızı kanatlı melek yan yana duruyordu. Tau kestane renkli saçlarını gri gözlerinin önünden çekti. Sanırım gözlerinde suçluluk hissi görmüştüm. "Ondan nasıl kurtuldun?"

"Burada olduğuna inanıyor musun?"

"Sana inanıyorum," diyerek sözümü düzeltti.

"Ondan kurtulmadım. Beni dönüştürmek için gelmemiş," dedikten sonra küt küt atan kalbimi yavaşlatmak için derin bir nefes aldım.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu gözlerini biraz kapatıp.

Başımı salladım. "Fiziksel olarak? Hayır. Tabii öpüşmeyi saymazsak..."

Xavier arkasını dönüp bir sandalye aldı ve elleriyle kırdı. Ufak ve büyük parçalar zemine düştü ama asıl korkutucu kısım ellerini açmasıydı. Toz dökülmüştü. Sırtı bana dönük dikilirken öfkeyle nefes aldı. "Bir daha sana asla dokunmayacak," dedi gergin Xavier.

"Bana tutamayacağın sözler verme," dedim acı bir kızgınlıkla.

Xavier'ın biraz gerildiğini gören Tau elini omzunun üzerine koydu. Biraz öyle kalıp gözlerini bana çevirdi. Konuşurken babamın sesi sakindi. "Brennus senden bir şey istiyor. Nedir?" Çabuk çalışan aklı yüzünden kaşımı kaldırdım. "Çok açık," diye cevapladı zekice. "Eğer seni şimdi elde etme arzusunu engelliyorsa, bu şeyi epey çok istiyor olmalı. Nedir?"

"İntikam," dedim kırık bir sesle.

"Bunu ona verecek misin?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. Yanağımdan aşağıya bir damla gözyaşı kaydı.

"Yani Russell'ı koruyup Reed'i bırakacaksın, öyle mi?" diye sorguladı okunmaz bir yüz ifadesiyle.

Zekâsı yüzünden gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Tau yumuşak bir sesle açıkladı "İsteyebileceği tek şey Russell. Seni burada bulduğu an dönüştürmemesini açıklayabilecek tek şey. Russell güçleniyor. Bir gün en az senin kadar, Brennus'la arana girebilecek kadar güçlü olacak. Russell'ı getirmeni mi istedi?"

Başımla onayladım; yine boğazıma bir yumrunun oturduğunu hissetmiştim.

"Yaşamasına izin vermeyecek. Bunu yapamaz. Russell'ı dönüştüremez de. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Tau bana. "Russell'ın kendisinden daha güçlü olmasını engellemeli ve bunu şimdi yapmalı, Russell gerçek bir tehdit olmadan önce. Eğer Russell'ı öldürmeden seni şimdi alırsa, Russell seni avlayacak. Seni daha önce bulduğu gibi bulacak. Brennus, Russell'ı dönüştürme riskine giremez, çünkü ölümsüz olursa evrimleşmesinin duracağının garantisi yok. Brennus'un yaratıcısı kimdi?"

"Aodh," diye mırıldandım.

"Aodh bunu ona öğretmiştir. Aodh ona kendisinden daha güçlü birini dönüştürmemeyi öğretmiştir. Brennus kendi yaratıcısını öldürmüş, değil mi?"

"Evet," dedim yumuşak bir sesle.

"Brennus'a Russell'ı teslim edersen onu öldürecek. Sana yardım etmeme izin ver," dedi nazik bir şekilde.

Sözleri üzerine irkildim. "Sağ ol ama bunu ben hallederim," dedim acı acı.

Tau'nun gözlerine hemen endişe yerleşti. "Bana güvenmediğini biliyorum..."

"Güvenmek mi?" diye sordum sesimde acı bir öfkeyle. "Senin yanında olmaya bile katlanamıyorum. Seni söküp atabilsem keşke..."

Babam endişeyle gözlerini kıstı. "Seni bırakmamı istemiyorsun. Sana ihanet ettiğimi düşünüyorsun ama durum bu değil. Tek arzum seni korumaktı," dedi nazik, mantıklı bir sesle.

"Bana ne hissettiğimi sakın söyleme," dedim boğuk boğuk. Broş portalın kapağını açtım. Avucumun içinde masum masum duruyordu. Gözlerimi Anya'ya çevirip konuştum. "Anya, ilk önce sen git. Öbür tarafa geçtiğinde beni çek."

Başıyla onayladı ve neredeyse hemen ufacık, benekli uğur böceklerine dönüştü. Normalde hantal olan böcekler artık öyle değillerdi. Çevik bir şekilde broşun ufak deliğinden geçtiler.

Tau'nun sesi panik doluydu. "Evie, bizimle kal! Brennus seninle yaptığı hiçbir anlaşmanın şartlarını yerine getirmeyecek..."

"Bunu biliyorum," diyerek sözünü kestim. "O tanıdığım bir düşman, aynı senin gibi."

"Ben senin düşmanın değilim!" dedi sertçe. Gözleri kararmıştı ve fırtınalı bir griye dönmüştü.

"Peki şimdi kim naif davranıyor?" diye sordum ona sesimde ateşle. Canını yakmak istiyordum. "Senden uzaklaşabildiğim için çok mutluyum. Eğer Brennus beni dönüştürmeyi başarırsa arkanı kolla, çünkü öldüreceğim ilk kişi sen olacaksın!"

"EVIE!" diye hırladı Tau. Tüm soğukkanlılığını kaybetmişti; yumruklarıyla aramızdaki görünmez duvara vuruyordu sertçe.

Beni bırakmamak için böyle çabalaması yüreğime bir şey yaptı; sanki yumruğuyla sıkıyormuş gibi canım yanıyordu. Xavier ona katıldı ve omuzunu öne alarak pes etmeyen engele fırlattı kendisini. Duvarım yine düşmesin diye enerjiye tutunmaya çalıştım.

Söylediği her sözde Tau'nun çaresizliği yüklüydü. "Ne söylediğinden haberin yok senin! Sen her birimizden daha değerli..."

"Değerli mi?" Neşesiz bir kahkaha attım. "Beni sadece bir silah olarak görüyorsun."

"Sen benim evladımsın!"

Yüreğim burulurken boğazıma koca bir yumru oturdu. "Strateji konusunda çok iyisin. Bir an için beni önemsediğini bile sandım," dedim boğuk bir sesle.

Tau'nun yanında duran Xavier telaş içinde konuştu. "Bizim için ne kadar önemli olduğunu göremiyor musun? Kontrol sınırlarımızı zorluyorsun Evie."

Boş hissediyordum; hava kadar inceydim. "Bana yardım etme şansınız vardı ve bunun yerine beni bayıltıp bağladınız. Size güvenmemi imkânsız kıldınız," dedim artık kanıyormuş gibi acıyan bir boğazla. Dudakları acıyla bükülürken gözlerinin içine baktım. "Bulutuna geri dön Xavier. Seni burada istemiyorum."

"Ancak sen de benimle gelirsen dönerim," deyip elini engele koydu.

Havanın akım yönü bir anda değişerek saçımı uçurmaya başladı. "Xavier, aramızdaki her şey öyle bir bitti ki."

"Yanılıyorsun," dedi hırlayarak. "Daha yeni başlıyoruz."

Aşağıya uzanıp yanımdaki ipek örtünün üzerindeki broşun kapağını açtım.

Xavier ve Tau aynı anda bana hırladı ve silahın ateşlenmesini bekleyen koşucular gibi gerildiler. Şeklim bozulmaya başladığında onları daha fazla geri tutamayacaktım. Portalın diğer tarafına uzanan bir yarış olacaktı. Oraya ilk kim varırsa o kazanacaktı. Kalbim acı acı atıyor ve avuçlarım terliyordu. Aklımdan sessizce söyledim. *Yerlerinize... Hazır... Başla!*

BÖLÜM 24

yüreğin buz tuttuğunda

-Russell-

Terli avuçlarımı kotumun üzerine silerken bacağım istemsizce aşağı yukarı zıplıyordu. Kütüphanenin en dipteki duvarında açılmış olan X şekilli portala diktim gözlerimi. Zeminden tavana kadar uzanan vitraylı cam pencerelerden gelen güneş ışığı, üzerine spot lambasıymış gibi düşüyordu. Lekeli metalin üzerinden yansıyan ışıkta toz parçacıkları dans ediyordu.

Karşılaştığım tüm portalların arasında en sinsisi buydu. Brownie'nin ucuz görünen kız birliği plaketine yerleştirilmişti; kromdan yapılmıştı ve donuktu. Yunan alfabesinin on ikinci harfi *khi* içindeki boşluk alanı saklıyordu.

Karşısında duran kahverengi deri koltukta otururken öne eğildim. Ağzımdan kaçan alçak, tehditkâr hırlama yüzünden bir an taş kesildim ve kanepenin kolunu sımsıkı tuttum. "Seni odadan fırlatmaya mecbur bırakma beni Russell," dedi Zephyr. Reed'in kütüphanesindeydik ve yanımdaki koltukta oturuyordu.

Kanepenin sonunda oturan Brownie konuştu. "Evie'yi alacaktır. Anya kurnaz..."

"Eğer ona bir şey olursa seni suçlayacağım Brownie," diye karşılık verdim.

"BENİ Mİ?" dedi hayrete kapılarak. "Bu Anya'nın planıydı!"

"Ve sen de bunu yapması için portalı verdin!" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Onu koruman gerekirdi."

"Tatlım, o bir Taht," dedi Buns, Zee'nin yanında oturuyordu. "Rütbesi bizden üstün."

Buns'a kaşlarımı çattım. "Off Buns, deneme bile! İşine gelmediğinde rütbeler hakkında ne düşündüğünü biliyorum."

"Doğru," dedi utanmadan. "Ayrıca güzel bir plan duyduğumda fark da edebiliyorum."

Kaşlarımı tehditkârca çattım. "Onu orada korumasız bırakmak nasıl güzel bir plan oluyor peki?" dediğimde dizim iki kat hızla zıplıyordu.

"Yanında koca bir Güç ordusu var," dedi Brownie nazik bir sesle.

"Peki Kızıl'ı serbest bırakmayı denediğini öğrendiklerinde ona ne yapacaklar?" diye sordum Brownie'nin dikkatini çekerek. "Sizin dünyanızda ihanetin cezası nedir?" Brownie'nin rengi atacak kadar edebi vardı. Tek kelime edemeyen yüzüne karşı, "Doğru! Ben de öyle düşünüyordum!" dedim küçümseyerek. Ayağa sıçradım.

Zephyr hemen önüme geçmiş, buz gibi bakan mavi gözleriyle portala giden yolumu engellemişti. "Sağduyunu kaybetme."

Kanatlarımı arkama çektim. Kedilerin kulaklarını arkaya yatırmalarına benzemişti. "Çekilsen iyi olur, yoksa başını kaybetme riskine giriyorsun."

Zee saldırıya hazırlanarak savunma duruşuna geçti.

Buns yalvaran bakışlarla Zephyr'in önüne geçti. "Ona zarar vermeyeceklerdir. Xavier ve Anya yakınlar. Asla onu

incitmelerine izin vermeyeceği konusunda ısrar etti..."

"Xavier ve Kızıl'ın buraya gelmeden önce samimi olduklarını da söyledin. Eğer bu doğruysa, o zaman Xavier, Kızıl'ı korumak için ne gerekiyorsa yapar," dedim. Zephyr'in duruşundaki zayıf yönleri bulmaya çalışıyordum.

"Tatlım," dedi Buns sakin sakin, "Crestwood'a geldiğinden beri bir lokma yemedin. Sana bir şey hazırlamama izin ver."

"Aç değilim ben," dedim çocuksu davranarak ama karnım itiraz ederek guruldadı.

Buns ellerini beline koyup ayağını yere vurmaya başladı. "Ah, hayır mı yani?" diye sordu şımarık bir kız kardeş gibi. "O zaman burayı temizlememize yardım et!"

Eliyle zarif kütüphaneyi gösterip her yeri kaplayan tozu işaret etti. Görünüşe göre Pagan, Evie'nin Nefilim olduğunu sandığı zamanlarda Dominion Zephyr ile Reed'i onun hakkında sorgulamak için üstlerine götürdüğünden beri kimse burayı temizlememişti. Odanın çoğuna dokunulmamış olsa da Brennus'un koleksiyonu için Gancanaghlar evin geri kalanını Evie'nin eşyalarını ararken yağmalamıştı.

Bıraktığım tüm kıyafetleri yere ve yatağın üzerine saçılmış halde buldum. Pisliği saymazsak bile Reed'in Crestwood'daki evinde olmak gerçekdışıydı; sanki çocukluk evime dönmüştüm. Buraya melek olmaya yeni yeni başlarken gelmiştim. Freddie Kızıl'la beni öldürüp onun ruhunu almak istedikten sonra...

Burada yaşadığım zamanlar bir bebektim; melek özelliklerini ve yeteneklerini yeni yeni kazanıyordum. Zee eğitimime koridorun sonundaki yemek odasında başlamıştı. Uzun yıllar önceydi sanki. O zamandan beri dünyayı dolaşmış, varlığım hayal bile edemeyeceğim canavarlar tarafından kovalanmıştım.

"Daha sonra size yardım ederim," dedim gözlerimi Zee'nin üzerinden ayırmadan. Dikkatinin bir an için dağılmasını bekliyordum.

Buns'ın bıkkın sesi odada çınladı. "Temizliğe senin portala gitmeni engellemek için başlayamıyoruz. Neden uğraştığımızı da bir bilsem? Onlar gelmeye hazır olana dek diğer ucu açılmayacak."

Haklı olduğunu bildiğim için ona baktım. Yavaşça yerime oturdum ve yumuşak bir sesle sordum. "Brennus'un evine giden başka portallarınız da var, değil mi?"

Brownie başıyla onayladı. "Elbette, hepsini..." Zephyr ona uyaran bir bakış fırlattığında sustu.

"Nereye?" diyerek teşvik ettim.

"Sana daha sonra söyleriz," diye mırıldayıp delici bakışlarımdan gözlerini kaçırdı.

Bacağım zıplamaya devam etti.

Buns biraz rahatlayıp yalvararak konuşmaya devam etti. "Tatlım, sana yiyecek bir şeyler hazırlamama izin ver."

"Keyfin bilir," dedim somurtarak.

"Güzel!" dedi Buns hemen. Aklını kaçırmış bir peri gibi odadan çıktı.

"Sana yardım edeyim!" diye seslendi Brownie, aynı şekilde odadan dışarı çıktı.

Zephyr dikkatlice eski yerine giderken gözlerini üzerimden ayırmamıştı.

"Asla beni..." diye hırladım ama Zee sözümü kesti.

"Yine başlama. Ben de sınırıma ulaştım," diye hırladı. Bir şeye vurmak istermiş gibi yumruklarını sıktı. "Bir plan üzerinde çalışıyorum, ikimizi içeren bir plan," dedi gergin bir sesle.

"Nedir?" diye sordum onun sesini taklınarak. Koltuğuna sırtını yasladığında pür dikkat ona baktım.

"Geri gideceğiz ve Brennus'u bulacağız," dedi az ve öz bir şekilde.

"Ve sonra..." dedim devam etmesini isteyerek.

"Bu kadar," dedi ciddi ciddi.

"Kaçış planı yok mu?" diye sordum kısık bir sesle.

"Ya çıkarız ya da çıkmayız. Elimizden geldiği kadarını haklarız. Eğer lidere, Brennus'a ulaşırsak Gancanaghlar bölünüp parçalanır ve diğerleri tarafından yok edilmeleri kolaylaşır. Ölümsüz olarak ayrılmadığımızdan emin olmamız gerekecek sadece."

"Peki ya Reed?" diye sordum.

Bir anlığına gözlerini kapattı. "Onu öldürmek için yardımına ihtiyaç duyabilirim," diyerek kabul etti Zephyr. "Tereddüde düşebilirim. Emin değilim." Aniden sustu. Hissetmekten huzursuz olduğu duygularla mücadele ediyordu.

"Onu iyileştirebilirim." Uzanıp bir an için Zephyr'in omzunu tuttum ve elimi indirdim.

"Reed bir katil Russell," dedi yumuşak sesle. "Gördüğüm her melekten daha hızlı hareket ediyor. Ona yaklaşman, dokunman gerekir. Onunla aynı odaya girdiğin an, son ânın olabilir."

"O zaman boşa vakit harcamadığımdan emin olurum," dedim abartılı bir züppelikle.

Zee gülümsemedi. "Eğer iş o noktaya varırsa, hayatta kalmak için onu öldürmen gerekebilir. Seni milyarlarca yıllık tecrübenin verdiği yetenekle avlayacak. Yeryüzünde saklanabileceğin tek bir yer kalmayacak," dedi ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Evie'yi düşünmen gerek."

"Zaten onu düşünüyorum ya. Hayatta kalamaz Zee," dedim şüphe duymadan.

"Sandığından daha güçlü. İyileşene dek Buns ve Brownie onu hayatta tutacaktır... Eğer Reed ve Brennus ölürse zamanla toparlanır."

"Senin ölümünün onu nasıl etkileyeceğini düşünmeyi unutuyorsun," dedim yumuşak bir sesle. "Onun ağabeyi gibisin."

Zephyr çenesini biraz kaldırdı ve yumrukları gevşedi. "Hakkın var, asla toparlanamayabilir," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Yüzümdeki çekingen gülümseme odanın diğer tarafındaki portala bakınca soldu. "Gitmeye hazırım, sadece zamanı söyle," diye mırıldandım. Reed'in özel cephanesindeki silahları düşündüm. Sonra da yine Anya'yı. Yüzüm biraz daha düştü.

"Sence Anya başarısız mı oldu?" diye sordum gergin bir sesle.

"Bence uzun süre önce gelmeliydi," dedi telaşlı telaşlı.

Dişlerimi birbirine sürttüğümde bacağım kontrolsüzce zıplıyordu. "Ona daha iyi davranmalıydım... Giderken çok acımasızdım. Onun için neler hissettiğimi bilmiyor bile. Belki de böylesi daha iyi olmuştur. Belki de dönemeyeceğim için bilmemesi daha iyidir..."

"Onu sevdiğinden habersiz diye senin için yas tutmayacağını mı sanıyorsun?" diye sordu sakin bir sesle.

"Şey... Bilmem..." diye başladım ama başını salladığını gördüm.

"Salak. Sevgi böyle işlemiyor. Onun için ne hissedersen hisset, seni seviyor."

Yüz ifadem biraz daha sertleşti. "Ben miyim salak?" diye sordum gözlerimi açarak. "Sevgi konusunda ne zaman uzman oldun sen Zee?"

"Buns iyi bir öğretmen," diye cevapladı Zephyr yarım bir gülümsemeyle.

Gergin gergin elimi saçımdan geçirdim. Anya ile Kızıl'ı bir daha görememe düşüncesi bana yine kötü şeyler his-

settiriyordu. Suçluluk hissi beni ele geçirirken kalbim hızla atmaya başlamıştı.

Portalın yanındaki toz parçacıkları aniden havalanarak bükülüp kıvrılan bir dansla tutuştu. Bacağım zıplamayı kesti ve hemen Zephyr'le beraber ayağa sıçradık. Nefesimi tuttum ama portalın içinden ufak, şişman bir uğur böceği çıktığında nefesimi verdim. Zephyr beni tutarken bir sürü halinde portaldan çıkıp uçtular. Yere ve duvarlara ufak gölgeler düşürdüler.

Ufak böceklerin bir araya toplanmaları ve önce seksi bir hat oluşturup hayatımda gördüğüm en güzel yaratığa dönüşmeleri birkaç saniye sürdü. Bundan bir an sonra Anya'yı kollarımın arasına alıp göğsüme bastırdım ve kalın, siyah atkuyruğundan tutkulu kokusunu içime çektim. Yakınlarındayken hissettiğim çekirgeler tam güç geri dönmüş, içimde zıplıyorlardı. Sanki ona yeterince yakın olamıyormuşum gibi hissettirdiler bana.

Düşünmeden boynunun zarif hattını takip ederek yanağına ve dolgun, yumuşak dudaklarına öpücükler kondurdum.

"Russell," diye karşı çıktı Anya. Ancak ne söyleyecekse ağzım ona engel oldu.

Onu gördüğümden beri içimde tuttuğum yoğun arzuyla öptüm onu. Uyandırdığı tutku içimi kemiriyor, ardından beni yaralı ve güçsüz bırakıyordu. Ona sarılarak dikildim, pencerelerden giren güneş ışığı üzerimize düşüyordu ve ruhum yeni bir hafiflikle kükrüyordu. Ölümcül bir ağdan özgür kalmış bir kelebeğin kanatları gibiydim.

"Evie nerede?" diye sordu Zephyr yanımızdan. Dudaklarımı Anya'dan çekmek zorunda kaldım.

Anya'ya gözlerimi diktiğimde hırıltılı soluklar alarak baygın baygın bana baktı.

"Ne?" diye sordu yanakları aniden kızarırken.

Zephyr yine sordu. "Evie?"

Anya'nın yüzüne korkmuş bir ifade otururken gözlerini benden alıp Zephyr'e çevirdi. "Beni indir Russell!" dedi paniğe kapılarak, bu yüzden ona daha çok sarıldım. "Evie'yi portaldan içeri çekmem lazım! Xavier ve Tau'yu tutuyor!"

Zephyr hemen yerde duran plakete gitti. Elinin bir hareketi ile döndürdü. Portal hızla dönüp kendi kendine momentum kazandı ve yerden birkaç santim yükseldi.

Portal dönerken Zephyr hemen yanında duruyordu ve kırmızı bir tüy portaldan çıktığında gerildi. Delicesine dans ettikten sonra yavaşça aşağıya inip duvarın dibine düştü. Zee kollarımın arasındaki Anya'ya baktı.

"Geliyor," diye ona güven verdi Anya. Portaldan Evie'nin çıkmasını beklerken koluma sımsıkı tutundu.

İşaret almışçasına Evie yeni doğan bir kısrak gibi portaldan çıktı. Elbette üzerinde doğumlarda olan o yapışkan, iğrenç şey yoktu. Ellerini uzatarak portala ulaşmaya çalıştı.

Kenarına tutunduğunda portal hareket etmeyi kesti. Pek beceriksizce iki tarafını birleştirmeye çalıştı ancak hâlâ kendine madde çektiği için portalın iki kapağı aynı kutuplu mıknatıslar gibi direniyordu.

Solmuş yüzünü bize çeviren Kızıl yakardı. "Yardım edin!"

Kızıl iki kapağı tüm ağırlığını üzerine koyarak birleştirmeyi denedi. Tam kapatacakken portalın diğer ucundan biri tekrar açıyormuş gibi onun vücudunu ittirdi. Kızıl tutundu ve vücudunu geri fırlattığında yine üzerine atladı.

"LANET OLSUN ZEE! YARDIM ETSENE!" dedi çaresizce yalvararak. Tamamen açılamasın diye portala tutunuyordu.

Zephyr elinin yanında duran portalın kenarını tutup kararlı bir ŞAK sesiyle kapattı.

"Kimdi bu?" diye sordu hayrete kapılan Zephyr.

"Xavier. Hemen arkamdaydı!" dedi yorgunluktan nefes nefese kalmış Kızıl.

Zephyr portalı alıp ezmeye başladığında Kızıl, "YAPMA!" diye haykırdı.

"Neden?" Zephyr tereddüt etti.

Kızıl'ın gözlerine karanlık bir gölge girdi. "Canlarını yakar mı?" diye sordu yüzü korkuyla düşerken. "Orada tutsak kalırlar mı?"

"Hayır, geldikleri yerden çıkabilirler."

Kızıl tuttuğu nefesini verdi. "Tamam, kır gitsin," dedi öfleyerek.

Kocaman gülümseyen Zephyr bir daha tereddüt etmedi. Yanımızdaki toz kaplı masaya giderek portaldan kalanları üzerine bıraktı.

Kızıl öne eğilmiş halde hızla nefes almaya devam ediyordu; etrafa şaşkın şaşkın bakarken gözleri ışığa alışmaktaydı.

Dikkatimi kollarımın arasındaki Anya'ya çevirdim. Onun da bana bakan gözlerinde şaşkın bakışlar vardı. "İyi misin?" diye sormayı başardım. Boğazım sıkışmıştı. *Tanrım, saçını açıp omuzlarının üzerine dökülmesini izlemek istiyorum,* diye düşündüm. Bunu yapmamak için daha çok nefes alıp verdim.

"Hmm?" diye mırıldadı sanki transa girmiş gibi.

Yüzümü ona doğru eğip nazikçe şakağını, porselen teninden arkaya uzanan yumuşak saçlarının olduğu yeri öptüm. Saçına yumuşak ve tatlı bir koku sinmişti ve aklımda bu koku cennetin kokusuydu. Sesimi geri kazandığımda, "Yaralandın mı?" diye mırıldadım tenine doğru.

Teni pembe pembe olup dudaklarımın altında ısınırken başını neredeyse uyuşukça salladı, konuşmamıştı. Onu kendime bastırıp ipeksi kanadına dokundum. Parmaklarım nazikçe üzerinde gezindiğinde tüylerinin ne kadar

parlak olduğunu ve güneşin altında neredeyse mavi göründüklerini fark ettim. Yanağını omzuma koyduğunda kolları çekinerek, neredeyse utanarak enseme dolandı. Kalbim göğsümde canımı yakarak sıkıştı, benim gibi sıkı sarılmadığını fark etmiştim. Tutuşu daha dikkatli, daha güvensizdi.

Kulağına, "Ben iyi değilim," diye fısıldadığımda gerildi. "Senin için endişelenmekten aklımı kaçırıyordum."

"Ama... Brownie ve Buns sana planımızı anlatmadı mı?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Söylediler ama..." diye başladım söze.

"O zaman endişelenecek bir şey yoktu," dedi net bir şekilde. "Sadece uygulamam gerekiyordu."

Yanlış gidebilecek her muhtemel şey bana yine işkence etmeye başladığında sistemime adrenalin doldu. Kaşlarımı çattım. "Gancanaghlar seni öldürebilirdi ya da şu meleklerden biri seni yakalayabilirdi!"

"Bu yüzden beni yakalamalarına izin vermedim," dedi kısık bir sesle.

Küstah yorumu küt küt atan kalbimi hiç yatıştırmamış, hatta yarama tuz basmıştı. "Planı uygulayan sen olmamalıydın," dedim daha hızlı nefes alıp vererek.

Biraz daha gerilirken boynumdaki kolları gevşedi. "Benim olmam gerekiyordu. Aramızdan sadece bana güveniyorlardı."

"Anya harikaydı Russell," dedi Kızıl titrek bir sesle. Reed'in kütüphanesine baktığında Crestwood'a döndüğümüzü fark ettiğini anladım. Yüzünde daha önce ne renk varsa gitmişti. Zorla, "Onu Tau ve Xavier'dan uzak tutmamız gerek. Bana yardım ettiği için kızgınlar," dedi.

Daha fazla adrenalin salgıladığım için bir şeye vurmak istiyordum. "Ona ne yapabilirler Zee?" diye sordum ve gözlerini biraz kıstı.

"Bunu daha sonra tartışabiliriz Russell," diye kaçamak bir yanıt verdi.

Anya'nın kanadını okşamayı kestim. "Bana söylemiyorsun ve bu kötü demek."

"Beni Dominion'a gönderip ihanet için yargılayabilirler," dedi uyuşuk bir sesle Anya. Yanağını hâlâ hafifçe omzuma yaslamıştı.

"NAH yargılarlar!" diye kükredim. Gözlerinin içine bakabilmek için onu önüme ittirdim. Aramızda bir kol mesafesi vardı ve ayakları aşağıda sallanıyordu. "Onların sana yaklaşmasına izin vermiyorum! Beni anlıyor musun?"

"Beni yere bırak. Kendime sahip çıkabilirim," dedi Anya sakin bir sesle.

"Hayır, çıkamazsın!" dedim bağırarak.

"Evet. Çıkabilirim," dedi her kelimeyi vurgulayarak.

Kaşlarımı çattım. "Kızıl'dan daha güçlü değilsin. Büyü yapamıyorsun. Kimse seni dövüşmen için eğitmedi. Muhtemelen insan gibi davranamazsın bile!"

Kusurlarını saymayı bitirdiğimde yüzü pancar gibi olmuştu. "Evet, büyük ihtimalle bunların hepsi doğru," diyerek kabul etti, "ama senin aksine, benim işe yarayacak bir planım var."

"Bir planın mı var?" diye sordum kaşlarımı kaldırıp. "Ne yapacaksın?"

"Senin şeytani, ölümsüz perini öldürme planı," dedi kaşlarını çatarak.

"Ha!" Kötü bir şaka yapmış gibi sahte sahte güldüm. "Ölümsüz ucubeleri seninle tartışmıyorum bile. Onların yanına gitmiyorsun ama o kırmızı kanatlı egomanyaklardan kurtulmak için bir planın vardır umarım," dedim duygularım fokur fokur kaynayarak. "Epey kinci olabiliyorlar."

Elini endişemi havadan silermiş gibi salladı. "Xavier beni elbet affeder. Özellikle de, eee... ölümsüz ucubeler,"

deyip konuşmaya devam etti, "şey, öldüğünde." Anya'yı ayaklarının üzerine indirdim ama onu bırakmadım.

Kütüphaneye giren Buns ve Brownie, "ANYA! EVIE!" dedi aynı anda. Ölüm melekleri hızla koşup alışveriş merkezinde karşılaşmış ergen kızlar gibi grup kucaklaşması yaptılar.

"Mutfakta öğle yemeği hazırladık," dedi Evie'nin kanadını okşayan Buns. "Bir şeyler yiyin de planı tartışalım."

"Ben iyiyim," dedi Kızıl hemen. "Planın nedir?"

"Pardon ama," dedi Buns başını sallayarak, "bir şeyler çiğnemediğin sürece planı konuşmuyoruz."

"Buns!" diyerek karşı çıkmaya çalıştı Evie ancak Buns gözlerini kısınca onun istediğini yapmanın daha çabuk olacağını anlamıştı. Bir anda Kızıl odadan çıkıp koridorun aşağısındaki mutfağa gitti. Bir saniye sonra geri döndüğünde ağzını yemekle doldurmuştu. "Mmm, kaharlığ tossst," dedi etrafa ekmek parçaları saçarak. "Pılağ nediiiğ?"

Anya iğrenerek konuştu. "Sen ve ben gidiyoruz Evie. İçeri gireceğiz. Senin tutsağınmışım gibi davranacaksın. Russell'ın ona gelmesini sağlayacak başka bir 'bağlayan ip' olduğuna inanacak..."

"NE?" diye bağırdım sinirlenerek.

Kızıl çiğnemeyi bıraktı ve ikimiz Anya'ya şok içinde baktık.

Anya beni göz ardı edip konuşmaya devam etti. "Brennus ikiniz için bir şey planlamış olmalı; büyünüzü işlevsiz kılacak, bahçedeki büyü benzeri bir şey. İkiniz de çok güçlendiniz ve adamlarıyla beraber sizi kontrol altında tutabileceğinden emin değil, özellikle Russell bahçede Evie'yi koruduktan sonra. Vardığımızda şüphesiz ki tuzağını Evie'nin üzerinde kullanacak ki savaşamasın ama Russell bizimle gelmeyeceği için, eee, şey, büyü... silgisiyle vurulmayacak..."

Anya yaprak yeşili gözlerini bana çevirdiğinde sustu. Derinden gelen, titreşimli hırlamaların benden çıktığını anlamam birkaç saniye sürdü. Ses, yemeğini diğer yırtıcılardan koruyan vahşi bir kedinin çıkardığına benziyordu neredeyse. Hemen hırlamayı kestim ve sormadan duramadım. "Brennus'un olduğu odaya girmeyi planlıyorsun yani?"

"Büyük ihtimalle adamlarının hepsi de olacak," diye ekledi Anya. Bu sanki ufak bir detaydı. "İntikamındaki bu yeni detay onun ilgisini çekecektir, en azılı düşmanının *aspire*'ını ele geçirmek... Bir kez ortaya atıldığında dikkatini dağıtacak. Planın can alıcı noktası bu. Eğer dikkati yeterince dağılırsa, Russell gizlice içeri girip enerji çalarak evdeki o şeytani küçük kilisede saklanmak için kullandıkları büyüyü ellerinden alabilir."

Evie ağzına doldurduğu yemeği yutabildi. "Nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordu Anya'ya. Gözleri yaşarmış ve kocaman açılmıştı.

"Elbette," dedi başıyla onaylayarak. "Orada saklanmak için ne tür bir büyü kullandıklarını bilmiyorum ama orada. Kiliseyi keşfederken onları hissettim. Bizim ve onların gerçekliği arasına çekilen bir gölge gibiydi. İnceydi, sanki benimle aynı alandaydılar ama ne aynı gerçeklikte ne de aynı boyuttaydı... Bu mantıklı geliyor mu? İyi açıklıyor muyum?" diye sordu bize.

Kızıl başıyla onayladıktan sonra konuştu. "Evet, sanki aramızda bulanık bir perde var ve dinlersen onları duyabiliyorsun, şövalye barında..."

"Öyle," diyerek başıyla yavaşça onayladı. Paralel dünyayı düşündüğünde gözlerine hayalperest bir ifade yerleşti.

Artık ne çenemi tutabiliyor ne de sakinliğimi koruyabiliyordum. "O zaman maç stratejisini özetleyeyim koç. İçeri girip onları büyüyle yok edebileyim diye sizin Brennus'un

işkence inine girmenize izin vermem mi gerekiyor?" Yüzünü ekşitti. Planının APTALCA noktalarının üzerine bastıkça daha da çok sinirleniyordum.

"Yalnız olmayacaksın..." diye konuşmaya başladı Anya ama sözünü kestim.

"Ah, tamam," diye alay ederek devam ettim. "Sen de geliyorsun ha Zee?"

Zephyr bana endişeli bir bakış attı.

"Sadece Zee değil," dedi Anya dişlerinin arasından.

"Ne? ÖLÜM MELEKLERİ!" diye tıslayıp öfkeyle parmağımı Buns ve Brownie'ye salladım.

İkisi de alınarak iç çekerken kabararak kollarını önlerinde çapraz yaptılar.

"HAYIR!" diye karşı çıktı Anya. "Preben'le bir işaret ayarladık, böylece ekibini getirebilecek. Sadece onları gizleyen büyüyü ortadan kaldırman gerek. Bunu yaptığın an Güçler onları parçalayıp kemiklerinden bıçak sapları yapmanın zevkini çıkaracaklar."

"Peki ya ben o yeri sarmış antik büyüyü bozmadan önce Brennus sana dokunursa ne olacak?" Gözlerimi ona dikip tutkuyla İrlanda'nın olabileceğini düşündüğüm tarafa parmağımı salladım. "Ne tür bir büyü olduğuna dair ufacık bir fikrim bile yok. Peki ya soğuk parmaklarıyla yanağını okşadığında ne olacak?" diye sordum. O kadar öfkeliydim ki yakın zamanda yumruğumu bir şeye geçirmek zorunda kalabilirdim.

"Artık zehrinden korkmuyorum. Beni iyileştirirsin," dedi inanılmaz bir sakinlikle.

"BU BİR TEORİ! *Teoride* seni iyileştirebilirim!"

"İnançlı olmayı tercih ediyorum."

"ÇÜNKÜ BİR MELEKSİN!" diye bağırdım kendimi kaybederek. "Seni bir mum gibi söndürecek!"

Anya bir an donup kaldıktan sonra tehlikeli bakışlarına

derinden gelen bir öfke girdi. "Ben mum değilim Russell, ben ateşim. Alev alev yanan bir cehennem ateşi! Brennus bana ait olan bir şeyi tehdit etti. Bu yüzden bedelini ödemeli, on katını ama bunu yapmak için yardımına ihtiyacım var."

"Tahtlar." Zephyr'in kısık sesle konuştuğunu duydum, üzgün üzgün başını sallıyordu.

Elimi kızgın kızgın saçımdan geçirip sakinleşmeyi denedim. Sıradaki sorum Zephyr'eydi. "Tamam, B planı nedir?"

Zephyr yanıt veremeden önce Kızıl minik bir sesle konuştu. "Tek başıma gidip Brennus'a başka bir şey teklif ederim."

Kızıl'ın oraya gitmesi düşüncesi bile yine öfkenin beni ele geçirmesine neden oldu. "Olmaz!"

"Başka ne isteyebilir ki?" diye sordu Zephyr kısık bir sesle.

"Onu iyileştirmeyi teklif edebilirim..." dedi rengi biraz daha solarak. "Atasının izlerini almayı."

"EVET!" dedi heyecanlanan Anya. "İkimiz gittiğimizde bunu önerebilirsin! Onu şaşırtacaktır! O zaman Russell enerjisini çalar. Güçler gelir ve..."

"Bunu yapamazsın Kızıl! Hastalığını alamazsın; ruhunu kaybedersin! Oraya GİTMİYORSUN!" diye aksi bir şekilde karşılık verdim. Bilerek beni umursamıyormuş gibi hissettim.

"Güzel bir plan," dedi yanımda duran Kızıl. Yüzü çökmüş, gözlerinin altı torba torba olmuştu.

Kaşlarımı çattım. "Bu sadece senin *aspire*'ına bir şans verdiği için güzel bir plan ama benimkinin ölümüyle sonuçlanabilir!"

"Hepimize bir şans veriyor," dedi Kızıl üzgün bir bakışla. "Brennus bizi avlamak için Reed'i kullanacak. O

becerikli bir katil Russell. Eğer Brennus onu Gancanagh'a dönüştürürse, Reed'den kaçamayız. Hepimizi tanıyor. İkinci kez düşünmeden Ölüm meleklerini öldürür ve ikimizi yakalarsa..." Sustu. Yeşil ve hasta görünüyordu. "Bizi canavara dönüştürür."

"Belki baban..." diye başladım.

"YARDIM ETMEYECEK!" diye bağırdı bana kendini kaybederek. "Reed'i arayacak ama iş işten geçmiş olacak ve sonrasında tek yapacağı beni korumak olacak. Seni değil; Zee'yi, Buns'ı ya da Brownie'yi değil. Sadece beni. Ve Anya'ya gelirsek, o kanun kaçağı sayılır."

"Haklı," diyerek kabul etti Anya. "Hepiniz değersizsiniz ve ben cezalandırılacağım. Tek şansımız onlar bizi öldüremeden önce Gancanagh'ı öldürmek."

Konuştuğunda Brownie'nin sesi sakindi. "Bizim görevimiz nedir?"

Anya kaşını kaldırarak yanıt verdi. "Sizin göreviniz Serafimin dikkatini dağıtmak."

"Tatlım, tam da bu göreve uygun ayakkabılarım var," dedi hınzırca gülümseyen Buns.

"Planından hoşlanmadım," dedim yumuşak bir sesle. Dikkatlerini çekmek için ses tonumu değiştirmeye karar verdim.

"Planın nesini sevmedin?" diye sordu iç çeken Anya.

"O kadar çok nefret edilecek tarafı var ki! Nereden başlasam? Brennus'la yakın ve samimi olacağımız gerçeği olabilir mi? Bu gerçeğin çoğu yetişkin erkeği hüngür hüngür ağlatacağıyla alakalı olabilir mi?"

"O..." dedi Anya ama sözünü kestim.

"Kızıl'la içeri girdiğin an seni bir şişe Merlot gibi kırmayacağını sana düşündüren nedir?" diye sordum soğuk bir sesle.

Anya dediklerim yüzünden titredi. "Yapmayacak. İnti-

kam istiyor. Seyircisi olana dek bekleyecek."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben bir Tahtım. İşim intikam benim. Onu anlıyorum."

"Gelmem ne fark yaratacak ki? Büyünün taş, makas, kâğıt oyunu olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum dikkati başka bir noktaya çekerek.

"Hayır ama..." dedi kekeleyerek.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" Sesim bir fısıltıdan biraz yüksek çıkmıştı. "Bir büyü yaptığımda çoğu zaman ne olacağını bilmiyorum bile. Bazen aklım parçalanmış ve delilik gerçeklikle karışıyormuş gibi hissediyorum. Sadece büyüden konuşmakla bile kendilerine *Wick-tastrophy** ya da *Fro-dope*** diyen kişilerle berbat bir online sohbet odasında sıkışmışım gibi hissediyorum."

Anya gözlerini benden ayırıp Kızıl'a baktı. "Bilmiyorum. Online sohbet odası da ne?" diye sordu kaybolmuş bir koyun gibi.

Kızıl savunmaya geçerek, "Gerçekten mi Russell?" diye sordu.

"İyi Kızıl," dedim sıktığım dişlerimin arasından; parmağımı Anya'ya doğru kaldırdım. "Belki de sen ona plandaki zayıf noktayı açıklamalısın. Büyü yapmayı denediğimde ne olacağını bilmediğimi anlat ona. Orada tutsak kalabileceğinizi ve sizi Brennus'un doymak bilmeyen midesinden kurtarmamı beklerken, sizi yine hayal kırıklığına uğrattığımı öğrenin. Aynı şimdiye dek onu hayal kırıklığına uğrattığım gibi... ve bunun neden bana işkence ettiğini bile bilmiyorum, çünkü o neredeyse bir yabancı."

Anya'nın kanatları öne düşerken güzel, kara kirpikleri bir an için birleşti, sanki sözlerim onu incitmişti. Kalbim yine göğsümde sıkıştı. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın.

---

* *Wicked* (muzip) ve *catastrophe* (felaket) kelimelerinin birleşimi.

** Hobbit Frodo ve *dope* (harika) kelimelerinin birleşimi.

ne olursa olsun. Başarılı ol ya da olma. Bir önemi yok," dedi soğuk, kendinden emin bir tavırla.

Anya'nın sesindeki keder içimi dondurduğu için sordum. "Bir önemi yok derken neden bahsediyorsun?"

Duygularını belli etmemek için çok çalışıyormuş gibi çenesini sertçe sıkmıştı. "Önemi yok, çünkü sen olsan da olmasan da Evie o odaya gidiyor... ve ben de," dedi omuzlarını geri atarak.

O anda, Anya'nın gözlerinin derinliklerinde bir şey gördüm ve içim sanki biri tekme atmış gibi sancıdı. Ne olduğunu bilmiyordum, belki de kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüğüm o anda, Kızıl, Brennus'un mağaralarında ölürken bende de o bakış vardı.

"Benim için önemli," dedim nazik bir sesle. "Başına gelecekleri önemsiyorum."

Anya'nın gözleri biraz büyüdü ama sonra gözlerini kıstı. "Yabancı biri için duyduğun suçluluk hissi uzun sürmez Russell." Benim sözlerimi kullanmıştı ki göğsümde çevrilen bıçak daha çok kanatsın. "Artık yeryüzüne bağlıyım, kendi elimle buraya tutsak kaldım. Geldiğime üzülmüyorum. Eğer elimde olsa yaptıklarımı değiştirmezdim ama burası benim yuvam değil." Gözlerini benden kaçırdı.

"Yani kalmanın bir değeri yok mu diyorsun?" Başka bir yere gitmekten değil de Brennus'un soğuk dudakları içindeki tüm mükemmellikleri yok ederken, onun kolları arasında ölmekten bahsettiğini biliyordum.

"Bu fedakârlığa değeceğine inandığımı söylüyorum," dedi gözlerini kaçırarak. "Yaptıklarının intikamı alınmalı."

İçim titredi ve hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim. "Anya'yla bir saniye yalnız konuşmam gerek," dedim ortaya. Gözlerimi yüzünden ayırmamıştım.

Kızıl konuştuğunda sesi telaşlıydı. "Ama plan yapmamız..."

"*Aspire*'ımla konuşmam gerek *dedim*. Yalnız." Sert konuşmuştum. Gözlerimi Anya'dan ayırıp sonsuzluk kadar uzun zamandır tanıdığım gri gözlere baktım.

Evie karşı çıktı. "Vaktimiz neredeyse tükenmek..."

Buns kolunu Kızıl'ın omzuna koydu. "Biz hazırlanmaya başlayalım Evie," dedi net bir sesle, onu götürüyordu. "Tam da sana uygun silahlar var elimde. Siyah ipek iyi olur diye düşünüyordum."

Buns ve Brownie, Evie'yle beraber kütüphane kapısına doğru gitti. Onlar dışarı çıktıktan sonra Zee bana "sakin ol" bakışı attı. Sessiz tavsiyesini alarak çenemi biraz kaldırdım. Kapı Zee'nin arkasından kapandıktan sonra Anya'ya döndüm ama yanağıma sert bir tokat indirdiğinde yüzüm bir an için yan tarafa döndü. Bana vurduğunu anlar anlamaz gözlerimi kıstım.

"Ne oluyor?" diye hırladım. Kanatlarım sırtımdan çıkıp iki yanıma açıldığında tişörtüm yırtılmıştı.

"ŞİMDİ de bana *aspire*'ım mı diyorsun?" diye hırladığında gözlerini benden daha çok kısmıştı.

Ayrılmak için kütüphanenin kapısına doğru bir hışım gitti ama ben ondan daha hızlı olduğum için önüne geçerek yolunu tıkadım. Onu durdurmak için ellerimi omuzlarına koyduğumda parmağımı alıp büktü. İnleyip önünde tek dizimin üzerine düştüm. "Ve ben *moron* değilim. Hayatımı etkileyecek kararları ben verebilirim," dedi ipeksi bir sesle.

Bir an sonra ayağa kalkıp onu omzumun üzerine attım ve en yakın kitaplığa giderek sırtını ona yasladım. Kitaplar sallanıp raflardan düşerken Anya onları tutup bana karşı üstünlük kazanmaya çalıştı.

"Kes," diye hırladım. Sonra gözlerinin içine baktım. Karnımın içinde zıplayıp duran kelebekler ona yaklaşmamı mecburi kılıyordu. Vücudumu oynatarak onu kitaplığa bastırdım. Omuzlarımı tutarak beni ittirmeye çalıştı ama

kıpırdatamamıştı bile. Artık nefes almakta güçlük çekiyordum, çünkü o gördüğüm en güzel yaratıktı. Yanakları kızarmıştı ve ufacık soluklarla nefes alıp veriyordu. Siyah kirpikleri yeşil gözlerini ışıl ışıl parlatırken güzel kaşlarını bana çatıyordu.

Dudaklarımı onunkilere bastırıp soru sorar gibi öptüm onu: *Bana mı aitsin?*

İlk başta sorumu göz ardı edip yanıt vermedi. Dudaklarımız buluştuğunda ses etmeden yine sordum: *Bana mı aitsin?*

Sanki tüm hayatım boyunca bu anı beklemişim gibi nefesimi tutmam gerekti.

Yavaşça kolları omuzlarımın üzerinden geçip boynuma dolanırken öpücüğü bana cevap verdi. Anya'nın dudakları aralandığında, sanki teninin ateşi içime doluyormuş gibi beni yakmaya başladı hemen. Bu yoğunluğu beklemediğim için inledim. Parmakları saçıma dolandığında, içimde güç kontrol edebildiğim şeyler oldu. Yüreğimi sarmalayan acı hafiflerken arzu büyüyüp beni parçalamakla tehdit etti.

Parmak uçları yanağıma kayıp yüzümü ellerinin arasında tutarken öpüşmemizi derinleştirdi. Bacaklarını belime daha sıkı dolaması için kaldırdım. Siyah kanatları kitaplığı ittirdiğinde vücudu göğsüme daha yakın olmuştu.

Ellerim ne olduğunu anlamadan zırhının sırtını tutup dikişlerini koparmış ve göğüs kısmını üzerinden almıştı. Altına giydiği beyaz atleti ortaya çıktığında iç çekti. Gözleri şaşkınlıkla büyümüştü.

"Özür dilerim," dedim ama kastederek söylememiştim bunu. "Beni rahatsız ediyordu." Zırhı yere fırlattım. Yine dudaklarını aradım ve içimde, üzerindeki diğer zırhlardan kurtulmanın bir yolunu bulmak için pis bir arzu büyüdü.

Anya yine gözlerini kıstı, sonra ayağıyla duvara doğru tekme attı ve bu hareketi onu sertçe fırlattığında kanatları

iki yana genişçe açıldı. Beni habersiz yakaladığı için geriye düştük. Ben arkamızdaki balkona giden dönen merdivene çarptım. Basamaklara düştüğümde darbenin çoğunu kanatlarım almıştı. "Özür dilerim," dedi kastederek söylememişti bunu. "Ben Evie değilim." Dudaklarında tehlikeli bir gülümsemeyle başımda dikildikten sonra dizlerini göğsüme bastırarak beni olduğum yere sabitledi. "Ben af ve kefaret değilim. Ben şiddetli güç ve intikamım."

"Yani geri ödemesin, ha?" diye sordum. Kuvvetimi kullanarak omzunu tutup onu altıma aldım; sırtı basamaklara yaslıydı. "Bu güzel, çünkü her zaman yatırımımın geri dönmesini dört gözle beklerim."

Sanırım onu korkutmuştum ama yanıt vermesine olanak tanımadan onu öpmeye başladım. Kolları yukarı çıkarak enseme ulaştı. Parmakları saçıma dolandığında içgüdüden başka bir şey değildi.

İçimde büyüyüp duran arsız hırlama ihtiyacını bastırmayı denedim. Bu çekim öyle kuvvetliydi ki ya ona yaklaşacaktım ya da bir şeyi kıracaktım. Anya'nın bacaklarını belime kaldırıp onu kollarımın arasına alarak merdivenlerde doğruldum. Merdivenlerden gerilerken döndüm ve bir şey kırıldı. Kanatlarım arkamdaki masanın üzerindeki lambayı düşürmüştü. Gözümün ucuyla ona bakmıştım ama dudaklarımı asla Anya'nın ağzından koparmadım.

Elleri saçlarıma dolanmıştı. Dudaklarıma doğru hırladı. "Ben züppe değilim. Sen züppesin." Alt dudağımdan küçük ısırıklar aldı.

"Ahh," diyerek inledim. Durmasını istedim ama durduğunda da hemen tekrar yapmasını istemiştim.

Ellerini saçımdan aşağıya indirip kanatlarıma dokundu. Tırnaklarını tüylerin köklerinde gezdirdi. *Tık, tık, tık.* Sesler kadifeden bir uyarıydı. İçimdeki doğuştan gelen bir içgüdü çınlarken kalbim göğsümde daha güçlü attı.

Kanatlarım uçacakmışım gibi açıldı. *Tak, tık.* Reed'in sanat eserleri raflardan süpürülüyordu. Kanatlarım yanlarından geçtiği şeyleri yerde yeni pozisyonlara sokuyordu. Anya'nın kanatları benimkilere tepki verdi. Öyle bir çırpmıştı ki ellerim tenini daha da sıktı ve bunun ne anlama geldiğini bilmesem de eğer onunla birlikte olmazsam kısa süre sonra ölecekmişim gibi hissettim. Sonra nazikçe kanadımı okşadığında karın kaslarım gerildi. Önümüzdeki masaya doğru hızla gittim. Kolumu kullanarak yüzeyini temizledim. Pahalı bir sürü eşya ve gereçler ahşap zemine büyük bir gürültüyle düştü.

Cennet ve cehennem arasında kalmışım gibi hissederken ağzımı dudaklarından çektim ve onu ahşap çalışma masasının üzerine bıraktım. Bir elim yan tarafından kayarak kalçasının kıvrımına doğru iniyordu ama zırhı beni engelledi. Sinirlenerek hırladıktan sonra içgüdüsel olarak kendime enerji çektim. Parmaklarımdan akan enerji siyah zırhın üzerindeki ellerimi turuncu korlara çevirmişti. Zırhı gri küle dönüşerek yan taraflarından aşağıya doğru indi. Zırh Anya'nın üzerinden hızla yok olurken küller uçuşarak düşüyordu. Ardında zırhın altına giydiği koyu renkli tayt kalmıştı sadece.

Başını eğip zırhının yok olduğunu gören Anya iç çekti. Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde tereddüt vardı. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, çünkü yine onu şaşırtmayı başarmıştım. Kontrolü elime alarak parmaklarımla saçındaki tokayı çektim ve siyah dalgaların omuzlarına dökülerek sırtına düşmesine izin verdim. Kaçak saç tellerini arkaya doğru taradım. *Güzel,* diye düşündükten sonra şakağında saçıyla teninin birleştiği yeri öptüm ve saçının kokusunun içimdeki kelebekleri cesaretlendirdiğini fark ettim.

"Russell," dedi Anya ben onu öpemeden önce, "bekle." Ellerini göğsümün üzerinde dümdüz yaptı.

Söylediğini anlamam bir saniye sürdü, çünkü ismimi söylediği seksi tonlamaya takılıp kalmıştım. Fısıltıya benzer kırık bir inlemeydi.

Dudaklarım onunkilere sataştı. "Mmm..." diye mırıldandım üzerlerine doğru.

"Bekle," diye tekrar ettiğinde kollarımın arasında gerilmişti.

Kaşlarımı çattım. "Neden bu kelimeyi bilmen gerekiyor?" diye hırlarken gözlerinin içine baktım. "Bekle, İngilizcede bu durumda söylenebilecek en kötü kelimedir."

"Beklemen gerekiyor. Aklım karışık... Sen..." demeyi başardı ama sonra bakışlarımdan kaçtı.

"Ben?" diye sordum nazikçe.

"Sen... Sen değilsin," dedi gözlerimin içine merakla bakarak.

"Pardon?" diye mırıldadım aynı akıl karışıklığı içinde. "Ben, ben değil miyim?"

Bir an için kaybolmuş göründü ama sonra yine gözlerini kaçırdı. "Sen zırhımı parçaladın, sanki yokmuş gibi, sonra onu erittin."

"Bir sorun mu var? Yenisini alabiliriz..."

"*Çıplak* ellerinle parçaladın. Fazla..."

Kaşlarımı şaşkın şaşkın çatıp yine gözlerinin içine bakmaya çalıştım. "Fazla mı? Fazla olan ne?"

"Sen fazlasın!" diye suçladı beni gözlerimin içine bakarak.

Onu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Ben mi fazlayım? Nasıl fazla olabilirim?"

Bir an için alt dudağını ısırıp konuştu. "Kendine bir bak." Elini hafifçe sallayarak göğsümü işaret etti. "Sen hiç bu kadar... büyük olmamıştın."

"Büyük," dedim kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırarak.

"Ve güçlü," diye ekledi. "Daha önce böyle bir çekimimiz olmamıştı," dedi şüphe içinde bana bakarak.

"Kelebekler mi?" diye sordum ve başıyla onayladı.

Bir an için tırnakları karnımın üzerinden geçti. Yine hırlamak istemiştim. Onu kendime çekme arzusuyla kaslarım sıkılaştı. "Ve bu... gerçekdışı," dedi sesinde suçluluk hissiyle.

"Gerçekdışı mı?"

"Sanki biri seni taştan oymuş gibi." Elini kaldırıp parmaklarını kanat tüylerimin üzerinde gezdirdi. İç çektim çünkü dokunuşu inanılmazdı. "Ve kanatların var. Serafim kanatları."

"Kötü mü bu?" diye sordum hayır diyeceğini umarak.

"Rütben benden üstün."

"Öyle mi?" Karnıma aniden dolan sıcaklığı ondan gizlemeye çalıştım. Bana kendimi güçlü hissettirmişti ve bundan hoşlanmıştım. İçimde onu korumak için şiddetli bir istek vardı ve eğer sözüme uyması gerekiyorsa bu yardım ederdi.

"Serafim, Kerubim ve Taht," diye saydı rütbeleri. "Bu sırayla. Şu anda ben Taht-Serafimim, rütbene eşitim. Bağımızı kaldırdığında o zaman sadece Taht olacağım."

"Bağlanmanın kalıcı olduğunu sanıyordum," dedim gözlerimi kısarak. Kanatlarımı göğsünden kaldırmak istediği düşüncesi bir şeyleri ezmek istememe neden oluyordu.

"Normalde, bir bağlanmanın kaldırılması için çok az neden olur. Nedenlerden biri Sürgün. Eğer bir melek gözden düşerse, aralarındaki bağı kaldırmak için bir neden olur. Bizim durumumuzdaysa, bu göreve bunu şart koştun."

"Yani şu anda rütbelerimiz eşit ama aramızdaki bağ kalkarsa rütbem seninkinden üstün olacak ve beni dinlemen gerekecek?" diye sordum netlik getirmek için.

"Hrr." Anya seksi bir şekilde hırlayıp kaşlarını çattı. "Anladın! Bir kısmın melek olduğu için artık farklısın. *Benim* Russell'ım *emirlerine* uymamı istemezdi. *Benim* Russell'ım her şeyde dengi olmamı isterdi!"

Ben de kaşlarımı çattım. "Şey, bu senin Russell'ın için harika. *Senin* Russell'ın seni her şeyin güvenli olduğu cennette bulmuş. *Bu* Russell, yani ben, *yeni* Russell," deyip göğsümü işaret ettim, "seni yeryüzünde, neredeyse her şeyin tehdit oluşturduğu bir yerde buldu."

"Belki *yeni* Russell'dan hoşlanmıyorumdur," dedi seksi seksi somurtarak.

"Şey, bir tanem, elimizde şu an sadece *yeni* Russell var," dedim ciddi ciddi. "Yani şunu netleştirmeme izin ver. Şu anda sadece benim kanatlarıma sahip olduğun için eşitiz ama onları senden alırsam senin üzerinde otoritem mi olacak?"

"Evet," diye başıyla onayladı gerilerek. "Buradaki rütben Evie dışında herkesten üstün."

"Eğer planını benim iznim olmadan uygulamaya sokarsan, bir emre karşı çıkmış mı olursun?"

"*Teoride*?"

"Evet, teoride."

"Evet," dedi somurtarak.

"O zaman biz Brennus'u halledene dek sana burada kalmanı emrediyorum," dedim. Daha önce hiç hissetmediğim kadar rahatlamış hissettim.

Anya'nın yüz ifadesi karardı. "Bana *emir* veremezsin. Kanatların hâlâ üzerimde ve onları almak için bir Erdem meleğine ihtiyacın var," dedi parmağını bana sallayarak. "Eğer birkaç saat içinde bir Erdem bulamazsan, İrlanda'ya geri dönüyorum."

Çırpınarak kollarımın arasından kurtuldu ve çalışma masasının üstünden atladı. Sırtsız olduğu için üstünü başını zor örten küçücük beyaz atleti düzeltti. Kıvrımlarını ortaya çıkaran siyah tayta odaklandım ve odada seksi seksi yürüyüp kütüphanenin kapısını ardından çarparak kapattığında, kendime her türlü hakareti ettim.

Kanepeye gidip kendimi üzerine fırlattım. Bir tane yastık alıp yüzüme bastırdım. Birkaç dakika sonra kütüphanenin kapısının açıldığını duydum. Olduğum yerde oturup Anya olmasını umdum ama kapıda Kızıl dikiliyordu.

Kaşlarımı çatıp sordum. "Ne var?"

"Toplantı yaptık," dedi Kızıl kısık bir sesle; gerçekten üzgün görünüyordu. "Brennus kazanırsa, Anya da en az bizim kadar çok şey kaybedecek. Bu yüzden takımın bir parçası olmasına karar verdik. Eğer gelmek istiyorsa gelecek."

Korku ve hiddet üstünlük için içimde savaştı. Hiddet saniyeler içinde kazandı. "Bu konuda söz hakkım yok mu?" dedim dişlerimin arasından.

"Beşe karşı bir," dedi omuzlarını dikleştirip. "Ve rütbelerimiz eşit."

"Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey var mı?" diye sordum suçlayıcı bakışlarla.

Başını sallayarak mırıldadı. "Hayır."

Kızıl'ın gözlerine dik dik baktığımda, gözlerini kaçırmamak için çabaladığını gördüm. Kısık bir sesle, "Eğer ona bir şey olursa seni asla affetmeyeceğim," dedim.

Rengi atan Kızıl, "Biliyorum," diyerek nefesini verdi.

BÖLÜM 25

sevgimden şüphe duyma asla

-Evie-

Yavaşça geniş yatağa uzanırken gözlerim Reed'in darmadağınık odasında dolandı. Antika resimler ve sanat eserleri, eskiden şık aynaları kaplayan çerçevelerin altındaki kırık camların arasında çürümüş et gibi yatıyorlardı. Reed'in kıyafetleri tanınmayacak hale gelene dek parçalanmış, elmas şekilli uçurtmaların kuyrukları gibi olmuştu.

Çarşafla şiltenin üzerindeki kesiklerde gezdirdiğim parmaklarım titriyordu. Uzanıp yerden yumuşak bir yastık alıp rahatlamak için sarıldım, içinden tüyler çıkıyordu.

Aylar önce Gancanagh beni bulmak için ipuçları ararken evi yıkıp geçmişlerdi ama hiçbir yere bu oda kadar özel ilgi göstermemişlerdi. Bu oda aranmamış, resmen yok edilmişti.

Brennus yaptı bunu. Bu kin... Ve Reed onun elinde, diye düşündüğümde kalbim deli gibi atmaya başladı.

Lütfen hayatta ol, diye sessizce Reed'e dua ederken yastığa daha sıkı sarıldım.

"Evie?" diye sordu Anya. Reed'in odasının kapısında dikiliyordu.

Buns ve Brownie Anya'nın üzerinde çalışmayı bitirmişlerdi. Süt beyazı elbise baldırlarının ortasına iniyordu. Nefes kesici olmuştu. Elbise Buns'a aitti ama Anya'nın üzerine, sanki onun için yapılmış gibi oturmuştu. Sırtı neredeyse yoktu ve hafif, ince kumaş siyah kanatlarıyla zıtlık oluşturarak onları gözler önüne seriyordu. Siyah saçları salınmıştı ve omuzlarının üzerine dökülüyordu. Göz kamaştırıcıydı.

"Hazır görünüyorsun," diye mırıldadım. Yataktan kalktığımda yastığın parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim.

Anya ellerini elbisenin yan taraflarında gezdirdi. "Bu bir silah gibi gelmiyor. Oklarımı ve yayımı tercih ederdim."

"Bilmez miyim?" dedim ona katılarak. "Buns kadın fiziğinde güç olduğunu bana ilk kez söylediği an deli olduğunu sanmıştım ama o haklı. Gancanaghlara karşı güzellik ve çekicilik etkili silahlar. Hayatta kalman gerek. Seni bunun içinde gördüklerinde, seni mümkün olduğu kadar uzun süre hayatta tutmak isteyecekler."

Anya uzanarak üzerime sıvı gibi yapışıp tenimi kaplayan elbisemin siyah renkli yumuşak kumaşına nazikçe dokundu.

"Peki ya sen?" diye sordu yeşil gözlerinde merakla. "Bu seni hayatta tutacak mı?"

"Brennus ne yapacak bilemem," diye sesimde hafif bir kırılmayla yanıt verdim. "Bana biraz zaman kazandırabilir ya da aleyhime çalışabilir. Russell'ı getirmediğimi fark etmemesini sağlar diye umut ediyorum."

Russell'ın adını söylediğimde Anya gerildi. "Brennus asla Russell'ı ele geçiremeyecek. Bundan emin olacağım."

"Onu seviyorsun."

"Evet."

"Ben de onu seviyorum."

"Biliyorum," dedi kederle ve elimi tuttu. "Bizi aşağıda bekliyorlar."

"Ona sahip çıkarsın, değil mi?" diye sordum elini sıkarak.

Anya, güzel gözlerinde endişeyle cevap verdi. "Eğer ben çıkamazsam, senin çıkacağını biliyorum."

Sözlerinin manasını anladığımda sendeledim. "B planın yok," diye fısıldadım. Koridora girerken ayaklarımı sürüyordum. "Haklıyım, değil mi? Hayatta kalmayı planlamıyorsun."

"Şşş," diye fısıldadı. "Russell duyacak." Gözlerini tehditkârca kıstı. Tereddüdümün arttığını görünce savunmaya geçti. "*Aspire*'ımı koruma hakkım var!"

Haklı olduğunu bildiğim için koridorun sonundaki merdivene doğru yürümeye koyuldum. "Öyle ama B planı oluşturmanın... yardımcı olduğunu öğrendim."

Merdivenlerden inerken Anya sesini çıkarmadı ama sonra, "Benim B planımı sen yapabilirsin o zaman," dedi.

"Ben değil," diye fısıldadım Reed'in medya odasına yaklaşırken. "Russell yapacak."

Erkeksi odaya girdiğimiz an Russell'ın sırtı gerildi. Medya odası eskiden modern Manhattan dairesi ve Batcave* karışımıydı ama artık göze pek güzel gelmiyordu. Raflarda duran kurnaz ve işlevli ileri teknoloji gereçler artık yoktu.

Odanın ortasındaki kırık, çoklu dokunmatik medya masasına sahte bir rahatlıkla yaslanan Russell'ın çikolata kahverengisi gözleri yanımda duran Anya'nın her santimini inceledi. Üzerindeki kapkara zırha bir sürü silah iliştirilmişti: bıçaklar, hançerler, silahlar ve el bombaları. Kazanmak için büyüye güvenmeyecekti, yanında cephane de götürüyordu.

* Batman'in üssü.

Anya'nın attığı her adımla Russell'ın bakışları kararıyor ve çenesi kasılıyordu. "Hadi ama Kızıl!" dedi kelimelerinden sinir akarak. "Neden üzerine biraz da tuz serpiştirip yemek zilini çalmıyorsun?" Gözlerini bana çevirmemiş, sadece Anya'ya odaklanmıştı ama bakışlarındaki endişeyi yine de gördüm.

"Ben pasta süsü olarak düşünmeyi tercih ederim," dedi Buns. Bize katıldı ve hep beraber Russell'ın yanında dikildik.

Brownie'nin üzerinde kıvrımlarını saran ve baldırlarının ortasına inen siyah kazak ve siyah taytının üzerine giydiği, aynı renkte, seksi, bağcıklı botlar vardı. Platin sarısı saçlarını ve yüzünü atkıyla örttüğünde Gancanaghların zehirli teninden korunabilirdi. Buns da benzer şekilde koyu gri kıyafetlere bürünmüştü. Tercihim ikisinin vücut zırhı giymesi olurdu ama bu, Serafimlere bir işler çevirdiğimize dair ipucu verebilirdi.

Russell'ın ağzı gerçek bir Serafim gibi düz bir çizgi oldu. "Keşke elde etmesi zor kızı oynasaymış, çünkü şu anda yemek gibi görünüyor," derken yüz ifadesi değişmemişti.

"Strateji bu Russell," dedi Zephyr. Odanın diğer ucunda, Reed'in silahlarının olduğu bölüme giden açık kapının orada duruyordu. "Bu kıyafetin içinde savunmasız görünüyor."

Zee'nin zırhının sırtında birbirini X şekliyle kesen tehlikeli iki kılıç vardı. Bir an için gözleri Russell'la buluştu ama sadece bir an sürmüştü.

"Savunmasız mı?" diye mırıldadı Russell. "Nasıl yani?" diye sordu kollarını önünde çapraz yaparak.

"*Hack and slash** türünde," dedim yumuşak bir sesle ve ağzımı açtığım için azarlayan bir bakış yedim.

"Yürüyen bir felaket gibi görünüyor," dedi Anya'yı göstererek. "Hepsinin ağzının suları akacak."

* Öldürmeye dayalı rol yapma oyunlarına verilen ad. "Kes ve biç."

"Aynen öyle, birbirlerine düşecekler. Ona sahip olma şansı hepsinin aklını başından alacak," diye açıklayıp Russell'ı dizginlemeyi denedim.

Ancak Russell'a yardım etmek yerine, sözlerim yüzünü daha da ciddi bir hale soktu. Hemen arkasını dönüp geniş medya masasının üzerinde duran kapalı portallara odaklandı. Gancanaghların evine olan iki girişimiz görünüşte birbirlerine tamamen tersti. Bir portal yıpranmış, kahverengi ciltli bir şiir kitabıydı. Yaldızlı kitap öyle eskiydi ki matbaa icat edilmeden önce yapılmış olmalıydı. Diğeriyse epey özelleştirilmiş şık bir dizüstü bilgisayarın içine saklanmıştı.

Zephyr'in otoriter sesi yankılandı. "Herkesin kişisel portalı var mı?"

Buns ve Brownie başıyla onaylayıp erkeksi kol saatlerine baktılar. Russell aynı saatin olduğu bileğini kaldırırken Zephyr de kendi kolundakini gösterdi. Kişisel portalların diğer uçları en dipteki duvarın üzerindeki raflar boyunca dizilmiş saatlerdi. Her bir saatin okları baş döndüren bir hızda dönüyordu, böylece kol saati portallar açıldığı an kişi hemen çekilecek ve bu odaya dönecekti.

Zee Anya'ya baktığında, Anya başıyla onayladı. Göğüslerinin arasına cesurca düşen, harika, elmas kaplı madalyonla oynuyordu parmak uçlarıyla. Kolyesinin eşi gümüş, kapağında elmaslar olan bir pudralıktı. O da rafın üzerinde, Russell'ın saatinin yanında duruyordu.

Zephyr gözlerini üzerime diktiğinde, "Ben de aldım," diye mırıldandım başımla onaylayarak.

Siyah, yuvarlak, oniks bir broş yumuşak, siyah bir kurdeleyle boynuma bağlanmıştı. Bir iğneye tutturulmuş siyah taş açıldığında portal ortaya çıkıyordu. Uyumlu oniks pudralık rafta Anya'nınkinin yanında duruyordu.

Zee rafa giderek her bir pudralığı alıp çevirdi ki durmadan dönsünler. Birkaç santim havaya yükselmişlerdi. Bize doğru gelen Zephyr gözlerimin içine baktı.

Nazikçe yanağıma dokunup konuştu. "Hayatta kal Evie. Her şey bittiğinde ardımıza bakmayacağız."

Hemen kızaran gözlerime dolan yaşları bastırdım. Ancak sözleri üzerine gelen titremeleri engelleyememiştim. Reed'le birkaç saniye yalnız kalabilmek için vücudumu, ruhumu vereceğimi biliyor mu diye merak ettim güçsüzce. Onu eski haline döndürmek ne kadar sürerse sürsün... Sadece başımla onaylayabildim. Pek kendimden emin görünmemiş olmalıydım ki Russell dirseklerimin üst tarafını tuttu. İçime işleyen bakışları gözlerime kilitlendiğinde bana tavsiye vermeye başladı.

"Bu eve dönüş yolunu bulmak kadar kolay olacak Kızıl," dedi. Şirin gülümsemesinin ardındaki karanlık huzursuzluğu saklamaya çalışıyordu. "Brennus'u yoldaki her çatlağı, rampayı, dönüşü bildiğin gibi tanıyorsun. Sen ondan daha güçlüsün, bu yüzden onu parça pinçik etmeni bekliyorum senden. Beni anlıyor musun?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunup konuşamadığım için başımla onayladım.

O da başıyla onayladı. "Bunu başaracaksın. Hadi canlan da senin oğlanı geri alalım!" Sözleri yüzünden gözlerim kocaman açıldı ve şaşırdığımı görünce yüzünde gerçek bir sevgi ifadesi belirdi. Bir tutam saçımı geri tarayıp konuştu. "Seni oraya moral konuşması yapmadan göndermektense ikiyüzlü olmayı tercih ederim. Ne dersem diyeyim gideceğini biliyorum, bu yüzden giderken şunu aklında tut: Arkanı kollayacağım."

"Asla aksini yapacağını düşünmedim," dedim bin tane ömrün kesinliğiyle.

Bana sarılan Russell neredeyse kemiklerimi kıracaktı. Kuvveti öfkesinden çok korkusunu yansıtıyordu. "Brennus'un Anya'yı almasına izin verme," diye fısıldadı kulağıma. "Onun değil."

"Biliyorum," diye fısıldadım ben de aynı şekilde. "O sana ait."

"Unutursa hatırlat." Sevimli kahverengi gözlerindeki asi endişeyi saklamaya çalışıyordu.

Russell yavaşça beni bırakıp duruşunu dikleştirdi. Tek kelime etmeden arkasını dönüp Anya'yı kollarının arasına aldı ve bana sarıldığı gibi ona da sarıldı. "Benden ne istersen alabilirsin. Sadece geri gel," dedi saçının üstüne.

Anya canı yanıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Anlaması imkânsız birisin," dedi yumuşak bir sesle.

"Yok ya, çok basitim aslında. Döndüğünde sana gösteririm," diye söz verip onu öptü.

Gözlerimi kaçırdım, çünkü arkadaşça yanaktan bir öpücük falan değildi. Zephyr boğazını temizledikten sonra Russell biraz sersem görünen Anya'yı serbest bıraktı.

Buns tedbirli bir sesle, "Hazır mısın tatlım?" diye sordu Russell'a. Russell çenesini çok sıktığı için ona yanıt veremedi. Yüzünde endişeli bir ifadeyle bir Anya'ya bir bana bakıp durdu ve sonra başıyla bir kez onay verdi.

Buns ile Brownie masanın önünde, antika kitabının yanında dikildi. İlk önce onlar gireceklerdi ve Anya'yla ben de onları takip edecektik. Russell ve Zephyr kaleye gitmek için dizüstü portalı kullanacaktı. Buns uzanıp Brownie'nin elini tuttu. Birbirlerine attıkları bakış arkadaşlığın ötesindeydi. En hakikisinden kız kardeşlerdi onlar. Buns Zephyr'e baktığında dudağımı ısırmak zorunda kaldım çünkü ona Zephyr'in yüzü suyu hürmetine kalması için yalvarmak istemiştim. Zephyr'in gözlerinde köşeye sıkışmış bir adamın bakışları vardı. Zee Melek lisanında bir şey söylediğinde Buns tebessüm etti ve ona cilveli bir şekilde göz kırptı.

Kitabın kapağını kaldırdığında oda dönüp şeklini kaybetmeye başladı. Buns ve Brownie boş sayfaların ardındaki karanlığın içine doğru girdap gibi dönerek kayboldu.

Zephyr kapağı bir an için kapatıp Anya'yla bana kendimizi toparlamamız için vakit tanıdı. Russell'ın yüzünde piste girmek üzere olan bir boksörün ifadesi vardı. Zıplayıp ona saldıran görünmez gölgelerden kaçmadan duramıyordu. Anya'nın elimi tuttuğunu hissettiğimde yüzüne baktım ve korkudan renginin atmış olduğunu gördüm.

Zephyr kitabın kapağını kaldırırken Anya yumuşak bir sesle yalvardı. "Russell, düşmeme izin verme..."

Bizim şeklimiz bozulurken Russell'ın telaşla söylediği sözler bizi takip etti. "Seni yakalamak için orada olacağım..."

Hızla kahverengi lekeli parşömen satırların, eski rün benzeri sembollerin arasında ilerleyip kitabın arasından çekilen bir ayraç gibi kâğıtların arasından çıktım.

Arşiv odasının ok şeklindeki pencerelerinden giren güneş ışığının altına, dizlerimin ve ellerimin üzerine indim. Boğazıma yükselen kusmuğu yutup başımı kaldırdığımda Brownie'nin platin sarısı saçlarının, belini tutan Preben'in kolunun üzerine döküldüğünü gördüm.

Kapattığı kitabı kolunun altına alan Buns kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Ayağa kalkerken ona merakla baktım. Omuz silkip, "Preben onu gördüğüne mutlu oldu," dedi.

Preben'in gümüş saçlarının arkasına baktığımda en az kırk tane Güç meleği gördüm; gözlerini üzerime dikmişlerdi. Omuzlarımı geri atarak bir liderin heybetli duruşunu almaya çalıştım. Preben gri gözleriyle bana baktığında Brownie'yi yan tarafına çekerek omuzuna koyduğu koluyla onu yerinde tuttu. "Toplandık," dedi ve gözlerimdeki soruyu gördüğünde ekledi. "Hepsi Prosta Güç. Zephyr ve Reed'in arkadaşları."

"Anlıyorum," dedim ama sonra endişeyle alnım kırıştı. "Sen bir Dominion Güç meleğisin. Bana yardım etmek Serafim liderliğine karşı çıkmak sayılmaz mı?"

Gülümseyen Preben konuştu. "Eğer hâlâ Dominion'un bir parçası olsaydım öyle olurdu. Babanın liderliğini kabul ettiler ama ben Prosta Güç statüsüne yükseldiğim için, artık Dominion'a bağlı değilim."

Gözlerimi fal taşı gibi açıp dikkatini çektim. "Hâlâ rütben düşük ama."

Neşeyle gülümsedi. "Hâlâ emirlerimi bir Serafimden alıyorum, değil mi?" diye sordu bana; gümüş sarısı kaşını soru sorarak kaldırdı.

"Yani kanunlardaki boşluk ben oluyorum," diyerek titrek bir nefes verdim.

"Rütben yoruma açık," diyerek bana katıldı Preben. "Senin seviyen ya da pozisyonun için aramızda resmi bir hüküm verilmedi, bu yüzden seni takip etmeyi seçersek ihanet etmiş olmuyoruz."

"O zaman hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim kuru kuru gülümseyerek.

"Seninle savaşmak bir onur," diyen Preben başını eğdi.

"Tek bir şeyi netleştirmek istiyorum. Kimse Reed'i öldürmeyecek," dedim en tehditkâr sesimle. "Anlıyor musun?"

"Bu bir emir mi?" dedi sakin bir sesle.

"Evet."

"O zaman emrine uyacağız."

Şiddetli bir direnişle karşılaşmadığıma inanamadığım için gözlerimi kırptım. Hepsinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğim için şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Anya'ya baktığımda, onun da beni izlediği gördüm. Artık hayalete dönmüştü ve titremelerini durdurmak için ellerini önünde tutuyordu. Anya'nın elini alarak onu rahatlatmak için sıktım. Kırılgan bir şekilde gülümsedi ama yeşil gözleri huzursuzluğun ötesine giden derin endişeyi taşıyordu.

Sessiz sohbetimizi bölen Preben, "Serafim şövalye barının kapılarını koruyor. Eğer dönersen, oraya gideceğini düşündüler."

Aklımdan küfür sayarken kaşlarımı çattım.

"Tatlım," dedi gülümseyen Buns. "Brownie'yle onları halledebiliriz biz."

"Bir planın mı var?" diye sordum şaşkınlık içinde. Konuşmak için toplanmıştık.

Buns ile Brownie birbirlerine bakarak kurnaz kurnaz gülümsedi. "Sofistike ve basit karışımı bir plan. Onlara rastlamışız gibi davranacağız," dedi Brownie.

"Planın bu mu yani?" diye sordum şüpheyle. Yakalanacaklarını düşünüyordum.

"Tatlım, hepsi Ölüm meleklerinin tavşan beyinli olduklarını sanıyorlar," diyerek açıkladı Buns. "Biz sadece onların zayıflıklarını kullanacağız."

"Onları uzaklaştıracağız," diye söz verdi Brownie. "Tek yapman gereken içeriye girmek." Şövalye barını saran karanlık enerjiyi hatırladığımda için için titredim. "Tamam o zaman." Brownie başıyla onaylayınca çim hokeyinden sonra yaptığımız gibi grup sarılması yaptık.

Doğrulduğumuzda, etrafımızdaki erkek meleklerin yüzünde hafiften çapkın ifadeler vardı. Hâlâ Anya'nın elini tutarken odadaki tek şey olan zırh takımını gördüm. Anya'yı ona doğru çekip zırhın gümüş eldiveninde tuttuğu savaş baltasını çekip aldım. Silahın yumuşak titreşimleriyle ürkütücü müziğinin mırıltısını dinledim.

Yanımdan baltanın keskin bıçağını inceleyen Anya'nın teni karıncalandı. "Bu kimin baltası?" diye sordu.

"Bir hediyeydi," deyip elini çektim. Buns ve Brownie'yi arşivden dışarı takip ettim.

Ayrıldık. Buns ile Brownie koridorun sonundaki şövalye barına hızla ilerlediler. Preben, Güçler ve Anya'ysa peşime gölge gibi takıldılar. Girişe geldiğimizde kemere ulaşmadan durdum. Açılan bir sopaya bağlı ufak bir ayna çıkaran Preben koridordakileri görebilelim diye sopayı uzattı. Tau ko-

ridorun ortasında kılını kıpırdatmadan duruyordu. Kapıyı korumaları için koyduğum Orta Çağ zırhlarının hemen karşısındaydı. Babamı görünce midem acıyla kasıldı ve korkudan bacaklarım uyuştu. Paniklememeye çalıştım ama hızla alıp verdiğim nefeslerim kulaklarımda çınlıyordu.

Beni durdurabilir... diye yankılandı bu düşünce aklımda ancak kendimi sakinleştirmeye zorladım ve durumu değerlendirdim.

Tau'nun hemen yanında Cole dikiliyordu. Yıpranmış, sessizce çürüyen su izleriyle dolu duvara yaslanmıştı rahat bir şekilde. Boş oyuklar arasındaki zeminde volta atan Xavier'ı inceliyordu. Doğaüstü hızı yüzünden Çin'deki kutlamalarda kullanılan uzun, kırmızı renkli ejderhaya benziyordu. İki yanlarında da onlarca Dominion Güç meleği vardı. Ahenkli ritimlerdeki rahatlatıcı melek konuşmaları kulaklarımıza ulaştı. Buns ve Brownie'nin sakin sesleri, bu uyumlu tonları bölünce tüm konuşma bir anda kesildi.

Buns'ın konuşkan tonunu tanıdım. "Tatlım, 'İşler tuhaflaşmaya başladığında, tuhaf insanlar profesyonel olur,' sözünü Truman Copote'un söylediğini sanıyordum."

Koridorun diğer girişinde görünen Brownie karşılık verdi. "Hayır, bunu kesinlikle Hunter S. Thompson..."

Brownie aniden araba farı görmüş geyik gibi duruverdi ve Buns'ın dirseğini kavradı. Buns Oscar'a değer sahte bir şok ifadesiyle gözlerini kocaman açtı. Gerilerken Buns mırıldandı. "Of, of..." Sonra topuklarının üzerinde dönüp bulanık, uzun ve sarı renkli saç dalgaları bırakarak kaçtı.

Xavier hareket etmeyi kesti ve yüzündeki sert ifade yerini umuda bıraktı. Brownie leziz bir küfür senfonisi patlatmaya başlarken Buns'ın gittiği yönün tersine ilerledi. Xavier tereddüt etmeden kendini öne fırlatıp tutkulu bir âşık gibi Buns'ı takip etmeye başladı. Birkaç tane Güç meleği onu takip ettiğinde nefesimi tutup eğer onu yakalarlarsa incitmesinler diye sessizce dua ettim cennete.

Cole koyu ela gözlerini Tau'ya çevirdi ve Tau kestane rengi başıyla onay verdi. Bundan kısacık bir an sonra Cole gitmiş, Brownie'yi kuzey kulesine doğru takip etmişti. Şövalye barında sadece bir avuç Güç ile Tau kalmıştı. Tau iki adım uzaklaşıp Ölümlerin koridorda ortaya çıktığı yere doğru ilerledi ama durdu. Sırtı gerildi. Omuzunun üstünden koridorun diğer tarafında saklandığımız yere doğru baktı. Preben hemen ufak aynayı duvara doğru çekti ve yere bıraktı. Sessizce kılıcını kılıfının içinden çektiğinde gözlerim endişeyle büyüdü.

Derin bir nefes alıp tek dizimin üzerine çöktüm ve içimden parlak bir kopyanın çıkmasını sağladım. Onu öne çıkardığımda koridora doğru yürüdü. Tau gördüğünde kopyamı durdurdum. "Tau!" diye ses verdiğimde kopyam bağırdı.

"Evie!" Adım Tau'nun ağzından çaresiz ve istemsiz bir memnuniyetle dökülmüştü.

Babama hilemi görme fırsatı vermemek için kopyamı koşturmaya başladım ve onu koridorumuz boyunca bizden uzağa götürdüm. Etrafımdaki herkesi saklamam gerektiğini fark ettiğim için avucumu açıp topladığım azıcık enerjiyi yumuşak bir patlamayla saldım. Sadece ince bir boş koridor illüzyonu yaratabilmiştim. Yumuşak bir bulut gibi havada duruyordu. Eğer Tau dokunursa illüzyon yok olacak ve bizi karşısında bulacaktı.

Tau bizim koridorumuza ulaştığında durdu. Kopyamın koştuğu yere gitmek yerine benim tarafıma döndü. Bir-iki adım atıp yine durdu. Fırtına grisi gözleri başımın üzerine bakıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve bir kol mesafesi uzağımda duran babamın temiz kokusunu içime çektikten sonra nefesimi tuttum. O anda arkasını dönüp ters yöne giderek kopyamı takip ettiğinde yumuşak bir esinti yanağımı okşadı. Gözlerimi açıp gittiğini gördüğümde yüreğimi delip geçen keskin acıyı beklemiyordum. Yine beni terk etmiş gibi hissetmiştim.

Birkaç tane daha kopya saldığımda, kalıp şövalye barını koruyan Dominion Güçleri de dağıldı. Her birini farklı yöne göndermiştim. Koridor temizlendiği için ayağa kalktım ve bizi gizleyen büyülü örtüyü kaldırdım. Şövalye barına yaklaştıkça hava yoğunlaşıyordu. Kapıyı koruyan zırhlara yaklaşarak ellerimi salladım ve onları şangur şungur eden bir metal yığını olarak gri duvara ittirdim.

Kapılara vardığımda Preben önüme geçip içeri girmemi engellemek için elini kaldırdı. "İlk önce bizim girmemize izin ver Evie," dedi. Bardişi kapının kollarından çekti.

Kapıları ardına kadar açtığında yanımızdan odaya akan kötü enerji akımını harekete geçirdi. Titreyerek Preben'e sordum. "Ne görüyorsun?"

Bej rengi, şahinlerinki gibi olan kanatlarını sırtında toparladığında etrafı gözlemliyordu. "Vitray pencerelerden parlak ışık içeri giriyor. Kırık mobilyalar, paslanmış insan zırhı, yamuk duran avizeler."

Prosta Güç melekleri çevik bir biçimde kapılardan içeri girdiğinde görüşümden kayboldular. "Hâlâ oradalar mı?" diye sordum Preben'e. Aniden nefes almakta zorluk çektiğim için sesim gergindi.

"Evet," dedi şaşkınlıkla göz kırparak. "Onları göremiyor musun?"

"Hayır," dedim kırık bir sesle.

"Ne görüyorsun peki?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Brennus'u," diyerek fısıldadım.

Girişin hemen orada Brennus dikilmiş, başını hafifçe yana eğmiş, beni seyrediyordu. Elini bana uzattığında dudaklarına yumuşak bir gülümseme yerleşti. Parlak yeşil gözleri içeriye girerek ona katılmam için beni davet ediyordu. Üzerinde koyu renkli, şık bir takım elbise vardı. Sanki beni tam da bu anda bekliyormuş gibi poz veriyordu.

Aniden Preben kapıları kapatıp bardişi yine kapı kollarının içinden geçirdi. Soru sorarak ona baktığımda

yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Orada olduğunu biliyordun!" diyerek beni suçladı.

Aklım karışmış halde ona baktım. "Şey, evet..."

"Eğer ona ulaşamıyorsam sana nasıl yardım edebilirim?" diyerek hırladı. Huzursuzluğunu belli ediyordu.

Anya konuşmamızı böldü. "Uzun sürmeyecek. Biz içeri girer girmez savaşmaya hazır olun." Yanıma geldiğinde rengi, üzerindeki kıyafet kadar soluktu. Korkudan elleri titriyordu ve bunu durdurmak için ellerini tuttu.

Dehşeti sanki bıçaklanmışım gibi içimi burdu. "Bunu yapman gerekmiyor," diye fısıldadım ona. "Burada Preben'le kal!"

Başını yavaşça sallayıp yeşil gözlerini bana çevirdi. "Beni küçümseme Evie," dedi titrek bir sesle. "Bana ihtiyacın var."

"Korkuyorsun."

"Evet," dedi çenesini kaldırarak. "Ödüm patlıyor ama bu, aşk için ödenecek ufak bir bedel."

Yüzünü kapılara dönen Anya kollarımın arasından geçti. Kanatlarını vücuduna iyice çekip bana savaş baltasını kaldırttı. İki elimle baltanın sapını tutuyordum. Baltayla ellerimin arasında da Anya vardı. Omuzunun üstünden bana bakarak konuştu. "Artık senin tutsağın gibi görünüyorum."

Uzun bir nefes verip küt küt atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Kapıları aç Preben," diye emrettim gözlerinin içine bakarak.

Bizi koruma içgüdüsüyle savaştığı için çenesini sıktı ama emrimi yerine getirerek bardişi kapının kollarından aldı. Kapıları ardına kadar açtı. Brennus artık girişin orada değildi. Odanın merkezine çekilmişti. Büyülü boyutu gizleyen bulanık perde görüntüsünü kırıyor, ateşlenmiş bir silahtan çıkan duman gibi dalgalanmasına neden oluyordu.

"Hadi, başlıyoruz," diyerek kısık bir sesle Anya'nın kulağına doğru fısıldadım.

Tüy kadar hafif bir şekilde gece göğünde usulca süzülüyormuşum gibi hissettim. Saçım etrafıma sanki su altındaymışım gibi yayıldı ama tenim soğuk ve kuru kaldı. Bu aniden değişerek yerini hızla sarsılma ve düşme hissine bıraktı.

Sonraki an, Anya'yla beraber bambaşka bir şövalye barının sert, yassı taşları üzerine fırlatılmıştık. Bu âlemde kilise iki kat daha büyüktü ve oranları tamamen garipti. Kocaman kubbeli tavan başımın epey üstündeydi. Kirişlerin altında havada duran gotik avizeler, harabeye dönmüş bardakilerden en az üç kat daha büyüktü. Vitraylı pencereler de artık renkli ve kırık camlarla kaplı değillerdi. Üzerlerindeki siyah camlar dönüp duran gezegenlerle dolu yıldızlı bir geceyi gösteriyordu.

Duvarlara dizilmiş zırhlar da artık insan zırhı değildi, arşiv odasından çalınan peri zırhları koleksiyonu yerleştirilmişti. Temizlenmiş elmaslar gibi parlayarak duvarlara oyulmuş koyu Kelt düğümlerini yansıtıyorlardı. Her bir zırhın içinde soğuk, koyu gözlerini bana dikmiş bir Gancanagh vardı. Devasa odanın içinde ve yukarıya uzanan galerilerde gruplar halinde dikiliyorlardı.

Ayağa kalkıp Anya'nın da aynısını yapmasını bekledim. Aynı benimki gibi, saçı dalgalanıp büyülü bir havuzun akımına yakalanmış gibi süzülüyordu. Gözlerindeki derin korkuyu gördüğümde yine elini tutmak istedim ama bu dürtüye direndim. Gözümün ucuyla bir şeyin yan tarafımdan kaydığını gördüğüm için bakışlarımı o tarafa çevirdim. Brennus hızlı hareket ediyordu ve onun böyle bir hızda hareket ettiğini hatırlamıyordum. Gelip benden birkaç santim uzakta durdu. Korkmuştum ve ağzım bir karış açılarak bunu ona belli etti.

Yaptığını bile görmeden parmağını çeneme uzatıp nazikçe açık dudaklarımı kapattı. Korkudan burun deliklerim genişlerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Benden yüzlerce kat daha hızlı!*

Aklımı okumuş olmalıydı ki dudaklarına hemen bir gülümseme yerleşti. Adım adım gelişmemişti bu, bir anda dudakları kıvrılmıştı. "Eğer bu müzik olsaydı *mo chroí*," diye açıkladı Brennus, "sen *adagio* olurdun. Ağır tempo. Seni kontrol etmek için bir tür planım olmadan seni buraya alacağımı düşünmedin, değil mi?" Sesi etrafımdaki havayı aralıksız dökülen ritimlerle çalkalıyordu.

"Bir şekilde, oyun alanından kurtulmak için can havliyle atılmam gerekeceğini bili..." diye söze başladım ama Brennus uzanıp kolumun üst kısmını sıkınca irkilerek durdum. Çenemi kapatmam için pek de kibar bir işaret sayılmazdı.

Cheshire kedisi* gibi sırıtarak dişlerini gösterdiğinde etim anımsadığım acının yankılarıyla sızladı.

"Şşşş, *síorghrá*," diye mırıldanıp yüzümü göğsüne çekti ve sert bir şekilde koyu ceketinin kumaşına bastırdı. Bir eliyle ensemi tutup diğeriyle de saçımı okşadı. "Şu anda seni çok istesem de, sensizlik daha kötü oluyor. Beni seni öldürmeye mecbur bırakma."

Yanağımı göğsünden kaldırıp odada Reed'i aramak istiyordum ama hareket edecek cesaretim yoktu. "Yanında kimi getirdin?" diye sordu sert bir sesle. Ensemdeki eli hareket etmeme izin vermediği için Anya'yı göremedim.

Karnım burulurken yanaklarım kızardı. "Bir hediye..." dedim boğuluyor gibi hissederek.

"Öyle mi?" diye sordu şüpheyle. "Kedilerin sadece kendi keyifleri için mırladığı söylenir. Bu hediye seni neden mırlatıyor?"

---

* *Alice Harikalar Diyarında* adlı çocuk kitabında geçen, muzip gülümsemesiyle tanınan kedi.

"O özel."

"O diğeri değil. Herhangi bir *aingeal*'ı alacağıma inanıyor musun?" diye hırladı. Parmaklarını saçlarıma doladıktan sonra başımı yana eğerek boynumu ortaya çıkardı. Ağzını boğazıma götürdüğünde vampir dişlerinin derimin yüzeyini deldiğini hissettim.

"Hayır..." diyerek soludum ama başka kelime edememiştim, çünkü elini boğazımda tehdit edercesine sıkmıştı.

Beslenmeden geri çekildi ve boynumda kan birikmeye başlayan ufak deliklerin biraz üzerinde durdu. Kokusunu içine çekti. "Sana diğerini getir dedim. Bana itaat etmedin. Eğer seni öldürmemi istiyorsan, benden güvende olabileceğin bir yere göndermemi... Hatan var. Senin yok edilmene izin vermeyeceğim. Yine beni duyman gerek, kralın olduğunu bilmen. Acı iyi bir öğretmendir. Güzel bir dövüşme sana çok şey öğretecek." Ellerini kalçama koyup yumuşak hareketlerle okşadı.

"Hayır," diye fısıldadım.

"*Dún do chlab*," dedi sinirle. Bana gagamı kapamamı söylerken tehditkârca beni sıktı. Siyah saçları dağınık bir şekilde alnına dökülmüştü. "Ceza alacaksın ama bu daha sonra olacak. Yalnızken. Hâlâ benim kraliçemsin ve sana saygı duymaları gerek."

Brennus'un planları içimi titretti. "Sense çok sadistsin ve bunu şu anda yapmaktan çok zevk alırsın," dedim kısık bir sesle.

"O da var *mo chroí*," diye kurnaz bir gülümsemeyle kabul etti Brennus. "Her ânının tadını çıkarmayı planlıyorum."

"Eğer bunu yaparsan senden nefret ederim," diye söz verdim.

"Bunu yaptığımda senin sahibin olacağım ama şimdilik, öğrenmen gereken başka bir acı var." Aklıma fikir gelecek fırsat bile olmadan Brennus emri verdi: "Bu *aingeal*'ı öldürün!"

"*Tristitiae*!" diye dehşet verici bir şekilde hırladım ona.

Brennus elini kaldırarak yüzlerinde ürkütücü gülümsemelerle Anya'nın etrafını saran bir avuç Gancanagh'ı durdurdu. "Bana intikam istediğini söyledin! Al, sana veriyorum işte!" dedim yüzümü ekşiterek. "Eğer onu şimdi öldürürsen o zaman Russell'ı eline geçirmek için başka bir plan yapman gerekecek, çünkü son fikrin tamamen BAŞARISIZ oldu!"

Bir anda Brennus soğuk parmaklarını ensemdeki saçlara dolayıp başımı kendisine doğru kaldırdı. Nefesim ciğerlerimde sıkışıp kalırken beni yarı çekerek Anya'ya götürdü. Ayaklarımın üzerinde duramadığım için kolundan destek aldım.

Aniden önünde durunca Anya'nın gözleri kocaman açıldı. Brennus eğilip kokumu içine çektikten sonra nefesi beni gıdıkladı. "Plan başarısız derken neyi kastettiğini bana açıklaman gerek *mo chroí*," dedi kulağıma doğru.

Korkudan bacaklarımın dermanı kesilecek gibi olduğunda destek almak için ellerimle omuzlarına tutundum. "*Tristitiae*," diye fısıldadım. "Bir keresinde bana keder demek olduğunu söylemiştin. Benim zayıflığım olduğunu."

"Hatırlıyorum." Başparmağıyla çene hattımı takip ediyordu.

"Ayrıca bu Russell'ın da zayıflığı," diye açıkladım, kalp ritmimin hızlandığını hissettim. "Bu yönden aynıyız."

"Bu doğru," diyerek bana katıldı. Dudaklarını boynumdan çektiğinde yüzü biraz asılmıştı.

"Benimle geleceğini, benim için her şeyi yapacağını düşünerek yanıldın." Gözlerimin içine baktığında sesim titredi. Korkumu dağıtmak için parmaklarımı boynundan yukarı çıkarıp nazikçe yanağına dokundum. "Beni kurtarmak istedi, aynı mağaralarda kurtarmak istediği gibi..."

Brennus'un gözleri karardı, sonra göz bebekleri büyü-

dü ve kaşlarını çattı. "Seni öldürmeye çalıştı!" Brennus'un sesi kinle kapkara kesilmişti.

"Sadece ruhumu düşünüyor. Eğer ölürsem beni yine görecek." Tenine hafifçe dokunduğumda bakışları istemsizce yumuşadı. "Ama Anya bir melek, eğer o ölürse..." Omuz silktim. "Russell'ın *aspire*'ının ne bir ruhu ne de sana karşı koyacak iradesi var..." Sustum. Midem bulanıyordu. Biraz önce Anya'yı ölümden kurtarmıştım fakat onu daha kötü bir kadere mahkûm ediyor da olabilirdim.

"*Aingeal*'ın diğerinin *aspire*'ı olduğunu mu söylüyorsun?" Brennus hain hain gülümsedikten sonra bizi köşeye sıkışmış bir fare gibi izleyen Anya'ya baktı. "Ahh, seni hatırlıyorum," diye mırıldandı Anya'ya. "Polonya'da başımıza dert açan sendin. Kraliçemi öldürmekle tehdit ettin."

Parmaklarımı kullanarak Brennus'un yanağını çevirip yine bana bakmasını sağladım. "Eğer ona dokunursan Russell'ın bize gelmesi için bir neden kalmaz," diyerek uyardım.

"Bu doğru değil," dedi şefkatle yanağımı okşayarak. "İntikam hep var. *Aingeal*'ını ve ruh eşini dönüştürürsem beni öldürmek için yanıp tutuşacak."

"Doğru," deyip gözlerimi kaçırdım, "eğer onun ilk hamleyi yapmasını beklemek istiyorsan. Russell aptal değil. Eğer dönüştürülmüşsek çabuk davranmayıp intikamını en ince detayına kadar planlayacak ve seni öldürmek için en iyi fırsatı kollayacaktır ama onu şimdi gelmeye mecbur bırakırsan..." Sesimin kesilmesine izin verdim.

"Bunu iyice düşündün ha?" diye sordu bana öylesine. Alnımı öptü. "Burada olsaydı Finn seninle gurur duyardı." Brennus iki göz kapağımı da şefkatle öptü.

"Finn nerede?" diye fısıldayıp gözlerimi daha sıkı kapattım.

"Yeni evimizle ilgileniyor. Sana yardım etmeye kararlı *mo chroí*," dedi samimi bir sesle. Gözlerimi açıp yeşil gözlerine bakana dek parmağıyla alt dudağımı okşadı. "Sana karşı nazik olmamız, bizi yine sevmen için gönlünü almamız gerektiğini düşünüyor. Eğer güvende hissedersen, benim yanımda uyuyup beni asla terk etmeyeceğini düşünüyor."

Yanağımdan aşağıya bir damla gözyaşı döküldüğünde parmak ucuyla yakalayıp iki parmağıyla ezdi. Sesi soğuk ve acımasız bir tona büründü. "Finn'in fikri yanlış. Sen kuvvete saygı duyuyorsun. Bu yüzden sevgiyle elde edemeyeceğimi korkuyla alacağım. Bu sefer seni elimde tutacağım. Sen bana aitsin."

"Ne yapacaksın?" diye sordum kekeleyerek.

"Ben değil, sen yapacaksın," dedi kurnaz bakışlarla. "Artık bir seçim yapman gerekiyor."

"Ne seçimi?" Tüm vücuduma bir soğuk işlemişti.

"Seni paylaşmayacağımı biliyorsun, başka birinin sana dokunduğu düşüncesinin beni aklımı kaybetmeye ittiğini," dedi elleriyle kollarımı mengene gibi tutarak. "Bu yüzden seçim senin: *Aingeal*'ımı ben mi öldüreyim, yoksa sen mi yaparsın?"

"Ne?" Başımın dönmesiyle birlikte destek almak için ceketinin güzel yakalarına tutundum.

"Düşün Genevieve. Eğer ben öldürürsem, yavaşça... canını yaka yaka yapacağım bunu. Acısını çabuk dindirebileceğini bilerek günlerce yaşayacak... Eğer onu yeterince sevseydin," diye kulağıma doğru fısıldadı Brennus. Sesi yüreğime bir gölge fırlatarak içimi karartmıştı.

Çaresiz parmaklarım Brennus'u bana doğru çekerken dudaklarımdan hesaplamadan söylediğim kelimeler döküldü. "Eğer seni düzeltebilseydim, iyileştirebilseydim Brennus, Reed'in gitmesine izin verir miydin?" diye sordum ona yakararak.

Brennus elimi tutup üzerinden çekti. Güzel ağzını sinsi bir gülümseme şereflendirirken ellerimi tutuyordu. "Beni iyileştirmek mi?" diye sordu keyifli bir sesle. "Hiçbir sorunum yok benim Genevieve. Ben bir tanrıyım... Her ne istiyorsam alırım."

Soğuk bakışlarını göz ardı edip, "Peki ya sana kaybettiğini verebilirsem? Kanatlarını? Seni yine canlı yapabilirsem?" diye konunun üzerine gittim.

Beni yere fırlatan tokadı görmemiştim. Başımı kaldırdığımda Brennus önüme diz çökmüş, yüzüme birkaç santim öteden bakıyordu. "Asla tutamayacağın sözler verme," dedi buz gibi bir öfkeyle.

"Peki ama ya yapabilirsem?" dedim boğuk bir sesle. Elimi yanağımda tutuyordum.

"Bir daha asla bu konuyu açma," dedi yumuşak bir sesle, "yoksa gelecek bin yılı seni atmaya karar vereceğim delikte geçirirsin." Endişeli endişeli etrafa bakıp odadaki çocukların söylediklerimi duyup duymadığını anlamaya çalıştı. Bize en yakın çocukların yüzünde şaşkın ifadeler vardı.

Sonraki an Brennus beni çekerek ayağa kaldırdı. "Şimdi," dedi, "seni *aingeal*'a bağlayan ipleri teker teker kesme zamanı." Başımı kaldırıp hemen yüzüne baktığımda kaşını kaldırdığını gördüm. "Geçen birkaç gün içinde *aingeal*'ınla uzun uzun konuştum. Bana bunu verdiğinde onu öldürmemek çok zordu."

Brennus cebine uzanarak kenarları yıpranmış bir parça kâğıt çıkardı. Kaldırıp bana gösterdi ama içinde ne yazdığını öğrenmek için açmasına gerek yoktu. Bir keresinde Reed'e bıraktığım bir notun parçasıydı. Shakespeare'den bir alıntıyla onu sevdiğimi söylemiştim.

"O gittiğinde gözlerin sadece beni görecek," diye söz verdi ve notu cebine geri koydu. "Bana *aingeal*'ı getirin."

Odanın etrafına, yukarıdaki galeri balkonuna bakarak Reed'i aradım. Gümüşe bürünmüş ve kilisenin nazlı duvarlarını kalın sıralarla kaplamış Gancanagh lejyonları aralandı. O boşluktan Reed çıktı. Günlerce çölde susuz kalmış bir adam gibi yürüyordu. Onu görmeye hazır olduğumu sanmıştım. Yanılmışım. Tamamen kırık olduğunu düşündüğüm kalbim, daha fazla parçalanabilirmiş.

Reed sendeleyerek ilerlerken midem bulandı ve bu kendimi kontrol altında tutup ona koşmamamı kolaylaştırdı. Göğsünde gördüğüm her yer diş izleri ve akan kanla kaplıydı. Gururlu kanatları artık kırık ve cansız bir şekilde omuzlarında çıplak, zarif, kömür grisi hatları kısım kısım tüysüz olarak duruyordu. İyileşmenin çeşitli aşamalarındaki morluklar yüzünü ve kollarını sarmıştı.

Reed yaklaşırken bana değil de özlemle Brennus'a bakıyor, efendisinin onu fark etmesini bekliyordu. Bu etki boynuna dolanmış bir idam ilmeğiydi ve onu boğuyordu. Acısı benimdi. Reed bize ulaştığında Brennus'un önünde tek dizinin üzerine çökerek itaatkâr bir biçimde başını eğdi.

Brennus şeytan gibi gülerek konuştu. "Görüyorsun ya *mo chroí*. Sevgilin zaten ölü. Sadece bunu kabul etmek istemiyor."

Brennus aşağıya doğru uzanıp Reed'in yanağına dokunduğunda acı çeken, alev alev bakışları sersem, mutlu, donuk ve cansız oldu. Brennus'a saldırmamak için tüm kontrolümü kullanıyordum. Karanlık bir öfke içimi daha önce hiç tecrübe etmediğim bir şekilde yakıyordu. Kendime enerji çekmek için çabalıyordum. Ahşaptaki, tuğlalardaki, sıvadaki çatlaklar ve aralıklarda onu arıyordum. Beni sarıp sarmalayan büyü küresinin hemen ötesinde karışık bir şekilde dans ederek aktı.

"Kalk *aingeal*," diye kibirle emretti Brennus. "Bak sana kimi getirdim."

Reed hemen ayağa kalktı ve bana baktı. "Evie," dedi. Sesi kısık ve donuk, eski halinin zayıf bir gölgesiydi.

"Doğru. Seni benden almaya geldi," dedi soğuk bir sesle.

Reed aniden kaşlarını çattı ve bana doğru saldırgan bir pozisyonda eğilerek kırık kanatlarını açılabildikleri kadar açtı. "Senden ayrılmak istemiyorum," dedi sesinde tehditkâr bir tonla. Vahşi gözleri acımasızca beni izliyordu.

"İlişkimizi kıskanıyor *aingeal*," diye yalan söyledi Brennus. Reed bana alçak ve korkunç bir sesle hırladığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Eğer benimle kalmak istiyorsan onunla dövüşmek zorundasın," diye açıkladı yapmacık bir üzüntüyle. "Çocuklara bizimle kalmaya layık olduğunu kanıtlamalısın."

Reed'in mükemmel dudaklarına acımasız bir gülümseme yerleşti yavaşça. "Dövüşmeye hazırım."

"Öyle olacağını biliyordum," diye haince gülümsedi Brennus. "Bir silah seçmen gerek," diye emretti. Elini şeytani, teke tek dövüşmek için seçilmiş, duvardaki silahlara doğru salladı.

Reed başını yana eğdi. Sıra sıra dizilmiş kötülükleri inceleyip beni öldürmek için mükemmel silahı aradı. Kılımı kıpırdatmadan dikildim ve ufacık enerji parçaları bulup kendime çekmeye devam ettim ama Reed'in aradığını bulması uzun sürmedi. Şaşırtıcı bir hızla hareket ederek iki tane kısa hançeri duvardan çekip aldı.

Bu oyundan keyif alan Brennus'un gülümsemesi büyüdü. Bana dönerek sordu. "Sen hangi silahı seçeceksin?"

Duvardaki silahlara bakmadan elimi kaldırıp kafiyeli sözleri yumuşakça söyledim.

Brennus'un ceketinin önü yırtılıp iç cebine sakladığı kör, çelik mektup açacağı çıktığında gözlerine öfke yerleşti. Yüksek güçlü bir mıknatısmışım gibi avucumun içine geldi.

"İşte buradasın," dedim yumuşak bir sesle.

Saçlarımın etrafımda uçuşmadığını gören Brennus'un gözlerine şüphe yerleşti ve gözlerini hemen yukarıdaki galeriye kaldırdı. Bakışlarını takip ettiğimde kemerli katta sıra sıra dizilmiş on-on beş kadar körpe görünen su perisinin tanıdık yüzünü gördüm.

Aralarında Safira dikkat çekiyordu. Uzun, altın rengi saçları, benzediği denizkızları gibi etrafına dalga dalga düşüyordu fakat onu son gördüğümdeki halinden biraz farklıydı. Yüzünde Gancanagh etkisi atındaki birinin sersem ifadesi vardı. Kız kardeşleri Marlowe ve Kendall pek farklı görünmüyor, köpek balıklarına benzeyen dişleri arasından hızla nefes alıp vererek onlardan çaldığım enerjiyi geri almaya çalışıyorlardı.

"Su perilerin güçlerini kaybediyor," dedim Brennus'a. "Belki de onları daha iyi beslemeliydin."

Brennus hemen kendini toplayarak gülümsedi. Saçlarım yine omuzlarımın üstünde çıkmıştı ve bu beni tekrar kontrolleri altına aldıklarını gösteriyordu.

"Onlarla ilgilenmeme gerek yok. Burada uzun süre kalmayı planlamıyorum. Buradaki işimiz bittiğinde onlara ihtiyacımız kalmayacak."

"Çok üzülecekler," dedim ve gözlerimi bizi Güç meleklerinden ayıran bu büyülü odayı yaratan şeytani mahluklara çevirdim. Brennus kayıtsızca omuz silkti. "Beni neden şimdi dönüştürmüyorsun?" diye sordum sırf meraktan ve elimdeki mektup açacağıyla oynadım. Houghton'da kaçmaya çalışırken ufak bıçağı Brennus'un ayağına saplayışımı hatırladım.

"Dönüşümden sonra *aingeal*'ını öldürmekten zevk alabilirsin. Bu şekilde olursa sadece ben zevk alacağım ama," dedi ve yanağımı okşadı.

"İskambil kâğıdından yarattığın evi şimdi terk etsen iyi olur Brenn," diye uyardım onu. "Sen değerini kaybetmeden önce."

"*Aingeal*'ını öldürüşünü kaçırayım mı yani? Mağaralarda Keegan'ı nasıl hallettiğini hatırlıyorum. İlk kez öldürmüştün. Bunu kaçırmayı asla istemem."

"Belki de o öldürür," diye mırıldayarak zaman kazanmaya çalıştım. "Dediğin gibi, *adagio* çalıyorum burada. Hızım kesinlikle etkilenecektir. Hareketlerimin hepsi çok yavaş, sanki beni yine insan yapmışsın gibi... Reed'in refleksleri benden hızlı."

Brennus'un gözleri karardı. "Gerçek ölüme kaçmana izin vereceğimi sakın düşünme. Eğer denersen acı çekersin," diye beni uyardı.

Brennus bakışlarını biraz önce düştüğümüz yerden kalkmayan Anya'ya çevirdi. Birkaç tane Gancanagh hâlâ etrafını sarmış, dehşetini artırmak için dişlerini sergiliyordu. Brennus onların yanından geçerek Anya'ya yaklaştı. Anya'dan korku akıyor, bir Brennus'a bir bana ve sonra yine ona bakıyordu.

"Harika bir parça *mo chroi*," dedi Brennus omzunun üstünden bana. "Belki daha sonra onu seninle paylaşırım..." Anya'ya uzanarak yanağına dokundu.

Hemen rahatlayan Anya hafifçe iç çekti. Brennus'a sanki dünyadaki en güzel yaratıkmış gibi bakıyordu. Anya'nın elini tutan Brennus, kendisini bir girintinin üzerinde bekleyen zarif koltuğa götürdü onu. Brennus yerine geçtiğinde Anya'yı ayağının yanına oturttu. Başı memnuniyetle dizinde dururken değerli bir evcil hayvanmış gibi uzun, siyah saçlarını okşuyordu.

Brennus elini Reed ile benim dikilerek ona baktığımız tarafa doğru salladı. "Başlayabilirsiniz," dedi tahtında oturan bir kral gibi.

Bu yere adımımı attığımdan beri hissettiğim hafiflik hemen yok oldu. Saçım havada değil, omuzlarımın üzerindeydi. Aniden ağır çekimde değil, daha hızlı hareket edebiliyordum. Bu gerçekten güzeldi, çünkü bunu fark ettiğim an Reed'in hançeri havayı kesip kolumda uzun bir yara açtı.

Etim alev alev yanarken bıçağının kenarından kan aktığını gördüm. Odada *tık, tık, tık* sesleri yankılanıyor, Gancanagh dişleri çıkıyordu. Kokuyu almışlardı.

Mektup açacağını daha sıkı tutup her hareketimi inceleyen Reed'den daire çizerek uzaklaşmayı denedim. Yavaşça öne çıktı ve ne yapacağımı biliyormuş gibi adımlarımı takip etti. Geriliediğimde su perilerinin beni kontrol altında tutmak için yarattıkları çemberin duvarına çarptım.

Bir an için dikkatim dağıldı ve boynuma doğru hançerini sallayan Reed'den zor kaçabildim. Havayı keserek beni kaçırdı ama diğer elindeki bıçak görevini yerine getirdi. Yanağımda ufak, acı veren bir kesik bırakmıştı. Brennus öfkeyle tıslad. Ben onu göz ardı ettim ama Reed yapmadı. Soru sorarak ona doğru baktı. Bu dikkat dağınıklığı tam da beklediğim şeydi. Elimi uzatıp Reed'in göğsüne dokundum.

Parmağım göğsüne değerken ona doğru fısıldadım. "Yıldızların ateş olduğundan..." Elim sanki için için yanıyormuş gibi parlamaya başlayarak Reed'in etinden zehri çekmeye koyuldu. Kanadımda bir şey kırılırken onunkinin iyileştiğini gördüm.

Reed bir adım geri sendeleyip ben ona tamamen bağlanamadan önce aramızdaki dokunuşu kopardı. Sersemlediği için başını salladı. Sanki aklındaki örümcek ağlarını temizliyordu. Yine ona doğru gidip yumuşak sesle konuştum. "Güneşin döndüğünden..." Elimi omzuna koyduğumda tenindeki kanlı diş izlerinin iyileşerek yine pürüzsüz olduğunu gördüm.

"Gerçeğin yalan olduğundan şüphe duy..." Reed'e doğru düştüm. Bana sarılarak göğsüne bastırdı. "Ama sevgimden şüphe duyma asla..." Sesim, boynumdaki ve göğsümdeki diş izlerinden kan akmaya başladığında kesildi. Reed'in mükemmel yeşil gözlerine bakarken tüm kuvvetim gitmişti.

Ve o anda Reed'in kulağıma doğru fısıldadığını duydum. "Seni en güzel ben severim, en güzel ben, inan." Bana sımsıkı sarıldı.

BÖLÜM 26

ringe çıkma vakti

-Russell-

Karnım, Anya ve Kızıl'la beraber portala çekilmiş gibi çalkalanıyordu. Medya masasından destek aldım ve Zee İrlanda'ya giden geçidi kapatıp onlara ulaşmamı engellediğinde bu his geçmedi. Masanın içini gösteren cam yüzeyini büyüyen bir buz çatlağı gibi kırdığımda parmaklarım bembeyaz kesilmişti. Zee'ye bakamıyordum. Diğer portalı kullanarak onları İrlanda'ya takip edebilmek için dakikaların geçmesini bekledim.

"Onlara ne olacağına kafa yorma," diye tavsiye etti kaşlarını çatarak. "Bunun yerine Brennus'un önüne fırlatacağın sorunları düşün."

"Şu anda aklımda hepsi için yer var," diye kuru kuru yanıt verip ellerimi gevşettim. "Her şeyi aynı anda düşünebilirim ama şu anda Anya'nın düşüncesi bile içimi dağlıyor."

"Evet," dedi Zee kasvetli bir ifadeyle. "Bu sorunu anlıyorum. Buns doğal bir afet."

"Öyle," dedim gönülsüzce gülümseyerek. "Başın biraz belada dostum. Kesinlikle başına buyruk hareket ediyor."

Zee de sırıttı. "Çok fazla gülme kanka, seninkisi bir Taht. Karma." Başıyla onayladıktan sonra irkildi ve ufff diye ekledi.

Gülümsemem istemsizce büyüdü. "Zee, sen ne zaman bu kadar komik oldun?"

"İnsan dilinde komik olmak zor," dedi ve saatine bakıp bilgisayar portalın kapağını tuttu. "Dilimi öğrendiğinde komedyen olduğumu düşüneceksin." Bir saniye sonra ayıldı ve sordu. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

Ona kibirle bakarken yanıt verdim. "Kahretsin, zaten profesyonelim ben. Bu sanki çömezlerle oynamak gibi."

Zephyr bana hınzır bir gülümseme fırlattı. "Her gün daha çok meleğe dönüşüyorsun."

Bilgisayarı açar açmaz devreler ve ışıklarla örülmüş karanlık bir tünelin içine dönerek girdik. Bir an sonra CD girişinden dışarı itilerek lüks bir arabanın rahat, deri koltuğuna fırlatıldım.

İyi parlatılmış, kaplumbağa kabuğu gösterge paneline baktığımda Zee'yi sürücü koltuğunda gördüğüm için gözlerim büyüdü. "Tüm Bentleylerde portal var mı?" diye sordum ve koltuğumdaki mükemmel el dikişlerini hissettim.

"Hayır, bu özel. Ayrılmadan önce Buns kurdu," dedi gururla ve sanki sevgilisiymiş gibi direksiyonu okşadı.

"İşimiz bittiğinde bana arabamı süslemesi için onu ayarlamamı hatırlat," dedim ve penceremden garaja baktım. Garaj demek hareket etmek gibi gelmişti, çünkü daha çok lüks araçlar için bir eve benziyordu. Sütunlarla desteklenmiş tonozlu tavanın altında yaşamak isterdim. "Neredeyiz?" diye sordum.

"Garaj evinde. Kilisenin karşısındaki bahçedeyiz," deyip bir düğmeye bastı. Anında arabanın önündeki ahşap garaj kapısı kenarlara çekilerek sessizce açıldı ve loş alana göz kamaştırıcı güneş ışığı girdi.

Zee arabaya çalışması için peri kelimesi gibi bir şey söyledikten sonra, "Ben sürebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Sürücü benim."

"Hadi ama Zee," diye yalvardım. "Sahip olduğum tek araba on altıma bastığımda aldığım Beater'dı."

"Benim sürmem için başka bir neden daha. Kızımla başa çıkamazsın. O Avrupalı," dedi kibirle gülümseyerek. Garajdan dışarı çıkıp çakıl taşlarının üzerinden eve doğru sürdü. Ona pis pis baktığımı gördüğünde, "Kızma, her şey bittiğinde sana bir tane alırım," dedi.

"Kızgın değilim," dedim kaşlarımı çatarak. "Endişeleniyorum."

Kilisenin vitraylı penceresinin altında kollarını önünde çapraz yapmış dikilen Xavier'ı gösterdim.

"Burada olacağımızı nasıl öğrendi?" diye sordum.

"Onlardan birini yakalamış," dedi rengi atan Zephyr.

"Onlara zarar verir mi?" Zee dikkatsizce arabayı Xavier'a doğru sürüyordu.

"Eğer seni sevdiğine götürecek olsa, sen verir miydin?" Karşılık olarak hırladım.

Bahçede hızla ilerlediğimiz için Zee etrafa çimen topakları saçıyordu. Zee arabayı birkaç santim önünde durdurduğunda Xavier ne irkildi ne de kılını kıpırdattı. Sadece ben kapıyı açmaya çalıştığımda arabanın yanına geldi ve hırsızmışım gibi kapıyı koparıp beni dışarı çıkardı.

Düşünmeden ona ani bir enerji patlaması gönderdim ve onu şaşırtıcı bir ışık parıltısıyla kendimden uzağa fırlattım. Yarım saniye yerde kaldıktan sonra yine bana geldi ama Tau, Xavier'ın önüne inerek onu benden uzak tuttu.

"Ona ihtiyacımız var!" dedi hiddetle Tau ve Xavier aniden tepinmeyi bıraktı. Evie'nin babası hemen bana dönerek konuştu. "Evie, Anya'yla beraber kiliseye girdi ve aynı anda evden kayboldular."

"Hâlâ oradalar," diye huysuz huysuz yanıt verdim ve Kızıl'ın gözlerine tıpatıp benzeyen bakışlarında endişe gördüm. "Onlara yardım etmek için geldim."

"Size nasıl yardım edebiliriz?" diye sordu Tau gergin bir yüz ifadesiyle.

"Aaa, şimdi de yardım etmek mi istiyorsunuz?" diye alay ettim. Zee'ye baktığımda bana imalı bir bakış attı. "Bize Ölüm meleklerimizi getirerek başlayabilirsiniz," diye iç çekip uzlaşma yoluna gittim.

"Cole, git getir," dedi anında. "Başka?" diye sordu net bir şekilde.

"Bilmem. Duruma bakmam gerek," dedim. Yanlarından geçerek havaya sıçradım. Kocaman, çiçek şekilli pencereye uçup orada havada durdum ve aşağıdaki kilisenin görüntüsünü bulanıklaştırıp örten koyu renkli pasın ötesine bakmaya çalıştım. Bulanık suyun içine bakmaya çalışmak gibiydi.

"Orada değil!" diye hırladı yanımdan Xavier. Üzerime geliyordu. "İçeri girdim ve tüm Güçleri sorguladım."

Ona pis pis baktım. "Canıma tak ettin be! Bir saniye susacak mısın?" diye sorup etrafı incelemeye devam ettim.

"Onları görüyor musun?" diye sordu yanımdan Zee.

"Evet," diye daha sakin bir sesle yanıt verdim. "Hayattalar." Brennus Kızıl'a tokat atıp onu yere gönderdiğinde dişlerimi sıktım.

"Ne oldu?" diye sordu Tau. Yüz ifademden dolayı pancara dönmüştü.

"Evie'ye tokat attı," dedim durumu hafifletmeden. "Karşılık veremiyor..."

"Neden? Nesi var?" diye sordu Xavier. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir çaresizlik vardı.

"Bilmem. Tuhaf görünüyor. Yavaş." Gözlerimi Evie'den ayırıp odadaki diğer unsurları inceledim.

"Oraya git. Öldür onu!" diye beni teşvik eden Xavier omzumu dürttü.

"Oraya gitmeyi planlıyorum! Bunu yaptığımda ölmemem için bana bir saniye ver! Orada silahlı yüzlerce Gancanagh ve birkaç tane korkunç görünen denizkızı var."

"Denizkızı mı?" diye sordu Tau yumuşak bir sesle. Gözlerime baktı. "Su perilerinden mi bahsediyorsun?"

"Bana denizkızı gibi görünüyorlar, solungaçları var." Boynumun iki yanına dokundum. "Uzun, uçuşan saçları ve sivri dişleri..."

"Su perileri," diye hırladı biraz daha kızaran Tau. "Lanetlilere bağlanmış masumlar..."

"Pek masum görünmüyorlar. Çok ürkütücüler," diye araya girip elimi saçımdan geçirdim. "Tamam," dedim Zee'ye. "Giriş yolunu kontrol etmem gerek."

Pencerenin cama benzeyen kaplamasına yaklaştım; gece göğünün mükemmel bir yansımasıydı ama gezegenler bu güneş sistemine ait değildi ve sanki gerçekmiş gibi dönüp duruyorlardı. Nazik bir hareketle parmağımı cama değdirdiğimde içine doğru batarak beni içeri çağırdı. Elimi geri çektim. Hâlâ parmağım bende olduğu için rahatlamıştım.

"Şimdi, sadece uyum sağlamam gerek," diye mırıldadım ortaya.

Bentley'in yanına doğru uçup indim. Gözlerimi kapatıp hedefime odaklandım.

Xavier yanıma inip küçümseyen bir sesle sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Şşş," diye fısıldadıktan sonra gözlerimi açtım. "Bir şey alıyorum."

Birkaç saniye sonra iki garaj kapısının birleşmesine benzer bir ses duyduğumda dudaklarıma ufak bir gülümseme yerleşti. Alçak, gri taşlardan oluşan bir duvarın hizasından Brennus'un peri zırhı bize doğru koşuyordu. Bana yaklaştığında durmayarak bana çarptı ve üzerimde eriyerek ikinci bir deri gibi beni kapladı.

"Muhteşem," diyerek nefesimi verdim. Hafif zırh tarafından korunan kollarıma ve göğsüme baktım. "En sonunda üzerime oturan bir şey," diyerek gülümsedim.

"Peri gibi görünüyorsun," dedi Buns yanımdan. Başımdaki parlak gümüş miğfere hafifçe vurup ekledi. "Brennus zevkli, bunu kabul etmem gerek."

"Buns," dedim. Ona baktığımda ağzının etrafının şişip morarmış olduğunu gördüm. Onu kollarına alan Zee alçak bir sesle hırladı.

"Ben iyiyim," diye ona mırıldadı. Zee daha sıkı sarıldı.

Zephyr gözleriyle Xavier'ı mıhlıyordu. "İşimiz bittiğinde seni bulacağım."

"Sen de aynı şeyi yapardın. İşler buna vardığı için üzgünüm," dedi Xavier yüzünde pek bir ifade olmadan.

Zephyr kaşlarını tehditkârca çattı. "Yine de. Görüşeceğimize ant içerim."

"Ait olduğun yerde değilsin," dedi Xavier.

"Bence yanılıyorsun Serafim," dedi Zephyr. "Bu senin için geçerli. Evie başkasını buldu."

"O zaman neden Evie'nin bana her zamankinden daha çok ihtiyacı var?" dedi karanlık bir şekilde. Artık yüzü duvar gibi değildi.

Aralarına girdim. "Buns, Brownie nerede?"

Buns'ın morarmış dudaklarına kocaman bir gülümseme yerleşti. "Ah, tatlım... Cole onu yakalayamadı. Büyük ihtimalle şimdi Preben'in yanındadır."

"Güzel," diyerek nefesimi verdim. "Onun için endişelenmem gerekmiyor."

"Kokuşmuş şeker" ve "işe yarar" sözleriyle uyumlu bir büyü mırıldadım. Sonra etrafıma Gancanaghların arasına karışacağımı garanti eden bir koku yayıldı. Xavier yüzünü ekşiterek benden bir adım uzaklaştı.

"Mükemmel," deyip bir nefes alarak etrafımı kokladım. Bence pis kokuyu gayet güzel yakalamıştım.

Zephyr benden uzaklaşmadı. "Kiliseye girer girmez kanatlarını içeri sokman gerek," diyerek tavsiye verdi.

Omzumun üstünden arkama baktığımda parlak kırmızı kanatlarımı gördüm. "Haklısın, yaparım," diyerek başımla onayladım.

"O zaman perdeyi kaldırdığında görüşürüz," dedi bir gram şüphe duymadan.

"Unutma. İşimiz bittiğinde bana bir araba borcun var. Yani hayatta kaldığından emin ol," dedim kabararak.

"Unutmam," dedi duvar gibi bir yüzle.

"Artık burada dikilmenin bir manası yok," diye mırıldadım. Buns bana hemen sarılıp çekildi. Ona gülümseyip yukarıdaki pencerelere doğru baktım.

"Eğer kızımı kurtarırsan seni ödüllendireceğim," dedi Tau yanımdan.

Ona baktığımda yüzünde içimi acıtan bir ifade gördüm. Pişmanlık, üzüntü, şaşkınlık... Onun babasıydı. Şüphe bırakmıyordu. "Endişelenme," diyerek onu teskin ettim. "Artık Gancanaghlar beni durduramaz. Sadece hazırlıklı ol."

Hazırlanıp yukarı sıçradım ve pencereye doğru uçtum. İçeriye baktığımda Reed'in Kızıl'ın ve Brennus'un önünde diz çöktüğünü gördüm. Dudaklarıma üzgün, acımasız bir gülümseme yerleşti. Odadaki her göz aşağıdaki taşların üzerinde sergilenen gösteriye çevrilmişti. Bundan daha iyi bir fırsat elime geçemezdi. Miğferimdeki göz korumalığını indirip fısıldadım. "Tanrım, benden yardımını esirgeme."

Derin bir nefes alıp tutabildiğim tüm enerjiyi kendime çektim. Sonra başımı soğuk pencereden içeri soktum ve hemen beni içeri çektiğini hissettim. Kanatlarımı içeri sokup öne atladım; buz tutmuş bir nehirde yan yan kayıyormuşum gibi ilerledim. Saniyeler içerisinde, pencerenin altındaki balkon boyunca yer alan kokuşmuş, zırhlı bir çift Gancanagh'ın üzerine indim.

Zırhların birbirlerine çarpma sesi sağır edici olmalıydı ama birileri duymadan önce tuttuğum enerjiyi salarak sesi kendime doğru çekmiştim. Doğrulurken üzerlerine düştüğüm iki Gancanagh sessiz hırlamalarla bana saldırmaya hazırlanıyordu. Elimi onlara doğru sallayarak onları oldukları yere hapsettim. Büyüm yüzünden kaskatı kesildikleri için sadece gözleri hareket ediyordu.

Şimdi de savunmalarını indir, diye düşünürken yüzümden bir damla ter aktı. Çatı katına baktığımda, kilise korosu gibi toplanmış, aşağıdaki olaylara odaklanmış su perilerini gördüm.

Sarışın balık kadının bakışlarını takip ettiğimde Brennus'un Anya'nın yanında durduğunu fark ettim. Elini uzatıp yanağına dokundu. Yüreğime batan bıçak yüzünden içimde bir şey yanıyormuş gibi hissettim. Durdum ve aşağıdaki sahneye bakan tırabzana sımsıkı tutundum. Brennus Anya'nın elini tutup onu tahtına götürdü ve onu ayağının yanına oturttu. İçimde öfke patlak verdi.

Hızla nefes alıp verirken Brennus'un sesini duydum. "Başlayabilirsiniz."

Bu sözler üzerine uyuşukluğumdan kurtuldum. Dişlerimi sıktım ve yanımdaki korkmuş Gancanagh'ın kılıcının sapını tuttum. Kılıfından çekerken çok hoş bir ses çıkarıp bana şarkı söylemeye başladı. Yukarıdaki katta sıra sıra dizilmiş Gancanaghların dişleri hızla çıkmaya başladı. Reed Kızıl'ı kestiği için kana tepki göstermişlerdi. İstemsizce hırladım. Sonraki an balkondaki her beyaz yüz, düşen dominolar gibi bana döndü.

Yumuşak bir sesle konuştuğumu duydum. "Hadi başlayalım."

Bana doğru gelen onlarca parlak, beyaz dişli Gancanagh yüzünden çenem kasıldı. Bana yaklaşan ilk Gancanagh kılıcını çekip göğsüme savurduktan sonra açıktaki boynuma

doğru ağzıyla saldırdı. Zırhımın göğüs kısmına kılıcıyla vurduğunda sekmişti ama darbe yüzünden irkildim. Adrenalinle dolarak kılıcımı boynuna savurdum ve bir hamlede başını vücudundan ayırdım. Bir sonraki, soğuk bakışlarını üzerime dikip elini geri çekti ve büyü fırlattığında üzerime hançer kadar keskin çiviler yağdırdı. Siyah uçları gümüş zırhıma çarptıklarında teneke çatıya düşen yağmur gibi ses çıkardılar. Büyülü zırh yine sağlam durdu.

Her yönden üzerime renkli ışıklar ve ateş yağdığında korkunun tatlı ve asidik tadını aldım. Sağır eden patlamalarla çatırdayan kıvılcımlar havayı kör edici ışıklarla bezedi. Daha önceden topladığım enerjiyi kullanarak, korkutucu ışıklar ürkütücü, yosun kaplı gargoyle benzeri yaratıklara dönüştüğünde onlardan kaçtım. Ateş püsküren taş sürüngenlere enerji fırlatarak onları çocukların üzerlerine saldım. Bir tanesi korkunç bir çığlık atarak çocuklardan birinin göğsüne saldırdı ve zırhını delerek içerideki ölü etle kendisine ziyafet çekti.

Sıradaki Gancanagh askerine geçtiğimde melek korosu gibi ses üstüme yağmaya başladı. Ahenkli ilahi yüzünden kılıcımın kabzasını sükûnetle ve bir amaçla tutmaya başladım. En yakınımdaki çocuğun üzerine atladıktan sonra kılıcımın kenarından kömür karası kan akmaya başladı. Karşımdaki ölümsüzü kesip biçerken huzur veren melodi devam ediyor ve ilerlemem için beni motive ediyordu. Başlar yere düştüğünde benim için önemsiz, yamuk yumuk küreler gibi yuvarlanarak uzaklaşıyorlardı. Çığlıklar, kemiklerin çatırdaması, kanın tatlı ve küflü plastik kokusu bana işlemiyordu. Bunların hepsi hedefime, Brennus'a giden yola çıkan şeylerdi.

Geldiğimi bile anlamadan su perilerinin sol tarafına ulaşmıştım. Sarışın su perisi safir mavisi gözlerini bana çevirdi. Donuk bakışlarında pek duygu göstermeden ağzını

kocaman açıp sivri dişlerini göstererek bana saldırdı. Elimi ona doğru uzatıp yüzünü tuttum. Elim ışıkla parladı ve pazar günleri televizyona çıkan Evangelist mensupları gibi yere düşüp sarsılmaya başladı. Kız kardeşleri bana doğru koştuğunda onlar da aynı şoku tecrübe ettiler. Sonra çevremdeki her şey eriyip yok olmaya başladı.

Omzumun üstünden aşağıdaki sahneye baktım. Reed Kızıl'ı kollarının arasına aldı ve odadaki tüm hareket kesildi. Hava diğer kilisenin şekilleriyle lekendi ve su izleriyle dolu alanda, tanıdığım meleklerin yüzlerini gördüm. İki âlem tek bir boyutta birleşmeye başlıyordu.

"DİĞERİ," diye bana bağırdı Brennus memnun bir sesle. Sesi yüzünden kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Hâlâ tahtında oturan Brennus nispet yaparak Anya'nın saçlarını okşadığında dişlerimi gıcırdattım. Taş tırabzanı tuttuğumda yok oldu; onu yaratan büyü yavaşça soluyordu. Kırmızı kanatlarım sırtımdan çıkarak arkama yayıldığında, tırabzanın üzerinden atlayıp aşağıdaki taş zemine kolayca geçtim.

Sesim hırlamadan biraz farklıydı. "Büyün gittikçe inceliyor Brennus," diye dikkatini çekip emin adımlarla ona doğru yürüdüm.

"Bu benim büyüm değil," dedi soğukkanlılıkla. "Su perilerinin ve buraya geldiğin için artık onlara ihtiyacım kalmadı."

"Hemen kaçmayacak mısın? İşler kötüye gittiğinde hep bunu yapmıyor musun?" diye sordum. Kollarımı iki yana genişçe açarak, ona yaklaştıkça netleşen melekleri gösterdim.

"Seni bekliyorduk," dedi kibirli bir gülümsemeyle.

"Geleceğimi biliyor muydun?"

"Burada olacağını biliyordum. Onsuz var olamayacağın şey elimde."

"Russell," diyerek iç çekti Evie. Reed'in kolları arasında durduğu yere neredeyse varmıştım. "Bekle," diye yalvardı güçsüzce. Açık teninin her tarafında ısırık izleri vardı. Reed onu sımsıkı kendisine çekmiş, yaklaşan Gancanaghlardan koruyordu.

"Yapamam," diye mırıldadım. "Kızım elinde."

"Kızın..." Brennus keyifsizce gülümsedi. "Doğru ırk bile değil," dedi azarlayarak. "Seni almam iyi olmuş," diye fısıldadı Anya'ya doğru kurnazca. "Bu erkek *aingeal* senin kız olduğunu sanıyor."

Anya sözlerini komik bularak kıkırdadı. "Beni kendi masum fikirlerine uydurmaya çalışıyor," dedi yüreğimi eritebilecek bir gülümsemeyle.

"Onda ne buldun?" diye sordu acıyarak başını sallayan Brennus.

Konuşurken Anya'nın gülümsemesi büyüdü. "Sevilmek için yaratılmış."

"Öyle mi?" diye dalgın bir sesle sorduğunda tenim karıncalandı. Dünyası etrafında paramparça olurken bile korkusuzdu.

"Russell, lütfen dur!" diye yalvardı Kızıl. Tereddüt edip yine ona baktım.

"Neden?" Kaşlarımı çattım. "Daha önce bana dokunamadı. Bahçede..."

"O zaman kanımla sarhoş olmuştu," dedi Kızıl. Reed'in omzunun üstünden Brennus'a baktı. Onu ısırmak istermiş gibi görünüyordu. "Artık öyle değil."

Kızıl'ın arkasından onlarca soğuk ucube yaklaşıyordu. Reed tehditkârca hırladığında birkaç tanesi geri atım attı. Aynı anda iki farklı yöne çekiliyormuşum gibi hissederek bir Anya'ya bir Kızıl'a baktım.

"Senin için bu sorunu çözeyim diğeri," dedi Brennus hırlayarak. "Genevieve bana ait. Eğer bunu istiyorsan, bir

an önce gelip bana katıl, yoksa onun boynunu kırarım." Brennus parmaklarını Anya'nın saçından çekip boğazına götürdü ve orada tuttu. Onu öldürmesi sadece birkaç saniye alırdı. Donup kalmıştım. Anya aptal aptal bana gülümserken ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Hareket ettiğini göremeden Reed yanıma geldi ve Evie'yi kollarında tuttu. Sırtını Brennus'a çevirerek arkamızı izledi. "Evie'yi iyileştirebilir misin?" diye fısıldadı.

Hemen Kızıl'a baktım ve için için irkildim. Gözlerinin altında derin, mor halkalar onu çökmüş gösteriyordu ve dudakları kan kaybından dolayı mosmor kesilmişti. Siyah elbisesi, akan kandan sırılsıklam olmuştu ve kan kollarından aşağıya inerek parmak uçlarından yere damlıyordu. Koku bize en yakın Gancanaghları deli etmişti. Bazılarından vahşi sızlanmalar geliyordu, sanki ona saldırmamak için kendilerini kontrol etmeyi deniyorlardı.

"Evet," dedim rengim atarak. "Ama o zaman..."

"Anya'yı senin için ben alırım. Büyüsü üzerimde işe yaramıyor." Reed öyle kısık, öyle alçak sesle konuşmuştu ki onu zor anlamıştım.

"Olmaz!" diye güçsüz güçsüz inledi ona daha sıkı sarılan Kızıl. "Benimle kal," diye çaresizce yalvardı.

"Her zaman," deyip ona daha sıkı sarıldı Reed. "O gittiğinde. Al Russell," dedi ve Kızıl'ı bana itiverdi. "Onu senden almaya çalışacak. Sakın izin verme." Reed, Kızıl'ın yumruğunda tuttuğu mektup açacağını kaptıktan sonra bulanık bir kömür rengi çizgi halinde uzaklaştı. Brennus ile aramızdaki Gancanaghlar kolları kesik, etleri parçalanmış ve kemikleri kanlı etleri arasından gözükerek yere düşüyordu. Reed onları paramparça ediyordu.

Brennus kükrediğinde sesi havayı kırıp geçmişti. "*AINGEAL*'I ÖLDÜRÜN!"

Sonraki an Brennus'un Kızıl'ın Reed'den ayrılmasını beklediğini anladım. Büyüyle Reed'in Kızıl'ı vermesini sağlayamazdı. Bu ne yazık ki benim için geçerli değildi. Kızıl'ı kollarımın arasına aldığımda Brennus ayağa kalkıp Anya'yı kendi önüne bir kalkan gibi çekti ve elini bana doğru uzattı. Anında bize bir enerji bombası çarptı ve ayaklarım yerden kesildiğinde Kızıl'la beraber altı metre kadar havaya fırlatıldık.

Kızıl kollarımın arasından kayarken çaresizce onu tutmaya çalıştım. Kendime doğru çektiğim enerjiyi salıp Gancanagh'la aramıza bir engel koydum güçlükle. Bu enerjiyi kullanarak Brennus'u geri ittirdim ama yine de büyüsü geçmeyi becerip Kızıl'a saldırdı. Acı yüzünden yüzü şekilden şekle girip geriliyordu. Brennus'a hiç büyü fırlatamamıştım, çünkü Anya'nın ardında saklanıyordu. Zorlanarak Kızıl'ı kollarımın arasında tutmaya çalıştım. Kanatlarım çılgınca çırpınarak bizi Brennus'tan uzakta tutmaya çalışıyordu. Yüzümün iki yanından ter aktı.

Her yanımızda melekler netleşmeye başlamıştı. Reed Gancanagh sürülerini kesip biçerek Brennus'a yaklaşıyordu. Neredeyse ses çıkarmadan ilerlerken cesetlerden bir tepe yaratıyordu. Yanımda Zephyr'in görüntüsü de netleşmeye başladı. Kılıcını çekmiş, Kızıl'ı ve kendimi büyülü duvarla korumaya çalıştığım Gancanaghlara savuruyordu. Kılıcı içlerinden buharmış gibi geçiyordu. *Biraz daha dayanmam gerek,* diye düşünüp nefes nefese çabaladım çaresizce.

Brennus'a baktım. Gülümseyerek bana bıçak kadar keskin vampir dişlerini gösteriyordu. Sonraki an bileğini ağzına kaldırıp etinden kocaman bir parça kopardı. Koyu renkli ıslak kan ağzından aktığında gülümsemesi büyüdü. Bileğini Anya'nın ağzına götürüp dudaklarına bastırdı. Anya'nın Brennus'un kanını içmeye başlayışını dehşet içinde seyrettim.

Yüreğim göğsümde yanarken ağzımdan saf bir ıstırap sesi kopuverdi.

"Russell," diyen Evie'nin sesi aklımda dönüp duran kaosu böldü. Yüzümden birkaç santim ötedeki yüzüne baktım. "Beni bırakmalısın."

Gözlerimi Anya'ya çevirdiğimde tırnaklarını Brennus'un bileğine batırmış olduğunu ve yüzündeki tüm rengin çekildiğini gördüm. Ölüyormuş gibi görünüyordu. Donuk, sersem bakışları hızla yerini hastalıklı, işkence çeken bakışlara bırakıyordu. "Hayır!" diye hırladım dişlerimin arasından.

"Onu kurtarabilirsin Russell!" dedi Evie telaş içinde. "Bırak beni!"

"YAPAMAM!" diye bağırdım çaresizce.

"YAP HADİ RUSSELL!" diye bağırdı aynı çaresizlikle. "HÂLÂ ONU KURTARABİLİRSİN VE BEN KENDİMİ KORUYABİLİRİM!" Başımı sallayıp gözlerimi kapattım. Sonraki nefesimle beraber gözlerimi açtığımda Kızıl'm güzel, gri bakışlarıyla buluştum. Bana yalvardı. "Sana ihtiyacı var Russell. Lütfen. Beni bırakmalısın!"

Brennus'un büyüsüne karşı direnmeyi kestim. Evie'yle beraber Brennus'a doğru apar topar çekildik ve aramızda bir kol boyu kadar mesafe kaldığında onu bıraktım. Brennus Evie'yi yakalamak için Anya'yı bıraktı. Evie'yi kucağına aldığında kanlı dudaklarına memnun bir gülümseme yerleşti.

"*Mo chroí,*" diye sevinçle gülümseyip nefesini verdi. Sonra göze bulanık görünen bir hızla ceketinin cebinden bir pudralık çıkardı. Kapağını açtığında Evie ile Brennus açık portalın içinde kayboldu. Pudralık Anya'yla beraber yere düşüyordu.

Anya yere düşmeden önce onu yakaladım ve soğuk vücuduna sarıldım. Etrafımda melekler ve Gancanaghlar

dövüşürken bağırışlar ve çığlıklar yankılanıyordu. İrlanda'daki şövalye barına geri dönmüştük. Bizi ayrı tutan su perisi büyüsü yok olmuştu. Anya içtiği, yavaş yavaş dolaşım sistemine karışan zehirli kanı tükürdü öksürerek. Yanağını yanağıma getirip bastırdım ve şimdiden ne kadar soğuk olduğunu hissettim.

Mosmor olan dudaklarından acı dolu bir inleme çıktı. "Russell," diye fısıldadı. Dişleri soğuk yüzünden birbirine çarpıyordu. "Üzzgüünümm."

Boğazım sıkıştığı için konuşamadım. Saçını yüzünden geri taradım ve onu kendime doğru çekerken çenemi sıktım. Sonra öne eğilerek onu soğuk, taş zemine bıraktım. Ayağa kalkıp bulabildiğim ilk Gancanagh'ı kavradım. Boynundan tutarak ayağını yerden kestim ve zırhını önünden tuttuktan sonra göğsünden çekip kopardım. Elimi boğazından çekmeye çalışırken onu yerde yatan Anya'nın yanına yapıştırdım ve kıpırdayamasın diye onu dondurdum.

Çabadan çok hissettiğim duygular yüzünden hızla nefes alıp verirken bir elimle Anya'yı diğeriyle de Gancanagh askerini tuttum. Gözlerim Anya'yla buluştuğunda bakışlarımı ayıramadım. Anya'nın üzerine koyduğum elim ısınıp parlamaya başladı. Sonra fısıldadım. "Şşş, bir tanem. Sen hiç üzülmeyeceksin."

BÖLÜM 27

ev

-Evie-

Yanağım Brennus'un göğsündeyken ağır ağır yağan karlar etrafımızda süzülüyordu. Brennus bana kibar, anlaşılmaz kelimeler söylüyordu. Parmaklarıyla nazikçe alnımı okşayarak saçlarımı kenara çekmişti. Biz kaldırımdaki siyah, demir lambanın dibine dökülen sarı ışığın altındayken ceketini çıkarıp kanatlarımla omuzlarımın üzerine koydu.

"Her şey yolunda *mo chroi*," dedi yumuşak bir sesle. "Evine döndün."

"Ev mi?" diye sordum mırıldayarak. Başımı güçsüzce Brennus'un üzerinden kaldırdım. Etrafa bakındım ve sessiz, yıldızlı göğün altında apaçık yükselen tanıdık saat kulesini gördüm karanlıkta bile.

"Sana vurduğum için üzgünüm. Bizi iyileştirme konusunu açmamalısın. Çocuklardan bazıları bunu denemen için seni zorlar ve eğer başarısız olursan akıllarını kaçırırlar."

"Peki yapabilirsem?"

Yüzüne acılı bir ifade oturdu. "Deneyemezsin. Büyük ihtimalle bu seni öldürür."

"Bunu bilemezsin," diyerek karşı çıktım.

"Beni kurtaramayacağını biliyorum. Asıl senin kurtarılmaya ihtiyacın var," dedi yanağımı okşayan Brennus. "Sana bir hediyem var."

"Benden çaldığını telafi edebilecek ne hediye verebilirsin ki bana Brennus?" diye sordum kolları arasında titreyerek.

"Senden bir şey çalmadım. İhtiyacın olduğunu sandığın şeyi, ihtiyaç duyduğun şeyle değiştirdim. Bir keresinde sana kanının tüm gizli arzularını açık ettiğini söylemiştim. Bana, bu yere ev dediğini... bu yerde olmaya özlem duyduğunu söyledi. Seni evine getirdim."

Minik bir sesle, "Crestwood," deyip Merkez Bina dediğimiz tanıdık yapıya baktım. İn cin top oynuyordu. Saat gerçekten geç olmalıydı.

"Öyle. Burada ne kadar istersen yaşarız. Birlikte burayı yuvamız yaparız."

"Reed olmadan burası yuvam olamaz. Bunu biliyorsun. Kanım bunu da haykırıyor olmalı," dedim yumuşak bir sesle ve Brennus'tan bir adım uzaklaştım. Ceketi kanatlarımın üzerinden yerdeki kardan halıya düştü.

Brennus deniz köpüğü yeşili gözlerinin üzerindeki kaşlarını çattı. "Yakında bunların hepsi sona erecek. Sana söz veriyorum. Artık *aingeal*'a duyduğun ihtiyaçla tükenmeyeceksin..."

"İhtiyaç mı?" diye sordum ve kaşlarını çattığını gördüm.

"Sizi birbirinize bağlayan o ip. Bana anlattı. İkiniz için de korkunç bir sızı. Onu koparacağım. Artık canının yanmayacağı bir yol biliyorum." Beyaz kar güzel, siyah saçlarına sarılırken yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Nasıl yapacaksın?" diye sordum ayakta kalmak için mücadele ederken. Reed'den aldığım yaralardan hâlâ kan akıyor, vücudum onları iyileştirmeye çalışıyordu. Ayaklarımın altındaki kara baktığımda, ellerimden aşağıya akan kanın aramızdaki yeri lekelediğini gördüm.

"Kanım seni kurtaracak *mo chroi*. *Aingeal*'ına duyduğun umutsuz özlemi silip süpürecek." Bunu söylerken bileğini

kaldırarak zaten iyileşmiş olan solgun cildini gösterdi. Ancak kanı beyaz gömleğin üzerinde hâlâ duruyordu. "Öldüğünde seni yeni bir hayat bekliyor olacak. Ne acı ne de seni avlayan *aingeal*'lar olacak. Hepsi önünde boyun eğecek."

"Beni boğuyorsun. Sadece vücudum için yeni bir hayat olacak, ruhum için değil. Beni Sheol'a teslim edeceksin ve seveceğin şey içi boş bir kabuk olacak. Ölmeyi yeğlerim!" Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirmeyi denedim.

"Öyle mi?" diye sordu kederli bir sesle. "Bir bak kendine. Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum ama halüsinasyonlar başladığında ne yapacaksın? Tek yapmam gereken kanımı akıtmak ve bütün acıların son bulacak. Bu sefer..."

Sanki yeri geldiğini anlamış gibi saat kulesi yeni saatin başladığın haber verdi. *DİNG... DONG... DİNG... DONG...*

Bana sevgi dolu gözlerle bakan Brennus, "Sana neyim varsa sunmama izin ver Genevieve," dedi, sonra bileklerini keserek kanının akmasına izin verdi. "*Táim i ngrá leat,*" dedi Brennus, bana âşık olduğunu söylemişti. "Sen benim kalbimsin, tek aşkım. Bana aitsin," dedi ve bileğini bana uzattı. Hareket etmeden ona gitmemi bekledi.

Titreyen ellerimi sıkıp havayı etkisi altına alarak çevremi saran kan kokusuna direnmeye çalıştım. Günlerce yemek yememiş aç bir insanı ekmek kokusu nasıl çağırırsa bu da beni öyle çağırıyordu. Görüşüm bulanıklaşırken gözlerimi kaçırdım. Bu açlığın kesilmesine muhtaçtım. Yanımda parlayan sokak lambası ağır ağır sallanmaya başladı. Rüzgâr yüzünden bükülen bir ağaç gibi bana doğru eğildi. Yaydığı ışık etrafımda korkunç gölgeler yaratıyordu. Ondan kaçtım. Brennus'un büyüsü mü yapıyordu bunu, yoksa halüsinasyon mu görüyordum, emin değildim.

Gözümün ucuyla sokak ışığına doğru dalan kara kanatlı bir mahluk gördüm. Deri gargoyle kanatları çamaşırlıkta uçuşan çarşafın sesini çıkarıyordu. Gözlerim korkuyla tal

taşı gibi açıldı. "Brennus!" diye iç çekerken çenemin titremeye başladığını hissettim.

Brennus etrafımızda hayalet gibi uçuşan gargoyle'u gözleriyle takip etti. "Gördüğün şey bir *reconnoître*. Sheol şu anda bile seni arıyor. Bu dünyanın her bucağına adamlarını gönderdiler," dedi acıyan bir bakışla. "Işığa girmeyecek, çünkü içinde var olamaz. Karanlığa ait o."

Bir büyü düşünmeye çalışarak sokak lambasına odaklandım. İnce, uzun direğin ışığı parlayarak alt tarafından bacaklar çıkardı anında. Kıvılcım ve cızırtı saçarak kendini topraktan kurtardı. Elimle onu yönlendirdiğimde çığlık atan demir uzuvlarıyla öne doğru çıkıp Brennus'la bana doğru geldi. Eserimle yüzleştiğinde gülümsemesi büyüdü. Korkmamıştı.

"Sokak lambasından bir yaratık mı?" diye sordu sanki bunu komik buluyormuş gibi. "Bu daha önce görmediğim bir şey ama o tek başına *mo chroí*. Hayatta kalman için yaratığının bir orduya ihtiyacı var." Brennus elini kaldırımda sıra sıra duran sokak lambalarına kaldırdı. Yirmi tane kadar lamba hareket ederek kendilerini zeminden kurtardı. Hava ışık yağmurları ve kinetik enerjiyle cızırdıyordu. Öne atılan sokak lambalarından korkutucu ışıklar yükseldi ve hepsi yarattığım sokak lambasına doğru geldi.

Brennus'un yüz ifadesi yumuşadı. "Görüyorsun ya... Bu aynı senin gibi: bir başına. Korunmak için orduya ihtiyacın var. Eğer yoksa, o zaman köşeye sıkışıp kalmış bir hayvansın sadece." Brennus'un uzun, ürkütücü görünen direklerinin etrafımızı sarmasını izledim. Aydınlık başları karlı bahçeye ışık saçıyordu. Parlayan dairelerin ötesinde, gözüm nereye değse Gancanagh görmeye başladım. Kanımın kokusunu havada alınca özlemle tıslıdılar.

"Bizim ordumuz," dedi Brennus. Elini tanıtırmış gibi sallayarak yüzlerce buz gibi, ölümsüz periyi gösterdi. "Burası güzel bir sığınak olacak. Crestwood'un güzel fırsatları var."

Sayılarını görünce nefesim kesildi. Sürü gibiydiler. Bir an için onları aralarında yaşadığım zamanlardan tanıyor muyum, yoksa başka bir yerden mi geldiler diye merak ettim. Sonraki an Gancanaghlar elf okları fırlatarak *reconnoître*'ı vurdular. Yere düştüğünde, en yakındaki Gancanaghlar yaratığı paramparça etti.

"Artık sadece bir kraliçeye ihtiyaçları var. Aynı benim gibi, onlar da varlıklarını seninle paylaşmak istiyorlar," dedi Brennus kısık bir sesle.

Baş döndürücü ve mide bulandırıcı bir panik beni ele geçirdi. Kişisel portalımı anımsayıp parmak uçlarımla boynuma dokunduğumda oniks iğneyi boynumda bulmayı umuyordum fakat bunun yerine kanın kayganlığını hissettim.

"Bunu mu arıyordun?" diye sordu Brennus. Ucunda oniks portalın olduğu kurdeleyi kaldırdı. "Nereye gidiyor?" diye sordu olağanüstü bir gülümsemeyle. "Yakın bir yer olduğunu düşünüyorum. Belki de *aingeal*'ın evidir? Kaçarsanız hepinizin oraya gideceğinizi düşünüyordu. Hepinizi iyi tanıyor, en az benim kadar. Belki biz de oraya gideriz. Sen bize katıldıktan sonra..."

Kapkara bir dehşet üzerime atladı ve düşünmeden elimi Brennus'a kaldırıp kavurucu bir beyaz enerji göndermişti. Başının üzerinde duran sokak lambaların ışığı altında dikilirken enerji ona çarptı ve ayaklarını yerden keserek onu arkasındaki karanlığa fırlattı. Yere boylu boyunca düşüp kar yığının içinde durdu.

"Kimse aileme dokunamaz," diye mırıldandım.

Brennus hemen ayağa kalktı. Bir insan gibi ayağa kalkmak yerine büyülü, akıcı tek bir hareketle havaya kalkmıştı. Kanımın beklentisiyle bana doğru gelen çocuklardan hırlamalar yükseldi. Brennus'tan vahşi bir kükreme gelince bana doğru yaklaşan Gancanaghlar durdu.

Brennus bana doğru dönerek gözlerimin için baktı. "Hiçbir şey anlamıyorsun. Öyle naifsin ki... Sanki bir çocukla konuşuyorum. *Aingeal*'lar neyin peşinde bilmiyorsun, değil mi? Senin düşmeni istiyorlar. Sürgün olmana ihtiyaçları var. Bunu göremiyor musun?"

"Ne?" İrkildim. "Aklını kaçırmışsın sen! Herkes beni korumaya çalışıyor. Ruhumu senden korumaya çabalıyor."

"Çünkü senin için başka planları var Genevieve! Düştüğünde aynı böyle, bir melez olarak kalmana ihtiyaçlar var. Ruhunu vücudundan ayırmam işlerine gelmiyor. Sürgünler seni şu halinle istiyor. Ruhun elbette değerli ama *aingeal* vücudun olmadan güçsüz. Sadece ben *aingeal* parçanı Sheol'dan kurtarabilirim. Eğer ruhunu kurtarmak için başka bir yok olsaydı, bunu yapardım," dedi gergin bir sesle.

"Sürgün meleklerden bahse..."

Sözümü kesti. "İlahi olanlardan da bahsediyorum!"

"Neden her melek benim düşmemi istesin ki?" Dehşet beni hasta ediyordu, çünkü Brennus'u tanıyordum. Bana söylediklerine inancı tamdı.

"Nedenini keşfedemedim. Belki de ilahiler Sheol'daki birine yaklaşmanı istiyordur. Bunu başarmanın bir yolu gözden düşerek Sürgün olman," dedi ellerini yumruk yapan Brennus. "Sana bunu yapmamanı söylesem de kör bir şekilde onlara güveniyorsun!"

"Sana güvenemem Brennus. Sadece beni kontrol etmek istiyorsun," diye karşılık verip gerçekten de benim düşmanım olduğunu hatırlamayı denedim.

"Seni kontrol etmek istemiyorum. Neyin geldiğine dair bir fikrin yok. Bu senden daha büyük. Kraliçem olmaya burun kıvırıyorsun ama seni sadece böyle kurtarabilirim," dedi dürüst bir yüz ifadesiyle. "Bunu sana daha önce de söyledim. Sadece güce saygı duyuyorsun. O zaman buyur al," dedi nefretle. "Sana gücü göstereceğim."

"Bana merhamet göster Brennus," diyerek nefesimi verdim. "Lütfen... Merhamet et..."

"Can yakacak kadar güzelsin *mo chroí*," dedi acımı o da çekiyormuş gibi. "Seni değiştirmeyi istediğimi mi sanıyorsun? Senin yanındayken eski ben gibi oluyorum. Aodh beni dönüştürmeden önceki ben gibi... Bana bir şey yapıyorsun. Sen yanımdayken iyi olmak nasılmış yeni baştan anımsıyorum. Senin bir parçanı bile kaybetmek istemiyorum ama *bu* yaptığım merhamet. Sheol senin tamamını alamayacak. Eğer alırsa bu dünya biter. Sen bu dünyayı ve içinde yaşayan her şeyi yok edeceksin. Şimdi gel benimle. Seni koruyacağım. Kaçınılmaz olana dek seni dönüştürmeyeceğim. Sana söz veririm."

Reed'in berrak sesi arkamdan geldi. *"Go hIfreann leat,"* dedi. Ona cehenneme gitmesini söylüyordu. Reed güçlü kollarını belimin etrafına dolayıp beni kendisine çekti ve beni Brennus'tan uzaklaştırdı.

"Reed." Nefesimi verirken içimde rahatlama ve yüreği teklettiren bir korku kaynayıp duruyordu.

Beni sıcacık, çıplak göğsüne çeken Reed kulağıma doğru eğildi. Fısıldarken ılık nefesi saçlarımı kıpırdattı. "Onu senin için yavaş yavaş, canını yaka yaka öldürmek istiyorum aşkım ama kendimi tutabileceğimi sanmıyorum. Hemen bitirirsem bana kızar mısın?" diye sordu.

Boğazıma bir yumru oturdu. "Reed, bekle. Bir ordusu var," dedim titreyen dudaklarımın arasından.

Reed'in güçlü kolu beni göğsüne daha sıkı bastırırken saçımın üzerine doğru konuştu. "Brennus'un benden önce öleceğine dair sana söz veririm. Torun'da yaptığın şeyi yapmana ihtiyacım var Evie. Savaşmaya hazır ol," dedi alçak bir sesle. Sonra Reed beni arkasına alıp Brennus'la arama geçti. Omzumun üstünden baktığımda Gancanaghların gittikçe yaklaştıklarını gördüm.

"Etkimden kaçabilmen akıl almaz *aingeal*," dedi Brennus dudaklarını nefretle bükerek. "Genevieve tahmin edilemez..."

"O eşsiz," diye karşılık verdi Reed. Elindeki ufak mektup açacağını daha sıkı tuttu ama bundan başka hareket yapmadı.

"TEK İSTEDİĞİM O!" diye bağırdı Brennus. Açık ettiği öfkesi beni şaşırtmıştı.

Reed yumuşak bir sesle konuştu. "Ve benim ihtiyacım olan tek şey o. Eğer ben seni öldüremezsem Brennus, o başaracak. Kendisine enerji çekerken oksijen nasıl da azalıyor hissediyor musun? Muhteşem," dedi. Başını çevirip bana baktığında dudaklarında bir tebessüm vardı.

Brennus'un yüzü yumuşadı. "Bunu ona ben öğrettim."

"Ve iyi öğrendi. Lonan'a sor. Ah, pardon. Soramazsın. Onu küle çevirdi..."

Brennus gülümsedi. "Neden ona neyin yaklaştığını anlatmıyorsun *aingeal*?" diye sordu kısık bir sesle.

"Neyin yaklaştığını bilmiyorum," dedi tavrını kaybetmeden.

"Bu tamamen doğru değil. Bir şey bekliyorsun... Hatırlasana, bunu tartıştık," dedi huyuna giderek.

"En derin korkularımı tartıştık," dedi kolayca.

"Aynı şey." Brennus omuz silkti. "En korktuğun şey başına gelecek. Neden düşeceğinden korktuğunu ona anlatmıyorsun? Kaderinde düşmek olduğunu?" diye sordu Brennus somurtarak. "Tüm işaretler karşımızda. Babası Sheol'la pazarlık yapıyor. Ruh eşiyle olan bağı koparılmış. Bu sadece bir görevin parçası olarak yapılır. Bunu sadece ruh, eşini *tristitiae*'den, düşüşün getireceği kederden korumak için yapabilir. Onu bir başına, savunmasız buldum. Sheol ona saldırdığında onlardan güçlükle kaçtı. Kurban edilen bir koyun o. Cennetten cehenneme gönderilen bir uzlaşma yolu olduğundan korkuyorsun."

"Cennet uzlaşmaz," dedi Reed.

"Cennet bunu zaten yaptı! Ona bir bak! İnsan ruhu olan bir *aingeal*. Daha büyük bir uzlaşma hiç olmadı," diye karşı çıkan Brennus eliyle beni gösterdi.

"Tekrar bak Brennus. Geçen her saat daha çok güçleniyor." Brennus'un açıkladıkları onu hiç sarsmamıştı.

"Evie güçsüz ve onu sen böyle kılıyorsun. Her saniye damarlarından dışarıya kanı dökülüyor. Ayakta durmak için dermanının kesilmesine pek zaman kalmadı." Gözleri bana kilitlenmişti.

Reed kaşlarını çattı. Hâlâ Brennus'la aramda kılını kıpırdatmadan dikiliyordu. "Tek zayıf yönü genç olması... Henüz neler yapabileceğini bilmiyor ancak ben biliyorum. Şu ana kadar potansiyelini ve daha fazlasını gördüm. Merhametli davrandı. Artık bu merhametin bitme vakti geldi çattı."

Sonraki an nefes alamadım. Reed ve Brennus gerilerek kör edici hız yüzünden bulanık şekiller halinde birbirlerine doğru koştu. Brennus elini genişçe açıp bükerek savurdu ve Reed'in boynunun yanına getirdi. Reed bir anda paramparça olup arı sürüsüne dönüşerek Brennus'u bir böcek örtüsüyle kapladı. Bal arıları Brennus'un arkasına giderek Reed'e dönüştüğünde Reed mektup açacağını Brennus'un sırtına batırdı ve çekerek derin, kanlı bir kesik açtı. Sonra Reed Brennus'u öne tekmeleyerek onu ittirdi. Brennus sendeledi ama ayakta kalmayı başardı.

Etrafımızda toplanmış olan Gancanaghlar bize doğru ilerleyip krallarının yardımına koştu. Kalan tüm kuvvetimle aramızda büyülü bir engel yaratıp kendimi, Brennus'u ve Reed'i içeri hapsettim. En yakındaki Gancanaghlar duvara sertçe elf oku fırlattığında bu, büyüyü bana doğru ittirdi ve sonra geri çekildi. Görünmez duvarı yerinde tutmaya çalışıyordum. Büyüler durmaksızın bize fırlatıldığı için büyülü bir ateş yağmuru üzerimize yağıyordu.

Brennus bıçağının tutuşunu değiştirip avucunun üzerinde bir daire çizdi. Sessizce bir büyü mırıldanırken gözlerini kısa süreliğine kapattı. Sonraki an Brennus aynı bıçak gibi dönmeye başladı. Bulanık bir girdaba dönüştü ve parçaları koptuğunda lambaların altında birkaç tane Brennus oluştu.

Kendisini kopyaladı! diye düşündüm nefesim kesilerek. Reed durup bir düzine, kara saçlı Gancanagh liderine teker teker baktı.

Reed kaşlarını çatıp hırladı. Brennus'un dört tane kopyası saldırmak için öne atıldığında Reed çenesini indirip yırtıcı bir şekilde baktı. Reed ilkini keserek göğsünde derin bir yara bıraktı. Yaralı Brenn, yüzü acıdan büzülerek geri çekildi ve ışık havuzunun altında duran Brennus'a geri dönerek tek bir varlık oldu. Brennus'un göğsünde bir kesik oluştu. Yüzünü ekşitip parmak uçlarıyla göğsüne dokundu ve yarayı ışık saçan bir büyüyle iyileştirdi.

Tüm Brennlere teker teker baktım. *Bunlar büyülü kopyalar değil. Her biri Brennus'un parçası,* diye düşündüm.

Brennus ona her açıdan saldırırken sinsi kesikler Reed'in savunmasını deliyordu. Reed'in göğsündeki kesiklerden kan akıyordu. Reed üç tane Brenn'i bir hamlede keserek kendisini kurtardı. Üçü birden Brennus'a giderek korkunç sonuçlarla içine girdi. Brennus'un karnını ve yüzünü yaralar kapladı.

Dikkatim dağıldığı için duvarım düştü ve bir avuç Gancanagh askeri içeri girdi. İnleyip yine odaklandım ve boşluğu kapattım. Silahlı bir Gancanagh Reed'i sırtından vurduğunda göğsüme ıstırap verici bir acı saplandı. Reed dövüştüğü Brenn'in kolunu kesti ve uzuv yere düşmeden önce tuttuğu bıçağı aldı. Tereddüt etmeden bıçağı kendisini vuran Gancanagh'a fırlattı. Bıçak başını kesti. Düşen Brenn parçaları toparlanıp orijinale döndüğünde diğer Brennler tereddüt etti.

Reed kendisine saldıran Brennlerden kurtulup Gancanaghlara odaklandı. Bir kere nefes alıp vermemden daha kısa sürede sığınağımızdaki Gancanaghlar Reed'in elindeki mektup açacağıyla öldürülmüş, yere paçavralar gibi fırlatılmıştı. Nefes nefeseydim ve vücudum içime dolan baskıyı serbest bırakmam için titriyordu. Açık dudaklarımdan bir inleme kaçtığında gözlerimi kapattım. Engelin diğer tarafındaki Gancanaghların arasında akan enerjiyi topluyordum. Benden çalmaya çalıştılar ama enerji bir mıknatısmışım gibi seçerek bana geliyordu. Enerji onları değil, beni seçiyordu.

İçimdeki alevler dayanılmaz hale geldiğinde inledim. Gözlerimi açıp Brennus'a baktım. Sadece iki Brenn kalmıştı, yani gerisi Brennus'la yeniden bağlanmıştı. Mahvolmuş görünüyordu. Vücudu yaralardan dolayı yol haritasına dönmüştü. Öne eğilmişti ve kanlı karnını tutuyordu ancak hızla iyileşiyordu. Brennus gözlerimin içine baktığında acısını benden gizlemeye çalıştı ve geri kalan Brennleri kendisine çağırdı. O anda acısı benimkini daha yoğun kıldı ve çığlık attım.

"Evie?" dedi Reed. Tüm dikkatini bana verdi.

"Yanıyorum," dedim çaresizce. Yanağımdan aşağıya bir damla gözyaşı aktığını hissettim. Reed yanıma geldi ancak bana dokunduğunda içine akan enerji ve ısıdan dolayı irkildi. Beni bırakmayıp kollarının arasına aldı.

"Reed, kaç," diye onu uyardım. "Bir boşluk yaratırım ve uçarsın..."

"Seni bırakmıyorum," diye hırladı.

"Bana bir şey oluyor," diyerek inledim.

O anda her şeyi geri tutan büyülü duvarım bize doğru geldi ve içinde tutsak kaldık. Kısa süre içinde yok olacaktı. Tutmaya çalıştım ama onu yaratmak için kullandığım enerji bana gelmek istiyordu.

"Enerjiyi bırakman gerek *mo chroi*!" dedi Brennus sert bir sesle. Acıyla iki büklüm olduğu için bana doğru gelemedi. "Eğer yapmazsan öleceksin!"

Başımı sallarken yüz ifadem acıyla şekillenmişti. Duvar biraz daha içeri çekilince nefret dolu askerler öne atladı. Reed'e ulaşmanın getirdiği beklenti gözlerinde arzu gibi parlıyordu. Ellerini uzatmış, zehirli tenleriyle Reed'e dokunmak için yanıyorlardı. Dişleri gürültülü *tık* sesleriyle yerlerinden çıkıyordu. Onu paramparça etmeye hazırdılar. Bir kez daha kaçamayacaktı.

Reed nazikçe alnıma dokunup saçımı yüzümden geriye taradı. "Bırak gitsin Evie," diye fısıldadı bana doğru.

"Yapamam," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Seni öldürecekler!"

"Ne olursa olsun beraber olacağız aşkım," dedi nazik bir sesle. "Bırak gitsin."

Kalan son gücümle, engelin yukarısında uçup kaçabileceği kadar bir boşluk yarattım. "Yol açtım. Lütfen git. Benden uzaklaşman gerek. Bir sorun var," diye fısıldadım. Reed başını salladı. "Lütfen," diye ona yalvardım.

"Sensiz olmaz. Asla sensiz olmaz." Gözlerimin içine bakıp sessizce, "Seni seviyorum," dedi. Sonra dudaklarını dudaklarıma indirdi ve seçim şansım kalmadı. Bıraktım.

BÖLÜM 28

crestwood

-Reed-

Tanrım, lütfen onu koru...

Evie'den dışarıya dalga dalga kızgın bir ışık yayılıyordu. Kör eden enerji bana çarptığında vücudumun içinde nabız gibi attı ve alev alev yanıyormuşum gibi hissettim. Ciğerlerimdeki soluğu tutmaya çalışırken çenemi sıktım ve Evie'ye daha fazla sarılarak onu yanımda tutmaya çalıştım. Ancak yeterince güçlü değildim. Ondan koptum ve dalga dalga yayılan enerjisi beni savurduğunda cehennem kaosu içinde debelendim. Sağır eden ahenkli gürleyişi sessizliği vurguluyordu ve gürültü dindiğinde kulak zarlarımı tıkamıştı. Saniyeler içinde yanmış bir toprak parçasının üzerinde yatıyordum.

Evie... Parmaklarım tüten toprağın üzerinde kıpırdadı.

Nefes al... Çaba sarf ederek çökmüş ciğerimi genişletmeyi başardım. Hızla yutkunduğum solukların sesini neredeyse duyamıyordum. Ciğerlerimin içinde yanmış ve yırtılmış zar, duyduğum oksijen ihtiyacına karşı isyan etmek istememe neden oluyordu. Nefes tutma arzusunu bastırdıktan sonra kendimi yine nefes almaya zorladım.

Cızırdayarak pişen etin tatlı kokusu havada asılı kalmıştı. Ancak kısa süre sonra yanmış etin kokusuyla yer değiştirdi. Yumuşak bir şey yanağıma dokunana kadar

aklım karışık halde yerde yattım. Gözlerimi açtığımda kül tanesini sildim ama gökyüzünden düşen karlar gibi yerini hemen birkaç tanesi aldı.

Evie...

Etraftaki ışık sönmüş, sokak lambaları erimiş metal yığınları halinde yere çökmüştü. Etrafımdaki zeminde geniş, kara bir daire en azından elli metre genişliğindeydi. Gözlerimi kırpıp üzerlerindeki isi temizlemeye çalıştım.

Evie... Evie...

Oturmaya çalıştım ama gözlerim isyankârca kapandı ve bir kez daha yere yattım. Acıyla başa çıkamıyordum neredeyse. Kollarımdan yer yer ölü, kapkara deri sarkıyordu ancak altında yeni deri hızla oluşsa da pembe ve nazikti. Kasları zar zor örtüyordu.

Acı geçicidir. Kontrol et. AYAĞA KALK...

Kollarım bir şekilde yüzümü korumuş olmalıydı, çünkü derimde yara yoktu. Sadece kollarım, bacaklarım, göğsüm ve karnım hasar almıştı ve iyileşmekteydiler.

EVIE...

Başımı kaldırıp meleğimi aradım. Zemin kara gölgelerle kaplıydı ve onları tanımak bir an sürdü: Gancanagh askerlerin kül kalıntılarıydı. Sadece iz olana dek yanmış, karla kaplı yeri özleriyle örtmüşlerdi.

EVIE'Yİ BUL... AYAĞA KALK! EVIE...

Öne eğilmenin verdiği azabı göz ardı edip dizlerimin üzerine kalktım. Acıyı kontrol altına almak için başımı eğdim. Ellerim yumruk oldu. Ayaklarımın üzerine kalktığımda beni dengelemek için kanatlarımın sırtımdan çıktığını hissettim. Travma yüzünden titriyordum. Bunu da göz ardı ettim.

Neredesin? Burada ol... Lütfen... Burada ol... Evie.

Gözlerim bir ışığa kaydı. Benden birkaç metre ötede Brennus kıpırdayarak canlandı. Parlayan ellerini yüzüne

götürüp sanki daha önce onları hiç görmemiş gibi inceledi. Arkasında bir şey hareket etti ve sanki hissetmiş gibi omzunun üstünden arkasına baktı. Brennus'un kanatları parça parça birleşerek sırtında örüldü. Kadife benzeri dokular hızla dönerek senfonik desenler oluşturup başının üstünde sivrildi. Yeniden oluşmalarının son noktasında bir an için tamamen beyaz ve şaşaalı durdular. Teni altın tonlarla ışık saçarak bir perinin sağlıklı parıltısını aldı. Ancak saniyeler içinde Brennus'un beyaz kanatlarının uçlarında siyah noktalar belirdi. Saçları kadar kara olana dek üzerlerine boya dökülmüş gibi göründü. Teni de biraz soldu ama Gancanaghların çarpıcı solukluğuna dönmedi, peri benzeri parlaklığını da sürdürmedi.

Brennus'un teni sönerken ellerini hafifçe salladı. Dudakları sessizce hareket ediyordu. Başımızın üstünde dönen ışık topları Merkez Bina'nın harabeye dönmüş bahçesini aydınlattı. Küller aşağıya dökülüyordu. Eğer iğrenç olmasaydı, güzel derdim.

Kulaklarını koparıp boğazına sok. Gözlerini çıkar. Ellerinle boğazını sık... Hayır, bu çabuk bir ölüm... Acı çekmeli... Brennus neden askerleriyle beraber ölmedi?

Ona doğru bir adım attım. Karnımdaki kelebekler çırpındığında nefes alamadım.

Evie...

Etrafı taramak için durdum. En son olduğumuz noktada, yerde hareketsiz ve çökmüş bir halde yatarken buldum aşkımı. Etrafına yayılıp onu çevreleyen koyu renkli tüyleri soluk teniyle zıtlık oluşturmuştu. Ondan gelen bir hareket sezemedim ve kalp atışlarını duyamadığım için yaşayıp yaşamadığından emin olamadım. Korkunun asidi boğazımı yakarken hemen yön değiştirip ona gittim. Dizlerimi kırarak ilerlemeye çalıştığımda kaslarının kaskatı olduğunu fark ettim. Kanatlarımı çıkardığımda beni kolayca yerden

kaldırıp ona götürdüler. Ayakucuna indim. Yanına diz çöküp onu kollarımın arasına aldım. Yanağını yanağıma değdirdiğimde soğukluğu yüzünden rengim attı.

Nefes almıyor...

Kulağına doğru eğildim ama boğazım öyle sıkışmıştı ki zor fısıldayabildim. "Gitme Evie. Benimle kal. Sensiz burada kaybolurum..." Gökyüzüne baktığımda ayın gecede kayıtsızca parladığını gördüm. "Onu benden alma. Lütfen..." demeyi başardım. Çenem kaskatı kesilmişti. "Ve bu isteyemeyeceğim bir şeyse, o zaman... beni de al. Sonsuzluk çok uzun..."

Tenime doğru nefesini verdiğini hissettim. Isırık izlerinden akan kan göğsüme bulaşmıştı. *O hayatta...*

"İşte bu aşkım," dedim huyuna giderek. Onu kendime sımsıkı bastırma ihtiyacımla savaştım. "Nefes al."

Brennus yanımdan, "Kan kaybediyor," dedi derin sesiyle. Arkasındaki yanmış, tek yaprağı olmayan ağaç kadar perişandı.

Öldür. Evie'yi ondan kurtarmak için kendime çekerken dudaklarımdan bir hırlama koptu.

"Ölüyor!" dedi zor duyabildiğim telaşlı bir sesle. Yüzünde endişeli bir ifadeyle yanımıza diz çöktü. "Onu bana ver."

"Onu şimdi benden almaya çalışırsan ölürsün. Onu dönüştürmene asla izin vermem," diyerek hırladım.

Brennus kaşlarını çatıp uzun ve beyaz elini uzattı. Parmaklarını yanağıma sürttü. "Genevieve'i bana ver," diye düz bir sesle emretti.

"ASLA. VERMEM!" diye hırladım sıktığım dişlerimin arasından ve Evie'yi ondan uzağa çektim.

Brennus gözlerini fal taşı gibi açıp, "Etkilenmedin," dedi.

"Etkilenmedim." Brennus kurbanlarını bağlama yeteneğini kaybetmişti ya da ben bağışıklık kazanmıştım. Belki

de ikisi birden olmuştu. Yumruğumu geri çekip yüzüne vurdum ve onu Evie'den uzaklaştırdım. Tek gözü kapalı halde başını salladı. Biraz sersemlemişti, sonra üzgün üzgün çenesini ovuşturdu. Gözlerini açıp ardından kıstı ve beni inceledi.

"Ölmesine izin mi vereceksin?" diye sordu kızgın bir sesle. O anda siyah güve kanatları hareket ederek gerginlikle iki yana açıldı. Başımızın üzerinde parlayan toplar yüzünden arkasına kanatlarının gölgesi düşüyordu.

"Ruhunu senden kurtaracağım, Sheol'dan," diye mırıldadım. Kendi sözlerim yüzünden paniğe kapıldım. *Onun ruhundan daha fazlasını kurtarabilir miyim? Hayatını kurtarabilir miyim?* Derin bir keder yüreğimi ezdiği için nefes alamadım.

"O bana ait," diye tısladı zehir saçarak. Yüzü şekil değiştirdi ve saldırmaya hazırdı. "Onu benden alamazsın." Dudaklarını sessizce hareket ettirip ellerini bana doğru ittirdi.

Güçlü bir etki beni ele geçirdiğinde kollarım istemsizce açıldı. Ciğerlerimdeki hava hızla çekilirken bir şeyin beni ittirdiğini hissettim. Evie kollarımın arasından kaymaya başladı. Saçları parmaklarımın arasından dökülen uçurtma ipleri gibi kaydı. Benden koptuğunda boş ellerim dondu. Brennus onu kollarının arasına alıp şakağını öptü. O anda büyüyle onlardan uzağa fırlatıldım. Onu yine kaybetmiş olmak beni boğuyordu. Onsuz olmak dayanılmaz bir acıydı.

Onlardan birkaç metre ötede kalakalmıştım. Gözlerimi kısıp hırladım ve hemen ayağa kalktım. Brennus nazikçe Evie'nin saçını alnından geriye doğru okşadı. Brennus'a doğru atıldım ama elini kaldırdı. Yine arkaya fırlatıldım ve bir kez daha yanmış toprağın üzerine düştüm. Ayağa kalktığımda taş kesildim ve kanatlarım ardına tek iki yana açılırken havada kalarak panoya iğnelenmiş bir tür gibi durdum.

Brennus dalga geçerek gülümsedi. "Beni değiştirdi *aingeal*. Kanı damarlarımda dolaşıyor ve beni en ölümcül silahtan korudu, kendi yakıcı doğasından. Sen de bu yüzden hayatta kaldın. İçinde onun kanı var. Onun gücünü içimde hissediyordum. Saldığı enerji beni daha güçlü kıldı. Bana gücünü verdi. Artık büyüm senin üzerinde işe yarıyor," diye sesinde hayranlıkla konuşmasını bitirdi Brennus.

"Canlı mı oluyorsun?" diye sordum dikkatini Evie'den çekmek için.

Brennus kaşlarını çattı. "Canlı hissettim... bir an için ama uzun sürmedi."

Büyüsünden kurtulmanın bir yolunu bul, sonra içine uzanıp omurgasını sök. Ez onu...

Yüzümü yumuşatıp tüm ifadeyi suratımdan sildim. "Yine deneyebilir..." dedim telaş içinde. Onunla kanını paylaşmasını engelleyecek, ikna edici bir neden bulmaya çalışıyordum.

Dudaklarını çaresizce büktü. "Eğer ölürse deneyemez!" diye hırladı.

"BRENNUS!" diye umutsuzca haykırdım.

"Onu kurtaracağım *aingeal*. Onu yine güçlü yapacağım." *Tık*. Dişlerini çıkarıp etini kesti ve akan kanın birikmesine izin verdi.

Beni havada tutan güce karşı tüm kuvvetimi topladım. Acı beni caydıramazdı. He şeyi daha gerçek yapıyordu. Ona ulaşmak için kararlılığımı artırıyordu. "En çok sevdiğin şeyi kaybedeceksin! Ruhu gittiğinde aynı olmayacak! Seni gerçekten seven tek parçasını yok edeceksin..."

Bileğini Evie'nin dudaklarının üzerine kaldırdı ama durdu. Gerildiğini gördüğümde nefesimi tuttum. Çenesini sıkarken eli titremeye başladı.

Onu öldürmemesi için onu ikna et. Yumuşak bir sesle konuştum. "Elinde hoş bir kabuk kalacak ama ruhu artık senin olmayacak. Sonsuza dek Sheol'da kalacak..."

Brennus çektiği ıstırapla inledi. Bileği titrediğinde bıçak yarası almışım gibi irkildim. Bir an sonra kanlı bileğini Evie'nin dudaklarının üstünden çekti ve hareketsiz vücudunu kendisine çekerek Evie'ye sarıldı.

"Neden yapamıyorum?" diye acı içinde sordu Brennus. "Neden onu dönüştüremiyorum?"

Hissettiğim rahatlama yüzünden boynumu eğdiğimde başım öne düştü. "Ruhunu seviyorsun çünkü... istesen de istemesen de. Ruhu senin tarafında, senin kefaretin için yakarıyor."

"Benim için kefaret yok, bunu biliyorsun." İlk defa aynı fikirde olduğumuz bir şey söylemişti.

"Biliyorum," dedim tereddüt etmeden.

"Bunu kabul etmiyor."

"Hayır."

"Onu bırakamam," dedi çelişki içinde. "Sonsuzluğun bu tarafında kalmalı. O olmayınca ölümsüzlük bir lanet..."

Yine fikrini değiştirecek diye içime korku dolduğunda gözlerimi kocaman açtım. Meleğimi kurtarmak için savaştım. *Brennus, Evie olmadan sonsuzluğa katlanmakla ilgili korkularımı paylaşan tek varlık...*

"Onu bana verirsen Russell'a, diğerine götürürüm," dedim hemen. Brennus Evie'ye daha sıkı sarıldı. "Onu kurtarabilir. Tek yol bu!"

"Diğeri," diye mırıldandı. Kendiyle mücadele ederken yüzüne saf bir hiddet yerleşti. Onu yine kaybetmenin, bana vermenin yaşattığı büyük işkenceyle savaşıyordu. Evie'yi onunla bıraktığımda aynı duyguları paylaşmış olsam da ona karşı iyimser hislerim yoktu.

Ölmesi gerek... yakında. Onu yok etme arzum elle tutulur bir şeydi.

"Russell aynı onun gibi. Evie beni iyileştirdi, Russell da onu iyileştirebilir." Nefes alamadan bekledim. Evie'nin

yüzünü seyrediyordum. Gözleri kapalı, yüzü ifadesizdi. Kan yaralarından özgürce akıyordu, aynı zaman gibi... *Tik, tak, tik tak...*

"Zayıf o," dedi boş vererek.

Başımı salladım. "Hayır, güçlü. Bu yüzden Evie'nin onu sana getirmesini istedin. Onu kurtaracak," dedim şüphe duymadan. "Onu daha güçlü yapacak. Sheol'u yenebilecek. Eğer Evie'nin ruhunu şimdi Sheol'a teslim edersen o zaman her şey biter. Masumiyeti lanetlilere bağlanır. Bir gün onun ruhunu tekrar görebilirsin, ondan ayırdığın vücudu aramaya geldiğinde. Beraberinde bütün Sürgünleri de getirir." En çok korktuğum geleceği ona gösterirken ağzıma kusmuk tadı gelmişti. "Onu dönüştürmeden burada tutma imkânın var. Büyün kudretli. İyileştiğinde, onu kaybetmeden elinde tutmanın bir yolunu bulursun."

Brennus durdu, kaşlarını çattı. "Onun tek bir parçasını bile onlara vermeyeceğim," dedi acı dolu bir sese. Şefkatle Evie'nin kanadını okşadı. Sonra ona doğru eğilip fısıldadı. "Sen benim tek aşkımsın... Bu yüzden ölemezsin. Senin için geleceğim *mo chroí*, diğeri seni iyileştirdikten sonra. *Aingeal*'a alışma, sen onun değilsin. Ben hâlâ senin kralınım."

Beyaz elini sallayarak beni havada tutan görünmez gücü kaldırdığında yere düştüm. Bir saniye içinde yanlarına gitmiş ve Evie'yi ondan almak için kollarımı uzatmıştım. Brennus nazikçe onu bana teslim etti. Anında yüreğimdeki bir şey rahatladı. Kalbimi saran acı bir an için yumuşamıştı. Brennus'un rengi soldu. Onu kaybettiği içindi bu. Gözlerinin içinde çile parlıyordu. Sanki ondan gücünü de almışım gibi başımızın üzerindeki ışık kürelerinin ışığı azaldı.

Evet. Acı çek.

Brennus sertçe yutkundu. "Diğerini çabuk bul," diye emretti. Cebinden siyah kurdeleye bağlı bir broş çıkardı. "Bu seni ona götürür... eğer hâlâ hayattaysa. Bu portalı

yanında getirdi. Seni buluşmayı planladıkları yere götürecektir."

Broşu bana verdiğinde çektiği azapla irkildi ve ellerini yumruk yaptı. "Ölmesine izin verme, yoksa seni yavaş yavaş öldürürüm. Yakında onu almak için geleceğim."

Korkusunu şiddetlendirmedim. "Geldiğinde seni sonlandıracağım," diye ona söz verdim.

Gülümsemesi kindardı. "Deneyeceksin." Portalı açtığımda Evie'yle beraber şeklimizi kaybetmeye başladık.

Karnımın içinde bir çekim başladığında, bir an için kelebeklerin hareketlerini kesmişti. Evie'yi kendime bastırmışken öne doğru çekildim ve portala uymak için şeklim büküldü. İçeri girdiğimde karanlık duvarlar sessizce döndü. Kara taş, sedef damarlarla hizalanmıştı ve bir deniz kabuğunun içi gibi parlıyordu. İlerde daha parlak bir ışık vardı. İçgüdüsel olarak kapıya yaklaşırken Evie'yi kendi vücudumla korudum. Portaldan çıktığımızda Evie'yle beraber medya odasına düştük. Yeni etim yer yer açılıp kanamaya başlayınca irkildim. Kulaklarım odadaki basınca alışırken açıldı ve her şey bir kez daha yüksek sesli oldu.

Geniş, deri kanepede oturan Anya iç çekti. Açık dudaklarına doğru elini kaldırdığında omuzlarının üzerindeki yumuşak battaniye kaydı. Yanında oturan Russell dirseklerini bacaklarının üzerine koyup başını ellerinin arasına almıştı. Evie'yi sımsıkı biçimde göğsüme bastırıp yerden kalkmaya çalıştığımda başını kaldırdı.

Russell ayağa sıçrayıp bağırdı. "ZEE!"

Kendimi toplarken yanağımı ahşap zemine yasladım. Bana doğru gelen ayakların gürültüsü yeri titretiyordu. Evie'nin başını göğsüme bastırmıştım. Eğer yapabilseydim onu içime çeker ve yüreğimi ikimiz için attırırdım. Tepemde duran Russell çekingen görünüyordu. Ayağa kalkmam için bana dokunması sorun olur mu, bilmiyordu.

Asla yardım kelimesiyle samimi olmadığım için şimdi de söyleyemedim. Gün bana en kötüsünü sunduğunda hep yaptığımı yaptım. Evie'yi kollarımın arasında tutarak ayağa kalkmayı becerdim ama bunu hantalca yaptım.

Pencerenin yanında dikilen Buns şoka kapılarak bizden bir adım geri çekildi. Kendini dengelemek için ipek perdeye uzandı. Korkutucu görünüyor olmalıydık ve bunun ironisi aklıma işledi. Öldüğümüzden korkan bir Ölüm meleğiydi. Ölülere benziyor olmalıydık. Kırmızı ve hassas derim yeniden büyüdüğü yerlerde üzerimden dökülüyordu. Kanatlarım yanmıştı ve yeni tüyler büyürken eski, kömürleşmiş tüyler dökülüyordu. Evie öyle soluk ve kana bulanmıştı ki yaşıyor olması imkânsız gelmiş olmalıydı ama yaşıyordu. Nihayet kalp atışlarını duydum. *Güm... Güm... Güm... Güm...* Çok güçsüzdü ama atıyordu. Yüreğimdeki çatlakların arasına girip endişemi ve beni ele geçirmekle tehdit eden hiddetli öfkeyi dindirmeye yardım ediyordu.

"EVIE!" diye kükredi yanımızdan Russell. "ZEE, BURADALAR!" Bağırışının Zee gelsin diye değil de korkudan olduğunu biliyordum, çünkü evin neresinde olursa olsun bir fısıltı Zee'nin dikkatini çekmeye kâfiydi.

Zephyr odaya panter adımlarıyla, sessizce girdi. Eldivenli elinde çırpınan bir Gancanagh askerini tutuyordu. Zee'ye tehdit oluşturmuyordu. Kollarının dirseklerinden aşağısını kesmişti ama Zee yine de ona karşı her tedbiri almıştı. Zee'ye dokunmaya çalışmış olmalıydı, yoksa onu bütün bırakırdı. Gancanagh'ın ölü yüzü Evie'den oluk oluk akan kanın kokusunu aldığında değişti. Dişleri odadaki loş ışık altında parlarken gözlerinden arzu okunuyordu. Onun için hiçbir şey hissetmiyordum; o şeytani bir ruh emici, yürüyen bir cesetti. Özgür olsa Evie'yi saniyeler içinde yok ederdi. Şu anda yok olmasında sakınca yoktu.

Havadaki yağmur kokusu gibi bir değişim bana fırtına-

nın geldiğini haber verdi. Russell kendisine enerji çekiyordu. Ellerindeki şimşek ısınmaya çoktan başlamıştı ve gök gürlemesinin sessiz sarsıntısının gelmesini bekledim.

"Onu şuraya bırak Reed!" dedi Russell. Odanın ortasındaki geniş ve çatlak medya masasını işaret etmişti.

Brownie aniden yanımda belirdiğinde dirseğimde yumuşak bir dokunuş hissettim. Elini kanadıma koyarak beni nazikçe masaya doğru götürürken dudaklarında yüreklendiren bir gülümseme vardı ama bakışları şiddetli korku yüzünden donuktu. İlerleme konusundaki iradem, bedenimi beklemek zorunda kaldığı için yürüyüşüm kırkayak gibiydi. Öne doğru atılıyor ama bir yere gitmiyordum. Çarptığım bir sandalye yere düştü. Odanın karşısındaki Buns hareketlerimdeki zarafet eksikliğini görünce gözlerini fal taşı gibi açtı. Sonraki an Buns diğer koluma dokunarak masaya ulaşmama yardım etti. Vardığımda Evie'yi elimden geldiğince nazik hareketlerle masanın üzerine bıraktım. Düğüm düğüm olmuş saçını solgun yüzünden geriye taradım. Göz kapakları hiç hareket etmedi.

Kulağının yakınlarına çömelip yaşadığı her şey için, bunun için affına sığınmak istedim. Ancak bunun yerine, "Sensiz kaybolurum Evie. Sadece gözlerinin içinde var oluyorum," dedim. Yüreğim kahredici bir şekilde sıkıştı.

Hangimizin hayatı için dua edeyim? Tekiz biz... Elindeki bu ruh... Durdum, yükselmesi için dua edemedim. *Gitmesine izin veremem,* diye düşündüm ıstırap içinde. Yine denedim. *Elindeki bu ruh hep benimle olsun...*

Zephyr Gancanagh'ı Evie'nin yanına sertçe yatırdı. Askerin başı öne arkaya gitti. Evie uzakta kaldığı için kanına duyduğu arzudan dolayı dişlerini birbirine vuruyordu. Russell Gancanagh'ın göğsünü tutarken Zephyr'e uzaklaşmasını işaret etti. Zephyr bana doğru baktı ve daha fazla yardım edemediği için çenesini sıktı. Aynı benim gibi onun da elinden bir şey gelmiyordu.

"Reed." Russell manalı manalı bakmıştı. Evie'yi tutabilmesi için benim uzaklaşmam gerekiyordu.

Kendimi ondan ayırmam neredeyse imkânsızdı artık. Eğer ona dokunmazsam yükselişe geçecekmiş gibi geliyordu ve yanımda kalmasını istediğim için hissettiğim vidan azabı altında eziliyordum. Boğazım sıkıştığı için konuşmam imkânsızdı ama fısıldamayı becerdim. "Hayatımın en şanslı günü," sesim kesildiği için durdum, sonra konuşmaya devam ettim, "sana rastladığım gündü Evie. Lütfen... Ölene dek her gün seni seveceğim. Söz veriyorum ki seveceğim." Sonra hayatımda yaptığım en zor şeyi yaptım ve onu bıraktım.

O âna dek dayanılabilir olan korku seviyesi arttı ve yakıcı oldu. Taş kesilerek sessizce titremeye başladım. Kılımı kıpırdatamıyordum. Russell'ın parmakları saf enerjinin altın rengi elmas ateşiyle parıldamaya başladı. Saniyeler içinde Russell'ın bir eli Evie'ye diğeri de Gancanagh'a tutunmuştu. Russell'ın yüzü, parmakları fildişi tuşlarda dans ederek harika bir melodi çalan bir piyanist gibi acıyla şekillendi.

Evie'nin yüzü cansızdı ve yüzünde acıya dair hiçbir ifadenin olmayışı alnımda ter birikmesine neden oluyordu. Onu hâlâ hissetsem de öldüğünden korktum. Soluk tenindeki ısırık izleri yavaşça yok olurken Russell'ın boynunda ve kollarında ortaya çıktı. Russell'm yaraları bir saniye üzerinde kaldıktan sonra yok oldu ama masanın üzerindeki Gancanagh kıvranıp ölü etinden oluk oluk kara kan dökmeye başladı. Ve sonra beklediğim şey oldu.

"Gah ah." Evie kocaman nefesler alırken sırtı öne doğru büküldü. Gözlerini kocaman açıp Russell'ın göğsündeki elini ittirmeye çalıştı ama güçsüzdü. Gözleri buluştu ve Russell dişlerini gıcırdatıp acısını paylaştığını ona söyledi sessizce. Yan taraflarındaki Gancanagh'ın gözleri karardı ve albino bir kurbağa gibi dışarı çıktı. Gözleri patladığın-

da kan aktı ve ağzından kara duman şeklinde toz çıktı. İs gibi kokuyordu.

Russell'ın ellerindeki ışık ağır ağır söndüğünde masaya doğru eğilip kendisini tutmak için masadan destek aldı. Başını kaldırdığında Evie ağlamaya başladı. "HAYIIIIIR! REEEEED!" Evie'den iç sızlatan bir bağırış koptu. "REED! KAÇ!" Ağzından art arda çığlıklar dökülürken hareket etmeye çalıştı. Dirseklerini sallıyor, kendini oturur pozisyona getirmeye çalışıyordu ama güçsüzdü.

"Kızıl!" dedi Russell bitkin halde. Onun da kuvveti kesilmişti. Onu iyileştirmek onu tüketmişti neredeyse. Kahverengi gözleri Evie'nin güzel, gri gözleriyle buluştu.

"Hayır, Russell! Hayır!" diye ağladı yine. Evie elini uzatıp Russell'ın ağzını kapattığında, kendi ağzı ıstırap şeklini aldı. "Onu öldürdüm Russell! Reed'i öldürdüm!" Daha önce ondan duymadığım bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu Evie. Dayısı için bile böyle ağlamamıştı. İçi parçalanıyordu. Suçluluk hissine sarılmış saf dehşetti bu. Bu kaybetmenin yaşattığı kalp kırıklığı değildi. Bu trajedi ve keder hastalığıydı. *Tristitiae.*

Hareket etmeliydim, çünkü etmemek çok can yakıyordu. Kendimi zorlayarak Evie'nin görüşüne girdim. Beni gördüğünde hıçkırığı iç çekişiyle yarım kaldı ama hâlâ kontrolsüzce ağlıyordu.

"Reed," diye fısıldadı. Gözleri yanmış tenimi incelerken işkencenin yerini umut alıyordu. Göğsüme dokunmak için parmaklarını uzattı ama tereddüt etti. Dudağını ısırdı. Canımı yakmadan bana nasıl dokunabileceğini bilmediği için parmakları titriyordu. Uzanıp elini tuttum ve yanağıma götürdüm. Eli yüzüme değdiğinde nihayet rahat bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

Bana içgüdüsel olarak gelen dille, Melek lisanında minnettarlığımı sözlere döktüm.

Başka bir hıçkırığı tutmaya çalışan Evie'nin nefesi kesilmişti. Gözlerimi açtıktan sonra uzanıp onu kollarımın arasına aldım ve kaldırıp sarıldım. Kollarını boynuma dolayıp alnını da boynuma bastırdı. Yine kocaman hıçkırıklarla ağlıyordu. Bitmiş halde masaya yaslanıp bizi izleyen Russell'a baktım.

"Teşekkürler Russell," dedim.

Russell omuz silkti. "Ne için? Püff, lafı mı olur?" dedi kibir dolu bir tebessümle ama gözleri bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Elinde ne kaldıysa Russell, evi korumak için kullanman gerek," dedim alçak, ciddi bir sesle.

Russell hemen duruşunu dikleştirip bir kez daha pür dikkat kesildi. "Neden?" diye sordu sesinde dehşetle.

"Çünkü yapmazsan Brennus hepimizi öldürmeye çalışacak." Daha düz bir açıklama yapamazdım. "Evie'den başka herkesi."

Havada asılı sessizliği Zephyr'in sesi bozdu. "Yaşıyor mu?"

Çenemi öyle bir sıktım ki zor konuşabildim. "Artık eskisinden daha güçlü. Büyüsünü üzerimde kullanabiliyor. Evie onu korudu ve büyüsü enerjiyle askerlerini yok ettiğinde... bu onu değiştirdi. Bizi koruyabilir misin Russell?" diye özellikle ona sordum.

Russell çatlak bir sesle fısıldadı. "Yapabilirim. Şimdilik evi kalkan altına alacağım. Hiçbir şey giremeyecek."

Etrafa, ailemin her bir üyesine baktığımda şaşkın ve dehşet dolu bakışlarla karşılaştım. Buns, Brownie, Zephyr, Russell ve Anya, hepsinin bir açıklama istediğini biliyordum ama şu anda yapamazdım. Bunun yerine onlara sırtımı dönüp kucağımda Evie'yle odayı terk ettim. Yavaşça girişteki merdivenlere gidip basamakları tırmandım.

Odama vardığımda kapı girişinde tereddüt ettim. Yok edilmişti. Gördüklerim yüzünden duygusal bir tepki vermem gerekirdi ama vermiyordum. Yaşanan her şeyi düşündüğümde bu ihlallerin en ufağıydı. Arkamı dönüp bir zamanlar Evie'nin kaldığı odaya gittim. İçinden geçerek bağlantılı banyoya gidip kapıyı kapattım.

Musluğu açtığımda tavana sabitlenmiş duş başlığından soğuk su yağmur gibi aktı. Kıyafetlerimizi çıkarmaya çalışmakla uğraşmadım. Bir an için suyun ısınmasını bekledikten sonra camla çevrelenmiş alana kollarımda Evie'yle girdim. Su bizi dövdüğünde saçlarımızdaki küller yanaklarımızda siyah izler bırakarak döküldü. Kanla karışık is giderde dönerek yok oldu.

Birkaç dakika sonra Evie kucağımdayken ıslak zemine oturdum ve fayans kaplı duvara yaslandım. Nazikçe kanadını okşadım. Su tenimi rahatlatmış ve iyileşmeme yardım etmişti. Elimi gerip bıraktım ve kızarık etin normal, sağlıklı bir tona dönmesini izledim.

"Seni öldürdüğümü sandım," diye fısıldadı Evie. Alnını boynumdan kaldırmamıştı.

"Bugün değil," dedim çatlak sesimle. İçini rahatlatmak için ona sıkı sıkı sarıldım. "Bugün beni kurtardın."

"Ölmedi mi?" diye sordu nefes almadan.

"Hayır, ölmedi."

"O zaman benim için geri gelecek," dediğinde sesinde hiç şüphe yoktu.

"Deneyecek," diye mırıldadım. Onu kandırmayacaktım.

Evie kollarımın arasında kıpırdadı ve çenesini yukarı kaldırıp yanağıma dokundurdu. Kelebekler de kıpırdamış, şu tek dokunuşla hareketlerini artırmışlardı. Aramızdaki çekime tepki veren parmaklarım kalçasında sıkılaştı. Kalbi bana şarkı söylemeye başladı, beni gemi yıkıntısına çağıran bir Siren'in şarkısıydı. İsteyerek gittim. Dudaklarımız

buluştuğunda artık kaybolduğumu biliyordum. Bulunmuştum aslında. Yuvamdaydım.

Evie kollarımın arasında hareket edip bacaklarını iki yanıma açıp kucağıma oturduğunda inleme ve hırlama karışımı bir ses çıkardım. Siyah renkli ipek elbisesi bacaklarının yukarısına kıvrıldığında ellerimle çıplak tenini okşadım. Kendini bana doğru bastırdığında, göğsüme değen ipek hissi iyileşmekten bin kat daha harika gelmişti. Ellerimi yavaşça yukarı kaldırdım ve mükemmel kalça kıvrımını geçip omuzlarına ulaştım. Siyah renkli elbise askısını omuzlarından aşağıya kaydırdığımda su üzerimize yağmaya devam ediyordu.

Ağzım omzuna dokunduğunda elini saçıma uzatarak avucuna aldı. Bana bir şey yapmıştı bu. Artık aramıza giren tek şey kotumdan geriye kalanlar ve onun iç çamaşırı demeye bin şahit isteyecek dantelli, çelimsiz kumaştı. Kalçalarına yapışan nazik kumaşı hafifçe çekerek bunu düzelttim. Dantelli kumaşı üzerinden çıkarıp banyonun köşesine fırlattığımda Evie'nin tutkulu, kırmızı kanatları genişçe açıldı.

Uzanıp yırtık pırtık olmuş kotumun düğmesini açtı. O kollarımın arasında dikilirken ağır, su emmiş kumaş kalçalarımdan aşağıya düştü. Evie güçlü bacaklarını belime doladı. Bana değen ıslak teni elbisesinin kumaşından daha erotikti. Ona olan ihtiyacım büyüdüğünde karın kaslarım gerildi.

Kanatlarını hafifçe çırptığında derinden gelen bir hırlama kaçtı ağzımdan. Kanatlarım tepki vererek tam tamına iki yana açılırken sırtını fayans duvara dayadım. Zarif parmak uçları nazikçe iç çamaşırımın lastiğiyle oynadı ve hafifçe aşağıya ittirdiğinde bu giysi parçası da bir sorun olmaktan çıktı. Ellerimle mükemmel kalçasını kavradıktan

sonra eli benimkine gidip sıktığında yüreğim neredeyse patlayacaktı.

Onu yine öpmem gerekiyordu, bu yüzden dudaklarıyla başladım. Tadı dilime değince daha fazlasını istedim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Alt dudağını dudaklarımla çektiğimde zevkle inledi. Bu ses sayesinde yaşıyordum.

Vücutlarımız yerlerine oturan parçalar gibi birleştiğinde ve bir de gözleri yüzünden neredeyse kendimi kaybediyordum. Gözlerini kısıp alnını benim alnıma dayadı. Gözlerinin içine baktığımda, neredeyse ruhunu görebiliyordum. Orada olmak istiyordum. Ruhunun yakınına yuvalanmak, onun ve yüreğinin arasına sıkışmak... Melek vücudu ve yüreği bana aitti, hep benim olmuştu ama Russell ruhunun kendisini sevdiğini söylerken haklıydı ve artık bu yüreğin bir parçası Brennus'u seviyordu. Her şeyi istiyordum ben; artık bunu biliyordum. Yüreğinin *ve* ruhunun tamamı için vereceğim savaş artık başlamıştı.

Dudaklarımı onunkilerden çekerek baştan çıkarma işlemine başladım. Ruhuna saldırım yavaş bir ritimle başlayıp onun kalp atışlarıyla hızlanmıştı. Boynuna öpücükler kondurduktan sonra dudaklarım göğsüne mühürlenmiş kanatlarımın şekline geldi. *Hâlâ buradalar.* Aspire'*im*... Küçük bir gülümseme belirdi dudaklarımda. Üzerindeki ize dudaklarımı bastırıp kediye benzer ruhuyla Melek lisanında konuştum. Henüz Evie'nin bu dili anlamadığını biliyordum ama ruhu biliyordu. O ruha onu sevdiğimi söyledim; benim onu sevdiğim gibi beni sevmesi için bekleyeceğimi...

Kendimi onun içinde kaybettim: kokusunda, dokunuşunda ve tadında... Asla doymayacaktım. Asla yeterince tattığım bir zaman gelmeyecekti. Aramızdaki sıcaklığa rağmen kollarındaki tüyler diken diken oldu. Evie haykırdığında adım dudaklarından dökülmüştü. Umursadığım tek lisan buydu: onunki.

Kontrolüm sınırına ulaşmıştı. Ağırlaşmış, ıslak saçını elimle ensesinde toplayıp dudaklarını kendimden uzaklaştırarak gözlerimin içine bakmaya mecbur bıraktım onu. "Evie, ben... nazik olamam," diye hırladım sıktığım dişlerimin arasından.

Tırnaklarını sırtıma batırdı. "Bana nasıl dokunduğunu umursamıyorum. Sadece bana dokun."

Bana yaşattığı heyecan yüzünden karnım gerildi. Sırtını duvara doğru ittirdim. Kanatlarının arkasındaki fayanslar çatlayıp parçalar halinde yere döküldü. Bacaklarını sıkıp beni kendisine doğru çekerken dişleriyle nazikçe omzumu ısırıyordu.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye kulağıma doğru fısıldadıktan sonra başını kaldırdı.

"Asla," diye söz verdim. Düz karnı benimkine sürtünürken ıslak saçının seksi kokusu beni fişekliyordu. "Beni sana bağlayan o ipi her daim bulurum."

"Reed." İsmim dudaklarından bir yakarış gibi dökülmüştü.

Aklım ona olan tutkumdan dolayı bulandığı için nefes alamıyordum. "Seni seviyorum," diye mırıldadım. Daha fazla konuşmam imkânsız olduğu için ikimiz de çıt çıkarmadık. Yüreklerimizin içinde yatanları vücutlarımızın söylemesine izin verdik.

BÖLÜM 29

Huzur

-Evie-

Saçım Reed'in kolunu bir örtü gibi sarmıştı. Teller mükemmel teninde alev alev yanıyordu. Yükselen güneş yatağımızdaki buruşmuş beyaz çarşafın üzerine düşüp onu altın rengine çeviriyordu. Uyumamıştım. Gözlerimi bile kapatamamıştım, çünkü savaş kapımızın ardında sürüyordu. Artık biliyordum. Katiller bana gelecekti. Gölgelerinin üzerimize düşmesini engelleyememiştim.

"Uyuman gerek Evie," dedi Reed. Bacağı yanımda hareket ederken şefkatle saçımı okşadı. Beni bağrına çekerken ağırlığı güven vericiydi. Tüm gece boyunca sevişmiştik. Banyodaki sevişmemiz gibi değildi; birbirimizi yavaş yavaş keşfetmiştik. Hayatta kaldığımıza dair birbirimizi nazikçe telkin etmiştik.

"Uyuyamam..." dedim.

"Nedenmiş?"

"Dışarıda bir yerlerdeler," dedim minik bir sesle. Vücudumdaki tüm tüyler dikildiğinde titreme ihtiyacımı bastırdım. "Brennus, Sürgünler, bilmediğim tüm o korkunç canavarlar..."

Reed tepkimi hissedip beni rahatlatmak için elleriyle kollarımı ovaladı. "Evet, dışarıda bir yerlerdeler ama daha başlamamış bir savaşta dövüşemezsin. Huzur dolu anların

tadına varmalısın. Görünmez bir düşmanla savaşmak sadece yorgunluk yaratır. Bu an, barışın bir hediyesi. Kabul et."

"Peki ya onları durduramazsam?" dedim hissiz bir sesle.

Reed bir an ses etmeden kolumu okşadı. "Sen olağanüstü bir varlıksın Evie ama yine de Tanrı değilsin. Eğer bunu kabullenirsen, sonuçları kontrol edememenin verdiği kedere dayanman daha kolay olur."

Üzerine çıkıp bacaklarımı kalçasının iki yanına koyduktan sonra başımı eğip ona baktım. Elini kaldırıp avucunu yanağıma koyduğunda kafamı çevirip elinin içini öptüm. Reed başparmağıyla dudaklarıma dokundu. Ağzımı biraz açıp hafifçe parmağından ısırıklar aldım. Gözlerini ayırmadan beni izlerken dilimi çıkarıp parmağını yaladım.

"Basit bir dokunuşla bana neler yapıyorsun böyle?" diye mırıldadı. "Düşünürsek, bana bunları dokunmadan da yapıyorsun ya. Yanımdan geçtiğinde saçının kokusu ya da soru sorduğunda kaşını zarifçe kaldırışın... Seni kendime çekip kıyafetlerini yırtmamak için kendimi durdurmam gerekiyor sürekli."

"Şu anda bunu istesen de yapamazsın zaten," dedim başımı eğip kendime bakarak. "Anadan doğmayım."

"O zaman bunu kullanmam gerek," dedi gülümseyerek. Yatakta oturup vücutlarımızın her santiminin birbirine değmesini sağladı. Kendimi ona bıraktım. Vücutlarımız bir olurken bunun, kollarımdakinin uğruna savaşmak istediğim cennet olduğunu biliyordum.

Seviştikten sonra Reed'in kolları arasında sessiz sedasız yatarken kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim. Her şey yine normal olacak mı diye merak edip duruyordum. Şöminede yanan ufak ateş pencerelerin pervazını kaplayan buza rağmen odayı ısıtıyordu.

Reed'in kokusunu içime çektim. Yanağımı göğsüne yaslamıştım. Parmakları sırtımın kıvrımından başlayıp aşağıya inerek vücudumu okşuyordu. Teninde morluk yoktu.

Görebildiğim kadarıyla tüm yaraları iyileşmişti ama yüzeyin altında taze yaralar duruyordu. Brennus'un yanında günler geçirmişti. Ne kadar kötü olduğunu bilmesem de dövülmüştü. Ben Brennus'un yanındayken beni bulamadığında böyle hissetmiş olduğunu anladım. Bu acıya aylarca katlanmıştı. Ben sadece tadına bakmıştım, çünkü tutsaklığı birkaç gün sürmüştü. *Çektiği ıstırap ne kadar derinlere iniyor?*

Dudaklarımı göğsüne doğru çevirip onu öptüm. Onun fırtınadan korunacağı sığınağı olmak istiyordum ama ben fırtınanın ta kendisiydim. Alnımda karmakarışık bir taç vardı. Gönülsüz kraliçeydim. Gerçekleşmek üzeri olan trajediydim. Yüreğimi Reed'in yüreğine bağlayan hayalet kurdele şiddetle bu düşünceyi reddedip canımı yakacak kadar gerildi. Bizi ayırmaya çalışan, tekrar onun canını yakmaya çalışan herkesle savaşacaktım. *Peki ya bir dahaki sefere onun canını ben yakarsam?*

"Reed... Sen... Onlar..."

"Konuşmak istemiyorum. Geçmişte kaldı," dedi Reed. Elimi kaldırıp parmaklarımı dudaklarma götürdü. Hepsini teker teker öptükten sonra dudaklarını aşağıya kaydırıp bileğimi öptü. İçimi titretmişti.

"Nasıl istemezsin?" diye sordum ama acı çekip de bu konuda konuşmak istememenin mümkün olduğunu biliyordum.

"Asla üzerine kafa yormam demem gerekiyor. Kaçınılmaz sonuçlar bekleniyorsa, geldiğinde pek şaşırtıcı olmuyor. Ölmeye hazırdım. Gerçekleşmemesi bir nimet."

"Yapma bunu," dedim kısık bir sesle. Dudaklarını dudaklarıma getirdim. Reed beni öpmeyi kesip tek kaşını kaldırdı. "Benim için ölme."

"Aynı sözleri ben de sana söyleyebilirim ama aynı benim gibi, senin de dinlemeyeceğini biliyorum. Vücudumla seni korumaya ant içmiştim. Bu yemini bozdum."

"Bozmadın..."

"Bozdum Evie," dedi acı çekerek. "Yaptığın şeyi hiç yapmaman gerekirdi. Seni öldürebilirdim."

"O zaman ben de seninle beraber ölürdüm," diye mırıldadım.

Reed derinden gelen, hayal kırıklığıyla dolu bir hırıltı çıkardıktan sonra konuştu. "Şövalye barına nasıl gelebildin hem? Baban neden seni korumadı?"

"Seni kurtarmakla ilgilenmiyordu Reed. Seni Brennus'tan uzaklaştıramazdı. Gelmem gerekiyordu!"

"Seni durdurmayı denedi mi?"

"Evet."

"Ve ona karşı çıktın, öyle mi?" dedi endişeli bir sesle.

"Ona sadece bunu yaptığım için çok şanslı. Xavier bana ilaç verip bağladı. Beni özgür bırakan Anya oldu. Ailen seni sevdiği için bugün buradasın: Zee, Buns, Brownie, Russell ve Anya."

"Ve sen," dedi yumuşak bir sesle.

"Ve ben. Ben senin ailenim, *aspire*'ın. Seni korumam gerekiyordu. Benimsin sen."

"Ve sen de benim."

"Öyleyim," diye kabul ettim tüm ciddiyetimle.

"Bana güveniyor musun?" dedi normal bir sesle. Kara ve erkeksi kirpiklerle sarılı yeşil gözleri içime işledi.

"Sana güveniyor muyum? Reed, güvendiğim *tek kişi* sensin." Yüzüne bakmak için oturdum. Önünde durarak yatakta diz çöktüm.

Bir kez başıyla onayladıktan sonra ayağa kalktı ve çarşafı yanında çekerek kalçasının etrafına sardı. Yatak odasının kapısına doğru gidip dışarı çıktı. Onu takip etmeyi istedim. Bu bir dürtüden çok, iliklerime işlemiş olan koruma güdüsüydü. Kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Birkaç saniye sonra döndüğünde kalp ritmim kabul edilebilir seviyeye düşmüştü. Elinde basit, Orta Çağ'a ait bir

hançer vardı. Yatağın üzerinde emekledikten sonra önümde diz çöktü.

Reed bıçağın keskin ucunu, kapattığı yumruğunun içinde tehdit uyandırmayacak şekilde, aramızda bir haç gibi tuttu. Melek lisanında konuştuğunda sesi net ve tereddütsüz çıkmıştı. Sonra durdu. İngilizceye geçip konuştu. "Genevieve Ava Claremont, bu akan kanımla beraber vefamın, sadakatimin ve biatımın sana ve yalnızca sana olduğuna dair Tanrı'nın huzurunda ant içiyorum."

Boştaki eliyle hançerin sapını tuttu ve sıktığı yumruğunun arasından bıçağı çekti. Eli kanamaya başladığında avucunu açarak bana kesiği gösterdi. Paslı kokusu etrafımızı sarmıştı. Hançeri bir kenara bırakarak diğer eliyle kanadından gri, ipeksi bir tüy kopardı. Tüyün kökünü kanına batırdıktan sonra uzanıp benim kırmızı tüylerimin arasına yerleştirdi.

Öne eğildi ve alnını göğüslerimin arasına bastırıp kollarını belime sardı. Ona sımsıkı sarıldım. Ellerim saçlarındaydı. Etrafımıza yayılan kanatları olağanüstüydü.

"Reed?" diye sordum biraz önce ne olduğunu merak ettiğim için.

Sesimdeki soruyu duymuştu. "Artık baban aramıza giremez Evie. Sadakatimi sana adadım. Benim otoritem sensin. Benim için senden kudretli sadece Tanrı var. Sen Serafimsin, benim tabii liderim olarak yaratıldın. Sadece doğrudan Tanrı'dan gelen bir elçi bunu bozabilir."

"Ne?" diye sordum ağzım kuruyarak.

"İşlerin buna varacağını biliyordum. Bir güç savaşı olacağını... Baban bir lider. Seni ve seni takip eden orduyu kontrol etmek için savaşacak."

"Beni takip eden mi?"

"İlahi melekler dünyanın her tarafına yayılmış durumda. Kimi takip edeceklerine onlar karar verecek."

"Onlara önderlik etmek istemiyorum ama."

"Tau'nun merhametine kalmak istemiyorsan başka seçeneğin yok. Birlikte kalmamıza izin vermeyebilir. Sen gücünü kaybetmeden bizimle iş birliği yapmasının bir yolunu bulmamız gerek. Ve senin bir ordun olacak, istesen de istemesen de."

"Hadi, bıçağı bana ver. Ben de sadakatimi sana..."

"Yapamazsın aşkım," dedi ve geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Önderlik eden sen olmalısın ama yalnız değilsin."

"Korkuyorum," diye fısıldadım.

"Korkma," dedi kollarımı sıkarak. "Birlikteyiz. Senin yanında olacağım. Neyim varsa senin. Son nefesime dek senin için, seninle savaşacağım ben. Bir daha asla seni korumak için ettiğim yeminimi bozmayacağım. Ne gelirse gelsin, birlikte tek can olarak yüzleşeceğiz."

"Tek can olarak," diyerek kabul ettim. Aramızda daha fazlasını söze dökmeye gerek yoktu. Yeminlerimizi vücutlarımızla mühürledik.

Nihayet Reed'le beni odamızdan çıkaran şey açlık olmuştu. Havluya sarılmış halde Reed'in elimden tutarak beni odasına giden koridora çıkarmasına izin verdim. Gardırobunu karıştırıp bana gömleklerinden birini verdi. Elimizdekinin en iyisi buydu, çünkü Gancanaghlar bir zamanlar bana ait olan her kıyafeti almıştı. Büyük ihtimalle hepsi İrlanda'daydı. Durdum. *Hayır, artık Gancanaghların elinde değil. Onların çoğunu öldürdüm... İrlanda'da olan benim babam ve bir zamanlar benim olan her şey onun elinde.* Onlarla ne yapabildiğimi hatırladığımda korkudan ellerim titredi. Onlar gözlerimin değdiği her şeyi yok etme gücüne sahiptiler.

Ellerime baktığımı fark eden Reed birini tutup duda-

ğına götürdü ve öptü. Gözlerinde kayboldum. İçimi ısıtıp dehşetin soğukluğunu dağıtmıştı. Elimi bıraktığında elleri gömleğimin düğmelerine gitti ve ben tuhaf biçimde yapmayı denemeyeyim diye teker teker onları ilmeklerinden geçirdi. İşi bittiğinde kendi kot pantolonunu giydi. Kanatlarını içine çekip başının üstünden beyaz bir pamuklu tişört geçirdi. Dalgaların vurduğu kumlara benzeyen kaslarının üzerini su gibi örtmüştü. Gözden kayboldukları için kaşlarımı çattım.

Nazikçe tişörtünün eteğini tutup karnının hatlarını görebilmek için kaldırdım. Öne eğildim ve göğsünün ortasına, sonra da bedenin aşağısına bir tane daha öpücük kondurdum. Reed'in kanatları yine sırtından çıktığında elimdeki tişört yırtıldı ve elimde beyaz bir paçavra kaldı. Kumaşın parmaklarımdan kayarak yere düşmesine izin verdim.

Reed'in parmakları ensemdeki saçları kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırmak için başımın açısını ayarladı. Öpüşü eziciydi ve bacaklarımın gücü kesildi. Ayakta durabilmek için ona yaslanmak zorunda kaldım. Saçımı bırakan Reed'in elleri yakama gitti ve kumaşı ikiye ayırdığında biraz önce iliklediği düğmeler pıt pıt sesler çıkararak yere düştü. Gömleği iki yana ayırdıktan sonra ellerini tenimin üzerinde tutkulu bir sıcaklıkla gezdirdi. İnlemeyle çığlık arasında hafif bir ses çıkardım.

"Bu sesi özlemişim," dedi boynumu öpen Reed. Titriyordum.

"Hıı?" diye mırıldadım; yarı soru yarı zevkti.

"Hani çıkardığın şu ufak sesler, özellikle bu." Omzumun yuvarlak kısmını öptü. Dişlerini omzumda gezdirdiğinde hafifçe iç çektim. "Bunu da seviyorum," diye hırladı. "Dolaptan çıkmadan önce duymam gereken birkaç tane daha var." Reed yere yatarken beni de kendisiyle çekti ve

sonra benden, çıkardığımı bile bilmediğim, tutku dolu bir sürü ses çaldı.

Reed'in başka bir gömleğini ve bu sefer ayrıyeten bir de şortunu giydikten sonra onu mutfağa takip ettim. Ele eleydik. Birbirine vuran bilardo toplarını duyunca yanından geçtiğimiz bilardo odasına göz ucuyla baktım. Zephyr masanın üzerine eğilmiş, topa vururken Russell sopasına yaslanmıştı. Biz geçerken ikisi de bize doğru baktılar. Ayrıca yanlarındaki kocaman kılıçları da fark etmiştim, duvarın ahşap kaplama lambrisine doğru dikilmişlerdi. Kılıçları görünce irkilip dikkat kesildim. Onlar da bir şeylerin olmasını bekliyordu. Reed'in elini biraz daha sıktım.

Mutfağa girince Reed'le beraber buzdolabına gittik. Buns ve Brownie geldiklerinde doldurmuş olmalıydılar, çünkü Zephyr'in dışarıyı bırak, evin girişine dahi çıkmalarına izin verdiğini sanmıyordum. Russell da evin etrafına bir kalkan yaratmıştı; büyüsünü hissediyordum. Bizi koruyordu.

Reed buzdolabının kapağını açıp gülümsedi. İçeri uzanıp aile boyu peynirli makarnayı çıkarıp bana gösterirken tek kaşını kaldırdı. Ona gülümseyip başımla onay verirken yanaklarım kızardı. Elinden alıp kutusunu açtım. Arkamı dönüp tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra fırını hazırladım. Reed'in kolları arkamdan belime dolanıp beni göğsüne doğru çekti ve saçımın üstünü şefkatle öptü. Elleri yukarıya doğru çıkıp göğüs hizama ulaştığında titredim.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu Russell; hemen peşinden Zephyr'le beraber mutfağa girdi. Yanlarında kılıçlarını da getirmişlerdi. Tedbirli biçimde, görüşümün dışında kalan tezgâha doğru kılıçları yasladılar.

Tedirgin olup başımı kaldırdığımda Russell'ın kahve-

rengi gözlerinin beni baştan ayağa incelediğini gördüm. Saçım karmakarışık halde sırtıma dökülüyordu. Huzursuz hissedip ellerimi saçımdan geçirerek düzeltmeyi denedim.

"Yapma Kızıl," dedi sanki aklımı okur gibi. "Seksi yatak saçı yarışmasını her türlü kazanacaksın zaten."

"Teşekkürler," dedim pancar gibi kızarırken. "Akşam yemeği yapıyoruz. Siz de yer misiniz?"

"Ben varım," dedi çekinmeden. "Sen iyi misin peki?"

"Şey..." dedim tereddüt ederek. "Hayattayım."

"Savaşın yarısı da bu: hayatta kalmak," dedi tepkimi izlerken.

"Diğer yarısı ne peki?" diye sordum üzgün üzgün.

Omuz silkti. "Biraz kıç tekmelemek." Olanların yükünü azaltmak için elinden geleni ardına koymuyordu.

"Birinci kısmı benim adıma hallettiğin için teşekkürler." Parmağımı havada sallarken gülümsemeyi denedim ama gözlerime varmadığını biliyordum.

"Seni o kadar kolay bırakamazdım. Hâlâ sana ihtiyacım var," diye kabul edip çenesini biraz indirdi.

Başımı salladım. "Bana ihtiyacın falan yok. En az benim kadar güçlüsün, hatta daha güçlü."

"Sana ihtiyacım var. Sen benim en iyi arkadaşımsın... Üstelik Zee'nin ilişki tavsiyeleri felaket. Anya hâlâ benimle konuşmuyor."

Dudaklarıma gönülsüz bir gülümseme yerleşti. "Affeder, merak etme. Sana nasıl dayanabilir?" diye sordum her kelimeyi yürekten hissederek.

Russell çenesindeki kısa sakalları dalgın dalgın ovuşturdu. Ancak odaklanmak için gözlerini kıstığında Zephyr Reed'e, "Brennus hayatta mı?" diye sordu.

Birbirlerine gözlerini dikmiş bakıyor ve ruh hallerini değerlendiriyorlardı. Reed'in sakin yüz ifadesi konuşurken değişmedi. "Şimdilik."

"Seni yakalamam gerekeceğini düşündüm," dedi Zephyr kısık bir sesle. "Seni öldürebileceğimi sanmıyorum."

"Eğer işler o noktaya varırsa, beni öldüren sen olduğun için minnettar olurum," dedi Reed.

"Ve ben de sen," diyerek kabul etti Zephyr.

Reed tişörtünü çıkarıp kanatlarının sırtından çıkmasına izin verdi. Kanatları etrafa yayılırken Zephyr'in de aynısını yapıp tişörtünü çıkardığını ve açık kahverengi kanatlarını yaydığını gördüm. Reed uzanıp Zephyr'in kanadından bir tüy kopardı. Zephyr de onu takıp edip Reed'in kanadından bir tüy çekti. Reed kopardığı tüyü, kendisinden çekilen tüyün yerine koydu. Zephyr de aynısı yaptı.

"Bu da neydi?" diye sordu Russell. Bir Reed'e bir de Zephyr'e baktı.

"Bir söz," dedi Zephyr ve sonra ekledi, "kardeşime."

Brownie ve Buns, Anya'yla beraber aniden mutfağa girdiler.

"Harika kokular geliyor," dedi Buns. "Ben masayı hazırlarım. Brownie sen bardakları al." Brownie maun mutfak dolaplarma doğru giderken eliyle omzuma dokunup hafifçe sıktı.

Normal davranmaya çalıştığı gözümden kaçmamıştı. Omuzlarımı dikleştirdim. Reed'in parmak uçları bileğimin içine dokunup koluma doğru kaydığında tüm vücudum ona odaklandı. Parmak uçları avucumun içinden geçip elimi tuttu. Nazikçe sıktı. Onu bırakıp konuştum. "Ben fırına bakayım. Neredeyse olmuştur."

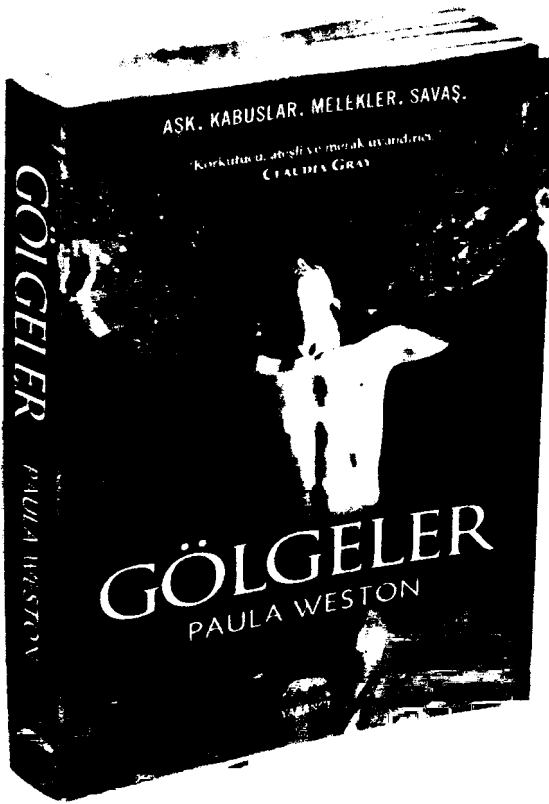
Russell kapıda dikilen Anya'ya, "Aç mısın?" diye sordu; çekingen görünüyordu. Masaya gidip şöminede çatırdayan ateşin yanındaki sandalyeyi çekti. Anya başıyla onayladı, mutfak masasına doğru gidip Russell'ın onu oturtmasına izin verdi.

Yemeği alıp Brownie ve Buns'la beraber masaya getirdim. Reed ve Zephyr iki şişe şarap açıp bardaklarımızı doldurdu. Reed'den başka herkes oturdu. Reed ayaktayken Melek lisanında bir şey söyledi. Meleklerin yüzlerindeki huzurlu ifadeden, bunun onların bir çeşit duası olduğunu anladım. Reed bardağını kaldırıp İngilizceye geçti. "Ailemize! Gelecek bize ne sunarsa sunsun, her daim birbirimizi bulalım."

"Ailemize!" dedik her birimiz ve sonra içtik. Reed yanımdaki sandalyeye oturdu ve masanın altından elimi buldu. Bu basit temas içime su serpmişti. Arkama yaslanıp ailemle geçirdiğim bu huzurlu ânın tadını çıkardım.

yazar hakkında

İki oğlum ve kocamla beraber Michigan'da yaşıyorum. Ailem kitaplarım konusunda bana çok destek oluyorlar. Yazdığım zamanlarda seçip sipariş edebileyim diye bana hazır yemek menüsünü getirirler sık sık. Karakterlerimden gerçeklermiş gibi bahsettiğimde sabırla beni dinliyorlar. Bir bölümü yazmayı bir dakikaya bitireceğimi söylediğimde bana nadiren gözlerini deviriyorlar ve sonra da montlarını çıkarıyorlar. Saatlerce kendi yarattığım dünyada yaşadıktan sonra dışarı çıktığımda bana hikâyenin nasıl gittiğini sorarlar. Siyah tayt, tişört ve pembe eşofman üstünden oluşan "çalışma üniformamı" kabul etmeyi öğrendiler. Onlara fantastik türü ne zaman açıklamayı denesem kitap kurdu hallerime gülümsüyorlar. Kısacası beni anlıyorlar, yani mükemmeller ve şanslıyım.
Daha fazla bilgi için: www.amyabartol.weebly.com

AŞK. KABUSLAR. MELEKLER. SAVAŞ.
GÖLGELER
PAULA WESTON
GÖLGELER
PAULA WESTON

AŞK. KABUSLAR. MELEKLER. SAVAŞ.

Gaby Winters yaklaşık bir yıl önce ikiz kardeşi Jude'u bir trafik kazasında kaybetmişti. Kazadan sonra bedeni iyileşmişti ama acısı hâlâ ilk günkü gibi tazeydi ve kâbusları bitmiyordu: Her gece kâbuslarında iblislerle ve cehennemin diğer yaratıklarıyla savaşıyordu.

Ve sonra karşısına Rafa çıktı. Rafa, sadece kâbuslarında sık sık gördüğü çocuk değildi, aynı zamanda ikiz kardeşi Jude'la da bir geçmişleri olduğunu iddia ediyordu. Gaby, hayatı ve kendi hakkında bildiğini düşündüğü gerçeklerin sadece birer yalan olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı ve bulması gereken gerçekler kâbuslarındaki gölgelerde gizliydiler.

Rafa kimdi? Refaimler kimlerdi? Ve en önemlisi, Gaby kime güvenebilirdi?

"Korkutucu, ateşli ve merak uyandırıcı."

–Claudia Gray

"Sıkı, zekice yazılmış ve farklı... Okuduğum en iyi melek temalı kitaptı!"

–Alpha Reader